„Scriitura plină de lirism și atmosfera copleșitoare dau farmec unei lumi temeinic construite, care își are rădăcinile în fermecătorul Palermo al secolului al XIX-lea, evocat în special prin intermediul preparatelor culinare din restaurantul familiei, în timp ce răsturnările de situație complet imprevizibile întregesc romanul."

Publishers Weekly

„Personajele sunt extrem de detaliat desenate; felul în care autoarea construiește lumea din poveste este inteligent și are la bază evenimente istorice infuzate cu magie, iar intriga năucitoare îți va rămâne în minte. Gastronomia, dramele de familie, magia și romantismul se împletesc în acest roman dinamic, palpitant, minunat și plin de atmosferă."

Booklist

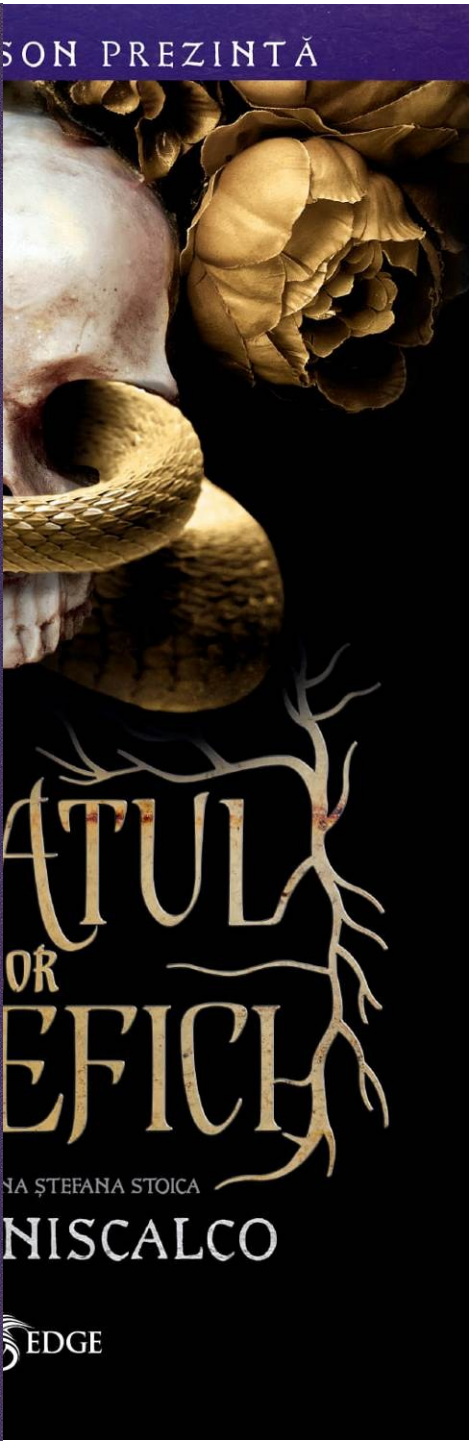

KERRI MANISCALCO

REGATUL CELOR MALEFICI

Imprint coordonat
de Shauki Al-Gareeb

KERRI MANISCALCO

REGATUL CELOR MALEFICI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

KERRI MANISCALCO
KINGDOM OF THE WICKED
Copyright © 2020 Kerri Maniscalco
Map by Virginia Allyn.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

ISBN 978–606–9740–21–7 – ediţia softcover
ISBN 978–606–9740–23–1 – ediţia hardcover

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MANISCALCO, KERRI
Regatul celor Malefici / Kerri Maniscalco; trad. din lb. engleză şi note de Simona Ştefana Stoica. – Bucureşti: Leda Edge, 2022
ISBN 978–606–9740–21–7
I. Stoica, Simona Ştefana (trad.)
821.111

Pentru bunica mea, Victoria Marie Nucci, şi mătuşa mea, Caroline Nucci.

Şi pentru străbunicii mei, care au emigrat din Sciacca, Sicilia, în America, şi al căror restaurant a servit drept sursă de inspiraţie pentru o mare parte din poveste.

Poate că este un roman fantasy, dar iubirea pentru familie găsită în aceste pagini este cât se poate de reală.

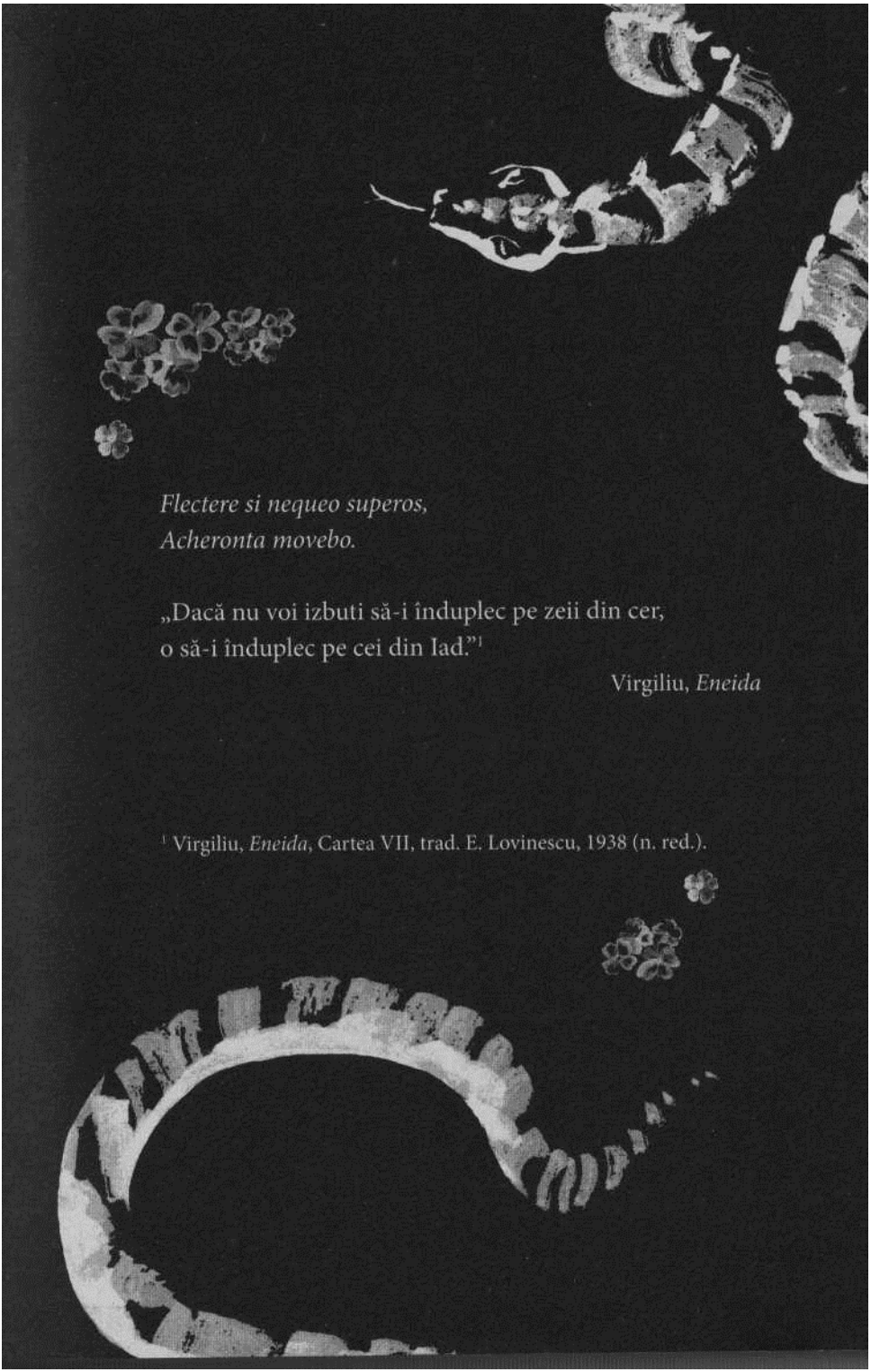

Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo.

„Dacă nu voi izbuti să-i înduplec pe zeii din cer,
o să-i înduplec pe cei din Iad."[1]

Virgiliu, *Eneida*

[1] Virgiliu, *Eneida*, Cartea VII, trad. E. Lovinescu, 1938 (n. red.).

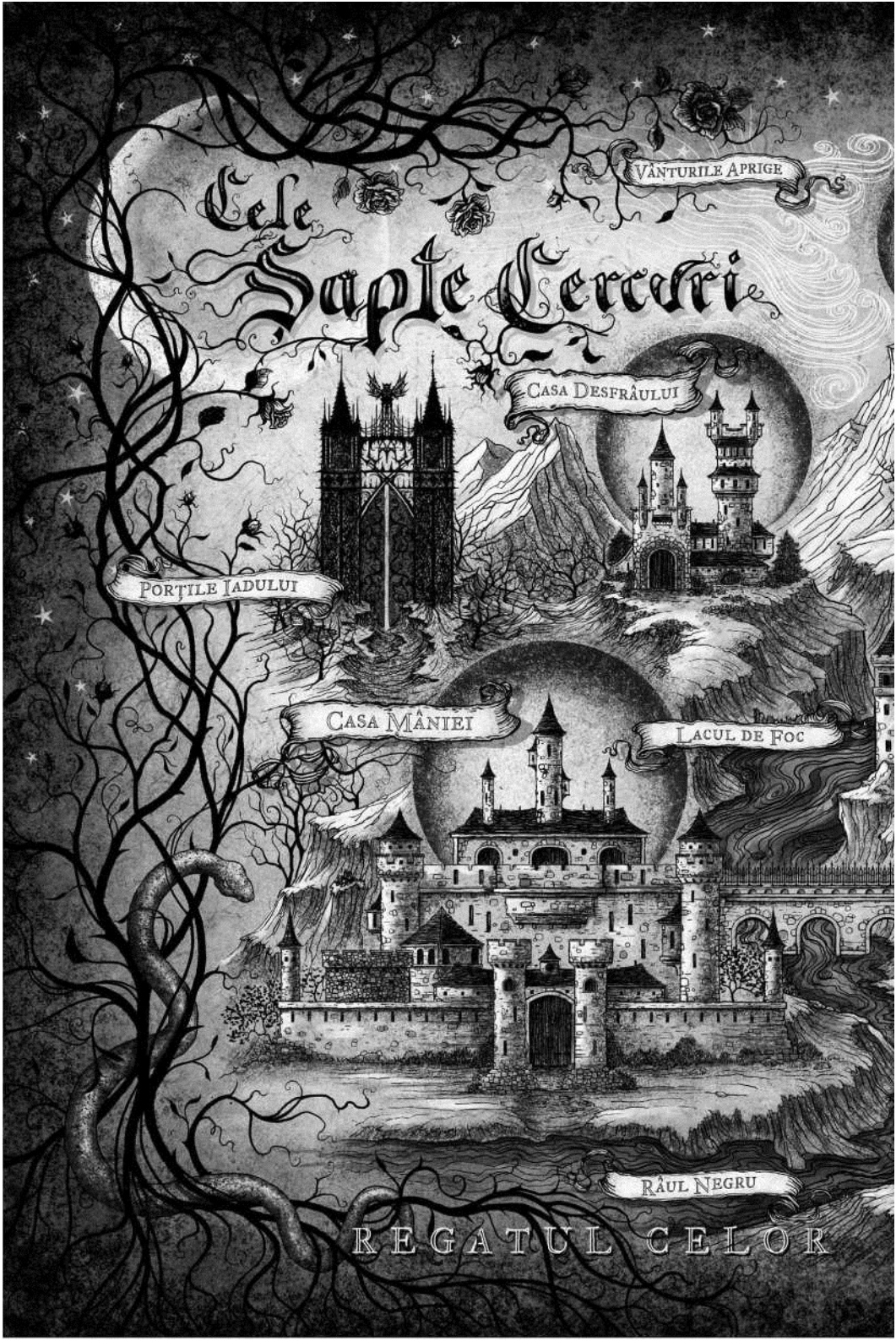
Cele Șapte Cercuri
Vânturile Aprige
Casa Desfrâului
Porțile Iadului
Casa Mâniei
Lacul de Foc
Râul Negru
REGATUL CELOR

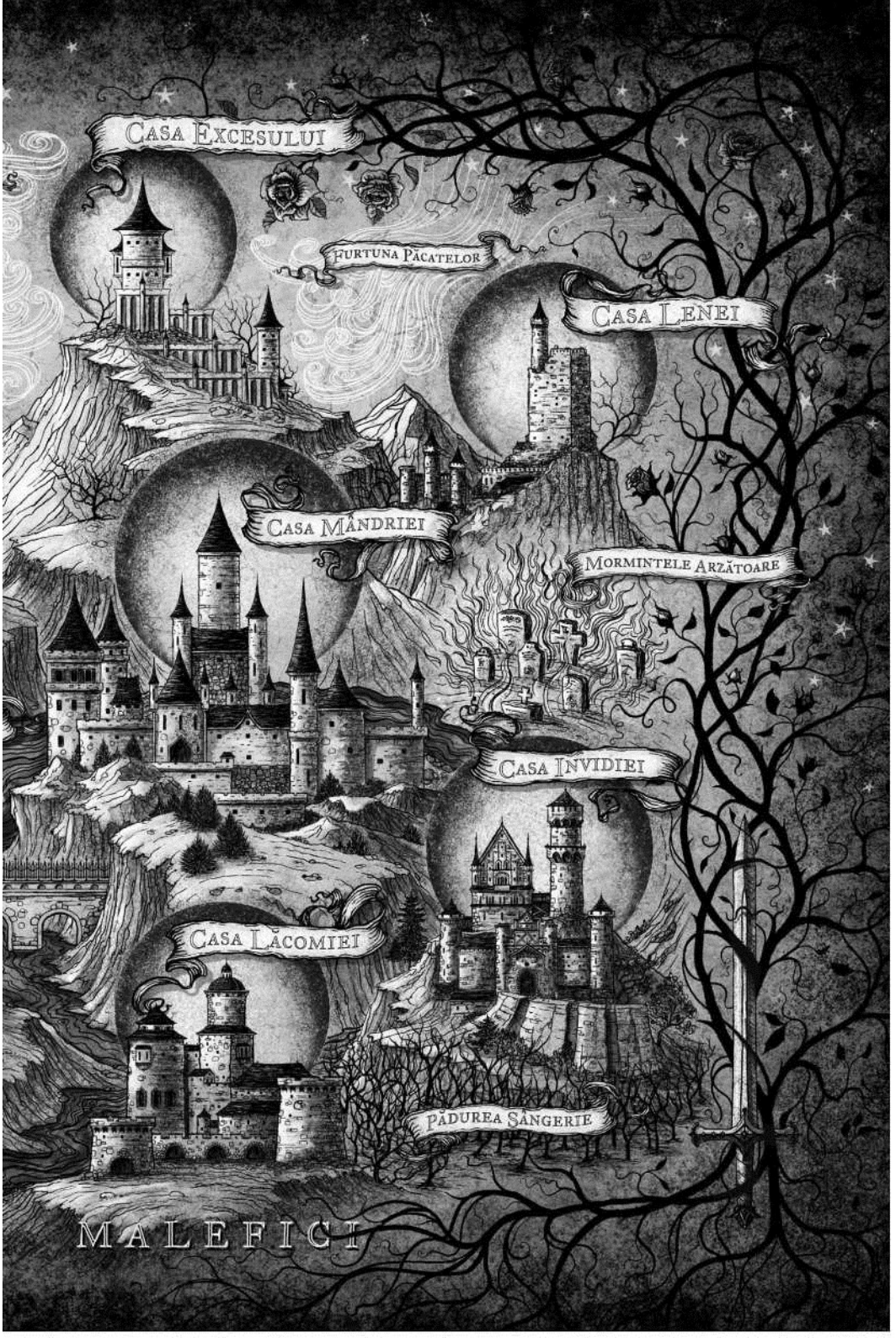
Casa Excesului
Furtuna Păcatelor
Casa Lenei
Casa Mândriei
Mormintele Arzătoare
Casa Invidiei
Casa Lăcomiei
Pădurea Sângerie
MALEFICI

Prolog

Afară, clopoţeii de lemn răsunau în semn de avertisment, zguduiţi de vânt. În depărtare, valuri se spulberau la ţărm, şoaptele disperate ale apei devenind din ce în ce mai intense, de parcă marea ar fi fost un mag dornic să invoce violenţă. În această zi – de aproape un deceniu-ncoace – furtuna se desfăşura la fel, un model ancorat în timp. În următoarele clipe, tunetul avea să-şi descătuşeze furia, mai vijelios şi mai rapid decât valurile, cu fulgerele răspândite de-a lungul unui cer necruţător, parcă despicându-l cu fiecare descărcare electrică. Diavolul, însetat după răzbunare, cerea o pedeapsă. Un sacrificiu de sânge pentru puterea furată.

Nu era prima oară când fusese blestemat de vrăjitoare. Şi nu avea să fie nici ultima.

De pe balansoarul ei de lângă foc, *nonna*[1] Maria le supraveghea pe gemene în timp ce mormăiau vrăjile de protecţie pe care le pusese să le înveţe, fiecare cu degetele încleştate în jurul unui *cornicello*[2]*.* Alungând rafalele asurzitoare din minte, bătrâna asculta cu atenţie cuvintele şoptite de Vittoria[3] şi Emilia deasupra amuletelor în formă de corn, ţinute în pumnii lor mici, în vreme ce stăteau cu capetele aplecate de concentrare şi

1 „Bunică” (în orig. în it.) (n. tr.).

2 O amuletă de origine italiană, de forma unui corn răsucit, purtată pentru protecție împotriva deochiului și a ghinionului (n. tr.).

3 „Victorie” (în orig. în it.) (n. tr.).

chipurile încadrate de acelaşi păr închis la culoare.

— Prin puterea pământului, a lunii şi a pietrei, binecuvântează această vatră, binecuvântează această casă!

Abia împliniseră opt ani, aşa că *nonna* încerca să nu-şi facă griji cu privire la cât de repede creşteau. Şi-a înfăşurat mai bine şalul în jurul trupului, însă nu reuşea să scape de frisoanele care o străbăteau în bucătăria mică. Aveau prea puţin de-a face cu temperatura de afară. Oricât de mult s-a străduit să-l ignore, sulful se furişase prin crăpături împreună cu o briză familiară şi înmiresmată, un amestec de plumeria[4] şi portocale, ridicându-i părul cărunt pe care şi-l îndepărtase de la ceafă. Dacă ar fi fost în viaţă, propria bunică umană ar fi numit asta un semn rău prevestitor şi şi-ar fi petrecut seara în genunchi, în catedrală, rugându-se sfinţilor cu rozariul lipit de piept.

Diavolul sau unul dintre fraţii lui malefici stătea la pândă.

O urmă de îngrijorare i s-a strecurat în trup, la fel de iute şi de lin ca unul dintre cuţitele *ei paring*[5]*,* găsindu-şi sălaş în vecinătatea inimii. Trecuse o eră de la ultima apariţie a *Malvagi*[6]*-lor*. Îi puteai număra pe degete pe cei care mai vorbeau despre cei Malefici, fără a pune la socoteală poveştile spuse pentru a-i speria pe copii,

4 Specie de arbori și arbuști cu ramuri groase, frunze lungi, pețiolate, și flori mari, albe, gălbui sau de un roz-purpuriu (n. tr.).
5 Cuțit de bucătărie mic, cu lamă foarte ascuțită, folosit pentru tăierea legumelor și a fructelor (n. tr.).
6 „Malefici” (în orig. în it.) (n. tr.).

convingându-i astfel să rămână noaptea în paturile lor.

Acum adulţii râdeau de vechile basme populare, aproape uitând de cei şapte prinţi conducători ai ladului, *nonna* Maria nu o făcea însă niciodată: legendele despre ei îi erau întipărite în minte, copleşind-o cu un sentiment adânc de groază, care i se strecura până-n măduva oaselor. A simţit un fior înţepător între umeri, de parcă ochii lor, emisarii nopţii, ar fi fost aţintiţi asupra ei, urmărind-o din umbre. Era doar o chestiune de timp până la venirea prinţilor, nerăbdători să-şi înceapă căutarea.

Dacă nu o făcuseră deja. Nimeni nu fura de la Diavol şi scăpa nepedepsit.

Bătrâna şi-a îndreptat din nou atenţia spre gemene. În seara asta, în preajma lor dăinuia o nelinişte stranie, parcă înrudită cu Marea Tireniană învolburată din apropiere. O nelinişte care prevestea necazuri ascunse. Vittoria rostea vrăjile în grabă, iar Emilia se poticnea cu ale ei, încercând să ţină pasul.

O crenguţă a trosnit în foc, urmată imediat de o alta, un sunet precum cel al iadeşurilor rupându-se deasupra cărţilor de vrăji; un avertisment în sine. *Nonna* şi-a încleştat cu putere degetele pe braţele balansoarului, iar încheieturile lor au căpătat nuanţa sidefie a migdalelor albite, care se aflau pe blat.

— *Calmati!*[7] Nu atât de repede, Vittoria! a mustrat-o ea. Va trebui să o iei de la capăt dacă nu

7 „Liniștește-te” (în orig. în it.) (n. tr.).

o faci corect. Vrei să strângi singură pământ de mormânt în întuneric?

Spre consternarea bătrânei, Vittoria nu părea atât de speriată pe cât ar fi trebuit să fie. Gândul de a se plimba printr-un cimitir sub lumina lunii pline, în timpul unei furtuni dezlănţuite, o atrăgea pe copilă. Aceasta şi-a strâns buzele înainte de a clătina scurt din cap.

Emilia a fost însă cea care a răspuns cu glas tare, aruncându-i surorii ei o privire plină de subînţeles, un fel de avertisment tăcut.

— Vom fi mai atente, *nonna!*

Ca pentru a-şi dovedi spusele, Emilia a ridicat fiola cu apă sfinţită pe care o luaseră de la mănăstire şi a înclinat-o uşor peste amulete, lăsând o singură picătură să cadă peste fiecare în parte cu un şuierat stins. Argint şi aur. O ofrandă pentru echilibrul dintre lumină şi întuneric. Un dar pentru ceea ce fusese furat cu atâţia ani în urmă.

Precum în cer, aşa şi-n adânc.

Îmbunată, *nonna* a privit cum fetele termină vraja, uşurată la vederea unor scântei albe ivite printre flăcări, înainte ca acestea să-şi redobândească strălucirea roşie. Încă un an, încă o victorie. Îl păcăliseră din nou pe Diavol. Într-un final, urma să vină o zi în care vrăjile nu aveau să mai funcţioneze, dar *nonna* refuza să se gândească acum la o asemenea posibilitate. A aruncat o privire spre pervaz, mulţumită de feliile uscate de portocală aşezate în rânduri egale.

Deasupra vetrei atârnau crenguţe de lavandă lăsate la uscat, iar micuţul blat din piatră din bucătărie era acoperit atât cu făină, cât şi cu

ierburi parfumate, care urmau să fie împărţite în legături. Verbină, busuioc, oregano, pătrunjel şi foi de dafin. Aromele se îmbinau plăcut. Unele erau pentru cina festivă, altele, pentru vrăjile lor. Acum, că ritualul de protecţie se încheiase, puteau în sfârşit să se bucure de masă.

Nonna s-a uitat la ceasul de pe poliţă; fiica şi ginerele ei aveau să sosească în curând de la restaurantul familiei, aducând cu ei râsete şi căldură.

Cu sau fără furtuni şi semne rău prevestitoare, totul urma să fie bine în casa familiei di Carlo.

Flăcările ardeau domol în vatră, iar Emilia s-a lăsat pe spate, rozându-şi unghiile. Un obicei urât, de care *nonna,* hotărâtă, voia să o dezveţe. Copila a scuipat o bucată de unghie şi a dat să o arunce pe podea.

— Emilia!

Vocea *nonnei* a bubuit în cămăruţă. Fata a tresărit, apoi şi-a coborât mâna şi i-a aruncat o privire sfioasă.

— În foc! Ştii prea bine că nu ar trebui să laşi lucruri pentru cei care practică *le arti oscure*[8]*.*

— Iartă-mă, *nonna!* a murmurat Emilia, care şi-a muşcat buza inferioară, în timp ce bunica ei aştepta întrebarea iminentă. Vrei să ne povesteşti din nou despre artele întunecate?

— Sau despre Malvagi? a adăugat Vittoria, mereu interesată de legendele despre cei Malefici, chiar şi-n nopţile în care li se interzicea rostirea unor astfel de nume. Te rog!

8 „Artele întunecate” sau „magia neagră” (în orig. în it.) (n. tr.).

— N-ar trebui să vorbim cu voce tare despre lucruri întunecate. Atragem necazuri.

— Sunt doar poveşti, *nonna,* a spus Emilia încet.

De-ar fi fost adevărat! *Nonna* Maria a schiţat o vrajă de protecţie peste inima ei, încheind cu un sărut depus pe vârfurile degetelor, şi a expirat. Gemenele au făcut schimb de zâmbete largi, triumfătoare. Era imposibil să tăinuiască legendele de fete, chiar dacă aşa le umplea capetele cu vise despre cei şapte prinţi ai Iadului. *Nonna* se temea că visează prea mult la demoni. Cel mai bine era, a decis ea, să le reamintească de ce ar trebui să se ferească de creaturi frumoase, dar fără suflet.

— Spălaţi-vă pe mâini şi ajutaţi-mă să întind aluatul! Vă voi povesti în timp ce pregătiţi *busiate*[9]*.*

Deşi zâmbetele lor identice nu i-au alungat frisoanele provocate de furtună şi de avertismentul său, tot au reuşit să o încălzească puţin pe *nonna.* Micile paste spiralate servite cu pesto de roşii se numărau printre mâncărurile preferate ale fetelor. În plus, aveau să fie încântate să descopere surpriza deja pregătită pentru ele în răcitor: *cassata.* Deşi pandişpanul cu brânză ricotta era o specialitate de Paşte, gemenelor le plăcea la nebunie să-l mănânce de ziua lor de naştere.

Chiar şi cu atât de multe măsuri de precauţie, *nonna* nu era sigură că urmau să mai aibă parte de multe momente dulci în viaţă, aşa că le răsfăţa adesea. Nu că ar fi avut nevoie de un stimulent suplimentar pentru a face acest lucru. În felul său,

9 Un tip de macaroane lungi, originare din provincia Trapani, dar specifice Calabriei și Siciliei (n. tr.).

dragostea unei bunici reprezenta o formă puternică de magie.

Emilia a luat mojarul şi pisălogul de pe raft, apoi, cu faţa încruntată de concentrare, a strâns ingredientele necesare pentru sosul *pesto alla Trapanese:* ulei de măsline, usturoi, migdale, busuioc, pecorino[10] şi roşii cherry. Vittoria înlăturase şervetul umed de pe aluat şi a început să ruleze pastele aşa cum o învăţase *nonna.* La vârsta de opt ani, deja ştiau să se descurce în bucătărie, însă acest lucru nu era deloc surprinzător. Petrecându-şi aproape tot timpul acasă şi la restaurant, practic învăţaseră din mers. Ambele şi-au ridicat privirile, cu ochii pătrunzători umbriţi de gene dese, iar pe feţele lor se oglindea aceeaşi anticipare abia ţinută în frâu.

— Deci? a întrebat-o Vittoria, nerăbdătoare. Ai de gând să ne spui o poveste?

Nonna a oftat.

— Există şapte prinţi demoni, dar numai de patru ar trebui familia di Carlo să se teamă: Wrath, Greed, Envy şi Pride[11]. Unul va tânji după sângele tău. Unul îţi va subjuga inima. Unul îţi va fura sufletul. Şi unul îţi va lua viaţa.

— Cei Malefici! a şoptit Vittoria pe un ton aproape reverenţios.

— *Malvagi-i* sunt prinţi demoni ce vânează noaptea, căutând suflete pe care să le fure pentru regele lor, Diavolul, mânaţi de foamea lor nesăţioasă şi neînduplecată, până când zorii îi alungă, a continuat *nonna,* legănându-se lent în

10 O brânză italiană făcută din lapte de oaie (n. tr.).

11 „Mânie”, „Lăcomie”, „Invidie” și „Mândrie” (n. tr.).

balansoar.

Simfonia furtunii a fost acoperită de scârţâitul lemnului. Bătrâna a dat din cap în direcţia sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit, asigurându-se că îşi respectau partea lor de învoială. Fetele şi-au reluat imediat munca.

— Cei şapte prinţi sunt atât de plini de păcate, încât, atunci când trec în lumea noastră, nu pot îndura puterea luminii şi sunt blestemaţi să se aventureze pe aceste meleaguri numai după lăsarea întunericului. A fost o pedeapsă dată de *La Prima Strega*[12]*,* cu mulţi ani în urmă. Cu mult înainte ca omul să cutreiere pământul.

— Unde este Prima Vrăjitoare acum? a întrebat Emilia, cu o urmă de scepticism furişându-se în vocea ei subţire. De ce nu a fost văzută?

— Are motivele ei, a spus *nonna* după ce s-a gândit cu atenţie la răspuns. Trebuie să le respectăm!

— Cum arată prinţii-demon? s-a interesat Vittoria, deşi ar fi trebuit să ştie pe de rost această parte până acum.

— Arată precum fiinţele umane, dar ochii lor de abanos sunt însemnaţi de pete roşii, iar pielea le este dură ca piatra. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie niciodată să vorbiţi cu cei Malefici! Dacă îi vedeţi, ascundeţi-vă! Odată ce aţi atras atenţia unui prinţ-demon, acesta nu se va da în lături de la nimic să vă revendice. Maleficii sunt creaturi ale nopţii, născute din întuneric şi din lumina lunii. Şi sunt puşi doar pe distrugere. Păziţi-vă inimile; dacă li se

12 „Prima Vrăjitoare” (în orig. în it.) (n. tr.).

oferă şansa, vi le vor smulge din piept şi vă vor bea sângele fierbinte în noapte!

Cu toate că erau creaturi fără suflet, loiale Diavolului, sau aveau să le ucidă pe loc, dacă drumurile li se intersectau, aceşti prinţi întunecaţi şi misterioşi ai ladului le fascinau pe gemene.

Pe una mai mult decât pe cealaltă, după cum a hotărât soarta.

— Dar *cum* ne vom da seama când vom întâlni unul? a întrebat Vittoria. Dacă nu le putem vedea ochii?

Nonna a ezitat. Auziseră deja atât de multe şi, dacă profeţia străveche avea să se adeverească, se temea că tot ce era mai rău abia acum urma să se abată asupra lor.

— Pur şi simplu o veţi face.

Respectând cu sfinţenie tradiţiile familiei, *nonna* Maria le învăţase modalităţi magice de a se ascunde atât de fiinţele umane, cât şi de creaturile nopţii. În fiecare an, de ziua lor, adunau ierburi din mica grădină aflată în spatele casei şi urzeau vrăji de protecţie.

Purtau amulete binecuvântate în apă sfinţită, pământ de mormânt proaspăt răscolit şi raze scânteietoare de lumina lunii. Recitau descântece de ocrotire şi nu vorbeau niciodată despre *Malvagi* în nopţile cu lună plină. Dar, mai presus de toate aceste datini, întotdeauna aveau amuletele asupra lor.

Cornicello-ul Emiliei era din argint, iar al Vittoriei, din aur. Fetelor le era interzis să le unească. Potrivit bătrânei, avea să se întâmple ceva cumplit; era ca şi cum ai forţa soarele şi luna

să împartă bolta cerească, condamnând lumea la un amurg etern. Astfel, prinţii Iadului puteau scăpa definitiv din închisoarea lor de foc, ucigând şi furând sufletele celor nevinovaţi până când lumea fiinţelor umane avea să se preschimbe în cenuşă – precum tărâmul lor de coşmar.

După ce şi-au devorat cina şi tortul, părinţii gemenelor le-au sărutat de noapte bună. A doua zi aveau să înceapă să dea o mână de ajutor în bucătăria animată a restaurantului familiei şi, pentru prima oară, să le servească muşteriilor cina. Prea entuziasmate ca să doarmă, Emilia şi Vittoria au chicotit pe salteaua lor, fluturându-şi amuletele în formă de corn una spre cealaltă asemenea unor săbii micuţe de zână, prefăcându-se că se luptă cu *Malvagi-i.*

— Când voi fi mare, vreau să fiu o vrăjitoare tămăduitoare, a spus Emilia mai târziu, cuibărită în braţele protectoare ale surorii ei. Voi cultiva tot felul de ierburi. Şi voi avea propria *trattoria,* cu un meniu creat cu ajutorul magiei şi al luminii lunii. Ca *nonna.*

— Restaurantul tău va şi mai bun! a asigurat-o Vittoria, înteţindu-şi strânsoarea pentru a o alina. Până atunci, voi deveni regină şi mă voi asigura că ai tot ce îţi place.

Într-o noapte, copilele au decis să fie curajoase. Trecuse aproape o lună de la ziua lor de naştere, iar avertismentele sumbre ale *nonnei* Maria păreau să aparţină unui trecut îndepărtat. Vittoria şi-a împins amuleta spre sora ei, hotărâtă.

— Uite, ia-o! a îndemnat-o ea.

Emilia a ezitat doar o fracţiune de secundă

înainte să-şi strângă cornul de aur în palmă.

O lumină scânteietoare, de un negru-lavandă, a explodat din amuletele lor, înfricoşând-o îndeajuns pe Emilia încât să scape colierul surorii ei. Fără să piardă vremea, Vittoria l-a prins înapoi în jurul gâtului, cu ochii căprui larg deschişi, strălucirea orbitoare stingându-se subit. Ambele fete au rămas tăcute, însă nu puteau spune cu certitudine ce anume le amuţise, frica sau fascinaţia. Emilia şi-a încleştat degetele, încercând să scape de senzaţia ce părea să i se târască sub pielea înfioratã, străbătută de furnicături. Vittoria o urmărea îndeaproape, cu chipul ascuns de umbre.

În apropiere, un câine al Iadului a urlat la lună, deşi mai târziu fetele au încercat să se convingă singure că fusese doar vântul, vâjâind ameninţător pe străzile înguste din cartier. Nu au împărtăşit nimănui ce făcuseră şi nu au vorbit niciodată despre acea lumină stranie, neagră precum cerneala, punctată de licăriri violet.

Nici măcar una cu alta. Şi în niciun caz nu i-au spus *nonnei* Maria.

Din moment ce s-au prefăcut că dau uitării întâmplarea, Emilia nu i-a dezvăluit surorii ei că fusese irevocabil schimbată – începând din acea seară, ori de câte ori îşi ţinea *cornicello-ul* şi se concentra, vedea ceva ce numea *luccicare*[13]. O scânteie plăpândă sau o aură care înconjura o persoană.

Singurele excepţii fiind ea şi geamăna ei.

Dacă Vittoria poseda la rândul său noul talent,

13 „Strălucire” (în orig. în it.) (n. tr.).

nu a recunoscut niciodată. Acesta a fost primul dintre multele secrete pe care surorile urmau să le tăinuiască una faţă de cealaltă. Şi care aveau să se dovedească mortale pentru una dintre ele.

Unu

Zece ani mai târziu…

Nonna Maria se mişca neîncetat prin bucătărie, de parcă ar fi băut fiecare picătură de espresso din restaurantul nostru. Starea ei de spirit era de-a dreptul frenetică. Deşi era responsabilă cu servirea cinei, sora mea geamănă nu se afla aici, iar bunica i-a luat întârzierea drept un semn rău prevestitor, îndeosebi pentru că Vittoria cutezase să iasă în oraş cu o noapte înainte de o zi sfântă. Ferească zeiţa!

Faptul că luna era nu numai plină, ci avea şi o nuanţă neobişnuită de galben, ca şi cum astrul ceresc ar fi putrezit, a îndemnat-o pe *nonna* să mormăie genul de avertismente care, în mod normal, îl convingeau pe tata să închidă uşile. Din fericire, el şi unchiul Nino erau în sala de mese cu o sticlă de *limoncello* îngheţată, umplând paharele clienţilor după cină. Nimeni nu pleca de la Sea & Vine fără a degusta lichiorul servit pe post de desert şi fără să simtă satisfacţia deplină şi beatitudinea urmate după o masă îmbelşugată.

— Poţi să râzi cât vrei de mine, dar e periculos! Demonii pândesc pe străzi, căutând suflete de furat.

Nonna tăia căţei de usturoi pentru *scampi*[14], cuţitul zburându-i peste tocătorul cel vechi. Dacă nu era atentă, avea să-şi piardă un deget.

14 „Creveţi” (în orig. în it.) (n. tr.).

— Numai nesăbuinţa a îndemnat-o pe sora ta să iasă în oraş, a adăugat bătrâna, apoi s-a oprit, îndreptându-şi imediat atenţia către mica amuletă în formă de corn de la gâtul meu, cu îngrijorarea întipărită adânc în ridurile de la ochi şi din jurul gurii. Ai văzut dacă purta *cornicello-ul,* Emilia?

Nu m-am obosit să-i răspund. Nu ne scoteam niciodată amuletele, nici măcar în timp ce ne îmbăiam. Sora mea încălcase toate regulile, cu excepţia celei din urmă. Mai ales după ceea ce se întâmplase când aveam opt ani… Am închis ochii preţ de câteva secunde, izgonind cu hotărâre amintirea. *Nonna* încă nu ştia despre acea *luccicare* pe care o vedeam strălucind în jurul oamenilor când îmi ţineam amuleta şi, sinceră să fiu, speram că nu o va face niciodată.

— Of, te rog!

Mama şi-a ridicat privirea spre tavan, de parcă zeiţa cerului i-ar putea răspunde la rugăciuni prin trimiterea unui fulger. Nu eram sigură dacă acesta era destinat *nonnei* sau ei.

— Hai să ne facem griji în privinţa Maleficilor după ce servim cina! Avem probleme mai presante în acest moment, a spus ea, dând din cap spre tigaia sote. Usturoiul începe să ardă.

Nonna a bombănit ceva care suna suspect de mult a „De aceeaşi soartă vor avea parte şi sufletele lor în Iad dacă nu le salvăm, Nicoletta”, aşa că mi-am muşcat buza inferioară ca să nu zâmbesc.

— Ceva nu-i deloc în regulă, simt asta până-n măduva oaselor. Dacă Vittoria nu se întoarce în curând acasă, mă voi duce eu însămi să o caut.

Malvagi-i nu vor îndrăzni să-i fure sufletul în preajma mea.

De îndată ce *nonna* şi-a coborât satârul asupra unui macrou care nu bănuia ce soartă îl aştepta, capul peştelui a zburat pe podeaua de piatră.

Am oftat. L-am fi putut folosi pentru a face supă de peşte. Neliniştea ei *chiar* ameninţa să scape de sub control. Până la urmă, *nonna* a fost cea care ne-a învăţat importanţa întrebuinţării fiecărei părţi a unui animal.

Oasele însă puteau fi folosite doar pentru supă, nu pentru vrăji. Cel puţin aşa susţineau regulile pentru noi, cei din familia di Carlo. *Le arti oscure* erau strict interzise. Am pus capul de peşte într-un castron pentru a-l da mai târziu pisicilor de pe alee, alungând gândurile despre artele întunecate.

Apoi i-am turnat *nonnei* nişte vin rece, adăugând felii de portocale şi coji zaharisite ca să-l îndulcesc. După câteva clipe, condensul s-a ivit ca roua dimineţii pe sticlă. La jumătatea lunii iulie în Palermo, aerul era înăbuşitor noaptea, chiar şi cu ferestrele larg deschise, ademenind o adiere înăuntru.

Acum era foarte cald în bucătărie, deşi în sezonul rece tot îmi purtam părul lung prins în creştet, din cauza temperaturilor ridicate create de focurile care ardeau aproape neîncetat în cuptor.

Sea & Vine, *trattoria* familiei di Carlo, era cunoscută în toată Sicilia pentru mâncarea noastră păcătos de gustoasă. În fiecare seară, clienţi înfometaţi ne ocupau până la refuz mesele, toţi aşteptând să ia cina şi să se înfrupte din reţetele *nonnei.* Indiferent de vreme, mereu se formau cozi

în a doua parte a zilei. Bunica spunea că ingredientele simple reprezentau secretul ei, împreună cu un strop de magie. Ambele afirmaţii erau adevărate.

— Poftim, *nonna!*

Nu trebuia să folosim magia în afara casei noastre, dar am rostit în şoaptă o vrajă simplă şi, profitând de picăturile de condens care se scurgeau pe piatră, am împins băutura şi am urmărit-o cum alunecă de-a lungul blatului până se opreşte în faţa ei. A lăsat grijile deoparte îndeajuns cât să bea din vinul roşu dulce. Când bunica s-a întors cu spatele la noi, mama mi-a mulţumit pe muteşte, iar eu am zâmbit larg.

Nu eram sigură de ce *nonna* era atât de agitată în seara asta. În ultimele săptămâni – cam de la aniversarea noastră de optsprezece ani – sora mea geamănă lipsise de multe ori de la servirea cinei şi se furişase în casă cu mult după apusul soarelui, cu obrajii arămii înroşiţi şi ochii întunecaţi strălucitori. Era ceva diferit la ea. Şi aveam motive întemeiate să suspectez că toate schimbările se datorau unui tânăr vânzător din piaţă.

Domenico Nucci Junior.

Aruncasem un ochi prin jurnalul ei şi îi văzusem numele mâzgălit pe margini, dar, copleşită de vinovăţie, strecurasem caietul înapoi sub scândurile din podea, unde îl ascunsese. Încă dormeam în aceeaşi cameră, la etajul al doilea al casei noastre mici şi aglomerate, aşa că, din fericire, nu observase că îi cotrobăisem prin lucruri.

— Vittoria e bine, *nonna,* am asigurat-o,

dându-i nişte pătrunjel proaspăt pentru ornarea creveţilor. Ţi-am spus că de ceva timp flirtează cu băiatul familiei Nucci, cel responsabil să vândă *arancini*[15] lângă castel. Sunt convinsă că atmosfera de sărbătoare din seara aceasta, dinaintea festivalului, îl ţine ocupat. Pun pariu că Vittoria împarte biluţe de orez prăjite tuturor celor care întrec puţin măsura. Până la urmă, au nevoie de ceva care să absoarbă tot acel vin sfinţit.

I-am făcut cu ochiul, dar frica bunicii mele nu s-a domolit, aşa că am pus restul de pătrunjel deoparte şi am îmbrăţişat-o strâns.

— Niciun demon nu-i fură sufletul sau îi mănâncă inima. Îţi promit! Se va întoarce în curând.

— Într-o zi, sper că vei lua în serios semnele de la zeiţe, *bambina*[16]*.*

Într-o zi, poate. Dar auzisem toată viaţa poveşti despre prinţii-demon cu ochi roşii şi încă nu întâlnisem niciunul. Nu eram prea îngrijorată că lucrurile se vor schimba acum. Oriunde plecaseră cei Malefici, părea să nu mai fie cale de întoarcere. Mă temeam de ei la fel de mult pe cât îmi făceam griji că dinozaurii urmau să revină deodată pe pământ ca să pună stăpânire pe Palermo. Am lăsat-o pe *nonna* să se ocupe de *scampi* şi am zâmbit pe măsură ce muzica se strecura printre sunetele scoase de cuţitele care tocau şi de lingurile care amestecau în oale. Tipul meu preferat de simfonie – una care îmi permitea să mă

15 Biluțe de orez cu diferite umpluturi, date prin pesmet și prăjite, un fel de mâncare specific bucătăriei siciliene (n. tr.).

16 „Copilă” sau „fetiță” (în orig. în it.) (n. tr.).

concentrez complet asupra bucuriei creaţiei.

Am inspirat aroma plăcută de usturoi şi unt.

Gătitul îmbina tainele magiei cu frumuseţea de netăgăduit a muzicii. Pocnetul scoicilor desfăcute, sfârâitul unei bucăţi de *pancetta*[17] aruncate într-o tigaie încinsă, chiar şi loviturile ritmice al unui satâr pe un tocător. Îndrăgeam nespus fiecare parte, fiecare clipă în care eram în bucătărie cu familia mea. Nu mi-aş fi putut imagina un mod mai potrivit de a petrece o seară.

Sea & Vine era viitorul meu şi promitea să fie plin de iubire şi lumină. Mai ales dacă reuşeam să strâng suficienţi bani ca să cumpăr clădirea de alături şi să extind afacerea familiei.

Experimentasem cu arome noi din toată Italia şi visam să-mi creez propriul meniu al zilei.

Mama fredona în surdină, modelând marţipanul sub formă de fructe.

— Domenico e un băiat cumsecade. Ar fi un partener potrivit pentru Vittoria. Mama lui e mereu o companie plăcută.

Nonna a fluturat împrejur o mână acoperită cu făină, ca şi cum ideea unei logodne cu un membru al familiei Nucci puţea mai rău decât piaţa de peşte din apropiere.

— Bleah! E prea tânără pentru a-şi face griji în privinţa căsătoriei. Iar el nu este sicilian.

Eu şi mama am clătinat amândouă din cap. Bănuiam că originea lui toscană nu avea nicio legătură cu dezaprobarea *nonnei.* Dacă ar fi fost

17 O șuncă de porc, asemănătoare cu baconul, specifică bucătăriei italiene, obținută prin sărare, condimentare și uscare (n. tr.).

după ea, urma să locuim în casa părintească – în cartierul nostru mic din Palermo – până când oasele aveau să ni se transforme-n praf şi pulbere. *Nonna* nu credea că altcineva putea să aibă grijă de noi la fel de bine precum ea. Îndeosebi un simplu băiat uman. Mama lui Domenico nu era vrăjitoare, ca a tatei; prin urmare, bunica nu credea că i s-ar fi putut divulga vreodată secretele noastre, din moment ce nu-l considera complet demn de încredere.

— S-a născut aici. Mama lui este de aici. Sunt destul de sigură că asta îl face sicilian, i-am spus. Nu mai fi atât de ţâfnoasă! Un astfel de comportament nu i se potriveşte cuiva atât de dulce ca tine.

Nonna şi-a dres zgomotos gâtul, ignorând încercarea mea evidentă de a o îmbuna. Încăpăţânată ca un catâr, aşa cum ar fi spus bunicul meu. Şi-a luat lingura din lemn şi a îndreptat-o în direcţia mea.

— Sardinele ajung singure pe mal. Pescăruşii nu s-au atins de ele. Ştii ce înseamnă asta? Înseamnă că *ei* nu *sunt* proşti. Diavolul agită mările, dar ei nu vor să aibă nimic de-a face cu ofrandele lui.

— Oh! a oftat mama şi a pus pasta de migdale înapoi pe blat. O ambarcaţiune care transporta kerosen s-a lovit de stânci aseară. Uleiul a ucis peştii, nu Diavolul.

Bunica a învrednicit-o pe mama cu o privire care ar fi putut îngenunchea suflete mai slabe.

— Ştii la fel de bine ca mine că este un semn al sosirii *Malvagi-lor,* Nicoletta. Au venit să colecteze.

Ai auzit de cadavre. Momentul s-a potrivit cu ceea ce a fost prezis. E şi asta o coincidenţă?

— Cadavre? am repetat eu, iar vocea mi-a crescut cu câteva octave. Despre ce vorbiţi?

Nonna şi-a ferecat îndată gura. Mama şi-a întors brusc capul, uitând din nou de marţipan. Au schimbat o privire între ele, atât de profundă şi de plină de înţelesuri, încât fiori mi-au alunecat pe şira spinării.

— Ce cadavre? am insistat. Ce a fost prezis?

Restaurantul era mai aglomerat decât de obicei, în timp ce ne pregăteam pentru afluxul de oameni care participau a doua zi la festival, şi trecuseră zile bune de când plecasem urechea la bârfele din piaţă. Nu auzisem nimic despre cadavre.

Plătindu-i cu aceeaşi monedă, mama i-a aruncat bunicii o privire care spunea „Tu ai început, tu să-i pui capăt”, apoi a reluat modelarea bomboanelor. *Nonna* s-a aşezat pe un scaun pe care îl ţinea lângă fereastră, încleştându-şi degetele în jurul paharului de vin. O adiere a mai domolit căldura înăbuşitoare. Cu o fluturare de pleoape, bunica şi-a închis ochii, de parcă ar fi savurat răcoarea neaşteptată. Părea epuizată. Orice se întâmpla, era de rău.

— *Nonna?* Te rog! Ce se petrece?

— Două fete au fost ucise săptămâna trecută. Una în Sciacca. Şi una aici. În Palermo.

Sciacca, un oraş-port cu ieşire la Marea Mediterană, era aproape la miazăzi de noi, o mică bijuterie aflată pe o insulă cunoscută pentru nenumăratele sale privelişti uluitoare, la fel de

valoroase ca orice comoară. Nu mi-o puteam închipui drept locul unde avusese loc o crimă. Un gând de altfel ridicol, din moment ce moartea nu făcea discriminare între Rai şi Iad.

— Cât de îngrozitor!

Mi-am pus cuţitul jos, cu pulsul iuţindu-se, apoi m-am uitat la bunica.

— Au fost… fiinţe umane?

Privirea tristă a *nonnei* mi-a răspuns la întrebare. *Streghe.* Am înghiţit nodul dureros din gât. Nici nu-i de mirare că vorbea încontinuu despre întoarcerea Maleficilor. Şi-o imagina pe una dintre noi abandonată pe străzi, ne vedea sufletele torturate de demoni în Iad, în timp ce sângele ne aluneca printre crăpăturile din piatră, regenerând magia pământului. În pofida picăturilor de sudoare de pe frunte, m-am cutremurat. Nu ştiam ce părere să-mi formez despre crime.

Scepticismul meu atrăgea adesea mustrări din partea *nonnei,* dar tot nu eram convinsă că *Malvagi-i* erau de vină. Conform vechilor legende, Maleficii erau trimişi să încheie învoieli şi să recupereze suflete pentru Diavol, nu să ucidă. Şi nimeni nu-i zărise cutreierând prin lumea noastră în cel puţin o sută de ani.

Totuşi, fiinţele umane se ucideau mereu unele pe altele, şi cu siguranţă aveau să ne atace dacă bănuiau ce suntem. Zvonuri şoptite despre un nou grup de vânători de *strega* ne ajunseseră la urechi săptămâna trecută, însă nu dăduserăm peste nicio dovadă care să le confirme existenţa. Dar acum… dacă vrăjitoarele erau ucise, eram mai înclinată să îndrept un deget acuzator înspre zeloţii umani.

Ceea ce însemna că trebuia să fim şi mai atente pentru a evita să fim descoperite. Gata cu vrăjile simple, la vedere! Aveam tendinţa să fiu exagerat de precaută, dar nu puteam spune acelaşi lucru şi despre sora mea. Modul ei preferat de a se ascunde era să nu se ascundă deloc.

Poate că *nonna* era îndreptăţită să fie îngrijorată.

— La ce te-ai referit când ai spus că *Malvagi-i* vin să colecteze? am întrebat. Sau că acest lucru a fost prezis?

Nonna nu părea prea încântată de tirul meu de întrebări, dar mi-a observat determinarea din ochi şi a ştiut că nu o să mă dau bătută. A oftat.

— Există poveşti care susţin că, începând de acum, Maleficii se vor întoarce în Sicilia la fiecare câteva săptămâni, căutând ceva care i-a fost furat Diavolului.

Era o legendă nemaiauzită până acum.

— Ce a fost furat?

Mama a împietrit, după care a reluat modelarea marţipanului. *Nonna* şi-a băut lent vinul, cu ochii fixaţi asupra lichidului roşu, de parcă ar fi putut ghici viitorul în bucăţile de fructe care pluteau la suprafaţă.

— O datorie de sânge.

Mi-am ridicat sprâncenele. Asta nu suna deloc precum ceva de rău augur. Înainte să o pot interoga mai departe, cineva a bătut în uşa laterală, folosită pentru aducerea proviziilor. Peste sporovăiala iscată în mica sală de mese, tata l-a strigat pe unchiul Nico, rugându-l să-i distreze pe invitaţii de la cină. Paşi au răsunat cu un zgomot

surd de-a lungul holului, iar uşa s-a deschis scârţâind.

— *Buonasera, signore*[18] di Carlo! Emilia e aici?

Am recunoscut vocea profundă şi am ştiut ce venise să întrebe. Exista un singur motiv pentru care Antonio Vicenzu Bernardo, cel mai nou numit membru al sfintei frăţii, mă vizita vreodată aici. Mănăstirea din apropiere se baza foarte mult pe donaţii şi acţiuni de binefacere, aşa că o dată sau de două ori pe lună le pregăteam cina în numele restaurantului familiei noastre.

Nonna clătina deja din cap în timp ce-mi ştergeam mâinile pe un şervet şi-mi puneam şorţul pe blatul din bucătărie. Mi-am netezit partea din faţă a fustelor închise la culoare, strâmbându-mă puţin la vederea făinii împrăştiate pe corset. Arătam ca o regină a cenuşii şi probabil miroseam puternic a usturoi.

Mi-am înăbuşit un oftat. Aveam doar optsprezece ani, însă viaţa mea amoroasă părea să fie blestemată pentru eternitate.

— Emilia… Te rog!

— *Nonna,* sunt deja mulţi oameni pe străzi care au început să sărbătorească înainte de festivalul de mâine. Promit că voi merge doar pe drumul principal, voi prepara repede cina şi o voi lua pe Vittoria la întoarcere. Vom ajunge amândouă acasă cât ai clipi!

— Nu!

Nonna se ridicase de pe scaun, împingându-mă înapoi ca pe o găină îndărătnică spre blat şi

18 „Bună seara, domnule” (în orig. în it.) (n. tr.).

tocătorul abandonat.

— Nu trebuie să pleci de aici, Emilia! Nu în seara asta, a adăugat ea, strângându-şi propriul *cornicello* cu o expresie rugătoare. Lasă pe altcineva să doneze mâncarea în locul tău, altfel te vei alătura morţilor din acea mănăstire.

— Cum poţi să spui aşa ceva? a certat-o mama.

— Nu te îngrijora, *nonna!* am zis. Nu plănuiesc să mor decât peste foarte, foarte mulţi ani.

Mi-am sărutat bunica, apoi am înşfăcat o bucată de marţipan pe jumătate modelată din platoul pe care-l pregătea mama şi am aruncat-o în gură. În timp ce mestecam, am umplut până la refuz un coş cu roşii, busuioc proaspăt, mozzarella de casă, usturoi, ulei de măsline şi o sticlă mică de oţet balsamic concentrat, adusă de unchiul Nico din recenta sa vizită la Modena. Nu era tradiţional, dar testasem fel şi fel de reţete noi şi îmi plăcea foarte mult aroma lăsată de câteva picături de oţet.

După ce am mai adăugat un borcan cu sare şi o pâine cu coajă crocantă pe care o copsesem mai devreme, am ieşit repede din bucătărie, înainte de a fi atrasă într-o altă dispută lungă şi complicată.

I-am zâmbit călduros lui *fratello*[19] Antonio, sperând că nu poate auzi criticile aspre bombănite de *nonna* la adresa lui şi a întregii mănăstiri. Era tânăr şi chipeş pentru un membru al frăţiei – cu doar trei ani mai mare decât mine şi Vittoria. Avea ochi de culoarea ciocolatei topite, iar buzele lui

19 „Frate” *(în orig. în* it.) (n. tr.).

păreau mereu să schiţeze cel mai fermecător zâmbet. Locuise la o casă distanţă de noi, aşa că practic crescuserăm împreună, iar la un moment dat visasem să mă căsătoresc cu el într-o zi. Ce păcat că depusese un jurământ de castitate! Eram convinsă că jumătate dintre locuitorii Regatului Italiei n-ar fi protestat prea mult dacă ar fi avut ocazia să-i sărute buzele cărnoase. Iar printre ei mă număram şi eu.

— *Buonasera, fratello* Antonio!

Mi-am ridicat coşul cu provizii, ignorând cât de ciudat era să-l numesc „frate”, în condiţiile în care gândurile pe care le aveam despre el nu erau *deloc* potrivite pentru o soră.

— Am testat iar reţete noi, aşa că în seara aceasta prepar ceva între *caprese*[20] şi *bruschetta*[21] pentru frăţie. Sună bine?

De dragul lui, speram că da. Era ceva rapid şi simplu de preparat şi, deşi pâinea avea un gust mai bun unsă cu ulei şi prăjită uşor, o puteam pregăti fără foc.

— Sună de-a dreptul divin, Emilia! Şi spune-mi Antonio, te rog! O adresare atât de formală pare complet nepotrivită între prieteni vechi, a zis el, dând timid din cap spre mine. Părul tău arată minunat.

— *Grazie!*

---

20 O salată italiană simplă, preparată din felii de mozzarella proaspătă, roşii şi busuioc dulce, condimentată cu sare şi ulei de măsline (n. tr.).

21 Aperitiv de origine italiană, pâine prăjită cu usturoi, ulei de măsline, sare și piper, peste care se pot adăuga diferite toppinguri, după gust (n. tr.).

Am ridicat mâna şi mi-am trecut degetele peste o floare. În copilărie, începusem să-mi împletesc flori de portocal şi plumeria în păr pentru a mă deosebi de sora mea geamănă. Mi-am reamintit că Antonio îi era devotat acum Domnului Atotputernic şi că nu flirta cu mine.

Oricât de mult îmi doream uneori ca lucrurile să fie diferite.

În timp ce a ignorat într-un mod foarte deliberat zgomotul aproape mascat al unei oale lovind podeaua de piatră, m-am cutremurat lăuntric. Puteam doar să-mi imaginez ce urma să arunce *nonna* în continuare.

— Majoritatea membrilor frăţiei se vor întoarce la mănăstire abia mai târziu, a spus el, dar te pot ajuta, dacă vrei.

Istericalele *nonnei* au crescut în volum. Antonio a fost destul de politicos încât să pretindă că nu i-a auzit avertismentele sumbre despre demoni care ucideau tinere în Sicilia şi le furau sufletele. I-am oferit cel mai cuceritor zâmbet din arsenal, sperând să nu semene cu o grimasă.

— Îţi accept cu mare drag ajutorul.

Când strigătele *nonnei* au răsunat până la noi, atenţia lui Antonio s-a îndreptat în spatele meu, o cută minusculă formându-i-se de-a lungul frunţii. În mod normal, bunica nu se pierdea cu firea în preajma clienților, însă dacă începea să ţipe despre artele întunecate şi vrăjile de protecţie fără să ţină cont de faptul că el putea să o audă, chiar şi din greşeală, de restaurantul nostru aglomerat şi plin de viaţă avea să se aleagă praful.

Dacă existau fiinţe de care oamenii se temeau

la fel de mult ca de *Malvagi-i,* acelea erau vrăjitoarele.

Doi

Când am intrat în mănăstire, nu mă gândeam la Diavol. Sau la demonii malefici, la acei hoţi de suflete despre care *nonna* jura că, fără îndoială, cutreierau din nou pământul. Şi cu toate că Antonio era incontestabil plăcut ochiului, n-am fost distrasă de curba uşoară a gurii lui. Sau de şuviţele castanii care îi acopereau fruntea ori de câte ori se uita pe furiş la mine înainte să-şi ferească repede privirea.

Dintre toate lucrurile posibile, mă gândeam la uleiul de măsline.

În plus, dintr-un motiv necunoscut, coridorul mirosea vag a cimbru ars, o aromă care m-a îndemnat să mă întreb ce gust ar putea avea uleiul de măsline, infuzat cu cimbru, întins într-un strat subţire peste *crostini*[22]. Am început să visez din nou, cu ochii larg deschişi, la propriul restaurant – la meniul pe care l-aş perfecţiona. *Crostini* ar fi un *antipasto*[23] uluitor. Aş pune pe pâine nişte ciuperci tăiate, trase la tigaie cu unt, usturoi şi un strop de vin alb. Poate aş presăra chiar şi puţin pecorino şi pătrunjel pentru a îmbina aromele…

De îndată ce am intrat în odaia unde erau ţinute ustensilele de bucătărie, am ascuns gândurile în acel cotlon al minţii unde erau tăinuite reţete şi m-am concentrat asupra sarcinii curente. Am scos două tocătoare şi un castron mare din dulap, apoi am aşezat totul pe o măsuţă.

22 Felii mici de pâine prăjită cu diferite toppinguri (n. tr.).

23 Primul fel tradiţional al unei mese italiene oficiale (n. tr.).

— Voi tăia roşiile cubuleţe, iar tu poţi face acelaşi lucru cu bucata de mozzarella.

— Voi face întocmai cum ai poruncit, *signorina*[24].

Ne-am vârât amândoi mâinile în coşul pe care îl adusesem, iar degetele lui Antonio le-au atins uşor pe ale mele. Am scos repede roşiile şi m-am prefăcut că nu mă străbătuse un mic fior la contactul neaşteptat.

Să gătesc singură cu Antonio – într-o cameră întunecată dintr-o parte aproape uitată a clădirii – nu era un mod rău de a petrece timpul. Dacă nu şi-ar fi închinat viaţa Domnului, acest moment ar fi marcat un alt fel de început, primul semn că s-ar putea înfiripa ceva între noi.

Acum, fără să ştie, eram duşmani.

El era un om al bisericii, iar eu eram vrăjitoare. Şi nu doar o *strega* umană care foloseşte magie tradiţională împotriva deochiului şi se roagă la sfinţii catolici. Familia mea întruchipa ceva diferit, ceva nu în întregime uman. Puterea noastră năştea teamă, nu respect. Împreună cu alte douăsprezece familii de vrăjitoare care locuiau în secret în Palermo, eram adevăratele Fiice ale Lunii. Descendentele unei zeiţe autentice. Existau mai multe familii răspândite în toată insula, dar, pentru siguranţa tuturor, nu interacţionam unele cu altele.

Magia noastră poseda o trăsătură neobişnuită. Deşi se moştenea doar pe linie maternă, nu se manifesta în *toate* femeile. Mama mea, fiica unei vrăjitoare, nu avea abilităţi supranaturale. Cu

24 „Domnişoară” (în orig. în it.) (n. tr.).

excepţia cazului în care îi puteai pune la socoteală talentul de patiser, pe care îl consideram, fără nicio urmă de îndoială, un har divin. Doar cineva binecuvântat de zeiţă putea crea deserturi asemenea mamei.

La un moment dat existase un consiliu format din cei mai în vârstă membri ai familiilor de vrăjitoare. *Nonna* fusese conducătoarea din Palermo, dar sabatul se desfiinţase la scurt timp după naşterea mea şi a Vittoriei. Poveştile cu privire la motivul unui asemenea demers erau în mare parte cam incomplete, însă, din informaţiile pe care reuşisem să le adun, bătrâna Sofia Santorini invocase artele întunecate, iar ceva mersese foarte prost, lăsându-i mintea tulburată. Unii spuseseră că folosise un craniu uman în timpul unei sesiuni de divinaţie. Alţii susţinuseră că fusese vorba de o oglindă neagră. Cu toţii căzuseră de acord asupra rezultatului final: mintea îi era acum prinsă între tărâmuri.

Fiinţele umane deveniseră suspicioase în privinţa unei schimbări considerate iniţial o nebunie bruscă. Urmaseră şoapte despre lucrătura Diavolului. În curând, lumea noastră devenise un loc prea periculos pentru vrăjitoarele adevărate, iar ele nu s-au mai putut întâlni nici măcar în secret după aceea. Astfel, cele treisprezece familii din Palermo au adoptat un cod strict al tăcerii şi şi-au purtat singure de grijă.

Oamenii aveau un mod amuzant de a învinovăţi Diavolul pentru lucrurile care nu le surâdeau. În mod straniu, ne considerau rele, numindu-ne aşa, deşi fiinţele umane erau cele

cărora le făcea plăcere să ne vadă cum ardem.

— Eşti îngrozitor!

— Aşa e, dar nu crezi cu adevărat asta.

Ochii lui întunecaţi au scânteiat când am aruncat cu un cubuleţ de roşie în el, îmbujorată. Antonio a evitat-o cu uşurinţă.

— Sau, cel puţin, sper că nu o faci.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine.

Mi-am mutat atenţia la roşia dolofană pe care o tăiam cubuleţe. Odinioară, când eram mai tineri, aruncasem o vrajă de adevăr asupra lui ca să aflu dacă îmi împărtăşea sentimentele. Spre bucuria mea, grijile îmi fuseseră înlăturate şi simţisem că descoperirea încântase întreaga lume. Când i-am mărturisit *nonnei* fapta, m-a pus să frec singură bucătăria, de sus până jos, timp de o lună.

Nu fusese tocmai reacţia la care mă aşteptasem.

Nonna spunea că vrăjile de adevăr, deşi nu fac parte în mod explicit din artele întunecate, nu ar trebui să fie folosite niciodată asupra oamenilor, deoarece fac parte din *Il Proibito.* Cele Interzise erau puţine, dar aveau consecinţe grave.

În această lume, libertatea de a alege se număra printre cele mai elementare legi ale naturii, dincolo de noţiunile de magie albă sau magie neagră, prin urmare nu trebuia *niciodată* luată în derâdere sau tratată cu lipsă de respect, motiv pentru care vrăjile de adevăr erau prohibite. Folosea povestea Sofiei Santorini drept avertisment ori de câte ori îi puneam la îndoială regulile stricte.

Totuşi, nu toate vrăjitoarele din comunitatea

noastră împărtăşeau părerea *nonnei.* Când sabatul s-a desfiinţat, unele familii – precum cea a prietenei mele, Claudia – au urmat de bunăvoie calea artelor întunecate, fără să-şi ascundă alegerea. Ele credeau că magia înseamnă magie şi că poate – şi trebuie – să fie întrebuinţată oricum consideră de cuviinţă orice vrăjitoare.

Sânge, oase; practicanţii artelor întunecate susţineau că toate elementele reprezintă instrumente viabile. Vittoria a încercat să folosească o astfel de logică pe *nonna* când aveam vreo cincisprezece ani, însă a ajuns să fie responsabilă cu spălatul toaletei timp de o săptămână întreagă.

— Plănuieşti să te furişezi din restaurant pentru a sărbători ziua de mâine?

Antonio a terminat de tăiat în cubuleţe bucata de mozzarella şi, conştiincios, a început să se ocupe de busuiocul proaspăt.

— Poate. În funcţie de câţi clienţi avem şi de cât de târziu se face. Sincer, s-ar putea să merg direct acasă şi să încerc nişte reţete noi ori să citesc.

— Ah! O tânără atât de evlavioasă, care citeşte Cartea Sfântă!

— Îhî.

Am zâmbit, cu ochii fixaţi asupra tocătorului. Romanul la care ajunsesem pe la jumătate *era* într-adevăr o carte bună[25], dar pur şi simplu nu era însăşi Cartea Sfântă. M-am abţinut să-i povestesc despre ultimul capitol citit – cel în care eroul şi-a

25 Joc intraductibil de cuvinte. în original, *the Good Book* se referă la Cartea Sfântă, Biblia (n. tr.).

arătat iubirea în nenumărate moduri inventive şi uluitoare din punct de vedere fizic. Teoretic, presupun că virilitatea lui *putea* fi considerată miraculoasă. Cu siguranţă aş deveni o credincioasă a aşteptărilor imposibile.

— Ai activităţi distractive planificate împreună cu membrii frăţiei?

— Distracţia este subiectivă. Probabil că vom fi undeva lângă docul plutitor, făcând lucruri foarte serioase şi sfinte.

Nu mă îndoiam de asta. După ce mama lui murise subit vara trecută, Antonio surprinsese pe toată lumea când plecase de acasă şi îşi începuse viaţa religioasă. Faptul că putuse să se concentreze pe reguli stricte îl ajutase să-şi plângă mama. Antonio se simţea mult mai bine acum, aşa că m-am bucurat pentru el, chiar dacă schimbarea înlătura de-a pururi posibilitatea ca noi doi să fim împreună.

— Ia! am zis şi i-am înmânat pâinea. Taie asta, iar eu o să condimentez mâncarea.

Am pus roşiile tăiate cubuleţe într-un castron, apoi am adăugat bucăţile de mozzarella şi busuiocul. Într-o succesiune rapidă, au urmat alte ingrediente: câteva picături de ulei de măsline, nişte usturoi tocat şi un vârf de sare de mare. Deoarece pâinea nu era prăjită şi membrii frăţiei nu urmau să o mănânce imediat, am strecurat şi puţin oţet balsamic şi am amestecat compoziţia. Nu avea chiar aspectul dorit, însă era mai important ca mâncarea să aibă gust bun şi să nu las pâinea să se înmoaie.

— Cum a fost călătoria ta? l-am întrebat. Am

auzit că ai fost nevoit să potoleşti zvonurile despre metamorfi.

— Ah, da, ereticii care au venit aici din cartierul Friuli după Inchiziţie spun nişte poveşti interesante. Războinici măreţi, ale căror spirite le părăsesc trupurile sub formă de animale pentru a proteja recoltele de forţe răuvoitoare, chiar s-au întors! a pufnit el. Cel puţin aceasta a fost povestea care mi s-a împărtăşit în satul în care am fost trimis. Sătenii sunt convinşi că există o adunare de spirite care învaţă de la o zeiţă căi de a se proteja de forţele răului. E greu să pui capăt vechilor credinţe.

Mi-a întâlnit privirea, iar în ochii lui am întrezărit o lume asuprită de necazuri.

— *Nonna* ta nu este singura care crede că au sosit demonii.

— Eu…

Pe coridor s-a auzit o voce prea joasă pentru a desluşi cuvintele. Antonio şi-a dus un deget la buze. Oricine se afla acolo a vorbit din nou, puţin mai tare. N-am avut sorţi de izbândă nici a doua oară, dar nu părea prietenos. Mâinile mi-au bâjbâit pe masă în căutarea unui cuţit. Din umbre s-a desprins o siluetă cu glugă, care a păşit în cameră şi şi-a întins încet braţele spre noi.

— Păgânilor-r-r!

Toate firele de păr de pe corp mi s-au ridicat ca o armată de strigoi. Avertismentele *nonnei* despre demoni au fost înlocuite cu cea mai înrădăcinată teamă a mea: vânătorii de vrăjitoare. Mă găsiseră. Şi nu aveam cum să folosesc magia în faţa lor sau a lui Antonio, fără să mă demasc.

Am sărit înapoi atât de repede, încât m-am

împiedicat de fuste şi m-am izbit de coşul cu provizii. Argintăria a zdrăngănit pe podea. Sticla cu oţetul meu balsamic special s-a spart.

Antonio şi-a strâns degetele în jurul unui rozariu de lemn, care fusese ascuns sub robele lui, şi a făcut un pas în faţă, punându-se între mine şi intrus.

— În numele lui Iisus Hristos, îţi poruncesc să dispari, demonule!

Deodată, silueta s-a aplecat şi… a chicotit. Teroarea a încetat să-mi mai curgă prin vene, înlocuită îndată de furie. M-am îndepărtat de perete, cu o privire ameninţătoare.

— Vittoria!

Râsetele gemenei mele au încetat, iar ea şi-a aruncat gluga pe spate.

— Nu mă băga în seamă! Îmi reamintesc ce faţă ai făcut, şi totul e chiar şi mai amuzant a doua oară.

Antonio s-a retras cu paşi lenţi, încruntându-se la mizeria de la picioarele noastre, cioburi şi pete de oţet. Am inspirat adânc şi am numărat în tăcere până la zece.

— N-a fost amuzant. Şi din cauza ta mi-am spart sticla cu oţet balsamic!

Vittoria a tresărit când a observat bucăţile de sticlă împrăştiate pe podea.

— O, Emilia! Îmi pare foarte rău!

A traversat încăperea mică şi m-a strâns cu putere în braţe.

— Drept răzbunare, când ajungem acasă, poţi să spargi parfumul meu preferat de salvie albă şi lavandă.

Am răsuflat lung. Ştiam că vorbea serios; avea să îmi înmâneze fără să ezite sticla şi să mă urmărească cum o fac ţăndări, dar nu aveam să aleg niciodată calea răzbunării.

— Mă mulţumesc cu un pahar din amestecul tău de vin şi *limoncello* în schimb.

— Voi face o carafa întreagă!

Mi-a sărutat zgomotos ambii obraji, apoi a dat din cap către Antonio.

— Eşti foarte intimidant când îndeplineşti toată treaba aia cu porunca Domnului, frate Antonio. Dacă aş fi fost un demon, sunt convinsă că aş fi fost alungată înapoi în Iad.

— Data viitoare te voi stropi cu apă sfinţită. Voi arde Diavolul din tine.

— Hmm. S-ar putea să fie nevoie să aduci un ulcior pentru ca asta să funcţioneze, mai ales dacă îl invoc aici.

El a clătinat din cap, apoi s-a întors spre mine.

— Ar trebui să plec; fraţii mei au nevoie de ajutorul meu ca să se pregătească pentru ziua de mâine. Nu-ţi bate capul în privinţa oţetului vărsat – voi reveni mai târziu să curăţ. Îţi mulţumesc din nou pentru mâncare, Emilia! După festival, voi călători pentru o vreme ca să pun capăt altor zvonuri superstiţioase, dar sper să te văd când mă întorc.

La nici două secunde după ce a plecat, sora mea idioată a început să danseze prin cameră, prefăcându-se că îl sărută pasional pe Antonio, am presupus eu.

— O, Emilia! Sper să te văd când mă întorc. De preferat goală, în patul meu, strigând numele

Domnului.

— Încetează! am spus eu, îngrozită, lovind-o scurt şi cu putere. Probabil că încă te poate auzi!

— Bun, a zis ea, legănându-şi sugestiv şoldurile. Poate că îi va da câteva idei. Nu-i prea târziu pentru el să părăsească frăţia. Nu există nicio lege sau vreun decret care să spună că, odată ce a devenit un om al bisericii, trebuie să rămână aşa pentru totdeauna. Există *multe* modalităţi mai interesante prin care un bărbat poate găsi credinţa. Poate că te poţi îmbăia în apă sfinţită şi să-i arăţi.

— Ce blasfemii rosteşti! Eşti groaznică!

— Iar *tu* eşti incredibil de îmbujorată. De ce să nu-i spui ce simţi? Sau poate ar trebui pur şi simplu să-l săruţi. După felul în care se uită la tine, mă îndoiesc că ar protesta. În plus, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este ca el să-şi preaslăvească într-un mod de-a dreptul profund şi poetic ordinele religioase, iar tu va trebui să-l sugrumi cu rozariul.

— Haide, Venus! Ai făcut-o destul pe peţitoarea pentru o zi!

Am luat-o de mână şi am ieşit în grabă din cameră, uşurată să găsesc coridorul gol.

Nici urmă de Antonio. Sau de vreun alt membru al sfintei frăţii. Slavă zeiţei! Am luat-o la goană pe holurile întunecate şi ne-am oprit din alergat abia când mănăstirea a devenit o pată în noapte.

*

În bucătăria noastră de acasă, un lăcaş cu adevărat primitor şi confortabil, Vittoria a strâns ingredientele pentru băutura promisă: portocale roşii, *limoncello,* vin roşu şi o sticlă de prosecco. Din locul meu de la blat am urmărit-o cum le-a adăugat pe toate, metodic, într-o carafă. O cupă din ceva, un strop din altceva, câteva coji zaharisite – magia îi strălucea cel mai puternic atunci când prepara poţiuni şi parfumuri, transpuse adesea în băuturi. În asemenea momente, de altfel puţine la număr, era complet serioasă, şi-mi plăcea la nebunie să o văd cum se pierde în proces, îmbătată de fericire pură.

A început să taie portocalele, iar feliile mi-au lăsat gura apă. Asta era, de departe, băutura mea preferată – sursa de inspiraţie a Vittoriei era sangria, care în ultimii ani devenise destul de populară şi-n Franţa, şi-n Anglia. Unele familii engleze care se mutaseră în Palermo îşi aduseseră şi reţetele, dezvoltând istoria noastră deja eclectică. *Nonna* ne povestise că spaniolii fuseseră de fapt influenţaţi de un vin cu mirodenii din Roma Antică numit *hippocras.* Indiferent de origine, pur şi simplu iubeam gustul sucului de portocale amestecat cu vin şi bulele acidulate create de prosecco.

Vittoria a introdus o lingură în compoziţie, a amestecat energic, apoi a gustat-o înainte să-mi toarne un pahar plin până la buză. A înhăţat sticla de *limoncello* şi mi-a făcut semn să urcăm scările.

— Grăbeşte-te, Emilia, înainte să se trezească cineva!

— Unde ai fost mai devreme?

Într-o tăcere desăvârşită, am închis uşa dormitorului în urma noastră.

— *Nonna* a fost la un pas de a folosi tot uleiul nostru de măsline ca să vadă dacă răul şi-a găsit sălaş în Sea & Vine şi, dacă i-ar fi stat în putere, probabil şi-n restul insulei.

Vittoria s-a prăbuşit pe saltea, cu sticla de *limoncello* în mână, şi a zâmbit larg.

— Îl invocam pe Diavol. Secretele sale mi-au fost şoptite de un tom străvechi, şi am decis să-l iau drept soţ. Te-aş invita la nuntă, dar sunt destul de sigură că această ceremonie are loc în Iad.

I-am aruncat o privire tăioasă. Dacă nu voia să-mi spună adevărul, treaba ei. Putea să-şi ascundă oricât de mult dorea povestea de dragoste secretă cu Domenico.

— Trebuie să încetezi să mai atragi atât de multă atenţie asupra ta!

— Sau altfel ce? Vor veni *Malvagi-i* să-mi fure sufletul? Poate pur şi simplu îl voi vinde eu însămi demonilor.

— Sau altfel lucrurile se vor sfârşi tragic pentru familia noastră. Două fete au fost ucise săptămâna trecută. Ambele erau vrăjitoare. Antonio a spus că locuitorii din ultimul sat pe care l-a vizitat vorbeau despre metamorfi. Acum nu-i momentul să iei în derâdere numele Diavolului. Ştii cum reacţionează oamenii. Mai întâi sunt vizaţi metamorfii, apoi demonii şi pe urmă este doar o chestiune de timp până când vine rândul vrăjitoarelor.

— Ştiu.

Vittoria a înghiţit nodul dureros din gât şi s-a uitat în altă parte. Am deschis gura să o întreb ce

căutase la mănăstire, dar când s-a întors din nou spre mine, un licăr năstruşnic i-a luminat ochii.

— Deci, te-ai delectat cu vreun vin deosebit sau cu ceva spirtoase speciale în ultima vreme?

Am renunţat la interogatoriu.

„Vin deosebit sau spirtoase speciale” era codul ei pentru „simţ vrăjitoresc supranatural”.

Vittoria folosea adesea codul pentru a discuta subiecte pe care doream să le ascundem de fiinţe umane sau de bunici băgăcioase. M-am cuibărit în pat, cu spatele lipit de pernă şi genunchii traşi la piept. Înainte să-mi spun povestea, am şoptit o vrajă de tăcere pentru a ne tăinui vocile.

— Păi, noaptea trecută am visat o fantomă…

— Stai! m-a întrerupt sora mea, care a pus sticla de *limoncello* deoparte ca să-şi ia jurnalul, cu stiloul în mână şi călimara pregătită. Povesteşte-mi totul! Până la cel mai mic detaliu. Cum arăta fantoma? Ai văzut vreun contur luminos sau vreo umbră strălucitoare, ori a fost mai degrabă o senzaţie neobişnuită? Ţi-a vorbit? Când s-a întâmplat asta, chiar în momentul în care ai adormit sau mai târziu în noapte?

— Aproape dis-de-dimineaţă. Iniţial, am crezut că sunt trează.

Mi-am savurat băutura şi i-am povestit despre visul straniu – despre vocea distorsionată a unui posesor fără trup, cu şoaptele sale mult prea joase pentru a distinge orice altceva în afara unor sunete ce mă duceau cu gândul la limbajul fără noimă al viselor –, crezând că totul nu fusese decât o descătuşare a imaginaţiei mele bogate şi nu primul semn al ororilor ce aveau să vină.

Trei

Am scos repede scheletele peştilor pentru supă, ignorând scrâşnetul înăbuşit al oaselor. Eram cu toţii ocupaţi până peste cap cu pregătirea cinei, când mi-am dat seama că-mi uitasem coşul la mănăstire. Deoarece era o zi sfântă, iar mulţimile se îmbulzeau pe străzi, trebuia să aştept până la închiderea restaurantului Sea & Vine pentru a-mi recupera lucrurile.

Poate era o binecuvântare de la zeiţă. Din moment ce membrii frăţiei aveau să fie plecaţi ca să sărbătorească *La Santuzza* – Micul Sfânt –, nu trebuia să-mi fac griji că o să-l văd pe Antonio. *Chiar* nu voiam să mă întâlnesc cu el după şaradele umilitoare ale Vittoriei de noaptea trecută. Deşi era îndrăzneaţă şi obraznică, cei din jur o adorau pentru felul ei de a fi şi scăpa aproape de fiecare dată din orice încurcătură. Din păcate, era o abilitate pe care încă nu o stăpâneam.

M-am uitat la sora mea, care fusese nefiresc de tăcută toată dimineaţa. Ceva o tulbura. După ce, cu o seară în urmă, îi povestisem visul meu, a existat un moment în care fusesem încredinţată că urma să-mi mărturisească tot ce avea pe suflet. Să aibă încredere în mine.

Dar, în loc să vorbească, pusese jurnalul deoparte, se întorsese cu spatele la mine şi se culcase. M-am întrebat dacă se certase cu iubitul ei secret. Poate că trebuiau să se întâlnească la mănăstire, iar el nu apăruse.

— Ştiu că vom fi ocupaţi în seara asta, a spus

Vittoria deodată, strecurându-se cu forţa în gândurile mele, dar trebuie să plec puţin mai devreme.

Nonna a trecut repede pe lângă mama, care pregătea căni de espresso pentru a le servi alături de desert, şi a ridicat pe blatul din bucătărie un coş de răchită plin cu melci mici, dând din cap spre geamăna mea.

— Ia de aici! Fierbe-i pentru *babbaluci*[26]*.* Dar nu prea mult, a adăugat ea, lovind mâna Vittoriei. Nu vrem să se transforme în cauciuc.

Am ridicat din sprâncene, aşteptând ca *nonna* să-i interzică surorii mele să plece, însă nu a zis nimic. În timp ce Vittoria fierbea câţiva melci odată, bunica a tocat usturoiul şi a pus pe foc o tigaie cu ulei de măsline. Curând, ne-am intrat toate în ritm, iar eu am înlăturat temporar din minte orice o deranja pe geamăna mea în favoarea îmbunătăţirii supei mele de peşte. Aveam de gând să o conving să-mi spună totul mai târziu.

Vittoria a scos melcii, apoi *nonna* i-a adăugat în ulei şi usturoi, i-a prăjit puţin şi i-a asezonat la final cu sare, piper şi pătrunjel proaspăt. A binecuvântat în şoaptă farfuriile, mulţumind alimentelor pentru bogatele substanţe hrănitoare, iar melcilor, pentru sacrificiu. Un lucru mărunt şi nu neapărat magic, dar jur că făcea mâncarea să aibă un gust mai bun.

— Nicoletta? a strigat *nonna.*

Mama şi-a pus ultima tavă de desert deoparte şi şi-a aruncat un şervet de pânză peste umăr.

— Du-i fratelui tău acest castron de *babbaluci*

26 Tocană de melci siciliană (n. tr.).

şi spune-i să meargă afară şi să ofere o lingură oricui pare flămând! Se va forma mai repede coada.

Şi avea să atragă mai mulţi oameni în *trattoria* noastră. Poate că *nonna* nu folosea magia *direct* asupra clienţilor, însă poseda un talent aparte în arta ispitirii fiinţelor umane, ademenindu-le înăuntru prin folosirea propriilor simţuri împotriva lor. De îndată ce aveau să simtă mirosul de usturoi prăjit, urma să ne trezim cu mesele pline de clienţi înfometaţi.

După plecarea mamei, *nonna* şi-a îndreptat lingura de lemn în direcţia noastră.

— Aţi văzut cerul azi-dimineaţă? Era la fel de roşu ca sângele Diavolului. E o noapte nefastă de umblat pe afară. Rămâneţi în spatele uşilor închise şi lucraţi la grimoarele voastre – coaseţi-vă coada-şoricelului în căptuşeala fustelor. Sunt multe de făcut acasă. Vă purtaţi amuletele?

Am scos-o pe a mea de sub corset. Vittoria a oftat, apoi mi-a imitat gestul.

— Bun! Nu le-aţi scos, nu-i aşa?

— Nu, *nonna!*

Am ignorat privirea pătrunzătoare a surorii mele când am simţit-o aţintită asupra-mi. Teoretic, nu mineam. *Ea* îşi scosese amuleta când aveam opt ani – eu mi-o lăsasem în jurul gâtului. Din câte ştiam, niciuna dintre noi nu o mai dăduse jos vreodată pe a sa.

Nonna a tras adânc aer în piept, părând liniştită.

— Slavă zeiţei pentru asta! Ştiţi ce s-ar întâmpla în caz contrar.

— Lumea noastră se va preschimba în coşmaruri şi cenuşă.

Vittoria şi-a ţinut braţele drepte, ca şi cum ar fi fost un demon care se mişca lent, şi s-a împleticit înainte.

— Diavolul va cutreiera liber. Ne vom îmbăia în sângele nevinovaţilor, iar sufletele noastre vor ajunge în Iad, blestemate pentru eternitate.

— N-ar trebui să le superi pe zeiţele care au trimis semne, Vittoria. Amuletele i-ar putea elibera pe prinţii-demon. Dacă nu cumva îţi doreşti să fii responsabilă pentru sosirea *Malvagi-lor* în acest tărâm, aş ţine seama de avertismente.

Orice scânteie de umor rămasă a părăsit îndată chipul surorii mele. Vittoria a trecut la următorul lot de melci, încleştându-şi degetele în jurul *cornicello-ului.* Am înghiţit în sec, bântuită de o amintire, rememorând urletul scos de acel câine al Iadului în puterea nopţii, cu atâta vreme în urmă. Cu siguranţă *nonna* se înşela – avertismentul ei aducea mai mult a superstiţie. Diavolul era întemniţat şi nicio creatură nu putea părăsi tărâmul său demonic. În plus, bunica ne spusese întotdeauna că amuletele nu pot fi *unite.* Nu le lăsasem să se atingă, doar o ţinusem pe a surorii mele cât încă o purtam pe a mea. Prinţii Iadului se aflau unde le era locul. Niciun demon nu cutreiera pământul. Totul era bine.

Totuşi, când bunica s-a întors cu spatele la noi, eu şi Vittoria am schimbat o privire lungă, fără să rostim niciun cuvânt.

Patru

M-am uitat pierdută la mănăstirea întunecată, conştientă că nu puteam scăpa de sentimentul că mă urmărea la rândul ei, îndeaproape, precum o creatură cu colţii dezveliţi într-un rânjet feroce şi dispreţuitor. Un semn în sine că superstiţiile *nonnei* reuşiseră până la urmă să mă înspăimânte. Cu excepţia cazului în care o vrăjitoare puternică aruncase o vrajă nemaiauzită până acum pentru a însufleţi calcarul şi sticla, era doar o clădire goală.

— *Grazie, nonna!* am spus în şoaptă, fără să-i fiu nici măcar puţin recunoscătoare.

M-am îndreptat către o uşă de lemn ascunsă în adâncul umbrelor. Balamale groase de fier au scârţâit în semn de protest când m-am strecurat înăuntru. Undeva, deasupra capului, o pasăre şi-a luat zborul dintre căpriori[27], fluturându-şi aripile în ritm cu bătăile neliniştite ale inimii mele.

Mănăstirea Capucinilor[28] se afla la mai puţin de doi kilometri de restaurantul nostru şi se număra printre cele mai îndrăgite clădiri din Palermo. Nu datorită arhitecturii, ci datorită catacombelor

27 Bârne încrucişate sau grinzi de lemn care fac parte din scheletul acoperişului unei case (n. tr.).

28 Ordinul Fraţilor Capucini este un ordin călugăresc catolic, o ramură a franciscanilor. Denumirea „capucini” provine de la obiceiul călugărilor de a purta glugi *(cappucio).* De asemenea, inventarea băuturii *cappuccino* a fost atribuită călugărului capucin Marco d’Aviano, prezent la eliberarea Vienei de sub asediul otoman din 1683, despre care se presupune că ar fi diluat cafeaua turcească cu cremă de lapte, creând astfel primul „cappucino” (n. tr.).

adăpostite îndărătul zidurilor sale sfinte. Îmi plăcea destul de mult la lumina zilei, dar nu puteam înlătura fiorul rău prevestitor ivit odată cu lăsarea întunericului. Acum, că era complet pustie, o presimţire sinistră mi-a acaparat cu violenţă simţurile. Până şi atmosfera părea tensionată, de parcă lumea înconjurătoare şi-ar fi ţinut răsuflarea în aşteptarea vreunei descoperiri malefice.

Avertismentele *nonnei* cu privire la demoni au continuat să mă bântuie pe măsură ce mă furişam pe coridoarele mănăstirii tăcute, hotărâtă să înfrunt cu mult curaj sentimentul tot mai puternic de groază. *Chiar* nu voiam să mă gândesc la monştri, să-mi imaginez cum acei hoţi de suflete cu ochi roşii ne invadau oraşul, mai ales când eram singură.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am parcurs iute un coridor întunecat, cu mumii aliniate de-a lungul pereţilor. Fuseseră aşezate în picioare, îmbrăcate în veşminte alese chiar de ele, unele haine datând de sute de ani.

În timp ce mă grăbeam, am încercat să le ignor privirile goale şi lipsite de viaţă. Era cea mai rapidă cale către odaia în care îmi uitasem coşul şi am blestemat frăţia pentru dispunerea înfiorătoare.

Deşi acest aspect nu a deranjat-o niciodată pe sora mea. În copilărie, Vittoria voia să spele şi să pregătească trupurile celor decedaţi. *Nonna* nu îi privise cu ochi buni fascinaţia faţă de morţi, gândindu-se că ar putea duce la o obsesie pentru *le arti oscure.* Eu, una, avusesem sentimente contradictorii în privinţa subiectului, dar părerea mea nu contase până la urmă; pentru sarcina

respectivă, frăţia o alesese pe prietena noastră, Claudia.

În după-amiezile rare când nu lucram toate şi puteam să ne plimbăm pe plajă, culegând scoici pentru Binecuvântările Lunii, Claudia ne împărtăşea poveşti despre cum apăruseră mumiile. Îmi mişcam încontinuu degetele de la picioare în nisipul cald, încercând să scap de pielea de găină, însă Vittoria se apleca înainte, cu o sclipire flămândă în ochi, râvnind după fiecare fărâmă de informaţie oferită de Claudia.

Iar acum mă străduiam din răsputeri să uit acele poveşti morbide.

Undeva, mult deasupra mea, am zărit o fereastră întredeschisă, care îi permitea brizei puternice să năvălească pe coridor. Mirosea a pământ răscolit şi sare, ca şi cum o furtună ameninţa să izbucnească în orice clipă. *Fantastico!* Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fug până acasă prin ploaie.

M-am deplasat iute prin întuneric. Din moment ce ambele capete al coridorului lung erau luminate de o singură torţă, umbrele stăpâneau o mare parte din drumul pe care-l aveam de parcurs. Cu coada ochiului, am surprins o mişcare şi am înlemnit. *Eu* mă oprisem din mers, dar sunetul pânzei atingând uşor piatra a continuat să se audă mai bine de o bătaie de inimă înainte să fie stins de o tăcere deplină. Cineva sau *ceva* se afla aici.

Întregul meu trup fremăta, însufleţit de diferite emoţii. Am clătinat din cap. Deja îmi era frică de *Malvagi,* aşa că mintea îmi juca feste. Probabil că era Vittoria. Din nou. Înarmată cu puţina bravadă

de care dispuneam, m-am silit să mă întorc, cercetând coridorul împânzit de mumii tăcute şi vigilente în căutarea surorii mele.

— Vittoria?

Cu ochii larg deschişi aţintiţi asupra umbrelor, aproape că am ţipat când una a format o siluetă mai bine conturată, care s-a ridicat din spatele mumiilor.

— Cine-i acolo?

Orice ar fi fost, nu a răspuns. M-am gândit la zvonurile menţionate ieri de Antonio şi, involuntar, mi-am imaginat un metamorf ascuns în întuneric. Mi s-au ridicat firele de păr de pe braţe. Puteam *să jur* că am simţit privirea cuiva fixată asupra mea. Un avertisment scurt mi-a răsunat în minte. Pericolul pândea prin apropiere. *Nonna* avusese dreptate – era o noapte nefastă de umblat pe afară. Mă gândeam cât de repede puteam să ies din mănăstire când aripi au fluturat deasupra mea, lovindu-se de căpriori. Am răsuflat uşurată. Nu exista nicio apariţie sau vreun metamorf mitologic, ori vreun demon care mă urmărea. Doar o pasăre mică şi rătăcită. Probabil că o speriasem mai tare decât m-a înspăimântat ea pe mine.

M-am retras încet pe coridor şi mi-am croit drum către următoarea încăpere, ignorând frisoanele care îmi încătuşau oasele. Am intrat valvârtej în odaia în care îmi uitasem coşul şi l-am înhăţat, vârându-mi proviziile înapoi, cu mâinile tremurând necontenit.

— Pasăre proastă!

Cu cât îmi strângeam mai repede lucrurile, cu atât mai grabnic puteam să o iau pe Vittoria de la

festival şi să mergem acasă. Apoi urma să împrumutăm o sticlă de vin şi să ne târâm în pat, bând şi râzând împreună de proclamaţiile sumbre ale *nonnei* despre Diavol, în siguranţa camerei noastre călduroase şi confortabile.

Sunetul unei cizme târşâite pe piatră m-a făcut să înlemnesc pentru a doua oară. Nu se putea confunda cu cel scos de aripile unei păsări. Am rămas acolo, abia îndrăznind să respir în tăcerea mistuitoare. Am întins mâna spre *cornicello,* căutând alinare.

Apoi, cu o voce joasă, ceva a început să mă cheme. Încet şi insistent; un zumzet silenţios pe care nu l-am putut ignora. Şi nu pentru că nu încercam, zeiţa mi-e martoră. Nu era un sunet întocmai fizic, ci mai degrabă o senzaţie neobişnuită în adâncul stomacului. De fiecare dată când voiam să fug, zumzetul devenea tot mai intens, mai poruncitor.

Cu mâna liberă, am apucat strâns mânerul cuţitului din coş şi am păşit în vârfurile degetelor pe coridor, oprindu-mă în faţa fiecărei încăperi ca să ascult. Inima îmi bătea năvalnic, în tandem cu fiecare mişcare a picioarelor. Dacă nu reuşeam să mă calmez, eram pe jumătate convinsă că s-ar putea opri complet.

Am mai făcut un pas, apoi încă unul, fiecare mai greu decât precedentul. M-am încordat, conştientă că pulsul mi-o luase la galop, dar din întuneric nu a mai răsunat nici un alt sunet. De parcă, îmboldită de teamă, mi-aş fi închipuit zgomotul de mai devreme. Dar *senzaţia* aceea…

Am urmat-o în continuare, tot mai adânc în

mănăstire.

La capătul următorului coridor, m-am oprit brusc în faţa unei încăperi cu uşa întredeschisă. Orice mă chemase se afla acolo; am simţit-o. O smucitură lăuntrică uşoară, din adâncul fiinţei mele, o invocare în faţa căreia nu aveam nicio şansă de a mă împotrivi. Nu ştiam ce fel de magie era în joc, dar cu siguranţă am perceput-o.

Am dat drumul amuletei şi, cu inima parcă împietrită în piept, incapabilă să mai bată, m-am furişat înăuntru, nevăzută, precaută în legătură cu orice mă ademenise aici. Talentul meu de a mă strecura nedetectată îmi atrăsese întotdeauna mustrări din partea *nonnei,* dar, în acest moment, părea mai mult o binecuvântare decât un blestem.

Înăuntru mirosea vag a cimbru amestecat cu ceva metalic şi parafină arsă. A durat o clipă pentru ca vederea să mi se acomodeze, dar, odată ce acest lucru s-a întâmplat, mi-am înăbuşit un suspin, întrebându-mă cum de nu-l observasem. Poate că neclintirea lui supranaturală era de vină.

Acum, că eram conştientă de prezenţa lui, nu mi-am putut desprinde privirea de la el. Întunericul mă împiedica să-i disting prea bine trăsăturile, însă părul lui avea o nuanţă apropiată de cea a onixului, un negru aproape dezmierdat de irizaţii efemere, ca aripile unui corb în lumina soarelui. Era înalt, puternic şi bine clădit, ca o statuie a unui războinic roman, deşi veşmintele îi aparţineau unui gentilom elegant.

Însă ceva în legătură cu el mă îndemna să nu părăsesc adăpostul oferit de umbre, o nelinişte apăsătoare la posibilitatea de a fi detectată.

Se înălţa ameninţător deasupra unui trup înfăşurat în giulgiu. O mulţime de poveşti mi-au asaltat deodată mintea. Poate că dragostea vieţii lui murise înainte ca ei doi să-şi fi putut trăi viaţa îndelung visată, iar el era supărat pe lume. Poate că murise liniştită în somn. Sau poate că ea era vrăjitoarea ucisă despre care pomenise *nonna* cu o zi în urmă.

Cea al cărei cadavru fusese descoperit în oraşul nostru.

De îndată ce gândul a prins contur, m-am simţit ca şi cum o găleată cu apă rece ca gheaţa fusese turnată peste mine. Am pus capăt fanteziilor care îmi asaltau mintea şi m-am concentrat mai mult asupra încăperii. Ochii mi-au fost atraşi de o varietate stranie de lumânări, toate pe jumătate stinse şi aşezate cu grijă într-un cerc în jurul altarului de piatră unde se afla cadavrul. Purtate de o adiere delicată, urme înmiresmate de cimbru mi-au asaltat din nou simţurile.

Părea ciudat ca un bărbat, mai exact o fiinţă umană, să pună lumânări şi să ardă ierburi. Mi-am adus aminte de aroma de cimbru simţită cu o seară în urmă, curioasă dacă el fusese aici în timp ce eu şi Antonio găteam la câteva camere depărtare.

L-am fixat cu privirea, cu inima bătându-mi năvalnic în piept şi încercând să stabilesc dacă el era sursa magiei care îmi atrăsese iniţial atenţia. Mă cam îndoiam de acest lucru. Nimic nu-mi dădea ghes spre el, însă nu puteam afirma asta şi-n privinţa încăperii. Fără nici măcar un avertisment, presiunea aerului s-a schimbat deodată, dar într-un

mod greşit, de rău augur, ca şi cum exista o distorsiune în spaţiul înconjurător. Până şi umbrele păreau să se încline, supuse, într-un consimţământ tăcut.

Da, cum să nu! Era un gând ridicol. Mai întâi, demoni fantomă invizibili mă urmăreau pe coridoare, iar acum asta. Nu exista nimic ameninţător în dorinţa unui tânăr de a-şi lua rămas-bun de la fata pe care o iubea. Nici să plasezi lumânări în jurul unui cadavru nu era atât de ciudat. Mulţi oameni le aprindeau în timp ce se rugau la zeii lor. Încă o dată, mintea mea…

Deodată, el s-a aplecat brusc, apropiindu-se de cadavru, iar mâinile i-au trecut razant peste zona aflată deasupra inimii. Am aşteptat ca el să tragă giulgiul şi să-şi sărute pentru ultima oară iubita, însă când şi-a retras mâna de sub pânză, degetele îi erau murdare de sânge. Lent, ca şi când ar fi fost prins în transă de vreun Diavol, şi-a dus acele degete la gură şi le-a *lins.* Pentru o clipă, m-am holbat năucită, incapabilă să procesez ceea ce văzusem.

Totul înăuntrul meu a fremătat şi a încremenit. Frica şi furia s-au aliat cu înflăcărare când în sfârşit am înţeles sentimentul de mai devreme, acea senzaţie greşită, de rău augur.

Avertismentele mi-au răsunat în minte, zguduindu-mi trupul, un cor de ţipete despre demoni însetaţi de sânge, dar mânia necontrolată mi-a suprimat orice urmă de raţiune. Aceasta nu era o creatură a nopţii, născută din întuneric şi lumina lunii, aşa cum susţinea *nonna.* Acest monstru cu desăvârşire uman pătrunsese în

catacombe şi comisese cea mai oribilă faptă dintre toate: gustase din sângele morţilor. În loc să ţin cont de toate avertismentele pe care bunica ni le repetase la nesfârşit de când ne născuserăm, sperând că nu vom fi atât de grele de cap încât să le ignorăm, am ieşit din ascunzătoare, ţipând de parcă *eu* aş fi fost o creatură sălbatică a nopţii.

— Opreşte-te!

Fie de la tonul poruncitor al vocii mele, fie, mai probabil, de la ţipătul strident care mai că mi-a spart timpanele, străinul a sărit în spate câţiva paşi, într-o mişcare atât de fulgerătoare, încât aproape că am ratat-o. Mai era ceva ciudat... ceva... Mi-am apucat *cornicello-ul* şi m-am concentrat asupra aurei lui; nu avea o *luccicare* de culoarea lavandei, ci scânteia în diferite nuanţe de negru, împânzită cu pete de aur. Mi-a adus aminte de cuarţul din titan al *nonnei.* Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător.

Privirea i-a fugit de la cuţitul de bucătărie pe care-l ţineam la cadavrul de pe altar, calculându-şi probabil următoarea mişcare. Pentru prima dată, am remarcat pumnalul din mâna lui. Un şarpe de aur, cu ochi de culoarea lavandei, stătea încolăcit în jurul mânerului, cu colţii la vedere. Era frumos! Malefic! Mortal!

Preţ de o bătaie de inimă, am crezut că îl va îndrepta direct spre inima mea.

— Stai departe de ea, l-am avertizat, făcând un pas mic în direcţia lui, sau voi ţipa suficient de tare, încât să-i chem pe toţi *fratelli* din clădire!

Era o minciună. Toţi membrii frăţiei plecaseră să-şi îndeplinească datoriile faţă de Santa Rosalia.

Din câte ştiam, nu mai era nimeni în mănăstire în afară de noi. Din moment ce ne aflam în adâncul catacombelor, nimeni nu avea să-mi audă ţipetele dacă avea să mă atace. Însă nu eram lipsită de apărare.

Mâna mi-a alunecat din jurul amuletei şi s-a îndreptat spre creta binecuvântată de lună pe care *nonna* insista să o purtăm în buzunarele secrete ale fustei, pregătită să cad în genunchi şi să desenez un cerc de protecţie. Avea să funcţioneze împotriva unei fiinţe umane la fel de bine precum m-ar fi protejat de orice ameninţare supranaturală. Am ezitat, nesigură dacă era un vânător de vrăjitoare; în acest caz, folosirea magiei mi-ar fi dezvăluit secretul.

El a deschis gura să spună… orice ar fi spus o persoană după ce a fost prinsă lingând sânge de la morţi, dar ochii i-au coborât pe zona de lângă pieptul meu. Privirea i-a fost atât de intensă, de fierbinte, încât aproape că mi-a dat foc rochiei. Gustase sânge, apoi avea obrăznicia să se uite la mine de parcă aş fi fost o altă delicatesă trimisă în această lume numai pentru plăcerea lui. Sau era asta…

— Mincinoaso!

Avea o voce profundă, aspră şi totodată elegantă. Părea o lamă zimţată învelită în mătase. Mi s-au ridicat toate firele de păr de pe braţe.

Înainte să dezlănţui un torent de blesteme, a făcut ultimul lucru la care mă aşteptam; s-a răsucit pe călcâie şi-a fugit. În graba lui de a pleca, pumnalul său cu şarpe a zdrăngănit pe podea. Fie nu a observat, fie nu i-a păsat. Am aşteptat, cu

cuţitul de bucătărie îndreptat în faţa mea, respirând greu. N-am auzit paşi în retragere, doar un trosnet uşor precum cel scos de foc. A apărut şi a dispărut prea repede pentru a fi sigură.

Dacă avea să atace din umbre, plănuiam să mă apăr prin orice mijloace necesare, indiferent dacă gândul mă îngreţoşa.

A mai trecut un moment. Apoi altul. Am tresărit, speriată de pulsul bubuitor din urechi, dar atentă la orice sunet ce ar putea trăda apropierea unor paşi.

Însă nu am distins nimic în afară de bătăile frenetice ale inimii mele.

Nu s-a întors. Am luat în considerare ideea de a-l urmări, dar am constatat că nici răsuflarea, nici picioarele mele tremurânde nu cooperau. Mi-am coborât ochii, curioasă ce-l neliniştise atât de tare, şi mi-am văzut *cornicello-ul* scânteind în întuneric. Cum…

Chemarea tăcută a revenit în forţă, îndemnându-mă stăruitor să ascult cu atenţie. Am împins şoaptele în cele mai întunecate colţuri din subconştient. Nu mai aveam nevoie de alte distrageri. Au fost necesare câteva secunde bune pentru a-mi încetini pulsul înainte să-mi dau seama că trupul de pe altar nu se afla în locul în care membrii frăţiei aduceau cadavre recente pentru a fi spălate şi pregătite pentru mumificare.

De fapt, odaia nu părea să fie folosită pentru ceva anume. Am cercetat-o dintr-un capăt în altul, observând stratul gros de praf. În afară de altarul de piatră aşezat în centru, era o simplă odaie cioplită din calcar. Nu existau nici rafturi, nici lăzi.

Nu era un spaţiu de depozitare. Mirosea a mucegai şi a aer stătut, de parcă ar fi fost închisă vreme de sute de ani şi deschisă abia recent. Putregaiul avea un iz mult mai puternic decât mireasma slabă de cimbru de mai devreme. Fiori înţepători, neplăcuţi, şi-au croit drum din partea de sus a şirei spinării până la degetele de la picioare. Acum, că străinul dispăruse, nu mai era nicio îndoială că acel cadavru mă chema. Ceea ce nu era niciodată un semn favorabil. Nu avusesem până acum plăcerea să vorbesc cu morţii, iar gândul nu mi s-a părut prea atrăgător acum. Am vrut să fug şi în *niciun* caz să mă uit sub glugă, dar nu am putut.

Am strâns cu putere cuţitul şi m-am forţat să mă apropii de cadavru, supunându-mă voinţei acelei chemări tăcute şi insistente, în timp ce-mi blestemam cu fiecare pas conştiinţa. Înainte să mă uit la trupul neînsufleţit, am înhăţat pumnalul străinului de pe podea, înlocuind micul cuţit de bucătărie. Greutatea lui îmi oferea o consolare măruntă. Dacă depravatul băutor de sânge se întorcea, aveam o armă mult mai bună cu care să-l ameninţ.

Mai puţin tulburată, atât cât se putea în condiţiile date, m-am întors către cadavrul acoperit şi am cedat în cele din urmă chemării sale. Nu i-am permis niciunei temeri să mi se furişeze în inimă când i-am smuls giulgiul de pe faţă.

Am tăcut preţ de o răsuflare înainte ca ţipătul meu să spulbere liniştea mănăstirii.

Cinci

Magia este o entitate se hrăneşte din energia oferită. Cu toate forţele naturii, nu este nici bună, nici rea – pur şi simplu, devine într-un anume fel în funcţie de intenţia posesorului. Dacă îi oferi dragoste, prosperă şi creşte. Dacă îi oferă ură, ţi-o va întoarce înzecit.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Faţa la care mă holbam îmi oglindea gestul. Ochi căprui, păr castaniu, piele măslinie bronzată atât de soare, cât şi de descendenţa noastră comună. Am întins mâna, îndepărtând o şuviţă de păr de pe fruntea Vittoriei, apoi am retras-o brusc, surprinsă de căldura care încă persista.

— Vittoria? Poţi să te mişti?

Avea ochii goi, fixaţi în tavan. Am aşteptat să clipească, apoi să pufnească în râs. Niciodată nu reuşea să-şi înăbuşe chicotele pentru mult timp.

Vittoria însă nu s-a mişcat. Nici eu n-am inspirat sau expirat. Am stat acolo, uitându-mă de sus la ea, prinsă undeva între negare şi teroare. Nu reuşeam să înţeleg ce vedeam dinaintea mea. M-am tras de păr. O văzusem cu o oră sau două mai devreme.

Asta trebuia să fie încă una dintre farsele ei idioate.

— Vittoria? am şoptit, sperând să primesc un răspuns.

Secundele s-au transformat în minute. Ea se uita fix, fără să clipească. Poate că era

inconştientă. Am întins din nou mâna şi am scuturat-o puţin.

— Te rog! Mişcă-te!

Chiar şi cu ochii deschişi, părea atât de liniştită, întinsă pe altar şi cu giulgiul tras până sub bărbie. Ca şi cum ar fi fost într-o transă profundă, iar un prinţ avea să sosească în curând şi s-o trezească îndată cu un sărut. Am simţit un junghi dureros înăuntrul meu. Acesta nu era un basm. Nimeni nu venea să rupă vraja morţii. Dar *eu* ar fi trebuit să fiu aici pentru a-mi salva sora.

Dacă aş fi plecat mai devreme de la restaurant, poate că aş fi putut face ceva pentru ea. Poate că fiara aceea ucigaşă m-ar fi luat pe mine în schimb. Sau poate ar fi trebuit să insist ca ea să o asculte pe *nonna* şi să rămână acasă. Aş fi putut să-i spun bunicii despre amulete. În faţa mea se aflau o sută de opţiuni diferite, dar eu nu făcusem nimic. Poate dacă… închideam ochii ca să domolesc valul de întuneric care îmi străbătea trupul.

Ceea ce doar înrăutăţea lucrurile.

Cu siguranţă era doar o altă o închipuire îngrozitor de vie pe care o creasem – era imposibil să fie adevărat. Totuşi, când mi-am deschis din nou ochii, nu puteam nega că Vittoria era moartă.

Picături cădeau constant şi, treptat, m-au smuls din gândurile mele. Părea un sunet atât de straniu, atât de obişnuit! Cu toate acestea, m-am concentrat intens asupra sa. M-a ajutat să suprim zumzetul şi şoaptele insistente pe care încă le auzeam.

Poate că erau primele semne de nebunie.

Apoi picăturile s-au rărit. Absenţa lor însemna ceva. Nu mă puteam gândi la asta acum. Şoapta nefirească a căpătat în cele din urmă o tonalitate prea joasă pentru a fi auzită, de parcă orice ar fi provocat-o se îndepărtase foarte mult.

Un suspin adânc a curmat tăcerea tot mai apăsătoare. A durat un moment până să-mi dau seama că de la mine venise.

Odaia s-a învârtit până când aproape că m-am prăbuşit. Geamăna mea! Cea mai bună prietenă! *Moartă!* Nu aveam să mai bem, să râdem ori să ne plănuim viitorul. Ea nu avea să mai ia niciodată în derâdere superstiţiile *nonnei* sau să ţâşnească vreodată din umbre. Gata cu certurile şi împăcările! Nu avea să mă mai îmboldească să fiu mai îndrăzneaţă sau să mă încurajeze să-mi urmez visurile. Nu ştiam cine să fiu sau cum să trăiesc fără ea.

— Nu!

Am clătinat din cap, refuzând categoric să accept situaţia. La mijloc erau magie şi ceva vicleşuguri. Vittoria nu putea fi moartă. Era tânără, pătimaşă şi atât de plină de *viaţă!* Vittoria dansa cel mai mult la festivaluri, slăvea cel mai vocal luna şi pe zeiţa nopţii şi a stelelor, şi făcea pe oricine să se simtă precum cel mai bun prieten al ei. Nu o recunoşteam pe această persoană nemişcată şi tăcută.

Printre lacrimi, i-am îndepărtat complet giulgiul. Purta o rochie albă, ca o ofrandă, din mătase fină cu broderie de dantelă. Nu o mai văzusem până acum. Nu eram sărace, dar cu siguranţă nu ne permiteam aşa ceva. Doar dacă nu

economisesc în ultimele veri.

Corsetul delicat era distrus, *cornicello-ul* lipsea, iar…

Am ţipat. Inima îi fusese smulsă din piept, lăsând în urmă o gaură înfiorătoare, cu margini crestate. Era adâncă, neagră, purpurie şi atât de nefirească, încât ştiam că, nici dacă aş mai trăi o mie de ani, nu mi-aş putea şterge imaginea din memorie. M-am holbat la sânge, înţelegând în sfârşit sursa picăturilor neîncetate. Se adunau sub trupul ei şi se scurgeau de pe altar.

Era atât de mult sânge! Părea… Am căzut în genunchi, iar tot conţinutul stomacului mi-a urcat pe gât. Am vărsat iar şi iar, până când nu a mai rămas nimic.

Apoi am închis ochii, însă imaginea din spatele pleoapelor era mult mai cumplită. Am inspirat adânc, răsuflare după răsuflare, fără să reuşesc însă să-mi diminuez ameţeala. Acum, că văzusem sângele, simţeam doar mirosul metalic al morţii. Era pretutindeni, pătrunzând peste tot. Frigul şi căldura îmi încătuşau pe rând trupul.

Am alunecat înainte şi am ajuns pe piatră, cu mâinile şi picioarele întinse în lături. Am încercat să mă împing în sus, însă am căzut din nou, acoperită de sângele surorii mele gemene. M-am ghemuit într-o parte, înfricoşată. Eram prinsă într-un coşmar. Urma să mă trezesc în orice clipă, mai mult ca sigur. Doar coşmarurile nu durau la nesfârşit. Trebuia să rezist până dimineaţă.

Apoi totul avea să fie bine.

Nu sunt sigură cât timp am stat acolo, tremurând şi plângând pe podea, dar trecuse cel

puţin o oră. Sau de două ori pe atât. Poate chiar mai mult. Aveam nevoie de ajutor.

Nu că putea cineva să o mai salveze pe Vittoria.

Cu braţe vlăguite, am reuşit în cele din urmă să mă ridic. M-am uitat lung la sora mea, însă nu puteam accepta realitatea dinaintea ochilor mei.

Ucisă!

Cuvântul a răsunat prin mine precum un dangăt vestitor de moarte. Frica şi-a croit drum cu forţa prin iţele disperării. Sora mea fusese ucisă. Trebuia să mă duc după ajutoare. Trebuia să ajung într-un loc sigur. Trebuia să… Am trecut lent lama străinului de-a lungul palmei şi mi-am ţinut mâna însângerată peste cadavrul surorii mele.

— Jur pe viaţa mea că îl voi face pe cel răspunzător pentru moartea ta să plătească, Vittoria!

M-am uitat pentru ultima oară la ea, apoi am fugit de parcă sufletul meu blestemat avea să fie următorul furat de Diavol.

Şase

Am fost îmbrâncită de petrecăreţii care-şi vărsau cupele de vin peste tunici şi rochii, râzând şi încercând să mă convingă să dansez. Să mă las prinsă în mrejele veseliei lor. Să sărbătoresc triumful vieţii asupra morţii adus de sfântul lor binecuvântat cu atâţia ani în urmă.

Ameţită, am trecut pe lângă restaurantul familiei, care era cufundat în întuneric, de mult închis peste noapte, şi mi-am croit drum spre cartierul nostru. Poalele fustelor îmi erau îmbibate cu numai zeiţa ştia ce. Materialul mi se lipise de glezne şi mă mânca îngrozitor. Am continuat să merg, ignorând orice disconfort. Nu aveam dreptul să simt nimic când sora mea nu avea să o mai facă vreodată.

— Micuţa vrăjitoare e complet singură.

O voce joasă, un simplu şuierat, însă un fior violent mi-a alunecat pe şira spinării de îndată ce am auzit-o. M-am răsucit pe călcâie şi m-am uitat nedumerită, cu ochii larg deschişi, pe o stradă goală.

— Cine-i acolo?

— Amintirile, asemenea inimilor, pot fi furate.

Vocea se auzea acum din spatele meu. M-am întors brusc, cu inima bătându-mi năvalnic, dar… n-am văzut nimic.

— Nu-i real! am şoptit.

Propria minte mă tachina în moduri cumplite după găsirea trupului mutilat al surorii mele, atâta tot. Din câte se părea, demonul meu fantomă

căpătase o voce – un gând atât de absurd, încât nici măcar nu puteam să-l iau în calcul.

— Pleacă!

— El îşi doreşte să-şi amintească, însă uită mereu. Va veni în curând aici.

— Cine anume? Bărbatul care i-a făcut asta Vittoriei?

M-am învârtit pe loc, cu fustele fluturându-mi în jurul gleznelor. Nicio fiinţă vie nu se afla pe stradă. De fapt, totul părea înfricoşător de nemişcat, de parcă cineva ar fi suflat cu putere pentru a stinge până şi ultima flacără aducătoare de viaţă. Nu erau lumini aprinse în interiorul caselor. Nu am zărit nicio mişcare, nu am distins niciun sunet. Nu puteam auzi nici măcar agitaţia şi strigătele entuziasmate de la festival.

O ceaţă densă, nefirească, s-a furişat de-a lungul pământului şi mi s-a înfăşurat în jurul picioarelor, aducând cu ea miros de sulf şi cenuşă. *Nonna* ar fi zis că e un semn că demonii cutreieră prin apropiere. M-am întrebat dacă vreo fiinţă umană ucigaşă se ascundea în umbre, stând la pândă cu un cuţit.

— Cine vine? am întrebat pe un ton poruncitor, simţindu-mă tot mai mult ca şi când aş fi fost prinsă într-un coşmar îngrozitor.

Am închis ochii şi m-am silit să revin în prezent, în lumea reală. Nu puteam să cedez acum.

— Când îmi voi redeschide ochii, totul va fi normal!

Şi a fost. Ceaţa sulfuroasă dispăruse, sunetele făcute de familiile adunate în casele lor răzbăteau

prin ferestrele deschise, iar glumele răutăcioase ale participanţilor beţi de la festival răsunau de jur-împrejur.

Mi-am masat cu putere braţele şi m-am grăbit spre casă. Demoni fantomatici. Voci din neant. O ceaţă diavolească. Ştiam exact ce se întâmplă – eram iraţională, isterică. Şi acum *nu* era momentul. Trupul Vittoriei trebuia să fie adus acasă pentru ritualurile mortuare. Îmi puteam ascunde disperarea şi iluziile cât să fac măcar atâta lucru pentru ea.

După alte câteva minute în care m-am silit să înaintez năucită pe străzile cunoscute, m-am trezit în faţa casei noastre de piatră şi m-am oprit sub pergola acoperită de plumeria, conştientă că nu mă simţeam în stare să formulez cuvintele pe care trebuia să le rostesc. N-aveam nici cea mai vagă idee cum să dau vestea familiei mele.

În câteva momente, toţi urmau să se simtă la rândul lor ca şi cum ar fi fost frânţi şi învinşi.

De acum încolo, vieţile noastre nu aveau să mai fie niciodată la fel. Mi-am imaginat ţipătul mamei. Lacrimile tatei. Groaza de pe chipul *nonnei,* ştiind că toate pregătirile ei pentru a ne salva de rău fuseseră inutile.

Vittoria murise.

Probabil că am ţipat sau am scos vreun sunet jos. O fâşie de lumină aurie a tăiat întunericul înainte de a se estompa la fel de repede. *Nonna* aştepta la fereastră. Fără îndoială că stătuse acolo de când se întorsese acasă. Îngrijorată, fără astâmpăr. Avertismentele ei privind Diavolul care agita mările şi cerul de culoarea sângelui său nu

mai păreau superstiţii vechi şi prosteşti.

Uşa s-a deschis larg înainte să termin de urcat treptele cioplite în faţa casei noastre şi să întind mâna spre clanţă.

Nonna a început să clatine din cap, cu ochii înlăcrimaţi, apoi şi-a apucat *cornicello-ul.* Nu trebuia să spun nimic. Sângele care îmi păta mâinile a dezvăluit destule.

— Nu!

Buza de jos îi tremura. Nu mai văzusem niciodată o asemenea disperare şi o teamă atât de răvăşitoare întipărite pe faţa *nonnei.*

— Nu! Nu se poate!

Golul dinlăuntrul meu a devenit mai mare. Toate lecţiile ei, toate vrăjile noastre… În zadar!

— Vittoria e…

Când am înghiţit nodul dureros din gât, aproape că m-am sufocat.

— Ea e…

M-am uitat în jos, la pumnalul cu şarpe pe care încă îl ţineam în mână, dar pe care nu-mi aminteam să-l fi luat. Era oare arma care îi curmase viaţa surorii mele? Mi-am înteţit strânsoarea în jurul mânerului.

— Ce s-a întâmplat, *bambina?*

Nonna a aruncat o singură privire pumnalului, apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, strângându-mă cu înverşunare la piept.

Mi-am lăsat capul pe umărul bunicii, inspirând parfumul familiar de mirodenii şi ierburi. Faptul că o îmbrăţişam pe *nonna* a făcut ca totul să fie real. Întregul coşmar ascuns de ochii zeiţei.

— S-au adeverit cele mai mari temeri ale tale.

Într-o succesiune rapidă, mi-au trecut prin minte imagini ale surorii mele şi ale inimii ei lipsă, iar orice fărâmă de putere rămasă s-a rupt precum cel mai subţire fir dintre toate, abandonându-mă în braţele întunericului.

Şapte

Oricât m-am străduit să opresc timpul, au trecut trei săptămâni de când îmi îngropasem sora. Trei săptămâni în care stătusem lungită în patul ei, în odaia noastră, plângând cu faţa îngropată în cearşafurile care îi pierdeau treptat parfumul de lavandă şi salvie albă.

În zilele bune, coboram la parter şi stăteam în faţa focului din bucătărie, uitându-mă pierdută la flăcări. M-am imaginat cum ard. Nu ca strămoaşele noastre pe rug. Un tăciune de furie se aprindea lent în mine, preschimbând persoana care fusesem odinioară în cenuşă.

Uneori, mânia mea fierbinte părea să fie singurul semn că sunt încă în viaţă.

După pregătirea cinei din seara asta, *nonna* a continuat să arunce priviri îngrijorate în direcţia mea, mormăind Vrăji de sănătate şi bunăstare în timp ce răsfoia grimoarul familiei. Nu înţelegea ura care mă mistuia. Nu vedea cât de mult tânjeam după răzbunare.

Răzbunarea devenise acum o parte din mine, la fel de reală şi de necesară precum inima sau plămânii. Ziua eram o fiică ascultătoare, dar, după lăsarea nopţii, cutreieram străzile, mânată de o nevoie imperioasă de a repara cumva o greşeală cumplită. Nu găsisem nici măcar un suflet care să-l cunoască pe străinul misterios sau să-i recunoască lama nimicitoare, însă m-am întrebat dacă nu cumva, pur şi simplu, nimeni nu *voia* să recunoască nimic de teama răzbunării. Cu fiecare

zi, mânia îmi sporea.

Bărbatul cu părul brunet deţinea răspunsurile de care aveam nevoie, însă îmi pierdeam puţina răbdare rămasă. Începusem să mă rog zeiţei morţii şi a furiei, făcând tot felul de promisiuni mă ajuta să-l găsesc.

Până acum însă, zeiţa nu se obosise să-mi ofere îndrumare.

— *Buonasera, nonna!*

Mi-am pus traista plină de cuţite pe blatul din bucătăria casei noastre şi m-am trântit pe un taburet. Părinţii insistau să petrec în fiecare zi măcar câteva ore în restaurant. Nu ne puteam permite să închidem Sea & Vine mai mult de o săptămână ca să o plângem pe Vittoria. Apoi, fie că vreunuia dintre noi îi surâdea, fie că nu, viaţa îşi relua cursul. Mama încă plângea la fel de des ca mine şi nici tata nu se descurca mai bine, dar amândoi se străduiau să pară puternici în faţa mea. Dacă ei se străduiau, măcar atât să fac şi eu, să-mi târăsc picioarele în restaurant şi să tai nişte legume înainte ca durerea să mă copleşească din nou.

— Emilia, dă-mi ceara de albine şi petalele uscate!

Am găsit pe bufet câteva pătrate de ceară şi un mănunchi foarte mic de flori uscate. *Nonna* prepara lumânări pentru vrăji şi, luând în considerare culorile – alb, auriu şi mov-deschis –, lucra la câteva farmece diferite. Unele pentru clarviziune, altele pentru noroc sau linişte.

Niciunul dintre noi nu se bucurase de prea multă linişte luna aceasta. *Polizia* legase uciderea

surorii mele de celelalte două fete. Din câte se părea, şi lor le fuseseră smulse inimile, dar nu existau suspecţi sau piste de urmat. Forţele de ordine jurau că nu se punea problema de o lipsă de efort din partea lor, dar, după întâlnirile iniţiale, încetaseră să mai treacă pe la noi acasă şi pe la restaurant. Încetaseră să mai pună întrebări. Nişte femei tinere muriseră. Viaţa îşi relua cursul. Aşa se desfăşurau lucrurile în lume, cel puţin conform bărbaţilor.

Nimănui nu-i păsa că Vittoria fusese măcelărită ca un animal. Unele bârfe mai meschine sugeraseră chiar că trebuie să fi meritat o astfel de soartă. Cumva, fiind prea îndrăzneaţă, prea încrezătoare sau prea puţin evlavioasă, şi-o căutase cu lumânarea. Dacă ar fi fost doar puţin mai tăcută sau mai supusă, ar fi putut fi cruţată. Ca şi cum cineva ar merita să fie ucis!

Familia mea aproape că a părut uşurată când noi scandaluri au început să anime discuţiile, dornică să jelească, să se retragă din nou în umbre şi să scape de privirile cercetătoare ale vecinilor şi ale poliţiei.

Vânzători băgăcioşi din piaţă au venit la restaurant şi au mâncat la mesele noastre, în speranţa că vor primi veşti noi, dar nu am dezvăluit nimic mulţumită experienţei noastre îndelungate în păstrarea secretelor.

— Claudia a trecut pe aici! a spus *nonna,* smulgându-mă din grijile nesfârşite. Din nou.

Am oftat. Asta însemna că prietena mea era cu adevărat disperată dacă fusese îndeajuns de curajoasă, încât să vorbească direct cu *nonna.*

Deoarece familia Claudiei practica artele întunecate şi nu trebuia să ne asociem cu alte vrăjitoare din raţiuni de siguranţă, prietenia noastră de-o viaţă reprezenta o sursă de tensiune pentru ambele familii. O evitasem, un lucru de altfel urât, dar nu eram încă pregătită să plângem împreună şi să ne împărtăşim durerea.

— O să o vizitez în curând!

— Hmm…

M-am uitat la ceaunul atârnat de *nonna* deasupra focului din bucătărie, inspirând amestecul de ierburi. Odinioară, îmi plăcea la nebunie să o urmăresc când îşi infuza propriile uleiuri. Acum abia mai puteam să asist la rânduială fără să mă gândesc la sora mea şi la momentele în care o implorase pe *nonna* să facă un săpun special sau o cremă deosebită.

Vittoria iubea să creeze parfumuri la fel de mult pe cât adoram eu să amestec ingredientele în sosuri. De obicei, stătea unde stăteam eu acum, cu capul aplecat asupra poţiunilor secrete, lucrând sârguincios până când obţinea mirosul potrivit. Câteva note florale, un dram de citrice şi includea mereu o tentă subtilă de ceva puternic aromat pentru a echilibra compoziţia. Striga de încântare şi ne punea pe toţi să ne dăm cu ultima ei creaţie până ne săturam de miros. Într-o toamnă, preparase totul din portocale roşii, scorţişoară şi rodii şi jurasem că nu mă voi mai *uita* niciodată la vreunul dintre ingrediente. Amintirile mă îndurerau prea tare…

M-am îndepărtat brusc de blat şi mi-am sărutat bunica.

— Noapte bună!

Nonna a inspirat adânc, de parcă ar fi vrut să-mi ofere un sfat înţelept sau puţină alinare, dar mi-a zâmbit trist în schimb.

— *Buona notte, bambina!* Somn uşor!

Am urcat la etaj, îngrozită de odaia goală şi tăcută care odată fusese plină de atâta bucurie şi atâtea râsete! Pentru o clipă, m-am gândit serios să îndur o nouă sesiune de tortură şi să o urmăresc pe *nonna* cum face lumânări pentru vrăji, dar suferinţa mi-a îngreunat pleoapele şi mi-a străpuns inima.

Mi-am scos rochia de muselină şi m-am îmbrăcat cu o cămaşă de noapte subţire, încercând să nu-mi amintesc că Vittoria avea una la fel. Cu o singură diferenţă: panglicile mele erau de-un albastru iernatic, iar ale ei, roz pal. Aerul înăbuşitor al verii promitea încă o noapte agitată în care urma să mă foiesc şi să mă răsucesc în pat.

Cu paşi mărunţi, am mers desculţă până la fereastră, apoi am împins-o în sus.

Privirea mi-a trecut dincolo de acoperişuri şi m-am întrebat dacă ucigaşul Vittoriei era acolo chiar acum, în libertate, pândind o altă fată. În apropiere, puteam să jur că am auzit urletul unui lup. O notă solitară, sfâşietor de tristă, a rămas suspendată în aer, trimiţându-mi un fior pe şira spinării.

În graba mea să mă bag în pat, am răsturnat un pahar cu apă. Lichidul s-a prelins peste un loc de care uitasem, un compartiment secret din podea unde Vittoria ascundea diverse lucruri. Mărunţişuri precum flori uscate, bileţele de la cel

mai recent băiat care o iubea, jurnalul ei şi parfumul pe care îl crease.

Am traversat iute odaia, m-am lăsat în genunchi şi aproape că mi-am rupt unghiile când am ridicat scândura. Înăuntru se aflau toate obiectele de care mi-am amintit.

Plus un jeton cu o broască încoronată pe o parte şi două suluri groase de pergament negru, legate cu acelaşi tip de sfoară. Le-am şters pe cămaşa de noapte, sperând că nu distrusesem această parte preţioasă din geamăna mea. Mâinile mi-au tremurat când le-am desfăşurat. Rădăcini negre mărgineau chenarul, iar cerneala strălucea pe pagina întunecată şi neobişnuit de mare. Erau vrăji dintr-un grimoar pe care nu-l văzusem niciodată. Am cercetat cu atenţie textul, dar n-am reuşit să identific exact pentru ce era folosit. Pe pergamente erau listate ierburi, anumite lumânări colorate şi instrucţiuni în latină. Le-am dat deoparte şi am tras jurnalul în poală.

Eram dispusă să-mi pun propriul suflet drept garanţie că aceste însemnări erau cheia pentru a afla ce pusese la cale – şi-n cine făcuse greşeala să aibă încredere – în zilele şi săptămânile premergătoare morţii ei.

Mi-am trecut degetele peste pielea deteriorată. Amintiri dureroase m-au asaltat pentru simplul fapt că îi ţineam jurnalul. Noaptea scria constant în el, consemnând totul, de la fiecare vis straniu pe care îl avusese până la sesiunile de divinaţie ale Claudiei, observaţii despre parfumurile ei, vrăji, farmece şi reţete pentru noi băuturi. Nu mă îndoiam că îi împărtăşise acestui jurnal toate

secretele pe care mie mi le ascunsese.

Tot ce trebuia să fac era să îl deschid şi aveam să descopăr tot ce trebuia să ştiu.

Am ezitat. Acestea erau gândurile ei intime, iar eu nu voiam să-i încalc intimitatea, când deja îndurase atât de multe. M-am cufundat într-o tăcere mormântală, gândindu-mă cum m-ar fi îndemnat ea să procedez mai departe. I-am auzit îndată vocea în minte, spunându-mi să nu mă mai gândesc la cădere şi, pur şi simplu, să sar. Vittoria îşi asuma riscuri. Lua decizii dificile, mai ales dacă astfel putea să-şi ajute familia.

Pentru a afla cine o omorâse, trebuia să-i calc pe urme, chiar dacă o asemenea cale mă punea într-o ipostază neplăcută. Am inspirat adânc şi am deschis jurnalul.

Sau aş fi făcut-o, dacă paginile nu ar fi fost lipite unele de altele.

Am tras puţin mai mult, nevrând să-l distrug, dar îngrijorată că apa îl deteriorase cumva. Jurnalul nu a cedat. Mi-am înteţit eforturile, folosindu-mi toată puterea, însă nici măcar nu s-a îndoit. M-am dus repede la perete şi, după ce mi-am aşezat vârfurile degetelor de la picioare pe marginea copertei din spate, am încercat să-l deschid forţat şi… nimic. În minte mi-a răsărit o suspiciune sumbră.

Am rostit în şoaptă o vrajă de dezvăluire şi mi-am aruncat puţină sare peste umăr, pentru noroc la descifrarea incantaţiei. Împrejurul jurnalului au apărut pânze de păianjen delicate, într-o nuanţă de violet-albastru, ca o încâlceală de liane spinoase. Sora mea îl ferecase cu o vrajă, folosind o formă de

magie nemaiîntâlnită până acum.

Ceea ce însemna că ştia *exact* cât de periculoase erau secretele ei.

Opt

Vittoria făcuse mai mult decât să cocheteze cu artele întunecate. Nu puteam deschide jurnalul apelând la forţă, aşa că am încercat o vrajă de deconstruire, am ars ierburi pentru claritate, am aprins lumânări şi m-am rugat fiecărei zeiţe la care mă puteam gândi, dar jurnalul încăpăţânat nu şi-a dezvăluit niciunul dintre secrete.

L-am aruncat pe podea şi am înjurat. Vittoria folosise o vrajă de care nu mai auzisem. Fără îndoială, îşi dăduse seama că îi citisem pe furiş jurnalul în urmă cu câteva săptămâni. *Chiar* nu voia să-i cunosc secretul, o constatare care m-a impulsionat şi mai mult să aflu de ce.

M-am plimbat dintr-un colţ în altul al odăii noastre, urmărind cum soarele răsărea încet. Aveam nevoie de un plan. Acum! În afară de o vrajă de adevăr pe care o foloseam din când în când, nu ştiam prea multe despre magia neagră şi cum funcţionează, de fapt. *Nonna* spunea că artele întunecate veneau cu un preţ, deoarece luau din ceva în loc să întrebuinţeze ceea ce există deja. Eram dispusă să sacrific, fără să stau pe gânduri, orice era nevoie pentru a obţine lucrul dorit. Aveam un singur indiciu important şi nicio modalitate de a-l folosi. Doar dacă nu… Am zâmbit când mi-a venit o idee. Nu puteam rupe vraja, dar ştiam pe cineva care putea să o facă: Carolina Grimaldi.

Carolina era mătuşa Claudiei şi-şi luase nepoata în grijă când părinţii acesteia plecaseră în

America la un an sau doi distanţă. Era foarte pricepută în ce priveşte artele întunecate şi încet-încet o învăţa pe Claudia tot ce ştia. Nu voiam să-mi implic prietena, aşa că am decis să merg direct la sursa cunoştinţelor ei. Carolina avea o tarabă în piaţa aglomerată şi, dacă mă grăbeam, erau şanse să o prind înainte să-şi deschidă standul.

Am luat o traistă şi, după ce am îndesat paginile din grimoar şi jurnalul înăuntru, m-am repezit către uşă.

Nonna mi-a ieşit în cale, încruntată.

— Te fugăreşte Diavolul?

Speram că nu, dar rămânea de văzut.

— Nu din câte ştiu.

— Bun! Atunci poţi sta locului un minut şi să-mi spui unde o tuleşti la ora asta.

— Eu…

Am fost la un pas să îi povestesc totul, dar m-am gândit la sora mea. Vittoria îşi păstrase cu sfinţenie secretele, fiind dispusă să le ia cu ea în mormânt. Trebuia să existe un motiv întemeiat la mijloc.

— Aş vrea să trec pe la piaţă pentru a lua câteva mirodenii înainte să ne apucăm de pregătirea cinei. Am o idee pentru un sos nou.

Nonna s-a uitat fix la mine, hotărâtă să vadă dincolo de minciuni. Mă privea cu o emoţie greu de numit, ceva între dezamăgire şi suspiciune. De la moartea Vittoriei, nu prea mă mai arătasem interesată de mâncare şi-mi pierdusem creativitatea. Tocmai când mă împăcasem cu gândul că urma să mă trimită înapoi la etaj cu o listă de farmece la care trebuia să lucrez, s-a dat la

o parte.

— Nu întârzia! Sunt multe de făcut!

*

— *Signora* Grimaldi!

Mi-am ridicat fustele şi am alergat pe străzi. Norocul era în sfârşit de partea mea. Am prins-o pe Carolina chiar înainte să traverseze drumul către piaţă.

Când m-a zărit, femeia şi-a protejat faţa de soarele dimineţii şi a păşit pe o alee umbroasă din apropiere.

— Emilia! Îmi pare rău pentru…

— N-am prea mult timp, *signora!* Am nevoie de ajutorul dumitale în legătură cu ceva… delicat.

Am scos jurnalul şi am aruncat o privire în jur, asigurându-mă că nu e nimeni prin preajmă.

— Asupra acestui obiect a fost aruncată o vrajă de care n-am mai dat până acum. Speram să-mi spui ce este şi cum s-o înlătur.

Carolina s-a îndepărtat puţin, uitându-se îngrozită la jurnal, de parcă acesta ar fi fost o monstruozitate.

— Nimic de pe acest tărâm nu va avea efectul pe care îl doreşti tu. Pune-l înapoi unde l-ai găsit, copilă! Însăşi prezenţa lui îi cheamă.

— Pe cine?

— Pe cei Malefici. Această magie duhneşte a lumea lor – obiectul vrea să fie găsit.

Am privit-o fix pe Carolina, nesigură dacă *nonna* îşi dăduse cumva seama de planul meu şi ajunsese prima la vrăjitoarea artelor întunecate.

— E jurnalul surorii mele, nu vreo carte a demonilor!

Carolina a dat din cap spre traista mea.

— Arată-mi ce-ai acolo!

Am certat din nou împrejurimile, subtil, apoi am scos paginile de grimoar şi i le-am înmânat, urmărind cum toată culoarea i se scurge din obraji.

— Aceasta este o vrajă de invocare.

— Nu… nu înţeleg. De ce ar avea sora mea nevoie de o vrajă de invocare?

— Poate că încerca să controleze un demon.

Am cercetat paginile negre.

— Imposibil! Toţi demonii sunt întemniţaţi în Iad. Aşa cum sunt de aproape o sută de ani!

— Asta ţi-a spus *nonna* ta? a pufnit Carolina. Du-te acasă şi încearcă să invoci chiar tu unul! Vezi ce se întâmplă! Cu excepţia cazului în care ai un obiect care aparţine unui prinţ al Iadului, aceste vrăji ar trebui să invoce doar un demon de rang inferior. Sunt uşor de controlat şi-ţi furnizează adesea informaţii pentru mici favoruri sau mărunţişuri. Şi te asigur că nu *toţi* sunt întemniţaţi în lumea subterană. Aproape fiecare vrăjitoare – indiferent dacă se roagă zeiţelor devotate magiei negre sau albe – ştie acest lucru.

M-am holbat la vrăjitoarea artelor întunecate, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

— Sugerezi cumva că sora mea invoca demoni şi le cerea favoruri înainte să moară?

— Nu există nicio modalitate de a şti cu siguranţă cu ce se ocupa, dar îţi garantez că aceste vrăji sunt strict pentru invocare. Mă îndoiesc că un demon a ajutat-o fără vreun fel de

învoială la mijloc. Nu sunt tocmai renumiţi pentru faptele lor caritabile. Mereu au ceva de câştigat, a adăugat ea, apoi m-a măsurat din cap până-n picioare, iar expresia i s-a îmblânzit. Uită ce am spus, copilă! Nu încerca să iscodeşti tărâmul demonilor! Indiferent ce făcea sora ta, te asigur că nu vei dori să ai niciun amestec în toată treaba asta.

Avertismentele ei semănau cu cele ale *nonnei.*

I-am mulţumit şi mi-am luat rămas-bun, apoi m-am îndreptat repede spre Sea & Vine. În loc să primesc răspunsuri, mă alesesem cu şi mai multe întrebări. Dacă avea dreptate Carolina, iar vraja din jurnalul Vittoriei nu ţinea de tărâmul nostru, atunci deschiderea lui părea o misiune imposibilă. Doar dacă... O idee a prins treptat contur, una care mi-a făcut pulsul să se înteţească. Dacă sora mea *chiar* invocase un demon, poate că-l pusese să-şi folosească magia distinctivă pentru a-şi pecetlui jurnalul. Nu-mi puteam imagina nici un alt motiv pentru care geamăna mea ar invoca un demon.

În pofida poveştilor spuse de *nonna* în copilărie, Vittoria ştia că nu prea credeam în prinţii-demon. Nu eram la fel de sceptică în privinţa demonilor de rang inferior, dar bănuiam că sunt închişi în tărâmul lor, fără nicio cale de scăpare. Ar fi fost modalitatea perfectă ca să se asigure că nu voi dezvălui niciodată secretul pe care era atât de disperată să-l păstreze. Şi intuiţia Vittoriei fusese aproape corectă, cu excepţia unui singur detaliu.

Niciodată nu ar fi putut prezice modul în care moartea ei urma să mă schimbe. Nu exista nimic pe lumea asta sau în următoarea care să mă

împiedice să-i găsesc ucigaşul. Şi *aveam* să-l găsesc.

Am reflectat asupra diferitelor teorii, aproape complet distrasă în timpul pregătirii cinei la Sea & Vine. Am tot încercat să gândesc precum sora mea geamănă. Unele idei erau extrem de nebuneşti, altele, mai plauzibile. Dar numai una a ieşit în evidenţă, cea pe care am analizat-o cu atenţie pe măsură ce ziua părea să nu se mai sfârşească.

Poate pentru că părea atât de... imposibilă. Sau poate pentru că sensul cuvântului îi era străin Vittoriei. Oricare ar fi fost motivul, ideea mi-a rămas întipărită în minte în vreme ce tocam legumele şi-mi spălam cuţitele.

Nu mi-a dat pace în drum spre casă.

Sau când m-am schimbat în cămaşa de noapte şi mi-am periat părul.

M-a bântuit şi i-am întâmpinat prezenţa cu braţele deschise.

Mai târziu, culcuşită în pat, am scos din nou paginile de grimoar. Un zâmbet larg mi-a jucat pe buze după ce am studiat textul necunoscut. A fost primul zâmbet autentic de săptămâni bune, la fel de întunecat şi de feroce precum îmi fuseseră gândurile în ultima vreme.

Vittoria încercase să invoce un demon, de atâta lucru eram convinsă. Cu cât meditam mai mult la o asemenea posibilitate, cu atât mai hotărât îi acceptam adevărul de netăgăduit. În seara următoare, aveam şi eu să invoc unul. Apoi, dacă mergea, urma să închei la rândul meu o învoială. Oferindu-i la schimb o mică favoare, aveam să îi cer să rupă vraja aruncată asupra

jurnalului ei. Nu aveam nimic de pierdut – invocarea urma să fie un triumf sau un eşec. Trebuia să-mi las deoparte îndoielile şi să încerc, altfel nu aveam să aflu niciodată ce se întâmplase cu sora mea. În acel moment, am luat decizia.

Acum nu mai aveam nevoie decât de nişte oase.

*

Următoarea zi la restaurant a trecut agonizant de lent, însă am reuşit să folosesc cu cap timpul petrecut în bucătărie. Am adunat toate ingredientele trecute pe pagina de grimoar, şi nimeni nu a bănuit nimic. Poate cu excepţia *nonnei.* Bunica a stat cu privirea aţintită asupra mea din cealaltă parte a mesei centrale de lucru, rostind încet incantaţii, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile şi să urzească o vrajă pentru a-mi smulge următoarea idee înainte ca aceasta să prindă rădăcini.

Habar n-avea că făceam planuri de noaptea trecută. Luasem bobocul unei idei şi-o îngrijisem, îndemnând-o să înflorească. Acum era complet dezvoltată. Ştiam ce trebuie să fac.

Aveam nevoie doar de provizii şi de o ocazie.

Nonna ne sfătuise să ne ascundem de *Malvagi,* să ne rostim incantaţiile şi să ne binecuvântăm amuletele în razele argintii ale lunii şi cu apă sfinţită, să nu vorbim niciodată despre cei Malefici în nopţile cu lună plină şi să înfăptuim toate lucrurile demne de o vrăjitoare bună. Altfel, sufletele aveau să ne fie furate.

În cele din urmă, monstrul de care ne temeam nu venise din Iad, ci dintr-o lume a privilegiilor.

Bărbatul acela care se aplecase deasupra surorii mele gemene – cu veşmintele sale elegante şi pumnalul scump – merita să fie pedepsit la fel ca oricine altcineva. Nu putea să ia ceea ce-şi dorea, pur şi simplu, fără să suporte consecinţele. Eram aproape convinsă că oamenilor cărora le arătasem lama o recunoscuseră, însă refuzaseră să ia cuvântul împotriva lui, temându-se de repercusiuni. Poate că era puternic şi bogat, dar dreptatea urma să-l găsească.

Aveam să mă asigur de asta.

Încă nu eram sigură dacă acţionase singur sau dacă se număra printre misterioşii vânători de *strega,* însă nu conta. În noaptea nefastă, doar el se aflase acolo. Mai întâi, aveam să-i dau de urmă şi abia apoi să obţin şi alte informaţii. Dacă existau mai mulţi asemenea lui, urma să gestionez problema la momentul potrivit.

De asemenea, aveam un plan pentru a-mi ţine familia în siguranţă în timp ce-l căutam pe ucigaşul Vittoriei. În locul unei singure învoieli simple, urma să închei două. Mai întâi, aveam să-l pun pe demonul invocat să rupă vraja aruncată asupra jurnalului Vittoriei, iar apoi să-l instruiesc să-l găsească pe misteriosul bărbat cu păr brunet. Din fericire, faptul că mă aflam în posesia pumnalului cu şarpe îmi permitea să recurg la un asemenea vicleşug.

Un demon pe care îl puteam controla era răspunsul la o rugăciune.

Din câte se părea, mă înşelasem mai devreme;

zeiţa morţii şi a furiei nu-mi ignorase rugăminţile. Pur şi simplu lăsase timpul să se scurgă în favoarea ei, aşteptând să-mi transform disperarea în ceva ce putea folosi. O crenguţă părea doar o bucată inutilă de lemn, dar, odată ascuţită, devenea o suliţă. Durerea m-a sfâşiat în două, iar furia a unit părţile frânte într-o armă.

Acum sosise timpul să o mânuiesc.

Nouă

Atunci când este folosită în mod necorespunzător, magia oaselor poate fi inclusă pe lista artelor interzise. Întrebuinţarea oaselor de animale – gheare, unghii, colţi, cochilii şi pene – îi permite unei vrăjitoare să deschidă o poartă către lumea subterană. Trebuie să fie adunate prin mijloace de o moralitate desăvârşită, nu sacrificate, aşa cum presupun majoritatea fiinţelor umane. Pentru a le valorifica puterea, creează un cerc format din oase şi include ierburi şi obiecte care-ţi reflectă intenţia.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Stăteam la intrarea în peşteră, ascultând cum valurile lovesc stâncile de dedesubt, furios şi insistent.

În rafale furtunoase, picături sărate săreau peste stâncă, iar fiecare strop îmi înţepa pielea de pe braţe şi gât. Poate că apa îmi oglindea starea de spirit. Sau poate că simţea întunericul pergamentului rulat, pe care-l ţineam sub braţ. Eu, cu siguranţă, puteam.

Vrăjitoarele erau legate de pământ şi îi canalizau puterile în ale lor. N-aş fi fost surprinsă să aflu că marea se temea de ceea ce urma să se întâmple – de puterea întunecată pe care mă pregăteam să o dezlănţui asupra tărâmului nostru. Însă eu nu-i împărtăşeam grijile. Trebuise să aştept ore-n şir ca *nonna* să adoarmă în sfârşit în balansoar înainte să-mi iau proviziile şi să mă

furişez din casă. Orice, sentiment de îngrijorare care mă sâcâise fusese eclipsat de hotărârea neînduplecată de a-mi duce planul la bun sfârşit.

N-aveam nicio idee cum de ajunsese Vittoria în posesia acestor pagini de grimoar – era un alt mister de adăugat la lista care devenea tot mai lungă –, dar urma să le folosesc în avantajul meu. O pală puternică de vânt m-a împins şi mai adânc în cavernă. Când plecasem de acasă, nu fusesem pe deplin sigură încotro mă îndreptam, însă ceva mă atrăsese aici. În copilărie, Vittoria găsea fel şi fel de motive pentru ca noi două să ne aventurăm cât se poate de des în această peşteră. Cumva, parcă ar fi fost aici, călăuzindu-mă chiar şi acum.

În aerul înmiresmat al nopţii, fiori ascuţiţi mi-au răvăşit pielea asemenea unor gheare.

Mi-am ridicat felinarul şi am încercat să nu mă îndepărtez de umbrele care dansau în jurul luminii. A invoca un demon – într-o peşteră umedă şi rece, unde ţipetele mele nu puteau fi auzite dacă o parte din plan nu mergea bine – nu era întocmai modul cum mi-aş fi imaginat viaţa în urmă cu trei săptămâni.

Pe atunci, mi-aş fi petrecut cu bucurie nopţile creând noi reţete pentru Sea & Vine. Aş fi citit un roman de dragoste cu scene fierbinţi şi mi-aş fi dorit ca un anumit *fratello* să-şi încalce pentru o noapte jurământul faţă de Dumnezeu şi să mă venereze pe mine în schimb. Asta fusese înainte să găsesc trupul profanat al surorii mele.

Dorinţele mele actuale se axau pe două lucruri: să aflu cine îmi ucisese geamăna şi de ce.

Ei bine, aveam trei dorinţe, dacă îmi puneai la

socoteală visul de a-l eviscera pe ucigaşul Vittoriei. Totuşi, nu era o simplă dorinţă. Era o promisiune.

Mulţumită că nu existau creaturi care să mă pândească din cotloanele umbrite ale peşterii – cum ar fi şobolani, şerpi ori alte surprize neplăcute –, mi-am aşezat felinarul pe o stâncă plată şi coşul cu provizii pe pământul bătătorit. Studiasem vraja de invocare până mi se împăienjeniseră ochii, dar oricum am tremurat puţin când am scos obiectele necesare.

Lumânări negre, frunze proaspete de ferigă, oase de animale, un borcănaş cu sânge de animal şi puţin aur. Din moment ce nu aveam la îndemână prea mult din ultimul ingredient, am adus cu mine pumnalul cu şarpele de aur. Părea firesc ca lama străinului misterios să fie folosită pentru a-l vâna.

Dacă totul se desfăşura fără probleme, un demon de rang inferior urma să fie prins înăuntrul cercului. Ştiam că nu avea să poată părăsi zona desemnată, însă nu eram tocmai entuziasmată să mă aflu într-un loc întunecat, singură, cu un monstru din Iad. Nici măcar cu unul uşor de controlat şi legat prin magie.

M-am uitat din nou peste însemnările scrise cu grijă pe pergament, trăgând de timp. Pentru ca invocarea să aibă succes, trebuia să urmez *cu sfinţenie* regulile ritualului. Orice abatere putea dezlănţui demonul pe acest tărâm. Mai întâi, trebuia să fac cercul, alternând lumânările, ferigile şi oasele. Apoi, să pun borcănaşul cu sânge în interiorul său, departe de margini. Şi-n cele din urmă, să invit în mod oficial un demon să mi se alăture, folosind latina, limba lor nativă.

Ultima parte m-a făcut să ezit. Dintre materiile pe care *nonna* încercase să ni le predea, latina fusese cea care mă captivase cel mai puţin. Existau atât de multe cuvinte asemănătoare, dar cu definiţii complet diferite. O uşoară schimbare a sensului putea însemna o nenorocire. Totul ar fi fost mai puţin îngrijorător dacă aş fi posedat cunoştinţe mai aprofundate despre artele întunecate. Sau dacă vraja de invocare a Vittoriei includea şi o formulă străveche de încredere pe care să o folosesc în loc să indice, pur şi simplu, că era nevoie de una în funcţie de intenţia vrăjitoarei.

Adevărata mea intenţie era să aflu cu ce-şi ocupase sora mea timpul înainte să moară, apoi să dau de urma persoanei care o ucisese şi să-i curm viaţa. Cu toate acestea, violenţa şi răzbunarea prin vărsare de sânge nu erau chiar cel mai politicos mod de a începe o invocare. În plus, mă îngrijorau repercusiunile unei astfel de căi. Din fericire, mă gândisem foarte bine la ceea ce-mi doream de la demon. Nu voiam să-i ofer şansa de a scăpa din cerc şi cu siguranţă nu voiam să mă rănească, aşa că m-am hotărât asupra următoarei formulări: *aevitas ligati in aeternus protego.* Care se traducea aproximativ prin „Legaţi de-a pururi în protecţie eternă”.

De-a pururi părea o idee înţeleaptă când venea vorba să te asiguri că un demon nu poate părăsi cercul. Şi dacă era forţat să mă protejeze, nu prea mă putea ataca. Pentru ultima parte a vrăjii trebuia să pregătesc o portiţă de scăpare. Din câte se părea, demonii erau creaturi obişnuite cu reguli stricte, obligaţi să le respecte, aşa că dacă îl

invitam pe vreunul să mi se alăture, eram nevoită să-mi retrag în mod oficial invitaţia şi să-l trimit înapoi pe tărâmul său. Conform recomandărilor, bunele maniere reprezentau un avantaj, dar nu eram sigură cât de bine mă puteam achita de *această* parte.

Am tras adânc aer în piept.

— În regulă, Emilia! Poţi să faci asta!

Cu mişcări lente, am aranjat obiectele într-un cerc. Os. Ferigă. Lumânare. Din pricina lungimilor diferite, arătau ca razele unui soare ocult. Am aprins lumânările şi am dat roată cercului, strângând la piept un craniu de pasăre, ultima piesă necesară ca să-l completez. Am şovăit.

Dacă puneam şi acest ultim os în ansamblu, cercul era gata.

Am inspirat, apoi am răsuflat lung. Habar n-aveam ce fel de demon urma să-mi răspundă chemării. Potrivit *nonnei,* unii arătau asemenea fiinţelor umane, iar alţii întruchipau coşmaruri în carne şi oase. Nu ne oferise niciodată detalii, ceea ce nu eram sigură că reprezenta o binecuvântare acum. Mintea mea era înzestrată cu un talent aparte când îmi închipuiam creaturi malefice cu colţi ascuţiţi şi gheare încovoiate, care se deplasau înapoi pe mai multe picioare.

Norii au acoperit luna, creând un efect distorsionat pe pereţii cavernei. Fiori mi-au alunecat din nou pe şira spinării. Zeiţa furtunii şi a mării nu era mulţumită.

Mi-am coborât ochii şi am fixat cu privirea craniul din mână, nesigură dacă mă aflam într-adevăr pe calea corectă. Poate că *trebuia* să sting

lumânările, să mă întorc acasă şi să mă culc, să uit de demoni, vânători de vrăjitoare şi de Diavol. *Nonna* susţinea că, odată ce întunericul era invitat înăuntru, necazurile îl urmau la scurt timp.

O imagine mi-a trecut fulgerător prin minte – ochi întunecaţi scânteind de neastâmpăr, buze cu colţurile ridicate într-o parte – chipul surorii mele. Înainte să-mi pierd curajul, m-am aplecat şi am pus iute ultimul os în locul său.

Tăcerea s-a aşternut în peşteră, amuţind rugăminţile disperate ale mării. M-am strecurat până la marginea cercului, cu borcănaşul cu sânge în mână, când o rafală puternică de vânt a cutremurat caverna.

Sute de lilieci au zburat spre mine, într-un cor asurzitor de sunete ascuţite. Am ţipat şi mi-am ridicat mâinile în aer ca să mă protejez, în timp ce se năpusteau în jurul meu ca o furtună însufleţită. Un sunet îndepărtat mi-a ajuns la urechi, cel de sticlă spartă. Am căzut în genunchi, protejându-mi capul împotriva atacului, zeci de aripi mici şi gheare trăgându-mă de păr şi zgâriindu-mi gâtul. Apoi, la fel de repede cum apăruseră, liliecii au dispărut, iar în peşteră s-a lăsat din nou tăcerea.

Am inspirat adânc de câteva ori, cutremurată, şi mi-am înlăturat încet câteva şuviţe ciufulite de pe faţă. În timpul scurtului atac, se strecuraseră din împletitura simplă. Bucle lungi şi rebele îmi gâdilau spatele ca nişte păianjeni, înfiorându-mi şi mai mult pielea de găină. Din loc în loc, petale de flori acopereau pământul asemenea unor soldaţi ucişi într-o încăierare pe care nici măcar nu o prevăzuseră. Uitasem că exista un tunel închis

chiar în fundul peşterii.

Am strâns din buze, furioasă pe mine însămi. Dacă puteam invoca un demon, puteam să-mi revin după o confruntare cu un stol de lilieci.

Teoretic.

Picioarele îmi tremurau; mi-am îndreptat atenţia spre cercul de invocare şi m-am strâmbat la vederea cioburilor de sticlă scânteind în lumina lunii. Pete de sânge însemnau pământul din jurul cercului, ceea ce nu mă ajuta defel. Trebuiau să fie în *interiorul* cercului ca să ademenească demonul.

— Ai naibii lilieci din Iad!

Nu mai aveam un alt borcan de sânge şi avea să dureze o veşnicie să bat tot drumul înapoi până la restaurant. Vraja trebuia aruncată noaptea şi doar câteva ore mă mai despărţeau de revărsatul zorilor. N-aveam să reuşesc să mă întorc la timp.

Am aruncat o privire prin peşteră, destul de disperată, încât să ucid ceva la nevoie. Fireşte, acum, că îmi *trebuia* un liliac, un şarpe sau vreo altă creatură, era complet goală. Într-un final, după o sesiune intensă de dat cu piciorul în pietre şi o trecere scurtă şi mormăită la genul de limbaj vulgar care le-ar fi asigurat o straşnică durere de cap mamei şi *nonnei,* am studiat din nou pagina de grimoar enigmatică.

Ce-i drept, instrucţiunile nu specificau că trebuia să fie sânge de *animal.* Te sfătuiau doar să-l foloseşti.

Am reaprins lumânările şi am luat pumnalul cu şarpe, îndrumată de raţionamentul că oricum aveam nevoie de armă pentru a completa vraja. Timpul ezitărilor şi al întreruperilor se încheiase.

Fie că-mi plăcea, fie că nu, dacă voiam să spulber vraja aruncată asupra jurnalului Vittoriei, invocarea unui demon era cea mai bună opţiune dintre toate.

Ignorând durerea, mi-am trecut lama peste partea superioară a antebraţului; urma să gătesc mai târziu, aşa că mâinile erau de neatins şi nu-mi puteam permite să-mi tai palma. Metalul a strălucit, parcă mulţumit de ofranda primită. Din moment ce nu voiam să mă gândesc prea mult la o lamă tulburător de încântată de un sacrificiu de sânge, mi-am ţinut braţul deasupra cercului de invocare şi am început să rostesc incantaţia de îndată ce primele picături au atins podeaua peşterii.

— Prin puterea pământului, a sângelui şi a oaselor, te invit pe acest tărâm al fiinţelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemniţat în acest cerc până te voi trimite acasă. *Aevitas ligati în aeternus protego.*

Am stat complet nemişcată, aşteptând ca pământul să crape sau Porţile Iadului să se deschidă pe neaşteptate, ca hoarde de vânători de vrăjitoare să mă atace ori inima să mi se oprească. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi, când eram pe cale să reiau incantaţia, a început. Fumul s-a învolburat în jurul cercului, ca şi cum ar fi fost eliberat dintr-o urnă, fără să se răspândească şi-n restul peşterii. Părea să pulseze de energie şi mi-a mângâiat aproape cu afecţiune mâna. Atingerea m-a făcut să scap pumnalul, şi mi-am tras brusc braţul înapoi, strângându-l la piept până când senzaţia a încetat.

Nu-mi venea să cred ce se întâmplă! Un val mai puternic de întuneric s-a deplasat împrejurul

cercului de invocare, ascunzându-i complet interiorul. Din centrul său a răsărit o lumină neagră, scânteietoare. Abia mai puteam respira. Un sunet care îmi amintea de un trosnet de foc în miez de iarnă a precedat sosirea demonului. Reuşisem! Chiar invocasem o creatură din Iad! Dacă reuşeam şi să nu leşin din pricina şocului, atunci era cu adevărat un triumf. În bătăile tot mai năvalnice ale inimii, am aşteptat să se risipească fumul.

Ca şi cum mi-ar fi îndeplinit dorinţa nerostită, o briză fantomatică l-a îndepărtat, dezvăluind un bărbat înalt, cu părul închis la culoare. Stătea cu spatele musculos la mine şi purta doar pantaloni negri, lăsaţi pe şolduri. În viziunea mea, demonii de rang inferior nu arătau nici pe departe aşa. Pielea aurie îi strălucea în lumina lumânărilor, un ansamblu de modele în cerneală scânteietoare spulberând perfecţiunea netedă. Frumuseţea lui era un afront la adresa imaginii preconcepute despre rău. Am presupus că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că nu avea o coadă de şarpe sau coarne infernale.

Demonul s-a rotit pe loc, de parcă s-ar fi acomodat cu locul în care ajunsese. Pieptul şi torsul îi păreau dăltuite în marmură, un indiciu că era mai mult decât iscusit în mânuirea armelor. Ochii mi-au fost atraşi de un tatuaj auriu metalic care pornea undeva, deasupra mâinii drepte, şi i se încolăcea în sus, în jurul braţului şi al umărului. Un şarpe înfricoşător. Nu am avut timp să-i remarc îndeaproape detaliile, pentru că acum stătea cu faţa complet întoarsă spre mine. Când în sfârşit ni

s-au întâlnit privirile, am tras adânc aer în piept. Irisuri de-un auriu-închis, cu pete negre, se uitau lung la mine.

Era frumos. Rar. Şi letal. Chiar dacă *nonna* susţinea că ochii le erau însemnaţi de licăriri roşii, ştiam până-n măduva oaselor ce era el.

— Imposibil! am şoptit.

A ridicat o sprânceană. Expresia lui era atât de umană, încât, pentru o secundă, am uitat cum apăruse în peşteră. El nu ar fi trebuit să existe. Totuşi, iată-l aici, hotărât să-mi dea peste cap toate aşteptările. Înalt, întunecat şi clocotind de mânie, într-o tăcere desăvârşită. Nu-mi puteam desprinde privirea de la el, îngrijorată că era fie o născocire a imaginaţiei mele, fie o dovadă de nebunie. Recursesem la artele întunecate. Poate că iluzia efemeră era preţul pe care trebuia să-l plătesc.

Era mult mai uşor să cred o astfel de minciună, în loc să accept că înfăptuisem imposibilul – îl legasem pe unul dintre cei Malefici de acest tărâm.

Ceea ce era foarte, *foarte* rău.

Arăta destul de uman, însă era întruchiparea fizică a unui coşmar.

O creatură nemuritoare a nopţii, care fura suflete şi bea sânge. M-am împotrivit impulsului de a sări departe de cerc şi i-am susţinut privirea în schimb. În ochii lui am întrezărit o furtună pe deplin dezlănţuită. Parcă stăteam pe marginea unui ţărm întunecat, privind apropierea de netăgăduit a fulgerului dansând de-a lungul mării. O scânteie de teamă mi-a alunecat pe şira spinării în timp ce el mi-a întors sfidător căutătura. Nici că

aş fi putut fi mai recunoscătoare pentru că-l obligasem totodată să mă protejeze. Din instinct, mi-am ridicat mâna şi mi-am ţinut *cornicello-ul* pentru a mă linişti.

Părea gata să… Oh, *sfântă zeiţă a furiei!* Avea o *luccicare* neagră şi aurie. O mai văzusem o singură dată până acum. Izbită de un sentiment răscolitor de recunoaştere, am dat drumul *cornicello-ului* şi mi-am înhăţat pumnalul de pe podea. Pumnalul *lui.*

Mânerul era la fel de rece precum furia de gheaţă care îmi năvălea acum prin vene.

— O să te ucid! am mârâit, apoi m-am repezit asupra lui.

Zece

În vâltoarea atacului, oasele s-au împrăştiat. Lama a descris un arc în jos, trasând o linie lungă şi subţire peste pieptul lui dur. Lovitura ar fi trebuit să-i străpungă inima. Şi ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi retras atât de repede. O durere stranie, arzătoare, mi-a izvorât sub piele. N-am vrut să mă gândesc la ce însemna – că poate sângele nostru amestecat pe lama nefirească urzea o vrajă proprie. Sau poate că incantaţia de protecţie funcţiona în ambele sensuri, împiedicându-mă să-i dau lovitura de graţie.

Mi-a smuls pumnalul cu uşurinţă şi l-a aruncat pe pământ. În secunda următoare, mi-am încleştat pumnul şi am ţintit spre abdomenul lui. Parcă aş fi lovit un perete de stâncă.

Demonul a rămas pe loc, permiţând continuarea asaltului. În timp ce-l atacam cu pumnii şi cu picioarele, tot mai extenuată, el s-a uitat calm prin peşteră, înteţindu-mi furia cu nonşalanţa lui. Cum nu părea prea îngrijorat, m-am întrebat de câte ori fusese invocat şi ulterior atacat. A studiat cercul, apoi atenţia i-a fulgerat în jos, spre mine, atrasă imediat de tăietura recentă de pe braţul meu. Înainte să aibă timp să-şi ascundă reacţia, s-a încruntat uşor.

— De. Ce. Nu. Sângerezi? Monstrule!

M-am dezlănţuit complet asupra lui, atacându-l cu sălbăticie. Ura şi mânia mea erau atât de puternice, încât intensitatea lor aproape că m-a subjugat.

Mi-am ridicat privirea la timp să-l văd cum îşi închide ochii, de parcă s-ar fi bucurat la rândul lui de acele sentimente întunecate. *Nonna* îmi spusese că demonii atrăgeau emoţiile ca un magnet, dându-le voie să se răzvrătească. După expresia lui, începeam să cred că era adevărat.

Dezgustată, am încetat să-l mai lovesc cu pumnii, aşteptând să-mi recapăt răsuflarea şi să mă adun. Picături de sânge mi-au alunecat pe braţ şi au picurat pe pământ. Nu proveneau de la el totuşi, ci de la tăietura pe care o făcusem ca să-l invoc. Nu-mi păsa dacă sângeram până la moarte dacă îl luam cu mine în Iad.

— Uite un sfat, vrăjitoareo! Dacă strigi „O să te omor”, ăsta nu prea mai este un atac surpriză.

A mormăit când i-am dat o lovitură rapidă în stomac. Pumnii mi-au devenit tot mai lenţi şi lipsiţi de forţă, însă el nu părea defel afectat.

— Nu vei reuşi să mă omori, dar ţi-ai îmbunătăţi considerabil abilităţile.

— Poate că nu te pot ucide, dar voi găsi alte modalităţi să-ţi provoc suferinţă!

— Crede-mă pe cuvânt când îţi spun că simpla ta prezenţă reuşeşte să facă asta.

Picături de sânge şuierau în interiorul cercului. Senzaţia aceea stranie şi arzătoare de sub piele devenea de nesuportat, dar supărarea tot mai mare mă împiedica să-i acord atenţia cuvenită.

— Ce vrajă ai folosit, vrăjitoareo?

M-am oprit, respirând greu.

— Vaffanculo a chi t’è morte.

Nu eram sigură dacă ştia exact ce înseamnă insulta, dar trebuie să fi dedus că avea ceva de-a

face cu păcatul desfrânării şi membrii morţi ai familiei. În acest moment, părea la un pas să mă târască în Iad. Deodată, demonul s-a clătinat înapoi, iar o înjurătură i-a scăpat de pe buze.

— *Ce vrajă ai folosit?*

— Păi, având în vedere că eşti aici, supărat şi incapabil să mă ataci, aş zice că-i vorba de o vrajă de invocare, demonule, i-am răspuns, încrucişându-mi braţele peste piept. Şi una de protecţie.

De nicăieri, o lumină aurie mi-a fulgerat peste braţ, căpătând apoi o strălucire de culoarea lavandei. Un tatuaj în aceeaşi nuanţă de violet – două semiluni identice, dispuse în lateral într-un cerc de stele – mi-a apărut pe antebraţul exterior, arzând aproape la fel de violent ca propria mânie.

Am rămas încremenită, gâfâind, până când în sfârşit mi-a încetat usturimea mistuitoare din braţ. L-am urmărit pe demon cum se uită în jos la al lui şi scrâşneşte din dinţi. Din câte se părea, şi el simţea acea durere cumplită.

Bun.

— Vrăjitoare cu sânge de demon ce eşti! M-ai însemnat!

Un tatuaj pal îi apăruse pe antebraţul stâng, pe pielea care puţin mai devreme fusese curată. Două semiluni într-un cerc de stele. Pentru o clipă, părea că abia putea înţelege că reuşisem ceva atât de neimaginat. Sinceră să fiu, nici eu nu eram sigură de ce aveam tatuaje identice, dar preferam să mor decât să recunosc asta în faţa lui.

Probabil că era preţul plătit pentru magia neagră pe care o folosisem ca să-l invoc. Aproape

că am izbucnit în râs. Când Carolina îmi spusese că vrăjile urmau să invoce un demon de rang inferior, îmi fusese destul de greu să o cred. M-am întrebat dacă aveam un coşmar – era de neconceput să fi reuşit să invoc *realmente* un prinţ al Iadului. Era necesară mai multă magie decât cea deţinută de mine ca să controlezi o creatură ca el pentru o perioadă bună de timp.

— E imposibil!

— Măcar în această privinţă suntem de acord, a comentat el, întinzând brusc braţul spre mine. Spune-mi formularea exactă a vrăjii! Trebuie să o inversăm înainte să fie prea târziu. Au mai rămas doar câteva minute preţioase.

— Nu!

— N-ai idee ce-ai făcut! Trebuie să ştiu formularea *exactă.* Acum, vrăjitoareo!

Eram aproape convinsă că, în afară de a-l enerva extrem de tare, mă asigurasem că niciunul dintre noi nu avea să sfârşească ucis de mâna celuilalt. Mai mult ca sigur, tatuajele acţionaseră ca un fel de legătură magică. Să o spulber, astfel încât să-mi poată smulge inima din piept, aşa cum procedase cu sora mea, era ultimul lucru pe care aveam de gând să îl fac.

— Incredibil! l-am luat în râs. Ai tupeul să dai ordine când nu eşti tu cel care deţine puterea.

Expresia lui era una de dezgust pur. Speram că o reflecta pe a mea.

— *Eu* trebuie să ştiu cine eşti şi de ce mi-ai ucis sora. Din moment ce nu poţi să te întorci în Iad fără permisiunea mea, îţi sugerez să joci după regulile mele!

Nu puteam fi sigură, dar am simţit o schimbare, urmată de senzaţia tulburător de stranie că puterea lui a alunecat sinuos, m-a înconjurat, apoi a plecat pe furiş. I s-au umflat nările. Demonul se împotrivea cu înverşunare lesei cu care-l prinsesem, străduindu-se să se elibereze. L-am privit în tăcere, cu buzele curbate într-un zâmbet abia schiţat, maliţios. Dacă nu mă dispreţuise înainte, de acum reuşisem să-i câştig înzecit ura. Perfect! Se părea că în sfârşit ne înţelegeam.

— Într-o zi, îmi voi redobândi libertatea şi nu voi mai fi prizonierul acestei legături! Gândeşte-te foarte bine la asta!

M-am apropiat de el, ridicându-mi faţa.

— Într-o zi, voi găsi o cale de a te ucide! Gândeşte-te foarte bine la *asta!* Acum, spune-mi cine eşti şi de ce ai vrut ca Vittoria să moară.

Mi-a răspuns cu un zâmbet care probabil îi făcea pe bărbaţi să se scape pe ei; am refuzat să mă predau fricii.

— Prea bine! Din moment ce mă poţi ţine aici pentru un timp limitat şi ai pierdut deja minute preţioase cu tentativa aia jalnică de asasinat, voi juca după regulile tale. Sunt prinţul Casei Mâniei, general de război şi unul dintre cei Şapte Temuţi.

Înainte să pot clipi, mi-a urmărit linia gâtului cu un deget, oprindu-se la vena care îmi pulsa sub piele. O groază pură mi-a străbătut trupul. I-am împins mâna la o parte şi am ieşit din cercul de invocare. Abia atunci am observat oasele împrăştiate şi m-am grăbit să le pun la loc.

Rânjetul demonului s-a preschimbat în ceva

ascuţit şi malefic.

— Felicitări, vrăjitoareo! Ai reuşit să-mi câştigi toată atenţia! Sper că eşti pregătită pentru consecinţe.

Aroganţa părea să i reverse din toţi porii. Numai un nesăbuit n-ar fi fost îngrozit de fiara pe care o simţeam pândindu-i sub piele. Emana putere, una amplă şi străveche. Nu mă îndoiam că îmi putea pune capăt vieţii fără să stea pe gânduri.

Chiar şi aşa, colţul buzelor mi-a zvâcnit.

Apoi, fără niciun avertisment, m-am aplecat şi am început să râd.

Sunetul a răzbătut dintr-un perete-n altul al peşterii, tot mai asurzitor, până când am vrut să-mi astup urechile. M-am prins cu mâinile de stomac, efectiv cutremurată de izbucnirea mea. Poate *chiar* înnebuneam. Noaptea mersese din rău în mai rău, mai repede decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Nu-mi venea să cred că invocasem un prinţ al Iadului. Nu-mi venea să cred că existau demoni cu sânge regal. Lumea îşi pierduse orice fărâmă de logică.

— Mă bucur că moartea iminentă ţi se pare atât de amuzantă, a răbufnit el. Va fi cu atât mai satisfăcător să te distrug. Şi-ţi promit că moartea nu-ţi va fi rapidă! Îmi va face o deosebită plăcere să-ţi curm viaţa.

I-am respins cuvintele cu o fluturare a mâinii, de parcă ar fi fost la fel înfricoşător ca o muscă. Puteam realmente să *simt* cum furia i se revarsă în valuri de pe trup şi-şi croieşte şerpuitor drum în mine. Chiar şi aşa, bănuiam că-şi înfrâna puterea. Mult. Un gând neliniştitor.

— Spune-mi, te rog, de ce râzi atât de tare?

M-am îndreptat şi m-am şters la coada ochilor.

— Cum, mai exact, ar trebui să-ţi spun? Înălţimea Ta? Oh, unul dintre Temuţii şi Măreţii Şapte? Comandantul general al Iadului? Sau prinţul Wrath?

Un muşchi i s-a încordat în maxilar.

— Într-o zi, o să-mi spui Îngerul Morţii, mi-a răspuns el, fără să-şi desprindă ochii din ai mei. Deocamdată, mă voi mulţumi cu Wrath!

Unsprezece

Un prinţ al Iadului nu-şi va dezvălui niciodată numele adevărat în faţa duşmanilor săi. Cei Șapte pot fi invocaţi doar printr-un obiect care le aparţine, împreună cu o emoţie intensă. Puterile lor sunt legate de păcatele pe care le reprezintă. Ia seama, pentru că sunt fiinţe egoiste, care doresc să te folosească pentru câştigul lor.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

— Wrath?

Nu m-am obosit să-mi ascund tonul neîncrezător. Lăsând deoparte replica extrem de melodramatică „O să-mi spui Îngerul Morţii”, întreaga noapte obscen de imorală a încetat să mai fie amuzantă când mi-am dat seama ce farsă crudă îmi juca soarta. Nu putea fi adevărat! Mai întâi, fusesem convinsă că e vânător de vrăjitoare şi o ucisese pe Vittoria din pricina firii ei supranaturale, doar pentru a descoperi că, de fapt, e una dintre creaturile de care ne ascunseserăm toată viaţa. Apoi, să-l am la mâna mea pe demonul care îmi omorâse sora şi să nu-l pot răni…

Probabil că enervasem *rău* de tot vreo zeiţă ca să fiu pedepsită într-un mod atât de cumplit. Numele lui prostesc şi toate titlurile pe care le înşirase reprezentau ultima mea grijă, dar furia care îl cuprinsese în timp ce râdeam m-a impulsionat să-l torturez tocmai din acest motiv.

— Asta-i ridicol! Nu am de gând să-ţi spun

după o emoţie[29]. Care este numele tău adevărat?

M-a ţintuit cu o privire rece cât i-am recuperat pumnalul.

— Numele meu adevărat nu te priveşte. O să mi te adresezi folosind titlul Casei mele. Doar dacă nu preferi să-mi spui Înălţimea Sa Regală a Dorinţei Incontestabile. Aceasta este întotdeauna o opţiune acceptabilă. Iar dacă vrei să te înclini în faţa mea, eşti liberă să o faci. Chiar nu m-ar deranja. Puţină linguşeală te duce departe. S-ar putea să-ţi acord o favoare şi să-ţi ofer o moarte rapidă.

Buzele mi s-au curbat involuntar.

— Eşti sigur că faci parte din Casa Mâniei? Dacă nu aş şti mai bine, aş spune că eşti generalul unui batalion de demoni fără creier, la bustul gol, aparţinând Casei Narcisismului.

Expresia lui numai prietenoasă nu era.

— Mă flatezi! Din moment ce compania mea te dezgustă atât de tare, de ce să nu mă eliberezi?

— Niciodată!

— Un cuvânt periculos. Dacă aş fi în locul tău, aş evita folosirea termenilor absoluţi. Au tendinţa să nu-şi îndeplinească *niciodată* menirea.

M-am silit să respir. Înainte să-l recunosc, îmi dorisem să capăt răspunsuri. Acum îmi doream să-l ciopârţesc în o mie de bucăţi însângerate şi să le arunc pe toate rechinilor.

— De ce mi-ai ucis sora?

S-a plimbat încet în jurul cercului de invocare, testându-i probabil puterea.

29 Wrath - „mânie” (n. red.).

— Asta crezi? Că i-am smuls surorii tale inima din piept?

— Stăteai aplecat deasupra cadavrului ei, *lingându-i sângele de pe degete,* bestie revoltătoare ce eşti!

Am inspirat adânc, furioasă, privindu-l cu atenţie, un efort în mod clar zadarnic. Expresia îi era inuman de goală. Nicio emoţie nu îi trăda gândurile. Din instinct, mi-am ridicat mâna şi mi-am strâns din nou degetele în jurul *cornicello-ului.*

— *De ce* mi-ai ucis sora?

— N-am fost eu cel care a omorât-o.

— De ce te-aş crede?

— Moartea ei a fost, într-adevăr, inoportună.

— *Inoportună?*

Am strâns mânerul pumnalului, dezbătând cât de repede aş putea să i-l înfig în inimă înainte să mă lovească la rândul lui. Nu că ar fi făcut-o. De fapt, nici măcar nu ridicase mâna asupra mea cât îl atacasem cu picioarele şi pumnii. Un comportament neobişnuit pentru un demon al războiului. Am clătinat din cap. Trebuia să-i fiu recunoscătoare vrăjii mele de protecţie, nu conştiinţei sale.

— Da, îmi dau seama că trebuie să fi fost îngrozitor de inoportun pentru *tine* să-mi găseşti sora ucisă. Atunci, de ce te aflai la mănăstire?

O lumină aurie slabă şi scânteietoare a ţâşnit în sus şi s-a revărsat înapoi pe pământ, ca o cascadă. Mi-a luat o secundă să înţeleg că demonul îmi răspundea doar din cauza cercului de invocare. Şi, din câte se părea, se împotrivea impulsului. Cuprinsă de îndrăzneală, m-am

apropiat de marginea formată din oase şi l-am întrebat din nou:

— Ce căutai acolo, în noaptea aceea?

Ura îi ardea în ochi.

— Am venit pentru sora ta.

— Pentru ce aveai nevoie de ea?

Şi-a curbat buzele, însă zâmbetul părea mai degrabă o promisiune de răzbunare decât o urmă de amuzament.

— A încheiat o învoială cu fratele meu. Am venit să mă asigur că îşi respectă cuvântul.

M-am întors repede, sperând să-mi ascund surpriza. Bănuisem că Vittoria încheiase o învoială cu un demon pentru a-şi vrăji jurnalul, dar nu credeam că-l invocase pe unul dintre Malefici. Atenţia mi s-a îndreptat spre coşul pe care îl adusesem. Jurnalul surorii mele gemene era ascuns la nici măcar un metru distanţă. Carolina spusese că îi chema pe *Malvagi* şi m-am întrebat dacă Wrath îl simţea acum. Nu voiam să-şi pună mâinile de demon pe orice se afla tăinuit acolo, aşa că am decis să nu-i cer să rupă vraja. M-am întors cu faţa spre el.

— Care au fost termenii exacţi ai învoielii?

— Nu sunt sigur.

Mi-am mijit ochii. Era evident că minţea, dar nu aveam cum să-l forţez să spună adevărul. Doar dacă nu foloseam una dintre vrăjile Interzise. Mai bine nu, prea multă magie neagră pentru o seară! Nu voiam să provoc şi mai mult soarta.

— Ce-ai făcut cu inima ei?

— Nimic! a spus el printre dinţii încleştaţi. Era moartă când am ajuns acolo.

Am tresărit. Deşi cuvintele nu fuseseră rostite cu o cruzime aparte, adevărul tranşant, mai exact moartea surorii mele, încă durea.

— De ce te preocupă atât de mult formularea exactă a vrăjii?

De data aceasta, răspunsul demonului a venit mult mai lent, de parcă şi-ar fi ales cuvintele cu mare atenţie.

— Pentru a respecta regulile incantaţiei, a spus el în cele din urmă, trebuie să înţeleg pe deplin vraja de protecţie, aşa cum ai numit-o. De asemenea, cunoaşterea formulării mă va ajuta să mă asigur că şi alţii o respectă. În Cele Şapte Cercuri suntem guvernaţi de reguli stricte şi avem sancţiuni severe dacă acestea sunt încălcate.

— Prin „alţii” te referi la mine? l-am întrebat, însă el a clătinat din cap. Atunci, la cine?

— La fraţii mei.

Ştiam că sunt şapte prinţi-demon, dar nu credeam că sunt înrudiţi. Gândul că demonii aveau familii era foarte tulburător.

— Toţi demonii trebuie să se supună acestor reguli sau doar prinţii Iadului?

— Dacă facem schimb de secrete acum, aş vrea să ştiu câte vrăjitoare trăiesc pe această insulă şi numele bătrânelor sabaturilor din toate oraşele. Apoi poţi să-mi spui unde se află grimoarul Primei Vrăjitoare şi voi considera că suntem chit, a glăsuit el, rânjind la vederea dezgustului de pe faţa mea. Aşa mă gândeam şi eu. Dar aş vrea să ştiu partea în limba latină a vrăjii pe care ai folosit-o în seara asta.

Am cântărit beneficiile şi dezavantajele de a-i

divulga vraja de protecţie. Nu mă putea răni, atâta lucru era clar. În plus, nici nu se punea problema să o inverseze, doar eu puteam face asta.

— *Aevitas ligati în aeternus protego.*

Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că a încetat să mai respire. S-a holbat la mine, cu o expresie aproape îngrozită. M-a cuprins un sentiment profund de satisfacţie. Nu se întâmpla prea des ca o vrăjitoare să-l înspăimânte atât de tare pe un prinţ-demon, îndeosebi pe măreţul demon al războiului.

— Cum, nicio remarcă răutăcioasă? l-am provocat, fără să mă obosesc să-mi ascund tonul îngâmfat. E în regulă, ştiu că-i o vrajă impresionantă.

— Ceea ce este impresionant este cât de mult te înşeli.

Demonul şi-a încrucişat braţele, iar expresia i-a redevenit greu de citit.

— Ignorând încercarea ta nesemnificativă de a folosi magia neagră, îţi voi oferi o învoială în schimb. Durata este negociabilă, dar nu şi cum o încheiem.

Faţa mi-a luat foc. *Nonna* spusese că învoielile *Malvagi-lor* implicau aproape întotdeauna săruturi – că, odată ce îşi lipesc buzele de ale altcuiva, acea persoană îşi pierde complet simţurile, tânjind mereu după mai mult, mergând până acolo, încât să-şi ofere sufletul pentru a gusta iar din păcatul de care a devenit dependentă. Nu ştiam dacă legendele conţineau vreun sâmbure de adevăr, dar nici nu aveam de gând să aflu.

— Aş prefera să mor decât să fiu nevoită să te

sărut, demonule!

Amuzamentul i-a dispărut aproape complet de pe chip când m-a măsurat din cap până-n picioare. M-a învăluit cu privirea, o cercetare lentă, deliberată, a trupului meu, a posturii mele, a felului în care îi ţineam propriul pumnal îndreptat spre inimă. Dacă s-a uitat la oasele albite din jurul nostru, nu le-a aruncat decât o privire trecătoare, superficială. În cele din urmă, când atenţia i-a revenit într-un mod aproape anevoios la chipul meu, ceva întunecat pândea în ochii lui, ceva creat în adâncurile tenebroase ale Iadului.

Fiori mi-au şerpuit pe şira spinării, iar pielea m-a furnicat în semn de avertisment. Nu-mi amintea defel de prinţii despre care se scria în basme. Nu avea nicio coroană de aur aşezată pe cap, peste părul negru, iar braţele lui musculoase şi tatuate numai siguranţă nu ofereau. Întruchipa moartea, mânia şi focul, iar oricine suficient de nesăbuit, încât să dea uitării ameninţarea pe care o reprezenta, urma să fie mistuit de infernul lui.

— Într-o zi, s-ar putea să mă implori să te sărut!

S-a apropiat îndeajuns cât să-l pot înjunghia. Răspândea căldură în jurul lui, în jurul meu. O picătură de sudoare mi s-a rostogolit între umeri şi mi-a alunecat pe şira spinării. Am tremurat. Mirosea a mentă şi a zile calde de vară – un contrast atât de izbitor cu întunericul emanat de a sa *luccicare.*

— S-ar putea să urăşti sărutul. Sau să-ţi placă nefiresc de mult. Însă ispita va curge prin venele tale magice, distrugând orice urmă de raţiune. Vei

dori să te salvez de chinul nesfârşit, dăruindu-ţi tot ce iubeşti să deteşti. Şi când o voi face, vei tânji după mai mult.

O imagine mi-a trecut fulgerător prin minte: trupul lui lipit de al meu, apăsându-mă de perete, cu piatra la fel de ascuţită ca nişte gheare în spatele meu, buzele sale moi, dar totodată nemiloase în timp ce mă gusta, controlând pe deplin sărutul. Îmi simţeam gura la fel de uscată precum oasele din cercul de invocare. Mai degrabă mi-aş fi vândut sufletul decât să fiu cu el.

— Nu-ţi face griji! a şoptit el, buzele lui atingându-mi pielea delicată de pe gât.

Am înlemnit. Se mişcase atât de repede, încât nici măcar nu-l văzusem micşorând distanţa dintre noi.

— Ar trebui să fii ultima creatură din toate tărâmurile laolaltă pentru ca eu să te doresc, vrăjitoareo. Chiar şi atunci, s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a mă tenta. Însă îţi propun un pact de sânge.

Doisprezece

Nu încheia niciodată o învoială cu un demon, dar mai ales cu un prinţ al Iadului! Minciunile Malvagi-lor sunt precum zahărul – dulci, însă mortale ori de câte ori sunt consumate într-o cantitate prea mare. Ia seama: foarte puţine antidoturi pot fi create pentru o otravă atât de malefică!

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Stătea atât de aproape, încât inima a început să-mi bată năvalnic în piept, un sunet aproape la fel de puternic precum cel al valurilor lovind cu înverşunare stâncile aflate dedesubt. Demonul a zăbovit o clipă înainte să se îndepărteze, de parcă nu numai că ar fi auzit-o la rândul lui, ci l-ar fi şi încântat bătăile ei ritmice şi sălbatice. M-am întrebat dacă îi aminteau de tobele de război şi dacă, dintr-odată, tânjea după focul luptei. Eu cu siguranţă o făceam. Prea multe emoţii se învolburau înăuntrul meu, făcându-mi decizia deosebit de grea. Posibila învoială a surorii mele cu fratele lui. Pactul de sânge al lui Wrath. Toată această noapte stranie, imposibilă. Abia am reuşit să accept că Maleficii erau reali, iar acum unul dintre ei stătea dinaintea mea, oferindu-mi o învoială.

— Ei bine? a întrebat el. Îmi accepţi de bunăvoie pactul de sânge?

— Nu te-ai obosit să-mi explici *de ce* mi-l oferi, aşa că răspunsul este nu!

Demonul a inspirat adânc, de parcă simplul fapt de a-i da lămuriri unei vrăjitoare ar fi fost extenuant.

— Conform termenilor vrăjii tale de *protecţie,* trebuie să-ţi garantez siguranţa. Vraja mă împiedică să te rănesc, dar, totodată, mă obligă să te protejez de ceilalţi. O legătură de sânge între noi va avertiza alţi demoni că eşti o membră temporară a Casei Mâniei şi, prin urmare, că nu ar trebui să te omoare sau să te mutileze îngrozitor. Iată! Vei accepta acum legătura de sânge?

Să nu mă mutileze *îngrozitor* nu era acelaşi lucru cu să nu mă mutileze deloc. L-am privit fix, cu buzele strânse. După un minut, am clătinat încet din cap.

— Nu, nu cred că o voi face! Eşti întemniţat aici până când te eliberez şi nu intenţionez să invoc vreun alt demon. Prin urmare, n-am nevoie de *protecţia* ta.

— În primul rând, sunt întemniţat în acest cerc timp de trei zile. Nu până când mă eliberezi. Vraja ta… de protecţie este diferită – adică, din păcate, pentru eternitate acum.

Şi-a rotit umerii înapoi, deşi mişcarea nu părea să înlăture tensiunea din muşchi.

— În al doilea rând, pactul de sânge îmi va permite să simt când te afli în pericol. În lipsa lui, nu-ţi pot garanta siguranţa. Ceea ce înseamnă că voi încălca regulile pe care *tu* le-ai făcut când ai urzit această vrajă.

— Nu mai spune! am comentat pe un ton tăios, acuzându-l nu tocmai subtil că este cel mai jalnic mincinos pe care-l întâlnisem vreodată. Nimic din

toate astea nu contează. După trecerea celor trei zile, te eliberez ca să te întorci în Iad, nu ca să dai o raită prin cartierul negustorilor.

— Pe sângele unui demon pe jumătate mort! Aceasta a fost prima ta vrajă de invocare, nu-i aşa?

Mi-a urmărit cu atenţie reacţia. L-am învrednicit cu o privire duşmănoasă, dar nu am spus nimic pentru a nega acuzaţia. Demonul a oftat.

— Fireşte că sunt legat de o novice incompetentă până la sfârşitul lumii. Fă-ne o favoare amândurora şi nu-mi accepta oferta! Oricum, aş prefera să nu fiu căţeluşul tău.

Mi-am înclinat capul într-o parte.

— Ar trebui să vii ori de câte ori te chem?

— Nu chiar, dar, aşa cum am menţionat mai devreme, aş şti când ai nevoie de mine.

— De ce vrei să mă protejezi?

— Nu vreau. Dar, datorită vrăjii tale, sunt forţat să o fac, altfel voi risca să mi se diminueze puterile. În consecinţă, respect termenii. *Unii* dintre noi îşi acceptă cu eleganţă datoria.

Cum să nu! Când suntem constrânşi în mod magic.

— Cum funcţionează mai *exact* protecţia?

— Demonii vor simţi legătura şi se vor gândi de două ori înainte să te rănească. S-ar putea să nu-i convingă pe toţi să nu te omoare, însă i-ar putea face să ezite. Dacă intervin în problemele Casei, s-ar alege cu mânia mea drept pedeapsă, o osândă ce nu le este defel străină.

Oricât de mult uram să recunosc acest lucru, să-l am pe demonul războiului drept înger păzitor

nu era nici pe departe cel mai mare ghinion. Nu trebuia să am încredere în el, nici măcar să-mi placă de demon – trebuia doar să am încredere în propriile instincte. În acest moment, îmi spuneau că nu este ucigaşul surorii mele. Eram destul de sigură că acest pact era mai util pentru el, dar, în cele din urmă, aveam să găsesc o modalitate de a-l înclina în favoarea mea. Şi chiar dacă nu aveam să reuşesc, nu conta. Wrath nu părea să-mi dorească moartea, iar eu trebuia să fiu cât se poate de vie pentru a descoperi ce se întâmplase cu Vittoria.

— În regulă! Îţi accept oferta pentru un pact de sânge.

— De bunăvoie? m-a întrebat el, iar eu am încuviinţat din cap. Dă-mi pumnalul!

Am ezitat doar o secundă, amintindu-mi de vraja de protecţie cu care-l subjugasem. Pentru prima dată de când apăruse în peşteră, a părut entuziasmat când i-am pus lama pe palma întinsă. Înainte să mă răzgândesc, demonul şi-a tăiat degetul şi a ademenit câteva picături de sânge la suprafaţă. Rana s-a închis aproape imediat după aceea.

— Nu va trebui… să-l beau, nu-i aşa?

S-a uitat scurt în direcţia mea.

— Ce fel de poveşti ţi s-au spus despre noi?

Am bolborosit „devianţi-malefici-băutori-de-sânge” şi, din moment ce nu s-a ostenit să ceară lămuriri, sunt convinsă că m-a auzit.

— Dacă nu cumva îţi place să bei sânge, va fi suficient să-l amesteci pe al tău cu al meu.

Ţintuindu-l cu o privire scrutătoare, un fel de

provocare nerostită, mi-am ridicat braţul care sângera în continuare, iar el şi-a apăsat degetul pe rana mea. Părea la fel de dezgustat ca mine. Am scrâşnit din dinţi; un pact de sânge cu un demon nu era tocmai modul ideal de a-mi petrece seara, dar iată-ne aici!

— Repetă după mine, eu… oricare ar fi numele tău complet, accept de bunăvoie acest pact de sânge cu Casa Mâniei pentru un termen de şase luni.

— Şase *luni?* am exclamat, smulgându-mi braţul din strânsoarea lui şi încleştându-mi pumnii. E absurd! Dacă nu vreau să mă protejezi pentru o perioadă atât de lungă?

Demonul şi-a masat tâmplele.

— Ce vrei, de fapt, vrăjitoareo? De ce m-ai invocat?

— Ca să aflu cine mi-a ucis sora.

— Şi?

Am şovăit. Iniţial, voisem să invoc un demon pentru a rupe vraja aruncată asupra jurnalului surorii mele, însă acum cu siguranţă nu-mi doream ca Wrath să ştie despre acesta. Cel puţin nu până când nu aflam de ce Carolina spusese că ei vor veni să-l caute.

— E singurul motiv.

— Minţi!

— Şi tu nu ai făcut-o?

Mi-a respins acuzaţia cu o mişcare scurtă din cap.

— Faptul că sunt legat de tine mă împiedică să mint. Ar fi… nepoliticos să urzesc minciuni.

— Fireşte! Oricine smulge inimile duşmanilor

săi trebuie să aibă bune maniere.

L-am privit lung, cercetându-l în mod făţiş. Nu aveam de gând să-l cred pe cuvânt fără dovezi.

— Dacă magia nu ţi-ar fi legată de vraja de protecţie, m-ai răni?

— Dacă ar trebui, da!

Şi nu părea să se împotrivească prea mult ideii. Cel puţin ştiam că spunea adevărul cu privire la faptul că nu poate minţi. În loc să-i răspund, întocmai reacţia pe care, mai mult ca sigur, o intuia, am aşteptat. *Nonna* susţinea că poţi câştiga multe prin felul în care interpretezi sau foloseşti în avantajul tău o tăcere deplină. Într-adevăr, el era un demon al războiului, dar strategia nu reprezenta un concept străin pentru mine. Nu i-a luat mult până să alunge tihna.

— Crezi ce vrei, dar suntem în aceeaşi tabără, uniţi de un scop comun, mai exact acela de a-l găsi pe ucigaşul surorii tale.

El şi cu mine nu eram în aceeaşi tabără şi nici nu aveam să fim vreodată. Furia a năvălit în peşteră mai rapidă şi mai puternică decât vântul care bătea năprasnic acum afară. Demonul mi-a aruncat o privire plictisită, care a făcut să îmi clocotească şi mai mult sângele în vene.

— De ce-ţi pasă dacă i se face dreptate surorii mele?

— Nu-mi pasă! a spus el. Nu mă confunda cu o fiinţă umană cu intenţii nobile.

— Dacă vrei să am suficientă încredere în tine pentru încheierea unui pact de sânge sau cum s-o numi, trebuie să ştiu *de ce* îţi doreşti să afli cine a ucis-o.

A rămas tăcut preţ de un minut, părând să ia în considerare ce informaţii să împărtăşească.

— Vreau să-l opresc pe criminal înainte să lovească din nou. O alianţă cu tine nu este nici pe departe ideală, însă asta mi-a hărăzit soarta şi sunt hotărât să transform orice impediment într-un avantaj. Nu numai că eşti vrăjitoare, precum toate victimele de dinaintea surorii tale, dar eşti şi înrudită cu cea mai recentă dintre ele. La un moment dat, cred că o să-ţi poţi dovedi valoarea prin scoaterea ucigaşului la lumină; prin urmare, aş vrea să simt când eşti în pericol, astfel încât să pot elimina ameninţarea.

Am deschis gura, însă demonul a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Îţi voi oferi mai multe detalii doar dacă eşti de acord să încheiem o legătură de sânge.

Wrath nu minţea – nu avea de gând să-mi dezvăluie nimic în plus decât dacă îmi dădeam acordul. Se putea să-i aleg de *bunăvoie* oferta, dar nu prea părea că am alte opţiuni. Gândurile mi-au zburat la sora mea – ştiam exact cum ar fi procedat ea. Am tras adânc aer în piept.

— Îmi vei spune mai multe despre natura relaţiei dintre sora mea şi fratele tău?

— Îţi voi oferi toate informaţiile necesare.

Ce demon înşelător! Toate informaţiile „necesare” nu însemna acelaşi lucru cu *toate* informaţiile. L-am privit fix, încercând să dau de capăt presimţirii neplăcute tot mai intense dinlăuntrul meu. El pretindea că legătura de sânge făcea parte din vraja de protecţie pe care o aruncasem, însă mă îndoiam că asta era tot. Am

reflectat la posibilitatea creării unei conexiuni între noi doi. Conform spuselor lui, avea să îl prevină când sunt în pericol, dar nu îmi surâdea ideea ca el să ştie unde mă aflu. Poate că demonii aveau reguli şi norme de etichetă, însă mie îmi erau necunoscute.

Fireşte, era posibil ca, în viziunea lui, să duci forţat pe cineva în Iad, pentru a domni acolo o veşnicie, să fie o mare onoare.

— Mai răspunde-mi la o întrebare! am spus. În afara faptului că nu pot minţi, ce altceva le este interzis demonilor să facă?

A aşteptat câteva clipe înainte să rostească adevărul.

— De asemenea, nu putem intra în casa unei fiinţe umane fără să fim invitaţi. Ni se permite să ne folosim puterile, dar nu ca să provocăm vătămări fizice directe. Şi, odată invocaţi, suntem forţaţi să rămânem pe acest tărâm până ni se retrage invitaţia.

— Dacă ţi-aş retrage acum invitaţia, ar trebui să pleci imediat?

— Da! Încheiem învoiala?

Părea relaxat şi nonşalant, însă ochii îi erau pătrunzători, tăioşi. Îşi dorea foarte mult să-i accept propunerea. M-am gândit la poveştile pe care ni le spusese *nonna* în copilărie, avertismente îndârjite să nu avem niciodată încredere în cei Malefici. Numele lui Wrath fusese menţionat în mod specific.

Îmi doream foarte mult să semăn mai mult cu geamăna mea, dar ceva mă împiedica să mă schimb.

— Nu, mărite prinţ Wrath! Nu-ţi accept pactul de sânge!

Treisprezece

O *vrăjitoare nu trebuie să accepte niciodată un pact de sânge cu un prinţ al Iadului. Procedând astfel, îi permite celui invocat să aibă o conexiune directă cu ea. Nu este clar cât durează legătura sau dacă poate fi spulberată. Nicicând să uiţi: crearea unei legături din dragoste este la fel de periculoasă precum urzirea celor din ură.*

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Nonna a aruncat o privire la pumnalul legat de şoldul meu, apoi a lovit puiul cu atâta îndârjire, încât ai fi zis că-şi imagina craniul cuiva în loc. Confiscasem din nou arma înainte să părăsesc peştera, iar Wrath arătase foarte mult precum bunica acum. Dacă era atât de înfuriată de lama prinţului-demon, nici nu-mi puteam imagina cât de supărată ar fi fost dacă ar fi aflat de tatuajul magic identic pe care-l aveam amândoi.

Alesesem o bluză cu mâneci lungi şi largi ca să-l ascund. Înainte să mă culc, cercetasem cele două semiluni din cercul de stele. Cerneala strălucea ca lumina lunii. În pofida faptului că mă lega de Wrath, nu mă supăra atât de mult. Era delicat şi frumos.

Poc! Poc! Nonna bătea încontinuu bietul pui, concentrându-şi întreaga nemulţumire asupra lui. Cel puţin astăzi specialitatea casei promitea să fie delicios de fragedă pentru clienţi. Era bine că unii oameni încă mai aveau poftă de mâncare; eu cu siguranţă mi-o pierdusem pe a mea.

Am ignorat felul în care stomacul mi se revolta ori de câte ori mă gândeam la evenimentele de noaptea trecută. Dacă *nonna* descoperea că, pe lângă faptul că îl invocasem pe unul dintre *Malvagi,* fusesem şi la o răsuflare distanţă de a încheia de bunăvoie un pact de sânge cu unul dintre ei... Am închis ochii şi m-am împotrivit impulsului de a mă întinde.

Exista o şansă deloc neglijabilă ca bunica să-i dea pace puiului şi să se arunce singură de pe cea mai apropiată stâncă.

Privirea mi-a fugit spre micul ceas fixat deasupra aragazului. Voiam să termin cu servirea cinei şi să mă întorc în peştera care îi servea drept închisoare lui Wrath înainte de lăsarea întunericului. În seara aceasta, urma să-i ordon să-mi ofere răspunsurile căutate. Cu excepţia statutului său regal în Iad, nu ştiam nimic despre demon. Ce-i drept, poate că el *era* Diavolul şi avea propriile planuri malefice.

Fără să ţin cont de misterele din jurul lui Wrath, eram sigură de cel puţin două lucruri. În primul rând, voia să-l găsească pe ucigaşul surorii mele şi, probabil, să-l omoare, oricine ar fi fost. Iar în al doilea rând, îşi dorea să formeze o legătură de sânge cu mine. Nu aveam nicio intenţie să merg până la capăt cu o astfel de propunere, dar îmi oferea un avantaj excelent, numai bun de folosit pe durata interogării lui. Fratele lui părea interesat să încheie învoieli cu vrăjitoarele şi voiam să ştiu de ce.

Dacă semenii lui demoni nu erau responsabili pentru uciderea surorii mele gemene, atunci vina

cădea mai mult ca sigur asupra vânătorilor de *strega.* Putea fi o decizie înţeleaptă să-l am pe Wrath prin preajmă, ca să mă protejeze în vreme ce un oarecare zelot care ura vrăjitoare smulgea inimi din piept. Aveam să îl las pe prinţul-demon să se lupte cu el cât fugeam în căutarea unui adăpost. Şi dacă se nimiceau unul pe altul în toiul înfruntării? Cu atât mai bine!

Am tăiat ciuperci pentru sos, apoi le-am adăugat în tigaia încinsă de pe aragaz, alături de bucăţile de usturoi şi haşma care se căleau în unt. Astăzi, munca mea era mecanică, iar bucătăria, odată plină de magie, nu mă mai atrăgea ca odinioară. Nu a ajutat nici faptul că ochii mi se tot îndreptau spre ceas. Nu-mi dădea pace gândul că lăsasem un demon singur întreaga după-amiază. Fie că îl consideram un prinţ al Iadului, fie ceva mai rău, el era încă, fără îndoială, malefic.

Înainte să plec din cavernă la revărsatul zorilor, aruncasem o vrajă suplimentară de izolare, o măsură de prevedere care nu îi picase prea bine. Nu mă putea răni datorită incantaţiei de protecţie şi eram destul de încrezătoare că nu minţea în privinţa întemniţării sale de trei zile, însă îmi plăcea să iau măsuri de precauţie adiţionale.

Mai ales când îl înfuriau atât de tare. *Nonna* ne spusese că *Malvagi-i* nu suportă lumina soarelui, aşa că intenţionam să mă întorc înainte de căderea nopţii, în eventualitatea în care vraja mea nu ar fi funcţionat sau el ar fi spulberat-o cumva.

Bunica şi-a pus făcăleţul deoparte şi i-a întins mamei platoul cu bucăţi bătătorite de pui, pentru a le da bine prin făină, apoi a desfăcut o sticlă de

marsala şi a turnat într-o altă tigaie încinsă, privindu-mă în tot acest timp cum tăiam şi mai multe ciuperci; m-am prefăcut că nu-i observ căutătura iscoditoare.

— În bucătărie, când mintea îţi umblă brambura, accidentele nu întârzie să apară, Emilia, mi-a atras atenţia, după care şi-a şters mâinile şi a aruncat prosopul peste umăr. Ai nevoie de o pauză?

Mi-am ridicat privirea, oprindu-mi temporar asaltul asupra ciupercilor.

— Sunt bine, *nonna!* Doar obosită!

Şi mai mult decât un pic îngrijorată în legătură cu întâmplările din ultimele 24 de ore. Nu-mi era defel uşor să accept faptul că monştrii din poveştile copilăriei sunt reali. Nu aveau ochi roşii sau degete terminate în gheare ori coarne. Creaturile din Iad erau elegante, regale, cu maniere alese, destrămându-mi complet imaginea despre felul în care răul trebuia să se prezinte lumii. Wrath trebuia să fie o creatură băloasă cu colţi, nu o minune fără cămaşă pe care orice artist visa să o imortalizeze cu ajutorul pensulei.

— Nicoletta, ai vreun sfat pentru fiica ta?

Nonna a apelat la mama pentru ajutor, însă astăzi era pierdută în propria tristeţe. A pus o bucată de pui într-un castron cu făină asezonată cu sare şi piper, a scuturat-o, apoi a aruncat-o într-o tigaie deja pusă pe foc. Untul a pârâit, mulţumit de ofrandă, iar câteva picături au sărit în lături.

Mama a luat o altă bucată de pui şi a repetat procedura. Totul din memorie, fără nici măcar un gând conştient care să-i ghideze mişcările. Mi-am

întors iute capul.

Nonna m-a apucat de bărbie, silindu-mă să-i întâlnesc privirea neclintită.

— Orice ai tot căutat cu lumânarea, pune-i capăt în seara asta, Emilia! Luna e aproape plină şi nu este momentul să te joci cu forţe pe care nu ai nicio şansă să le controlezi. *Capisce?*

— N-am căutat nimic cu lumânarea, *nonna,* am asigurat-o, gândindu-mă că doar am aprins mai multe în timpul invocării. Totul e bine. *Eu sunt* bine, promit!

Cu o clătinare din cap, bunica mi-a eliberat bărbia şi s-a îndepărtat.

— Nimic nu e bine, copilă! Nu a fost de o lună şi-mi închipui că nu va fi vreme de mai multe. Vittoria a murit. Nimic nu o va aduce vreodată înapoi. Cuvintele mele sunt aspre, dar adevărate. Trebuie să te împaci cu gândul şi să jeleşti. Renunţă la răzbunarea ta, altfel ne va blestema pe toţi.

*

— Stai, îmi ceri *atât* pentru cămaşa asta?

M-am încruntat la Salvatore, hoţul care se credea mare vânzător, apoi am fluturat veşmântul provocator de probleme în faţa lui.

— Ne referim amândoi la cămaşa de aici, nu? Cea care este practic subţiată la coate?

— E un preţ rezonabil, a protestat el, cu mâinile ridicate în aer, retrăgându-se încet în spatele tarabei. Carolina îşi vinde marfa la unul mult mai piperat. Vezi?

Sal a dat din cap către taraba de peste drum. Avea dreptate, dar toţi cei de aici o cunoşteau pe Carolina, mătuşa Claudiei, drept „uneltitoarea”. În plus, o mai şi admirau. Totuşi, doar oamenii bogaţi, care adorau plimbările prin piaţa aglomerată, îşi permiteau să plătească sumele exorbitante pe care le cerea. Probabil că totul avea mai mult de-a face cu faptul că vrăjise hainele, astfel încât să fie irezistibile pentru o anumită clientelă. M-am împotrivit impulsului de a privi înspre taraba ei, îndeosebi pentru că nu voiam să mă cheme la ea şi să mă întrebe cum decursese invocarea mea demonică.

Chiar şi practicanţii artelor întunecate se temeau de cei Malefici.

I-am dat lui Sal monedele şi am îndesat cămaşa în traistă, mormăind fără încetare. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să stau şi să mă tocmesc pentru veşmântul acela de toată jena, soarele avea să dispară în curând dincolo de orizont şi trebuia să mă asigur că demonul era în continuare întemniţat în cerc.

Mi-am croit iute drum prin agitaţia stârnită de mulţimea ieşită seara devreme, ignorându-i pe cei care mă îndemnau să degust brânză, să le încerc mâncarea pe care o vindeau la colţ de stradă sau să cumpăr o minunată pereche de cercei. Dacă nu puteau să-mi vândă o vrajă demonică, mai exact una care să descânte jurnalul surorii mele, nu eram interesată.

— Emilia?

M-am oprit brusc la capătul străzii, care devenea, la un moment dat, poteca abruptă şi

întortocheată a cavernei abandonate. Poate că doar îmi imaginasem vocea ei. Am închis ochii şi m-am rugat să fie o iluzie. Fie că eram, fie că nu eram pregătită pentru această întâlnire, pierdeam lumina zilei. Făpturi malefice se iveau din întuneric, iar eu cunoşteam cel puţin una care voia să scape din lesă.

— Emilia! Chiar *eşti* tu, slavă stelelor! Speram să te văd aici!

Am inspirat adânc şi m-am întors spre prietena mea.

— Bună, Claudia! Ce mai…

M-a strâns cu putere la piept, apoi mi-am simţit deodată gulerul îmbibat de lacrimile ei.

— A trecut o lună întreagă şi încă nu-mi vine să cred! Chiar şi după ce am văzut-o îngropată.

Claudia s-a dat un pas înapoi şi a clătinat din cap, fluturându-şi buclele închise la culoare. Părul îi era mai scurt decât ultima dată când o văzusem. Îi stătea bine.

— În ultima vreme, am avut cele mai stranii… vise. Mătuşa mea crede că sunt mesaje deosebit de grave.

Am cercetat amândouă strada, dar nu se afla nimeni suficient de aproape încât să ne audă. Prin „vise”, prietena mea voia de fapt să spună „viziuni”. Magia Claudiei funcţiona cel mai bine când recurgea la divinaţie. Uneori, viziunile ei erau mai mult de-atât. Alteori, nu aveau o semnificaţie aparte. Din păcate, nu reuşeam niciodată să ne dăm seama care erau un dar de la zeiţa clarviziunii şi a premoniţiilor şi care erau doar rodul imaginaţiei sale.

Am simţit un junghi ascuţit de vinovăţie la gândul că o lăsasem să-şi facă singură griji cu privire la eventualele înţelesuri. De obicei, Vittoria îşi lua repede notiţe şi punea o sută de întrebări. Mi-am dorit cu disperare să-mi fie acum alături.

— Ce-ai văzut?

Claudia a aruncat o privire în jur.

— Cred că e mai mult un avertisment decât o viziune adevărată.

Şi, orice ar fi fost, era clar că o îngrozise. Prietena mea părea la un pas să tresară la cel mai mic zgomot. M-am întins şi i-am luat mâna într-a mea.

— Povesteşte-mi!

— Am văzut aripi negre şi un urcior gol care e umplut şi golit. Totul a fost foarte ciudat. Cred că se apropie un întuneric cumplit, a spus ea. Sau că a sosit deja.

Fiori mi-au străbătut în valuri trupul. Mi-am ascuns îndată ruşinea. Nu mă îndoiam că prietena mea mă văzuse când îl invocasem pe Wrath. Să smulgi un prinţ al Iadului din lumea subterană era o ispravă măreaţă – nu-mi puteam imagina ce fel de tulburări magice trebuie să fi declanşat. Perturbasem ordinea firească a acestei lumi. Adusesem aici ceva ce nu aparţine unui asemenea meleag. Era cea mai întunecată formă de magie şi nu eram surprinsă că o vrăjitoare a întunericului o simţise.

— Poate că este doar felul în care mintea ta explică trecerea Vittoriei în…

— Probabil că ai dreptate, m-a aprobat Claudia repede. Şi Domenico e la pământ. Vizitează

mănăstirea de cel puţin două ori pe săptămână pentru a se ruga.

Eram fericită că îndreptasem conversaţia spre un alt subiect, uitând măcar pentru o vreme de Măreţul şi Puternicul Rău pe care-l invitasem în lumea noastră, deşi amintirea surorii mele întinse pe un altar în mănăstire aducea cu sine sentimente îngrozitoare. M-am străduit să nu mă uit la chipul înlăcrimat al Claudiei. Chiar nu-mi doream să încep să plâng şi să apar cu ochii înroşiţi şi faţa umbrită de pete la confruntarea cu Wrath. Voiam să fiu neînfricată şi crudă, nu plânsă şi mucoasă, la o răsuflare distanţă de a cădea din picioare.

A fost singurul gând care m-a împiedicat să cedez. Ei bine, asta şi vestea că iubitul secret al surorii mele se ruga atât de des. Acaparată de suferinţă, dar şi de dorinţa de a spulbera vraja aruncată asupra jurnalului, uitasem complet de el.

— În văzul lumii? Nu ştiam că se…

Nu eram sigură cum să le definesc relaţia. Nu se curtau, pentru că Domenico nu vorbise cu tata, iar Vittoria cu siguranţă nu-l menţionase. Dacă nu i-aş fi văzut numele mâzgălit în jurnal, nici n-aş fi ştiut că-l place. Gândul mă durea, aşa că l-am îngropat cât mai adânc cu putinţă, acolo unde nu mă putea răni, împreună cu celelalte sentimente pe care le strânsesem în ultima vreme.

— Ce a mai spus Domenico?

— Nu sunt sigură! Nu prea mai vorbeşte cu mine. De cele mai multe ori se închide într-una dintre camerele goale şi aprinde lumânări de rugăciune până după miezul nopţii. De fapt, cred că e acolo chiar acum. Pare mereu atât de trist!

Voiam şi ştiam că ar trebui să vorbesc cu el, dar încă nu mă simţeam pregătită. Părea un act de cruzime să apar în faţa lui, imaginea în oglindă a iubitei sale ucise. Adevărul era că evitam să am de-a face cu unul dintre secretele surorii mele, conştientă de urmări, de posibilitatea ca inima să-mi fie frântă complet.

Claudia m-a luat de braţ şi am ieşit de pe drumul principal.

— *Fratello* Antonio îşi face griji pentru tine. Din moment ce tu ai fost cea care... mi-a explicat ea, apoi a înghiţit nodul dureros din gât. Acum, că s-a întors din călătoriile sale şi a pus capăt zvonurilor despre metamorfi, ţi-ar putea face bine să vorbeşti cu el. Doar pentru a te ajuta să găseşti alinare.

Alinarea şi răzbunarea nici că puteau fi mai îndepărtate una de alta, aşa că nici măcar nu voiam să aud de astfel de lucruri. Cu siguranţă, fraţii aveau să mă sfătuiască să spun rugăciuni şi să aprind lumânări, asemenea lui Domenico. Niciunul dintre aceste imbolduri nu mă putea ajuta să-mi răzbun sora sau să-i descânt jurnalul. Chiar dacă îi mărturiseam cele mai întunecate dorinţe tăinuite în inimă, Antonio nu putea face nimic ca să mă ajute. Era doar o fiinţă umană.

Am schiţat un zâmbet, conştientă că numai iubirea o îndemna pe Claudia să fie atât de neliniştită din cauza mea. În plus, viziunile tulburătoare îi ofereau destule motive de îngrijorare.

— O să vorbesc cu el! În curând. Promit!

Claudia m-a privit cu atenţie.

— Neapărat să mă vizitezi şi pe mine când vii

la mănăstire! Mi-e dor de tine! Nu-mi pot imagina prin ce treci, dar eşti singură doar dacă alegi să fii, Emilia. Te rog, nu uita că încă trăieşti şi eşti iubită! Şi te pot ajuta, dacă mă laşi!

M-am imaginat confirmându-i temerile cu privire la visul ei, împărtăşindu-i totul despre noaptea trecută, despre demonul pe care îl smulsesem din lumea subterană şi îl ascunsesem într-a noastră. Şi, dacă ar fi fost să-i dai crezare, nu era orice demon, ci un prinţ al războiului. Un demon atât de feroce şi de măreţ, încât era întruchiparea vie a mâniei.

Dacă prietena mea afla ce plănuiam să fac, ar mai fi fost oare dispusă să mă ajute?

O singură privire aruncată hotărârii din ochii ei mi-a confirmat că putea.

— Eu…

Am inspirat adânc. Lipsa încrederii mă împiedica să-i încredinţez lui Wrath acest secret, iar Carolina nu avea cum să mă ajute, dar poate că soluţia se afla în mâinile Claudiei. Am scos din traistă jurnalul surorii mele.

— Nu pot rupe vraja care a fost aruncată asupra sa. Mătuşa ta a spus că magia nu provine din acest tărâm. E posibil să fie de origine demonică.

Claudia a făcut ochii mari când şi-a trecut uşor degetele peste copertă.

— E… străvechi.

— Crezi că ai putea să afli ce fel de magie a fost folosită?

— Cu siguranţă pot încerca, m-a asigurat ea, dând energic din cap.

— E periculos! am avertizat-o. Nu poţi să spui nimănui că-l ai sau să-l arăţi cuiva!

— N-o voi face! Promit!

I-am dat jurnalul. Când m-am întors să plec, o umbră s-a înălţat ameninţător deasupra prietenei mele şi a şuierat:

— *El e aici.*

— Poftim? am spus, pe jumătate ţipând, şi m-am clătinat înapoi.

Am recunoscut vocea distorsionată, cu al său posesor fără trup, cea pe care o auzisem în noaptea în care sora mea fusese ucisă. Niciodată nu aveam să o uit.

— Cine anume?

— Cine anume ce?

Claudia s-a uitat scurt în jur, apoi a întins spre mine o mână liniştitoare.

— Te simţi bine, Emilia? Arăţi de parcă l-ai văzut pe Diavol.

— Eu… Ai auzit asta?

Mi-am trecut o mână prin păr şi am tras de rădăcini. Nu se afla nimic pe stradă, nicio umbră ameninţătoare. Şi nu auzisem niciun avertisment înfiorător trimis din Lumea de Apoi. Până la urmă, poate că nu strica să mă duc la mănăstire. Cu siguranţă avea să îmi prindă bine orice rugăciune spusă în numele meu.

— Nimic! Credeam că ai mai zis ceva.

Claudia nu părea prea convinsă, dar, după un moment tensionat, m-a îmbrăţişat în semn de rămas-bun, cu promisiunea că va afla tot ce putea despre vraja misterioasă.

Cu vocea *nonnei* în minte, m-am grăbit să ies

din oraş, aruncând constant priviri peste umăr ca să văd dacă sunt urmărită.

Avusese dreptate – *nimic* nu era bine.

Şi începeam să cred că s-ar putea să nu mai fie niciodată.

Paisprezece

— Pune-o pe tine! Nimeni nu ar trebui să fie obligat să vadă *asta* toată noaptea, demonule!

Wrath a înşfăcat cămaşa cu o clipă înainte să-i lovească faţa, apoi chiar s-a strâmbat. Sinceră să fiu, nu-l puteam învinovăţi. Era şifonată, brun-oranj şi din piele de căprioară, cu coatele tocite de la atâta purtat şi şnururi încrucişate la piept. Demonul mă privea fix, de parcă aş fi târât un hoit în descompunere prin peşteră şi i-aş fi spus să-l jupoaie ca să-şi încropească o jachetă.

Şi-a încleştat maxilarul.

— Nu!

— Nu?

Mi-am înclinat capul ca şi cum nu l-aş fi auzit bine.

— Pare că ai mototolit-o şi ai lăsat-o luni în şir pe fundul unui sertar. Şi miroase de parcă ai folosit-o ca să ştergi măruntaie de porc, a replicat el, aruncându-mi cămaşa înapoi. Adu-mi ceva mai adecvat sau mă suporţi aşa cum sunt acum!

— Poftim?

M-am năpustit spre marginea formată din oase şi, după ce am traversat-o fără să ezit, m-am trezit exact în faţa lui, spumegând de furie. Sclipirea sălbatică din ochii mei l-a provocat să-mi conteste din nou ordinul.

— Pune-ţi cămaşa *acum!*

— Vederea pielii mele goale o înfioară pe a ta? Ai avut gânduri păcătoase despre mine aseară? a continuat demonul, care mi-a oferit un rânjet

leneş. De regulă, aceasta este specialitatea fratelui meu, dar nu te teme, toţi suntem talentaţi în dormitor!

— Porcule!

— Vrei să te tăvăleşti prin noroi cu mine?

Furia s-a revărsat din mine.

— Ai vrea tu!

— Chiar nu o fac!

Am fost ferm convinsă că temperatura a coborât ca să fie pe măsura răcelii din glasul demonului.

— *Ne* numiţi malefici, dar voi, vrăjitoarelor, sunteţi creaturi răzbunătoare, fără suflete sau conştiinţă.

A făcut un semn din cap spre pumnalul său, pe care mi-l prinsesem de şold. Părea complet nelalocul lui alături de fusta mea vaporoasă, închisă la culoare, şi bluza asortată, cu mâneci largi. Dar nu-mi păsa. Nu avea să şi-l recupereze.

— Înjunghie-mă dacă trebuie, dar nu pun hidoşenia aia pe mine!

— Doar nu vorbeşti serios! E doar o cămaşă!

L-am privit lung, fără să-i pot desluşi defel noul licăr din ochi.

— Chiar trebuie să-ţi reamintesc că nu eşti în măsură să emiţi pretenţii sau să mă refuzi?

Iritarea lui s-a unit cu a mea în nesfânta taină a cununiei.

— Din moment ce pari a fi cumplit de needucată, permite-mi să-ţi dau o scurtă lecţie, vrăjitoare ce eşti! Invocarea nu înseamnă *stăpânire*. Întemniţarea nu este veşnică.

S-a apropiat atât de mult de mine, încât

trebuia fie să rămân pe loc şi să-i simt căldura trupului, fie să mă îndepărtez pentru a-i înfrunta privirea. Nu mi-a fost uşor să cedez şi să mă dau un pas în spate, dar, în cele din urmă, am făcut-o.

Nu-mi venea să cred că voia să se certe din cauza îmbrăcăminţii, în timp ce eu încercam să-mi revin după vizita fantomei mele personale din Iad. Asta *dacă* era într-adevăr reală şi nu vreo închipuire sinistră creată de propria minte.

— Pot să te refuz oricând vreau. Şi o voi face, a spus demonul, care şi-a coborât periculos de mult vocea. Să nu faci *niciodată* greşeala de a crede că deţii vreo putere asupra mea, în afară de vraja care mă ţine prins aici! Şi nici măcar asta nu va dura.

A tras adânc aer în piept, de parcă se delecta cu furia care mă cuprinsese. M-am gândit să-l lovesc din nou cu pumnul, însă m-am abţinut.

— Nu poţi rupe vraja fără mine, demonule!

— Poate că nu! Dar vrăjile de întemniţare – asemenea vrăjilor de invocare – durează trei zile. După aceea, pot părăsi fără probleme acest cerc şi să fac ce vreau.

Într-un final, s-a dat înapoi şi s-a rezemat de peretele cavernei, continuând să mă aţintească cu privirea şi aşteptându-mi reacţia după ce cântăream bine ce-mi spusese.

— Ai venit ca să te duelezi în vorbe întreaga noapte sau te-ai răzgândit cu privire la legătura de sânge?

— Nici, nici! Am venit ca să-ţi pun întrebări despre vânătorii de vrăjitoare.

Am tresărit, surprinsă de râsul lui brusc, dar

mi-am revenit repede şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

— Pe tărâmul meu, informaţia reprezintă o monedă de schimb. Nimeni nu se aşteaptă să obţină ceva gratis. Dacă ai intra în oricare dintre Casele regale şi ai porunci să-ţi fie oferite informaţii, ai fi jupuită de vie.

Am sperat că nu-mi poate auzi bătăile tot mai înteţite ale inimii, pe măsură ce imaginea descrisă prindea contur în mintea mea.

— Dacă aş fi de acord cu un pact de sânge, s-ar socoti drept plată? l-am întrebat.

Wrath s-a îndreptat de spate, iar rânjetul i-a dispărut numaidecât. Cuvintele mele i-au atras imediat atenţia princiară.

— Cred în luarea deciziilor în cunoştinţă de cauză. Prin urmare, solicit un schimb de informaţii elementare. Cu siguranţă nu-ţi va fi atât de greu să-ţi dai acordul într-o astfel de circumstanţă.

M-a studiat aşa cum cineva s-ar putea uita la o pisică dacă ar începe deodată să le dea ordine servitorilor.

— Prea bine! Îţi voi face pe plac, răspunzând la *câteva* întrebări. Alege cu înţelepciune!

— Ţi-au ajuns la urechi zvonuri despre fiinţe umane care s-au aliat pentru a vâna vrăjitoare?

— Nu acum, a răspuns el, clătinând din cap. Deşi istoria ne-a demonstrat că au întreprins astfel de acţiuni, aşa că sunt sigur că există.

— Care dintre fraţii tăi s-a târguit cu sora mea?

— Pride.

Am închis gura. În religia umană, Diavolul era

adesea asociat cu respectivul păcat. Cu o noapte în urmă, Wrath îmi dezvăluise doar că sora mea încheiase o învoială cu fratele lui; nu-l pomenise propriu-zis pe Diavol. Ceea ce însemna…

O amintire le-a acaparat pe toate. Cu o noapte înainte ca Vittoria să fie ucisă, îi cerusem să-mi spună ce căutase la mănăstire.

„Îl invocam pe Diavol. Secretele sale mi-au fost dezvăluite de un tom străvechi, şi am decis să-l iau drept soţ. Te-aş invita la nuntă, dar sunt destul de sigură că această ceremonie are loc în Iad.”

Pe sânge şi pe oase! Vittoria nu mă tachinase. Întrebările îmi roiau în minte ca nişte albine furioase.

— Ai aflat tot ce te interesa, vrăjitoareo?

Wrath a păşit în faţa mea, un intrus în gândurile mele. Sora mea îmi spusese adevărul, iar eu o dezamăgisem. Nu pusesem întrebări, nu o luasem în serios. Ar fi trebuit să ştiu mai bine – spunea mereu lucruri nebuneşti fiinţelor umane şi o încânta extrem de mult gândul că acestea îi luau vorbele drept minciuni. Dacă nu aş fi fost atât de supărată pe ea pentru că mă făcuse de ruşine în faţa lui Antonio, i-aş fi acordat mai multă atenţie. Ar fi *trebuit* să acord mai multă atenţie.

Am luat o gură mare de aer, încercând să mă liniştesc. De acum înainte, aveam să încep să observ fiecare detaliu.

— De ce a vrut Pride să se însoare cu ea? l-am întrebat.

Chipul lui Wrath a devenit imposibil de citit. Mi-am pierdut răbdarea.

— Ştiu că sora mea a fost de acord să se

mărite cu el. Mi-a spus ea însăşi asta.

Demonul nu s-a mişcat, dar mi-am imaginat că mintea îi lucra neîncetat, în timp ce probabil elabora o mie de scenarii şi punea în balanţă beneficiile şi dezavantajele schimbului de informaţii. Sincer, mă îndoiam că avea să-mi răspundă. Când a făcut-o în cele din urmă, nu părea încântat:

— Pride trebuie să se căsătorească pentru a rupe un blestem care a fost aruncat asupra lui.

— De ce-l ajuţi?

— Mă plictiseam, a spus el, arătându-şi dinţii. Mi s-a părut distractiv.

Dacă, în pofida îndoielilor, chiar nu putea să mă mintă, vorbele lui trebuiau să conţină măcar o sămânţă de adevăr.

— Aşadar, să înţeleg că misiunea ta este să găseşti pe cineva dispus să îl ia în căsătorie pe Pride?

— Da! Mai precis, are nevoie de o mireasă vrăjitoare. Una dintre răspunderile mele este să mă asigur că logodnica lui ajunge în siguranţă pe tărâmul nostru, dacă îi acceptă târgul.

— De ce trebuie să se însoare cu o vrăjitoare?

— Are nevoie de cineva cu abilităţi magice ca să rupă blestemul.

— Ce se întâmplă dacă ea refuză?

— Atunci i se aduce la cunoştinţă faptul că există forţe… adverse… care vor să o rănească.

Era un mod foarte politicos de a spune că, în eventualitatea în care refuza oferta, risca să moară.

— Celelalte două victime au fost şi ele

vrăjitoare. Ceea ce înseamnă că li s-a propus aceeaşi învoială ca Vittoriei.

Ultima parte am spus-o mai mult pentru mine, cugetând cu voce tare la noua informaţie. Wrath a dat politicos din cap oricum.

— Au fost ucise înainte sau după ce ai vorbit cu ele?

— După.

— Le acorzi timp să ia în considerare învoiala?

— Desigur! Li se oferă o zi întreagă să se gândească la propunere.

Nu mi-am putut ascunde uimirea. Dacă aş avea nevoie de cineva care să accepte o învoială pentru a rupe un blestem, timpul ar fi ultimul lucru pe care aş vrea să i-l ofer. Atât de multe ar putea merge prost!

— Cum alegi vrăjitoarea?

Wrath mi-a aruncat o privire prin care mă anunţa că timpul hărăzit întrebărilor se apropia de sfârşit.

— Măcar răspunde-mi la asta, demonule: câţi alţii din lumea ta ştiu cui îi propui învoiala?

— Numai eu şi Pride ştim.

Am cugetat asupra răspunsului, care nu făcea decât să mărească lista suspecţilor. În loc să ridice un semnal de alarmă cu privire la existenţa unui potenţial spion în regatul lui Wrath, deschidea posibilitatea ca victimele să povestească oamenilor despre învoiala Diavolului şi în această lume. Apoi acei oameni care aflaseră ar fi putut spune mai departe ori ar fi putut să fie auziţi de alţii. O zi întreagă oferea suficient timp pentru ca bârfele să-şi facă efectul.

Doar că… exista o problemă majoră cu această teorie. *Le streghe* nu-şi dezvăluiau secretele. Mintea mi-a fugit din nou la vânătorii de vrăjitoare. Wrath nu părea să-i considere o ameninţare, însă nu găsisem nicio dovadă ca să-i exclud complet. Încă eram de părere că raţionamentul meu avea sens şi că mâinile le erau murdare de sânge. Poate că descoperiseră cumva cine erau adevăratele vrăjitoare de pe insulă, iar potrivirea cu învoiala Diavolului fusese doar o coincidenţă.

— Îmi vei spune cine este următoarea vrăjitoare?

— Nu!

Mi-am cântărit opţiunile. Puteam trimite scrisori celorlalte familii din Palermo, dar exista şansa să fie interceptate. În eventualitatea în care eram urmărite, să apar neanunţată la ele acasă sau în locurile în care-şi desfăşurau afacerile era de asemenea riscant, aşa că am exclus din start această variantă. În astfel de vremuri ciudate, trebuia să-mi calculez cu mare grijă fiecare mişcare. Bunele mele intenţii puteau curma viaţa cuiva. Nu-mi rămânea decât să sper că restul vrăjitoarelor îşi luaseră măsuri de precauţie după crimele recente.

Wrath a păşit spre marginea cercului din oase, însuşi întruparea necazului.

— Deci? Eşti gata să devii o membră a Casei Mâniei?

— Nu! Până când nu te hotărăşti să lucrezi cu mine ca de la egal la egal, îţi refuz oferta de *protecţie.*

Mi-a oferit un zâmbet cu desăvârşire veninos.

— Nu aveai de gând să accepţi niciodată pactul de sânge, nu-i aşa?

L-am ignorat, mi-am luat traista de pe podeaua cavernei şi m-am îndreptat spre ieşire.

— Unde te duci? a strigat Wrath.

— La mănăstire.

— Sunt vremuri periculoase; n-ar trebui să mergi singură! Eliberează-mă şi voi veni cu tine!

De parcă aş îngădui una ca asta!

— Data viitoare!

— *Benediximus!*

Mult noroc!

— Te condamni singură la moarte.

Chicotitul lui sumbru, rău prevestitor, m-a însoţit tot drumul înapoi înspre oraş.

Cincisprezece

La două străzi distanţă de mănăstire, m-a cuprins senzaţia de netăgăduit că sunt urmărită. M-am prefăcut că nu observ mai bine de un cvartal înainte de a o lua alene pe o alee goală. Dacă trebuia să recurg la magie, nu aveam nevoie de martori care să-mi denunţe aşa-zisul act diavolesc în faţa reprezentanţilor bisericii. Când eram mult mai mici, un *fratello* pe nume Carmine căuta pe oricine cu rău în suflet. Auzisem că biserica îl trimisese în nordul Italiei, dar mă gândeam din când în când la el. Mai ales când mă aflam în afara mănăstirii, pregătită să folosesc magia.

Cu degetele strânse în jurul *cornicello-ului,* mi-am mijit ochii pe aleea de lângă mine, în căutarea unei *luccicare ce* bătea în violet şi indica prezenţa unui om prin apropiere. La început, nu am văzut nimic. Apoi…

Din umbre s-a auzit o voce joasă şi mângâietoare.

— Ei bine, dar *ce* surpriză!

Pe şira spinării mi-a trecut un fior când un bărbat s-a ivit din întuneric. Avea păr negru, mătăsos, şi ochi de o nuanţă neobişnuită de verde, întâlnită poate doar la animale, nu şi la fiinţele umane. În jurul lui scânteia o *luccicare* stranie, care mi-a confirmat îndată suspiciunea: era un *Malvagi.* Nu ştiu de ce, dar am dat drumul amuletei şi mi-am vârât-o subtil în corset.

— Tu eşti…

Un alt prinţ-demon. Unul pe care *nu-l*

invocasem pe acest tărâm. Ceea ce însemna că existau şi alte modalităţi prin care ei să ajungă aici. Ceva de care ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, din moment ce Wrath fusese cel care stătuse aplecat deasupra surorii mele luna trecută. Din câte se părea, imposibilul devenise doar o vorbă în vânt.

M-am dat înapoi şi m-am rugat în tăcere zeiţei luptei şi victoriei. Noul demon a zâmbit de parcă mi-ar fi citit gândurile. Am vrut să-mi feresc privirea, dar n-am putut. Părea că acea energie ciudată, care pulsa în jurul său, mă ţinea captivă, indiferent cât de mult aş fi vrut să ţip.

În loc să intru în panică, m-am concentrat pe detalii. Nu era chiar la fel de înalt ca Wrath, nici chipeş într-un mod clasic, ci izbitor de frumos, o trăsătură care nu făcea decât să atragă şi mai multă atenţie asupra lui. Părul facial bine îngrijit îi accentua unghiurile ascuţite ale feţei. Uitându-mă atât de intens la el, aproape că am simţit o urmă de…

— Invidie[30].

Un singur cuvânt, însă demonul a reuşit cumva să-l pronunţe astfel încât să sune atât ameninţător, cât şi ispititor.

— Eşti Envy, am murmurat.

— Iar tu eşti… fascinantă!

Nu voiam să fiu fascinantă. Nu voiam să fiu singură cu el. Voiam să scap, însă nu am reuşit să realizez niciunul dintre acele lucruri. Am rămas acolo, îngrozită până-n măduva oaselor.

30 *Envy* (în orig.)(n. tr.).

Maleficii nu mai fuseseră văzuţi în lumea noastră de aproape o sută de ani. Iar acum cel puţin doi dintre ei se aflau aici.

Nu puteam să înţeleg de ce, dar am simţit că acest prinţ e diferit de Wrath. Ceva în legătură cu el mă ducea cu gândul la un înger vestitor de moarte. Dar dacă avusese vreodată o aură, acum era frântă. Voiam să cad în genunchi în rugăciune şi, de asemenea, să ţip pentru îndurare.

Envy pândea la marginea aleii. La fel ca Wrath în prima seară în care-l întâlnisem, fratele lui purta veşminte elegante, fiind îmbrăcat într-un costum cu desăvârşire negru, însă diverse nuanţe de verde creau un model spiralat pe cămaşa şi vesta lui, ambele brodate cu fire argintii. Avea şi un pumnal prins într-o parte, diferit prin uriaşa piatră preţioasă verde incrustată în mâner.

Toate simţurile mi-au intrat în alertă, însufleţite totodată de teamă. Această creatură a nopţii nu era obligată să mă protejeze şi eram perfect conştientă de vulnerabilitatea mea.

Fusta pe care o purtam nu ascundea vreun buzunar secret, aşa că îmi lăsasem acasă creta binecuvântată de lună. Prin urmare, nu aveam cum să desenez un cerc de protecţie, nici ierburi de oferit pământului, iar instinctul îmi şoptea că fuga nu ar face decât să-l amuze. Teroarea aproape că mă sugruma. Mă aflam la mila acestui diavol.

Deodată, panica mea s-a transformat în altceva. Un sentiment copleşitor de întunecat şi de feroce a fluturat în jurul meu ca nişte aripi întinse, lucioase şi mătăsoase precum pielea. Era rece şi străvechi – fără început, fără final. Ca orice formă

de magie, pur şi simplu *exista.*

Şi mi-am dorit ca toată să fie a *mea.* Până la ultima picătură.

Lovită brusc de un sentiment de gelozie, mi-am dat seama că tânjeam după puterea imensă stăpânită de aceşti demoni.

De ce meritau creaturile Iadului să aibă tot? De ce eram mai puţin demnă să deţin o putere a mea?

Eram binecuvântată de zeiţe, nu blestemată de demoni!

Dacă aveam măcar *o frântură* din acea magie, îi puteam sili pe alţii să-mi spună ce i se întâmplase surorii mele gemene. Puteam împiedica o altă vrăjitoare să-şi piardă viaţa printr-o învoială demonică. Şi, desigur, puteam supune dedesubturile voinţei mele. Îmi doream atât de mult ceea ce aveau ei, încât ardeam de ură. Era o ură înfricoşător de puternică, rece ca gheaţa, de parcă suflul iernii mi se furişase până-n adâncul sufletului.

Era prea mult să-mi doresc ceea ce niciodată nu avea să fie al meu…

Envy s-a aplecat înainte, cu o licărire flămândă în ochii stranii. Am avut cea mai ciudată senzaţie dintre toate, că era torturat de aceleaşi sentimente. Că îşi invidia fraţii într-un mod aproape înnebunitor. Mă îndoiam că aş putea simţi vreodată ceva asemănător faţă de geamăna mea. Trebuie să fie o viaţă atât de pustie, atât de solitară!

Am ţinut pumnalul pe care îl luasem de la Wrath, mi l-am apăsat în piept şi mai că am gemut de plăcere la vederea picăturilor de sânge. Lama

mi-a înţepat pielea cu un extaz inuman de terifiant. Eram gata să-mi scot propria inimă doar ca să pun capăt durerii mistuitoare de a şti că nu aveam să deţin niciodată acea putere…

Un scurt fior electrizant m-a săgetat dinspre tatuaj, trimiţându-mi scântei de energie de-a lungul pielii, iar vraja s-a spulberat. Am clipit, ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis uluitor de viu. Privirea mi-a fugit de la pumnalul din mâna mea tremurândă la demonul cu ochi verzi, deodată intrigat de braţul meu.

Mai mult ca sigur, Envy mă înveninase cu emoţiile lui sau le întorsese pe ale mele împotriva mea.

— Excepţional! a rostit prinţul-demon. Te-ai simţit la fel ca mine?

Dacă el se simţea ca un abis nesfârşit de nimicnicie, ură şi gheaţă, atunci da!

— Ce mi-ai făcut?

— Le-am permis dorinţelor tale lăuntrice să iasă la suprafaţă. Unii le numesc păcate.

M-am cutremurat, simţindu-mă agresată într-un mod pe care nu-l cunoscusem niciodată şi sperам să nu-l mai experimentez nicicând. Aproape că îmi înfipsesem o lamă în inimă. Dacă tatuajul nu m-ar fi oprit, aş fi murit. Mi-a fost imposibil să nu mă întreb dacă nu cumva mă înşelasem în privinţa vânătorilor de vrăjitoare; poate că *nonna* avusese dreptate de la bun început şi fiinţele umane nu erau de vină.

De fapt, părea că acest demon e responsabil pentru cadavrele cărora le lipseau inimile.

Cornicello-ul nu diminuase defel influenţa lui

Envy. Micul meu talisman nu făcuse faţă puterii unui prinţ al Iadului. Nici măcar nu eram sigură dacă o folosise pe toată sau o mică parte din ea.

Dacă ar fi făcut asta în timp ce eram în bucătărie, cu familia mea…

Am închis ochii; nici măcar nu voiam să mă *gândesc* cum m-ar fi putut forţa să-i rănesc pe cei dragi. Şi cât de neputincioasă aş fi fost, incapabilă să-i rezist. O umbră de îndoială a dat naştere altor temeri: oare vreuna dintre măsurile noastre de precauţie funcţionase vreodată? Dar vrăjile? Talismanele? Oare ne protejaseră sau doar reuşiseră să ne ofere un fals sentiment de siguranţă?

Cu creaturi precum Envy cutreierând pământul, nu credeam că aveam să fim vreodată cu adevărat în siguranţă.

Dintr-odată, am simţit nevoia să plâng. Nu-i de mirare că *nonna* ne spusese acele poveşti şi încercase să ne ascundă.

Coşmarurile păleau în comparaţie cu aceşti demoni. Şi acum se aflau aici.

— Cât de straniu!

Envy şi-a fixat privirea de prădător asupra mea, fără să-şi mascheze curiozitatea. Mi-am plecat ochii, uitându-mă pe furiş la tatuaj, uimită să văd acum şerpi încolăciţi în jurul semilunilor, formând un cerc mai mare în jurul lor. Fusesem atât de distrasă de frică, încât nu simţisem arsura din antebraţ. Atenţia lui Envy a fulgerat spre pumnalul prins din nou în siguranţă de şoldul meu, iar buzele i s-au curbat încet într-un zâmbet viclean.

— Într-adevăr, foarte interesant! Ah, atât de încâlcite-s aceste fire ale sorţii! Invocat prin ură, legat prin sânge.

— Ce vrei să spui?

Demonul şi-a vârât mâinile înmănuşate în buzunare.

— Ai ceva ce-mi doresc.

— Dacă este vorba despre inima mea, care încă îmi bate în piept, mă tem că trebuie să refuz.

— Nu, dar îmi închipui că vei ajunge să i-o oferi fratelui meu într-o zi, a spus el pe un ton plat.

M-am întrebat dacă Wrath ştia cât de gelos este, dar am rămas tăcută.

— Poate că putem încheia o învoială. Dacă eşti de acord să-ţi vinzi sufletul Casei Invidiei, te voi ajuta să găseşti ceea ce cauţi.

Mi-a aşteptat răspunsul cu o expresie inumană, rece ca gheaţa. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

— Râvnesc la lucruri unice. Ai fi un cadou interesant pe care aş putea să îl adaug curţii mele. Ştii să cânţi?

— Nu sunt unică.

Nu eram nici „lucru”, nici „cadou”, nimic care să fie dat din mână-n mână la o petrecere, ca o curiozitate.

— Aşa să fie, oare? a insistat el, zâmbind. A trecut multă vreme de când n-am văzut o vrăjitoare-umbră. Mi-ar plăcea foarte mult să te alături Casei mele!

Nu ştiam ce vrea să spună prin vrăjitoare-umbră, însă asta era cea mai neînsemnată dintre grijile mele. O imagine înfiorătoare mi-a trecut prin minte: fiinţe umane şi vrăjitoare îngheţate

complet, expuse într-un mod morbid pe o grandioasă tablă de şah. Envy părea genul de demon care şi-ar fi etalat cu mândrie trofeele, în speranţa că alţii vor fi loviţi de gelozie, dornici să deţină bunurile lui *râvnite.*

Mi-am suprimat panica tot mai mare, nesigură dacă era o imagine pe care mi-o strecurase în minte. Nu voiam să aflu vreodată dacă acea teamă conţinea vreun sâmbure de adevăr.

— Deci? m-a întrebat Envy, tonul lui trădând nerăbdare. Eşti dispusă să te alături Casei mele? Pot să te protejez de pericolele de pe tărâmul meu şi de fraţii mei. Luând în considerare toate crimele nefericite care au avut loc aici în ultima vreme, cu siguranţă vei avea nevoie de ocrotirea mea.

Inima îmi bătea năvalnic. *Nonna* mormăia mereu un proverb vechi, care susţinea că „mai bine diavolul pe care-l cunoşti decât diavolul pe care nu-l cunoşti” şi nicicând nu fuseseră vorbe mai adevărate decât acestea. Dacă era să aleg între a negocia cu Wrath sau cu Envy, îl alegeam pe Wrath.

Nu aveam nicio îndoială că lui Envy nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-şi treacă lama aducătoare de moarte de-a lungul pielii mele şi să înlăture treptat straturile, descoperind ce *anume* mă făcea o vrăjitoare-umbră.

Orice ar fi fost asta!

Din moment ce nu ştiam prea multe despre căile lor stricte, de un manierism fără cusur, nu am vrut să-l enervez prin oferirea unui refuz precipitat. După ce mi s-a părut că trecuse un mileniu întreg, timp în care am pretins că-i iau în considerare

oferta, am spus în cele din urmă:

— Nu în acest moment, dar îţi mulţumesc!

Părea pe punctul să-şi argumenteze punctul de vedere, dar şi-a înclinat brusc capul, poate chiar în semn de respect. Privirea i s-a oprit din nou asupra tatuajului de pe braţul meu.

— Prea bine! Nici măcar noi, prinţii Iadului, nu ştim ce ne poate rezerva viitorul. S-ar putea să te răzgândeşti sau să-ţi schimbi părerea. Te voi accepta în continuare, când şi dacă îmi alegi Casa în detrimentul celei a fratelui meu.

Demonul s-a întors şi s-a îndreptat spre capătul opus al străzii, apoi s-a oprit la răscruce ca să arunce o privire peste umăr.

— Ai grijă, ceilalţi devin tot mai neliniştiţi! Dacă nu au ieşit deja la vânătoare, *vor* veni în curând după tine. Fie ca vorbele mele să-ţi servească drept avertisment şi să fie considerate o favoare din partea Casei Invidiei. Alege o Casă cu care să te aliezi, altfel decizia va fi luată în numele tău!

Şaisprezece

În apropiere, focul trosnea. Fumul nu a întârziat să apară, o coloană şerpuitoare alunecând iute de-a lungul văzduhului. Când îl văzusem prima dată pe prinţul Casei Mâniei în mănăstire, auzisem un sunet similar. Poate că focul şi fumul aveau ceva de-a face cu modul în care demonii călătoreau între tărâmuri.

După plecarea lui Envy, am început să răsuflu greu şi repede, aproape în ritm cu bătăile frenetice ale inimii. Mă ascunsesem optsprezece ani de *Malvagi,* însă tocmai avusesem de-a face cu unul care-şi folosise puterile asupra mea. Şi supravieţuisem. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Înainte să reuşesc să fac ori una, ori alta, trebuia să-mi conving genunchii să nu mai tremure.

Sfântă zeiţă, asta fusese cea mai îngrozitoare experienţă din viaţa mea! Dacă sora mea se încurcase într-adevăr cu cei Malefici, tocmai devenise şi mai dificil să-i dezvălui secretele, rămânând totodată în siguranţă. Nu eram sigură că aveam să fiu la fel de norocoasă la următoarea întâlnire cu un prinţ al Iadului. Cu atât mai mult dacă eram singură. Maleficii preschimbau spaţiul din jurul lor. Şi părea că Envy folosise puţină energie – sau chiar deloc – ca să facă acest lucru. Am aruncat o privire spre capătul aleii. Din fericire, era încă goală. Înainte să apară Envy, mă îndreptam spre mănăstire. Claudia îmi spusese că Domenico se afla acolo şi ajunsesem la concluzia

că venise momentul să-l întreb dacă ştie ce…

Frica şi-a încleştat ghearele în jurul meu, furându-mi răsuflarea. Envy spusese că am ceva ce îşi dorea. În afară de *cornicello,* pe care îl strecurasem în corset, unde nu-l putea vedea, şi pumnalul lui Wrath, nu mai aveam nimic asupra mea. Dar jurnalul surorii mele era la Claudia, iar dacă *Malvagi-i* chiar îl puteau simţi, atunci era posibil ca Envy să fi pornit deja la vânătoare.

Dacă i se întâmpla ceva…

Am pornit spre casa ei, alergând atât de repede, încât aproape că mi-am pierdut sandalele în timp ce picioarele loveau pietrele neuniforme. Trebuia să ajung la casa Claudiei înaintea demonului şi, cu acest gând în minte, am înteţit ritmul. Am sărit peste coşurile aranjate, peste oalele de noapte şi peste găinile de pe străzile laterale. Am evitat sforile de întins rufe şi am reuşit să dau numai peste un pescar dezagreabil înainte să mă opresc brusc în faţa uşii Claudiei, la un pas să alunec.

Am apucat inelul de metal şi am bătut în lemn până când la etaj s-a aprins o lumânare. Claudia şi-a scos capul pe fereastra de la al doilea nivel.

— Emilia? Pe sânge şi pe oase! M-ai speriat! Stai aşa!

M-am uitat rapid în jur, cercetând strada întunecată. Nimic care să vădească faptul că fusesem urmărită. De asemenea, instinctul îmi spunea că nimeni nu stătea la pândă, aşa că am sperat că Envy era undeva departe.

O clipă mai târziu, un zgomot m-a anunţat că zăvorul a fost tras, iar uşa s-a deschis. De îndată

ce Claudia mi-a făcut semn să intru, m-am repezit în casă şi am trântit uşa în urma mea, respirând greu.

— Parcă te urmăreşte Diavolul, Emilia!

— Mătuşa ta e acasă?

— Nu încă! În seara asta a rămas puţin mai târziu la tarabă. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, apoi a ridicat lumânarea şi m-a privit cu atenţie. Arăţi groaznic!

Am răsuflat lung, cutremurată.

— Ai aflat ceva despre vraja aruncată asupra jurnalului?

— Nu chiar! Magia este veche, cu siguranţă nu din acest tărâm. Dar mai este ceva ciudat în legătură cu ea. Am nevoie de mai mult timp ca să pot cu adevărat să…

— Nu!

Am întins mâna şi i-am strâns uşor umărul ca să-mi îmblânzesc tonul aspru.

— Vreau să uiţi totul despre vrajă şi jurnal! Te rog! E prea periculos!

Claudia şi-a mijit ochii.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar are cumva legătură cu viziunea pe care am avut-o?

— Poate.

Mi-am masat tâmplele, resimţind primele semne ale unei migrene cumplite.

— Uite ce e, nu… nu sunt sigură ce s-a întâmplat în seara asta, dar Maleficii sunt aici! Şi cred că sosirea lor are ceva de-a face cu jurnalul Vittoriei. Oricare ar fi motivul, nu vreau să atrag atenţie asupra lui. Sau asupra ta.

— Ai vorbit cu unul dintre ei?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Eu şi prinţul Casei Invidiei tocmai am purtat o conversaţie de-a dreptul încântătoare. A început cu o tentativă din partea mea de a-mi scoate inima din piept cu un pumnal.

Mă aşteptam să înceteze să mai respire pentru o clipă sau la orice alt semn care să indice că prietena mea era complet îngrozită de faptul că Maleficii cutreieră într-adevăr prin Sicilia. Poate a crezut că mă lovisem la cap. S-a dus calmă la bufet şi a scos o sticlă cu alcool pe bază de ierburi preparat chiar de ea. Ne-a turnat fiecăreia o înghiţitură şi a pus unul dintre pahare în faţa mea.

— Ia un loc! m-a îndemnat Claudia, care a arătat spre unul dintre scaunele de lemn. Bea asta! Te va ajuta să te calmezi!

M-am prăbuşit pe scaun şi am adus paharul la nas. Am simţit miros de mentă şi de ceva citric. Poate lămâie verde. L-am dat pe gât, savurând aroma înţepătoare.

— *Grazie!*

Claudia l-a golit pe al ei şi a pus sticla deoparte.

— Nu pari surprinsă, am spus. Ştiai că sunt aici?

— Am bănuit, a zis ea, apoi şi-a sprijinit şoldul de masă şi a oftat. Când au început crimele şi inimile au fost furate, m-am gândit imediat la blestem.

— Te referi la datoria de sânge dintre Prima Vrăjitoare şi Diavol?

— Nu! a rostit Claudia încet. Mă refer la blestem.

M-am încruntat. Wrath spusese că Diavolul voia să rupă un blestem.

— Blestemul a fost aruncat asupra vrăjitoarelor sau asupra altcuiva?

— Tocmai asta e problema.

Claudia a ocolit masa şi şi-a coborât vocea.

— Nimeni nu ştie sigur. Vrăjitoarele întunericului cred că acesta a fost preţul plătit de *La Prima* pentru vraja de răzbunare aruncată asupra Diavolului.

O teorie plauzibilă. Magia neagră venea mereu cu un preţ. Dar să urzeşti o vrajă asupra Diavolului… În pofida căldurii de vară înăbuşitoare, m-am cutremurat. Mi-am amintit vag că *nonna* o pomenise la un moment dat, dar nu părea convinsă de validitatea ei.

— De ce l-a blestemat pe Diavol?

— Poveştile vechi susţin că el i-a furat sufletul primei ei născute. Şi, din acea zi, Diavolul a fost întemniţat în Iad pentru eternitate. Fraţii săi puteau călători între tărâmuri în limite rezonabile, de obicei în zilele dinaintea şi ulterioare lunii pline, însă el nu avea să părăsească nicicând lumea subterană. Şi asta nu a fost tot. Se presupune că şi-ar păstra pe deplin puterile numai dacă o vrăjitoare s-ar aşeza pe tronul alăturat, purtând Cornul lui Hades pentru a menţine echilibrul dintre tărâmuri.

— Cornul lui Hades? E cumva o coroană?

— Nu există nicio lămurire scrisă despre ce este sau cum funcţionează exact. Mătuşa mea crede că o parte din blestem a inclus înlăturarea sau blocarea amintirilor noastre. De asemenea,

este de părere că asta a păţit, de fapt, bătrâna Sofia Santorini; că sesiunea ei de divinaţie a dezvăluit despre blestem ceva ce acesta dorea să rămână uitat.

— Când spui „acesta” te referi la blestem? De parcă ar fi o entitate?

Claudia a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— E ciudat că nimeni nu-şi aminteşte anumite detalii! Toată lumea ştie un alt mit, o altă legendă, iar fiecare poveste este puţin diferită, însă nimeni nu ştie adevărul.

— *Nonna* nu a menţionat niciodată nimic din toate astea.

— Nu mă miră! Mătuşa mea a spus că vrăjitoarele luminii nu cred că *La Prima* ar arunca o vrajă atât de periculoasă. E contrar imaginii lor despre ceea ce înseamnă să fii binecuvântată de zeiţă. Cine ştie?

Claudia a ridicat din umăr.

— Poveştile se schimbă de fiecare dată când sunt spuse. Poate că acum totul este pură ficţiune. Singurul mod în care cineva ar putea şti adevărul este dacă ar avea cea dintâi carte de vrăji creată de *La Prima.* Potrivit zvonurilor, Maleficii o caută şi ar putea conţine o vrajă care îi va permite Diavolului să rupă blestemul şi să călătorească din nou între tărâmuri, fără a avea nevoie de o regină vrăjitoare.

Neliniştea mi-a străbătut pe furiş trupul când m-am gândit la paginile ciudate de grimoar pe care Vittoria le ascunsese sub podea. Sora mea nu avea cum să fi găsit cartea de vrăji dispărută a Primei Vrăjitoare!

Totuşi… exista o magie străveche care îi proteja jurnalul, una care nu provenea din lumea noastră. Oare tainiţa primei cărţi de vrăji se afla scrisă pe una dintre acele pagini? O posibilitate pe care aş fi crezut-o cândva imposibilă, dar învăţasem că imposibilul era o altă plăsmuire a imaginaţiei.

Deci, dacă *era* adevărat, atunci cum naiba o găsise geamăna mea?

Mi-am împins repede scaunul de la masă şi m-am ridicat. Până când urma să primesc răspunsuri la toate întrebările mele, nu voiam pe nimeni altcineva în apropierea jurnalului Vittoriei. Dacă într-adevăr conţinea o vrajă căutată de Diavol, una care îl putea elibera din Iad, era şi mai periculos decât mă temusem iniţial.

— Poţi să-mi aduci jurnalul?

Şaptesprezece

În noaptea aceea am găsit primul indiciu ascuns sub podeaua din odaia mea. Aşa cum se întâmplă cu majoritatea detaliilor nesemnificative, trecusem cu vederea jetonul când dădusem prima oară peste el. Fusesem prea preocupată de jurnal şi de paginile stranii de grimoar ca să acord prea multă atenţie unui alt mărunţiş păstrat de sora mea. Mai ales unui lucru atât de mic şi neimportant ca un jeton folosit la jocurile de noroc.

L-am răsucit cu grijă şi am citit cuvântul în latină gravat pe spate: avariţia. Lăcomie. Greed. Am pus jetonul pe podea şi m-am uitat lung la broasca încoronată imprimată pe faţă. În urmă cu o lună nu m-aş fi gândit prea mult la coroană sau la cuvântul în latină. Acum avusesem ghinionul de a-i întâlni pe doi dintre cei şapte prinţi nimicitori ai Iadului şi nu puteam scăpa de bănuiala sâcâitoare că proprietarul acestui jeton e o altă creatură înfricoşătoare, pe care aş dori să o evit.

Dacă semăna chiar şi puţin cu Envy, nu-mi puteam imagina ce m-ar fi îndemnat să pornesc în căutarea lui. Cine ştie ce fel de orori ar fi putut dezlănţui asupra mea? Dar… din moment ce Vittoria păstrase jetonul, probabil că îl întâlnise. Oricare ar fi fost legătura dintre ei, era importantă dacă sora mea lăsase o mică parte din el în urmă, astfel încât cineva să o găsească. Până în clipa aceea, deşi nu excluseseem în totalitate posibilitatea ca vânătorii de vrăjitoare să fie responsabili pentru crime, nici nu găsisem vreo

dovadă certă care să-i învinovăţească.

Deocamdată, trebuia să mă concentrez asupra acestui indiciu şi să-mi las celelalte suspiciuni deoparte.

Am aruncat o privire spre fereastră, la stelele scânteietoare care apăreau şi dispăreau pe bolta cerească, ascunse în răstimpuri de nori. Mi-aş fi dorit ca geamăna mea să fi avut încredere în mine în ceea ce priveşte secretele sale. Dorinţele nu aveau să ne mai ajute cu nimic pe niciuna dintre noi, dar faptele, da. Am scos o bucată de pergament din noptiera împărţită odinioară de amândouă, împreună cu un stilou şi o călimară. Notarea lucrurilor pe care să le cercetez mai îndeaproape putea să-mi dezvăluie o altă pistă de urmărit. Maleficii reprezentau una promiţătoare, însă aveam un presentiment că-mi scapă un detaliu.

Trebuia să existe ceva care să lege totul!

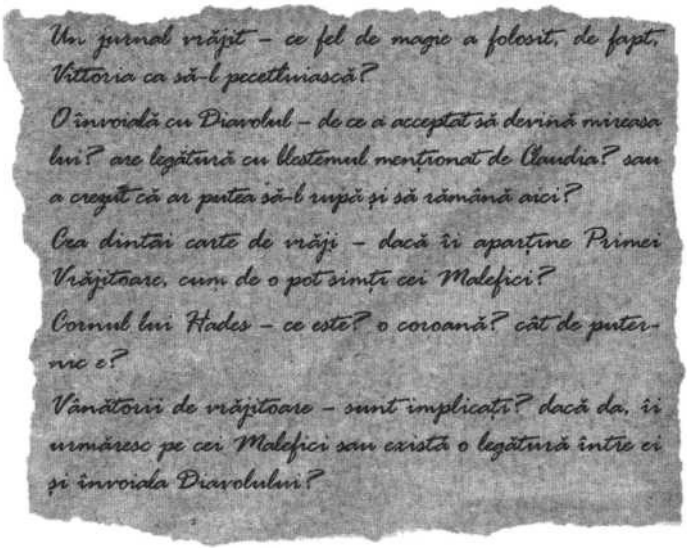
Un jurnal vrăjit – ce fel de magie a folosit, de fapt, Vittoria ca să-l păcălească?
O înţelegere cu Diavolul – de ce a acceptat să devină mireasa lui? are legătură cu blestemul menţionat de Claudia? sau a crezut că ar putea să-l rupă şi să rămână aici?
Cea dintâi carte de vrăji – dacă îi aparţine Primei Vrăjitoare, cum de o pot simţi cei Malefici?
Cornul lui Hades – ce este? o coroană? cât de puternic e?
Vânătorii de vrăjitoare – sunt implicaţi? dacă da, îi urmăresc pe cei Malefici sau există o legătură între ei şi invidia Diavolului?

Am citit repede notiţele, însă nu mi-a sărit nimic în ochi. În afară de... M-am gândit la momentul în care Vittoria începuse să se comporte ciudat. Cam cu vreo trei săptămâni înainte să moară. Chiar în apropierea aniversării noastre de optsprezece ani. Bănuisem atunci că se datora relaţiei sale secrete cu Domenico, dar acum părea mai probabil că atunci începuse să invoce demoni.

O săptămână mai târziu, prima crimă avusese loc în Sicilia. Apoi, la câteva zile după aceea, murise prima vrăjitoare din Palermo. La o săptămână distanţă, geamăna mea fusese ucisă. Nu ştiam dacă Wrath avea să-mi împărtăşească informaţii detaliate despre învoieli, dar exista o posibilitate mare ca prima invocare a surorii mele să fie legată de dorinţa bruscă a Diavolului de a rupe blestemul.

Poate faptul că folosise magie demonică trezise ceva în lumea subterană. Ceva care dormea de mult. Dacă reuşise să invoce un prinţ al Iadului, orice era posibil. Sau poate că nimic din toate astea nu era adevărat. Dacă nu invocase un demon sau nu găsise prima carte de vrăji, poate că dăduse peste Cornul lui Hades, iar descoperirea lui pusese totul în mişcare.

Am îndepărtat acele gânduri din minte şi am revenit asupra primei teorii. Vânătorii de vrăjitoare! Erau fiinţe umane, însă fiinţele umane foloseau magia tradiţională ca parte a religiei lor în tot Regatul Italiei. Poate că aveau un fel de a fi alertate ori de câte ori cineva recurgea la acest tip de magie neagră.

Am oftat. Teoria despre vânătorii de vrăjitoare nu prea se potrivea, indiferent cât de mult mă străduiam să-i ofer coerenţă. Totuşi, părea mai probabil să existe o legătură între invocarea demonilor, învoiala Diavolului şi crimele care urmaseră. Invocasem un prinţ al Iadului, aşa că, mai mult ca sigur, Vittoria reuşise la rândul ei să sfideze imposibilul. Însă izbânda ei doar mă îndemna să mă întreb de unde făcuse rost de vrăjile de invocare de la bun început. Am mai mâzgălit ceva pe hârtie.

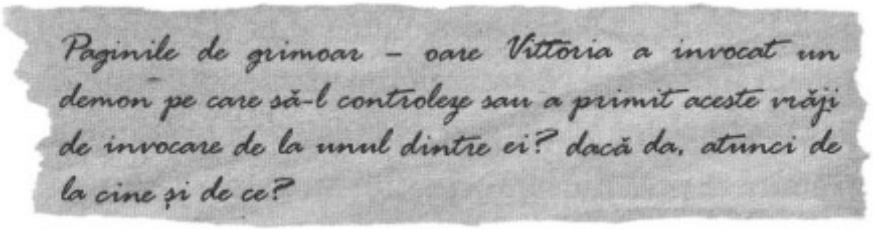
Paginile de grimoar – oare Vittoria a invocat un
demon pe care să-l controleze sau a primit aceste vrăji
de invocare de la unul dintre ei? dacă da, atunci de
la cine și de ce?

M-am oprit din scris şi am chibzuit cu atenţie la ultimul punct. Dacă Vittoria nu invocase mai întâi un demon, poate că acesta se afla deja aici, la fel ca Wrath. Dacă acel prinţ-demon îi dăduse paginile de grimoar surorii mele, oare asta însemna că o convinsese să se alăture vreunui complot malefic? Ce putea câştiga un prinţ-demon prin înfurierea Diavolului şi uciderea cu bestialitate a mireselor sale? Era o tentativă de uzurpare a tronului întunecat? Indiferent ce secrete păstrase sora mea, ştiam fără nicio urmă de îndoială că nu ar fi ajutat niciodată pe cineva dispus să omoare vrăjitoare.

Am luat jetonul şi m-am întrebat dacă nu

cumva îi fusese dăruit Vittoriei. Poate că reprezenta o dovadă de bună-credinţă sau… Trebuia să pun capăt speculaţiilor şi să pornesc în urmărire. Mi s-a strâns stomacul când m-am gândit la planul pe care urma să-l pun în aplicare a doua zi dis-de-dimineaţă.

*

— L-ai mai văzut până acum?

I-am arătat lui Salvatore jetonul. Poate că era un vânzător de veşminte mediocru, dar era şi o extraordinară sursă de informaţii. Mă trezisem la revărsatul zorilor şi ieşisem în grabă din casă, înainte ca *nonna* să mă supună unui nou interogatoriu în privinţa Diavolului. Încă nu se afla pe urmele mele, dar eu cu siguranţă încercam să-i găsesc pe el şi pe fraţii lui.

O picătură de sudoare mi-a alunecat pe gât după sprintul către piaţă şi probabil că aveam o înfăţişare cel puţin sălbatică din pricina buclelor libere şi umede. Speram că Sal nu avea să mă examineze prea îndeaproape, din moment ce era ceva mult mai interesant la care să fie atent. Nu exista un bârfitor mai de încredere în tot oraşul decât Salvatore.

Sau unul mai predispus să împărtăşească oricui voia să îl asculte orice detaliu, cât de mic, pe care îl ştia.

— E cumva… a început el, apoi s-a aplecat peste o grămadă de cămăşi împăturite, cu ochii mijiţi. Ăsta e! Clubul despre care vorbeşte toată lumea zilele astea. E cu adevărat misterios. Fără

nume, doar broasca încoronată imprimată pe uşă. Am auzit că îşi schimbă mereu locul şi că ai nevoie de unul dintre aceste jetoane pentru a intra.

A scotocit printr-un maldăr de haine şi a scos o rochie drăguţă, de o nuanţă intensă de roşu.

— Facem schimb? Îţi dau asta pentru ăla. E o afacere avantajoasă.

— *Grazie!* Dar va mai rămâne la mine o perioadă, am spus, vârând jetonul în partea din faţă a corsetului. Ştii ultimul loc unde a funcţionat casa asta de pariuri?

— Undeva, pe lângă catedrală, dar asta a fost cu câteva zile în urmă. Probabil că nu mai e de mult acolo. Dacă nu ai noroc, întreabă-l pe bătrânul Giovanni, care vinde *granita*[31] în apropiere de intrarea principală. Îi plac jocurile de noroc!

Am decis să-mi încerc mai întâi norocul la catedrală, aşa că timp de mai bine de treizeci de minute am luat la pas toate aleile şi străzile lăturalnice. Am dat peste un bărbat care urina lângă un palmier, dar enigmatica sală de jocuri a rămas ascunsă. După alte câteva minute irosite, am pornit în căutarea bătrânului Giovanni. Semnul de la taraba lui *de graniţa* era întors: ÎNCHIS.

Bineînţeles! Probabil că se afla la casa de pariuri.

Eram pe cale să renunţ şi să-mi încerc norocul în altă parte, când am simţit nevoia bruscă de a-mi strânge amuleta. Poate că zeiţa morţii şi a furiei îmi călăuzea în continuare paşii sau poate că, undeva, în străfundul fiinţei mele, într-un loc pe

31 Un desert pe jumătate înghețat, făcut din apă, zahăr și diferite arome, originar din Sicilia (n. tr.).

care nu voiam să-l cercetez cu prea mare interes, am simţit chemarea ademenitoare şi subtilă a magiei demonice.

Aş fi putut jura că am auzit un zumzet slab, îndrumându-mă în direcţia corectă. Nu ştiam dacă mă lăsam amăgită de fantome sau dacă era o abilitate latentă, care se ivea ori de câte ori îmi ţineam *cornicello-ul* şi mă concentram. Indiferent de motiv, trebuia doar să-mi las instinctul să mă ghideze.

După câteva minute de rătăcire de-a lungul unor străzi dosite, unite într-o reţea ce-mi amintea vag de o pânză de păianjen, m-am îndepărtat tot mai mult de catedrală, până când m-am oprit în faţa unei uşi pe care flăcările imprimaseră o broască încoronată. Reuşisem!

Mă simţeam un pic ameţită. Am dat drumul amuletei şi m-am gândit cu atenţie la următorul pas. Puteam să mă întorc, să merg la Sea & Vine şi să las coşmarul în urmă. Să-i las pe prinţii Iadului în seama cuiva mai bine pregătit să-i înfrunte. Sau puteam încerca să semăn mai mult cu Vittoria.

Am scos jetonul din corset şi l-am lipit de uşă, rugându-mă să nu calc un pic *prea* îndeaproape pe urmele surorii mele.

Optsprezece

Pentru vrăji de curaj, unge o lumânare roşie cu următoarele ingrediente în timpul lunii în creştere şi las-o să ardă până când se stinge flacăra: o parte piper roşu, o parte cuişoare, ulei de două ori binecuvântat şi o lingură cu vârf de cărbune măcinat.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Uşa s-a deschis şi am coborât un rând de trepte care scârţâiau înainte să păşesc într-o ascunzătoare subterană. Luând în considerare intrarea murdară din fundătură, am crezut că lăcaşul păcătos al lui Greed avea să fie întunecat şi părăginit. O presupunere parţial corectă. Sala supraaglomerată era într-adevăr întunecată – pereţi de cărămidă, un bar din abanos strălucitor, care se întindea pe toată lungimea încăperii, şi mai multe mese bordo-închis, acoperite cu catifea, dispuse pe podeaua din gresie.

La fiecare masă era în desfăşurare un joc diferit de cărţi. O rundă intensă de *scopa*[32] stârnise cea mai mare vâlvă. Bărbaţi şi femei se adunaseră, cu privirile aţintite asupra a ceea ce sperau să fie o mână câştigătoare. Aveam un presentiment că singurul câştigător, în adevăratul sens al cuvântului, era prinţul-demon rezident.

Promisiunea bogăţiei pusese stăpânire pe casa de jocuri. Dorinţa de avere şi de putere era atât de

32 Unul dintre cele trei mari jocuri naționale de cărți din Italia (n. tr.).

intensă, încât părea aproape palpabilă, o fiinţă tânjind să capete trup. Mi-am imaginat-o întinzându-şi mâinile spre gâtul meu şi strângând până când fiecare răsuflare avea să se transforme într-o luptă lacomă după aer. Ochii mi-au săgetat de la un tablou păcătos la altul.

Lăcomia, în numeroasele sale forme, şi-a făcut apariţia. Fie că era vorba de putere, bogăţie sau atenţie, abundenţa era otrava preferată aici, iar clienţii nu prea dădeau semne că s-ar sătura. M-am întrebat dacă ştiau cât e ceasul, că soarele tocmai răsărise şi îi îndemna să iasă din nou la suprafaţă, să trăiască. Unii erau traşi la faţă, obosiţi, de parcă ar fi fost treji de zile întregi, dependenţi de orice formă de lăcomie aleasă. În atmosferă mai stătea la pândă şi o umbră de violenţă, ca şi cum o simplă nevoie sau dorinţă se putea preschimba în ceva letal în orice clipă. Nu era greu să-ţi imaginezi o persoană ademenită de un astfel de instinct, dispusă să-şi înjunghie concurenţa şi să ia cu forţa orice îşi dorea.

Priviri pătrunzătoare străbăteau sala dintr-un capăt în altul, iar curiozitatea m-a îndemnat să urmăresc fiecare căutătură în parte. Într-un colţ, un bărbat câştiga atenţia celor din jur prin destuparea a zeci de sticle scumpe, oferind de băut celor care se desfătau în prezenţa lui. În capătul opus al sălii, bărbaţi şi femei îşi scoteau lent veşmintele, câte unul pe rând, legănându-şi trupurile aproape goale în speranţa de a capta privirile lacome ale celor mulţumiţi cu rolul de spectatori. Atenţia era viciul lor şi, deşi mi se părea greşit să particip la ceva care cu siguranţă sporea puterea lui Greed, îmi era

cu neputinţă să-mi desprind ochii de la spectacolul senzual.

M-am smuls din transă şi m-am uitat după demonul despre care bănuiam că se află prin preajmă.

O uşă de-a lungul peretelui îndepărtat era flancată de paznici încruntaţi, îmbrăcaţi elegant. Eram dispusă să pariez pe orice că acolo aveam să-l găsesc pe Greed. *Dacă* îmi puteam croi drum prin sala aglomerată. Erau atât de mulţi clienţi, încât trebuia să păşesc cu grijă. Am încercat să ocolesc grupurile de oameni care stăteau în spatele jucătorilor de cărţi, dar abia m-am strecurat printre trupurile nemişcate. Chelneri purtau tăvi de argint pline de mâncare şi băutură, îngreunându-mi şi mai mult înaintarea. Am reuşit să trec de un şir de oameni care dădeau pe gât, într-un mod impresionant, pahare de prosecco, înainte să izbucnească o încăierare în spatele meu.

La cea mai apropiată masă au izbucnit urale şi râsete zeflemitoare. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi mi-am mijit ochii dincolo de o mulţime de curioşi care se adunaseră să vadă ce anume stârnise o asemenea reacţie. Uşa se afla în continuare la o distanţă nefiresc de mare.

Am dezbătut dacă să sar sau nu pe mese şi să le străbat în goană când i-am auzit numele – la fel de dureros ca o lamă înfiptă în inimă.

— Vittoria!

M-am răsucit încet, căutându-l pe cel care o strigase pe sora mea. Ochii mi s-au oprit asupra unui bărbat de vârsta tatălui meu, pe jumătate aşezat pe scaun, pe jumătate înclinat, la un pas să

cadă pe podea. Grămezi de jetoane şi de pahare goale erau stivuite în jurul lui, la întâmplare, într-un haos desăvârşit. Şi-a ridicat privirea, iar eu am inspirat adânc. Domenico Nucci Senior.

— *Signore* Nucci. Sunteţi…

— Vittoria, fii o fată bună şi vezi ce-i cu băutura mea, bine?

Şi-a îndreptat atenţia către următoarea carte de joc pe care cineva a trântit-o pe masă.

— Poate îmi aduci şi nişte calamari din ăia prăjiţi, cu sos *arrabbiata* în plus, în care să-i înmoi. Va fi un alt joc lung. Trişorii ăştia scot tot ce-i mai rău din mine.

A zâmbit de parcă împărtăşeam cine ştie ce mare secret.

— Nu sunt… Sunt Emilia, sora mea e…

Signore Nucci era evident beat şi probabil credea că se afla la Sea & Vine, comandând cina. Sosul *marinara* picant şi caracatiţa prăjită se numărau printre cele mai populare preparate ale noastre. Asta explica şi de ce mă confundase cu Vittoria – uneori îi ajuta pe tatăl şi pe unchiul nostru în sala de mese.

— Mă voi asigura că cineva vă aduce în curând mâncarea.

M-am întors şi m-am izbit de un piept tare. Unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi elegant, care până de curând păzise uşa, se uita acum ameninţător la mine, privindu-mă de sus.

— Şeful ar vrea să-ţi vorbească. Vino după mine!

Fără a o putea descrie într-un anume fel, durerea pe care o simţisem pentru că fusesem

confundată cu sora mea a fost imediat înlocuită de teamă. L-am urmat pe bărbatul musculos în timp ce elibera drumul către uşă. Orice se afla dincolo de ea, emana putere, un semn că un prinţ al ladului îşi avea reşedinţa acolo. Vibram de nelinişte, aşa că m-am străduit să mă calmez.

Bărbatul mi-a ignorat complet starea de agitaţie şi a împins uşa în lături. A năvălit în încăpere fără să mai arunce o privire în spate şi, neavând de ales, l-am urmat.

— E aici, *signore!*

Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc – poate un dragon care suflă foc şi păzeşte un munte de aur şi bijuterii ori o broască otrăvitoare foarte mare, cu o limbă şfichiuitoare acoperită de ţepi –, dar în niciun caz o cameră fastuoasă, cu covoare persane suprapuse, un birou nefiresc de mare, fotolii somptuoase din piele şi un candelabru orbitor de cristal. Totul era elegant şi primitor, în vrăjmăşie cu fiorii care îmi şerpuiau pe spate.

Prinţul Casei Lăcomiei stătea în spatele biroului masiv, cu vârfurile degetelor unite sub bărbie şi o expresie plictisită întipărită pe chipul sculptat într-un mod aproape artistic. Într-un cuvânt, părea turnat în bronz. De la părul castaniu-închis până la ochii scăldaţi într-o nuanţă intensă de brun-roşcat, m-a dus cu gândul la monedele de cupru topite şi turnate într-o formă umanoidă. Dacă avea un pumnal ca Envy sau Wrath, îl ascunsese bine. Ceea ce m-a făcut să am şi mai puţină încredere în el.

— Cu toate că nu am anticipat această întâlnire, mă declar mulţumit.

Demonul şi-a ridicat colţurile buzelor, însă

zâmbetul părea straniu, nu chiar natural.

— Te rog, ia un loc!

A făcut semn către unul dintre fotoliile din faţa lui, dar am rămas lângă uşă. Fie puterile îi erau mult diminuate, în pofida lăcomiei revărsate din casa lui de pariuri, fie le temperase pentru întâlnirea de faţă. Un joc specific demonilor – să se prefacă vlăguiţi ca să-şi ademenească prada; totuşi, în această cameră, el nu părea să ascundă cine era sau de unde venea.

Doi paznici-demoni stăteau în spatele lui, cu braţele încrucişate, mârâind din străfundul gâturilor. Unul avea piele de reptilă, verde pal, şi ochi coloraţi în aceeaşi nuanţă, iar celălalt era acoperit cu blană scurtă, ca de căprioară, şi mă urmărea cu ochi de-un abanos lichid. Din capul lui ieşeau două coarne curbate, cu vârfurile îndreptate în lături. Era deconcertant să văd ceva care arăta aproape uman cu pielea şi ochii unui animal. Am încercat să mă conving să traversez încăperea, dar nu mi-am putut forţa trupul să mă ducă în apropierea acelor demoni.

— Eu…

Ochii lui Greed s-au mutat încet de la mine la ce îmi captase atenţia. A eliberat odaia pocnind din degete. Când s-a uitat din nou la mine, în privirea lui am zărit o foame neobişnuită – una care evoca posesia. Nu voia să mă seducă, voia să mă *stăpânească.* Nu aş fi fost un trofeu pentru el, aşa cum mă considera Envy, ci o unealtă pentru putere.

— Emilia! Te rog! a insistat el, dând din cap către fotoliul liber. Nimeni nu te va răni cât timp

eşti aici! Îţi dau cuvântul meu!

Asta i-a zis lupul găinii mici. Faptul că mi-a rostit numele m-a descurajat, dar am reuşit să mă apropii cu paşi mari şi încrezători, prefăcându-mă mai bine ca niciodată că nu mi-e teamă, şi m-am aşezat.

— Sora mea ţi-a spus cum mă cheamă?

— Nu! Tu ai făcut-o! Iartă-mi lipsa de politeţe, însă am informatori răspândiţi în tot clubul. Ţi-au auzit conversaţia cu unul dintre clienţii mei obişnuiţi.

De data aceasta, a afişat un zâmbet aproape convingător. M-am întrebat dacă mi-a simţit frica şi şi-a adaptat reacţiile în consecinţă. Gândul, de altfel nedorit, m-a neliniştit şi mai tare. Să fiu singură cu Greed era o idee cumplit de pripită, dar chiar n-am putut găsi o modalitate mai bună de a obţine informaţii de la el.

— De fapt, Vittoria nu te-a menţionat absolut deloc. Asta e într-adevăr o surpriză.

A umplut două pahare cu apă dintr-o carafă pe care nu o observasem, apoi l-a împins pe unul dintre ele spre mine. Pe sticlă erau întipărite broaşte încoronate. Am acceptat apa, dar nu am băut.

— De ce ai ales o broască?

— Sunt creaturi lacome. Nu se mulţumesc nici cu uscatul, nici cu apa, pentru că le doresc pe amândouă.

Avea sens. Dacă luai în considerare raţionamentul atipic al demonilor.

— Te-a invocat Vittoria?

— Eşti plină de întrebări! a spus Greed, care m-

a studiat îndeaproape. E straniu... cât de identice sunteţi!

Tonul folosit nu-mi oferea nici măcar un indiciu cu privire la emoţiile lui. Era o constatare. Nimic mai mult. Moartea surorii mele părea să-l lase indiferent.

— Ştiu că sora mea a venit aici înainte să fie ucisă. Vreau să ştiu de ce. Ce a vrut de la tine?

— Hmmm... Direct la jugulară! O mişcare îndrăzneaţă, şoricelule!

S-a lăsat pe spate, cu o privire pătrunzătoare, vicleană. M-am străduit din răsputeri să nu mă foiesc sub examinarea lui minuţioasă.

— Se pare că am informaţii valoroase pe care ţi le-ai dori. Iar tu, *signorina* di Carlo, ai la rândul tău ceva de mare valoare pentru mine. Îţi voi răspunde cât pot de bine la întrebări, însă doar în schimbul amuletei tale.

Mâna mi s-a dus instinctiv la *cornicello.*

— De ce o vrei?

— Ştii ce este?

— Un talisman popular pentru a alunga deochiul.

Potrivit *nonnei,* spre deosebire de talismanele *Malocchio,* purtate de fiinţele umane, *cornicello-ul* mai avea şi o putere distinctivă, şi anume să condamne lumea la un amurg etern dacă îl uneam cu cel al surorii mele. Am decis să păstrez partea asta pentru mine, în eventualitatea în care demonul începea să saliveze pe costumul lui bine croit.

— Hmm...

Greed a scos un săculeţ de catifea din sertarul

biroului şi a lăsat să-i cadă un colier în palmă – un lanţ de aur cu un rubin de mărimea unui ou de prepeliţă, care scânteia în lumină. Răspândea o esenţă ciudată, de parcă i-ar fi aparţinut unui suflet îndurerat, al cărui vaiet lung şi ascuţit se auzea în depărtare. Un sunet extrem de neplăcut.

Voiam să pună obiectul înapoi acolo unde îl găsise. Imediat!

— Ce este?

— Se numeşte Ochiul Întunericului şi îi acordă oricui îl poartă protecţie deplină împotriva creaturilor cu intenţii răuvoitoare. Dă-mi amuleta şi este al tău!

Un asemenea cadou nu venea fără un preţ.

— Ce altceva mai doreşti?

— Să te alături Casei Lăcomiei!

M-am uitat fix la Greed, înfiorată, şi am simţit că pielea încearcă să mi se desprindă de pe trup, în semn de protest, în timp ce demonul îmi susţinea cu îndârjire privirea. Era chipeş, într-un mod convenţional, dar exista ceva în neregulă cu el. Avea ochii goliţi de emoţii umane. Părea diferit şi… greşit. Nu mi-am putut imagina sora îndrăgostindu-se de acest demon, nici măcar tânjind după el. Prin urmare, motivul care îi călăuzise paşii aici nu avea nimic de-a face cu seducţia. Greed deţinea informaţia dorită de ea. Una pe care îmi doream să o obţin la rândul meu.

— De ce vrei să mă aliez cu tine?

— Deoarece cred că îmi vei fi foarte utilă în viitor. Dacă devii regină, îmi vei datora o favoare. Una puternică, totodată, dacă acest talisman ajunge să-ţi salveze viaţa!

Din moment ce Greed nu-mi părea defel o creatură înclinată să parieze, eram şi mai reticentă să-i accept micul cadou.

Nu intenţionam să devin Regina celor Malefici şi a naibii să fiu dacă aveam să îi dau un motiv să mă ajute să urc pe acel tron întunecat!

— I-ai oferit Ochiul Întunericului surorii mele?

— Acceptă-mi învoiala şi vei afla!

— Dacă nu vei răspunde la întrebări simple, mă tem că discuţia se încheie aici!

M-am ridicat, pregătită să mă îndepărtez cât de mult posibil de acest prinţ şi de lăcaşul său, când scaunul i-a scrâşnit pe podea.

— Stai!

S-a aşezat din nou şi, de îndată ce a pus colierul cu rubin la loc în săculeţ, tensiunea din umerii mei s-a mai diminuat.

— Ca o dovadă de bună-credinţă, îţi voi răspunde la *una* dintre întrebări.

— Şi ce vrei să primeşti în schimb?

— Nimic! Îţi dau cuvântul meu! Nu uita că oferta este pentru o singură întrebare, orice altceva te va costa.

Mi-am reluat locul, chibzuind intens la următoarea mişcare. Erau atât de multe întrebări la care aveam nevoie de răspuns, dar niciuna nu merita preţul cerut, şi anume să renunţ la *cornicello-ul* meu. M-am gândit cu atenţie la lista pe care o scrisesem noaptea trecută şi m-am concentrat pe detaliul care mă sâcâise cel mai tare. Însemna ceva. Voiam să ştiu ce. Mi-am ales cuvintele cu mare precizie.

— Spune-mi despre Cornul lui Hades.

Dacă l-a surprins alegerea mea, şi-a mascat perfect reacţia.

— Este o cheie care încuie Porţile Iadului.

— Am auzit că face parte dintr-un blestem. Că dacă o vrăjitoare îl poartă, va avea putere asupra Diavolului.

— Legendele vrăjitoarelor sunt fascinante prin neadevărurile pe care le răspândesc. Cornul lui Hades a fost un dar. Sora ta ştia adevărata poveste.

Voiam cu disperare să o aflu de la el, însă o întrebare mai importantă cerea un răspuns.

— Cum spulberi vraja unui demon care a fost aruncată asupra unui obiect?

Drept răspuns, Greed mi-a oferit un zâmbet otrăvitor.

— Ţi-am spus despre Cornul lui Hades. Restul te va costa. Nu cred în a da fără a dobândi ceva în schimb.

Zâmbetul mi-a devenit uşor viclean.

— Conform regulilor tale, asta a fost prima mea întrebare propriu-zisă.

Demonul şi-a rotit umerii înapoi, umflându-şi puţin nările. Eram pe jumătate convinsă că urma să sară peste birou şi să-şi înfăşoare mâinile în jurul gâtului meu.

— Ce fată isteaţă! a spus el după câteva clipe de tăcere.

A întins mâna după pahar şi a băut cu lăcomie, iar încheieturile i s-au albit în timp ce probabil se gândea la formularea mea.

— Sacrifică un pic din tine!

— Nu-i un răspuns cinstit.

— O, dar chiar este!

Greed a mai luat o înghiţitură de apă.

— Ai vrea să mai pui o întrebare?

Voiam să îi mai pun încă o duzină, dar să obţin informaţii utile de la un prinţ al Iadului se dovedise a fi o sarcină mai dificilă decât credeam. Am strâns din buze.

Demonul şi-a ridicat cizmele pe birou, apoi şi-a unit din nou vârfurile degetelor.

— Permite-mi să fiu direct, *signorina* di Carlo. Sora ta mi-a dat amuleta ei, cunoscându-i importanţa. Am nevoie atât de a ei, cât şi de a ta pentru a urzi o vrajă. Dă-mi amuleta ta şi jur că-ţi voi proteja lumea!

Ah, cum să nu! Imediat după ce urma să o prade şi să o distrugă. Indiferent de circumstanţe, eram convinsă până-n măduva oaselor ca sora mea nu i-ar fi dat de bunăvoie *cornicello-ul.* Dacă într-adevăr îl avea, atunci îl luase. Ştiam cu certitudine că Vittoria îl purtase în ziua în care murise. Am înghiţit în sec. Posibilitatea să mă aflu în faţa ucigaşului surorii mele părea din ce în ce mai mare. I-am eliminat pe vânătorii de vrăjitoare de pe lista de suspecţi pe care o aveam în minte. Până în clipa aceea, toate indiciile continuau să mă îndrume spre demoni.

M-am întrebat dacă Greed îi spusese surorii mele o poveste similară, iar ea îl refuzase. Îmi era destul de frică de ce ar fi putut face dacă încercam şi eu să plec. Probabil că simţea frica, aşa că am tăinuit-o înlăuntrul meu, în cel mai adânc lăcaş dintre toate, şi am blufat.

— Dacă Vittoria ţi-a dat amuleta, arată-mi-o!

— Ah! a exclamat el, răsuflând lung. Mă tem că nu este posibil.

— Nu este posibil sau nu o vei face?

— Ai dreptate în ambele privinţe. O Viperidae a fost invocată în acest tărâm. Cuibul se află sub catedrală şi, ei bine, sunt creaturi foarte protectoare în ceea ce priveşte căminul lor. Amuleta va rămâne acolo până când va decide să renunţe la ea.

Nu m-am obosit să întreb ce este o Viperidae sau cine o invocase. Mă îndoiam că avea să-mi mai destăinuie ceva după ce obţinusem informaţii de la el prin intermediul unui vicleşug.

— Şi ai pus amuleta acolo…

Nu m-am aşteptat la un răspuns şi nici nu mi-a oferit unul. Era foarte puţin probabil ca el să fi pus ceva ce îşi dorea cu atâta îndârjire într-un loc în care nu putea avea acces. Dar bănuiam că sora mea ar fi făcut-o. Ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că Vittoria nu i-ar fi oferit niciodată nimănui – darămite unuia dintre Malefici – amuleta ei. Şi-n niciun caz de bunăvoie.

Ceva nu se lega în povestea lui Greed. Speram că, împotriva tuturor aşteptărilor, mă minţea doar pe jumătate, dar nu-mi puteam asuma un asemenea risc. Totuşi, mi-a dat un alt obiectiv pe termen scurt pe care să mă axez – aveam să recuperez *cornicello-ul* surorii mele şi să o întreb pe *nonna* de ce un demon ar fi atât de interesat de ambele amulete.

— Deci? m-a întrebat el. Am ajuns la o învoială, *signorina* di Carlo?

— *Grazie,* am răspuns, ridicându-mă în

picioare, dar răspunsul meu rămâne nu!

Nouăsprezece

Un prinţ al Iadului este cel mai periculos dintre demoni. Are o înfăţişare angelică, dar îţi va smulge inima din piept cu ghearele. Pentru a-i combate puterea, poartă sau desenează o amuletă cimaruta – o ramură a unui virnanţ[33], cu cinci tulpini care încolţesc în modele potrivite, conform nevoilor tale. Alege cinci imagini indispensabile ca să alungi un prinţ-demon înapoi în lumea subterană. De exemplu: o cheie, un pumnal, o bufniţă, un şarpe şi o lună îl vor trimite direct în Iad.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Sângele reprezenta cheia descătuşării magiei demonice.

M-am gândit toată după-amiaza la răspunsul aparent inofensiv al lui Greed, iar piesele de puzzle s-au potrivit treptat la locurile lor. Am numărat câteva cazuri în care sângele fusese încorporat în magia demonică. Pentru a invoca un demon, trebuia să ofer sânge drept jertfa.

Nu puteam uita de Wrath şi de pactul lui de sânge. Sau de presupusa datorie de sânge menţionată de *nonna.*

Am încercat şi nu am reuşit să-mi ascund repulsia. Oare ceream prea mult ca demonii să accepte un pic de vin în schimb? Am oftat şi mi-am înţepat degetul cu un ac, lăsând o singură picătură

33 Plantă erbacee aromatică cu flori galbene, dispuse în formă de umbrelă, cu miros pătrunzător, neplăcut, utilizată în medicină (n. tr.).

să cadă pe jurnalul Vittoriei. Mi-am ţinut răsuflarea cât l-am studiat cu atenţie, aşteptând vreun semn că vraja a rezistat sau s-a spulberat.

Nu a existat niciun eveniment cataclismic, nicio lumină ori străfulgerare. Într-o clipă nu-l puteam deschide, iar în următoarea nimic nu mă mai oprea să o fac. Am ezitat, cu cotorul pe jumătate rupt în mâini. Încercasem să cunosc secretele jurnalului de atât de mult timp, încât acum îmi era puţin teamă de ceea ce aveam să găsesc. Îmi putea dezvălui numele ucigaşului surorii mele. Cu cât aflam mai multe, cu atât mă îndoiam mai tare că vânătorii de vrăjitoare erau responsabili. Prinţii-demon preluau conducerea, ca fiind cei mai probabili să ucidă. Dar dacă Diavolul avea nevoie de o vrăjitoare, nu prea avea sens ca ei să-i zădărnicească eforturile. Ceea ce însemna că o persoană din cercul nostru ar fi putut fi de vină. M-am înfiorat pe loc. Era uşor să crezi că fusese ucisă de un demon, însă gândul că ar fi fost cineva pe care îl cunoştea…

Am inspirat adânc şi am început să citesc cele mai intime gânduri ale Vittoriei.

Primele pagini conţineau informaţii despre parfumurile pe care le crease. Despre vrăji aleatorii sau talismane pentru Binecuvântările Lunii şi noroc. Am găsit o schiţă, poate chiar două, a unei *cimaruta,* şi alte câteva simboluri pe care nu le-am recunoscut. M-am oprit asupra unei pagini cu însemnări în detaliu ale unei sesiuni de divinaţie ale Claudiei. Eram pe cale să trec la următoarea pagină când ceva mi-a atras atenţia. O notă mică, aproape nesemnificativă, pe care o lăsase pentru

ea însăşi.

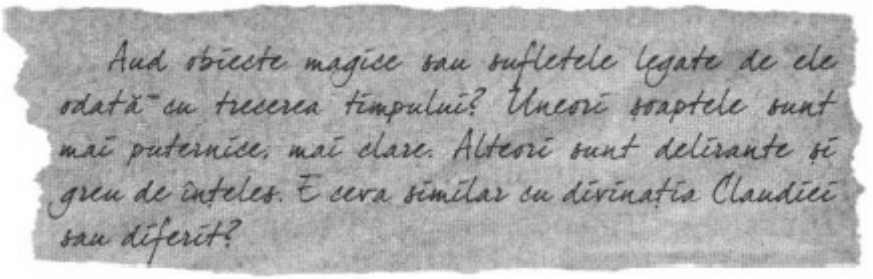
Aud obiecte magice sau sufletele legate de ele
odată cu trecerea timpului? Uneori soaptele sunt
mai puternice, mai clare. Alteori sunt delirante și
greu de înțeles. E ceva similar cu divinația Claudiei
sau diferit?

Auzea obiecte magice? M-am uitat lung la rândurile scrise, fără să clipesc. Trebuia să fi înţeles cumva greşit. Vittoria nu pomenise niciodată de această abilitate. Iar noi nu păstram secrete una faţă de alta. Eram geamăna ei, cealaltă jumătate – dar, pe de altă parte, nici eu nu-i spusesem despre *luccicare.*

Am privit într-o lumină nouă evenimentele din noaptea în care aveam opt ani. Era foarte posibil ca ea să fi dezvoltat la rândul ei o abilitate latentă. La fel ca mine. Deşi o considerasem o anomalie, pentru că eu fusesem cea care ţinuse ambele amulete. Nu-i destăinuisem nimic surorii mele, deoarece nu voiam să-şi facă griji cu privire la repercusiuni sau să se învinovăţească, din moment ce fusese ideea ei.

Am trecut repede la următoarea pagină, dar nu am găsit nimic neobişnuit. Nici măcar un indiciu despre magia ei. Am dat încă una, apoi încă una. Ajunsesem la mijlocul jurnalului înainte să descopăr un alt pasaj despre magia stranie şi secretă.

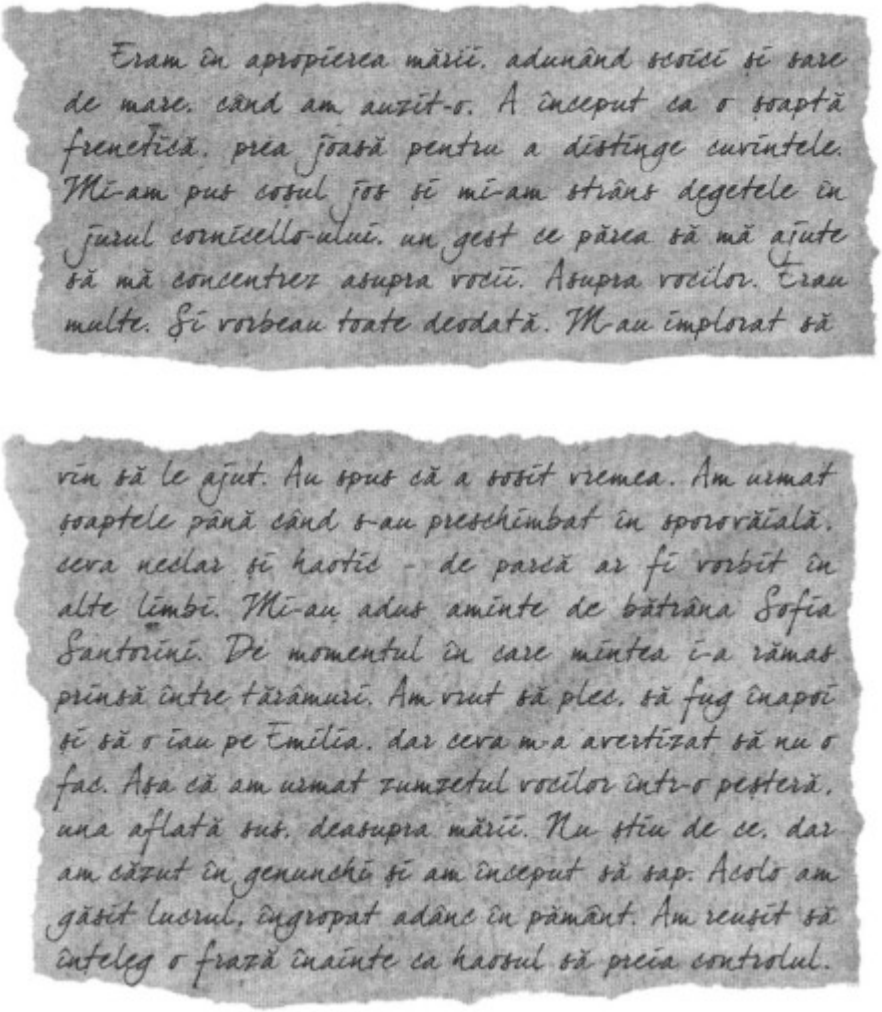
Eram în apropierea mării, adunând scoici și sare de mare, când am auzit-o. A început ca o șoaptă frenetică, prea joasă pentru a distinge cuvintele. Mi-am pus coșul jos și mi-am strâns degetele în jurul cornicello-ului, un gest ce părea să mă ajute să mă concentrez asupra vocii. Asupra vocilor. Erau multe. Și vorbeau toate deodată. M-au implorat să vin să le ajut. Au spus că a sosit vremea. Am urmat șoaptele până când s-au preschimbat în șoaptă. Ceva neclar și haotic - de parcă ar fi vorbit în alte limbi. Mi-au adus aminte de bătrâna Sofia Santorini. De momentul în care mintea i-a rămas prinsă între tărâmuri. Am vrut să plec, să fug înapoi și să o iau pe Emilia, dar ceva m-a avertizat să nu o fac. Așa că am urmat zumzetul vocilor într-o peșteră, una aflată sub, deasupra mării. Nu știu de ce, dar am căzut în genunchi și am început să sap. Acolo am găsit lucrul, îngropat adânc în pământ. Am reușit să înțeleg o frază înainte ca haosul să preia controlul.

Din păcate, geamăna mea nu scrisese fraza pe care o auzise. Am expirat zgomotos, cu mâinile tremurând în timp ce răsfoiam restul jurnalului. Nu am dat peste nici un alt pasaj despre misteriosul „lucru” pe care îl găsise îngropat sub pământ. Am examinat florile şi inimile mâzgălite, am cercetat însemnările despre visele Claudiei şi am citit cu atenţie toate întrebările ale căror răspunsuri sora

mea le notase.

Nu m-a lăsat inima să citesc partea despre ceea ce ajunsese să fie ultima noastră noapte petrecută împreună. Până în clipa aceea nu existau nume, persoane în care nu avusese încredere ori demoni cu care încheiase învoieli. Cum de ajunsese să accepte să se căsătorească – atenţia mi s-a oprit pe ceva ce mi-a umezit palmele.

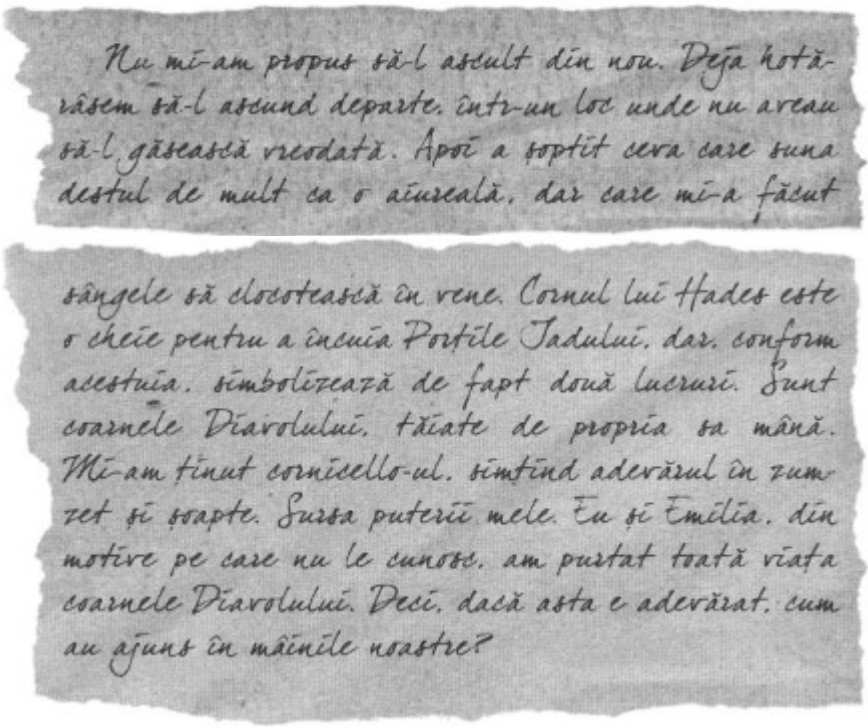
Nu mi-am propus să-l ascult din nou. Deja hotărâsem să-l ascund departe, într-un loc unde nu aveau să-l găsească vreodată. Apoi a șoptit ceva care suna destul de mult ca o amiroslă, dar care mi-a făcut sângele să clocotească în vene. Cornul lui Hades este o cheie pentru a încuia Porțile Iadului, dar, conform acestuia, simbolizează de fapt două lucruri. Sunt coarnele Diavolului, tăiate de propria sa mână. Mi-am ținut cornicello-ul, simțind adevărul în zumzet și șoapte. Sursa puterii mele. Eu și Emilia, din motive pe care nu le cunosc, am purtat toată viața coarnele Diavolului. Deci, dacă asta e adevărat, cum au ajuns în mâinile noastre?

Am închis încet jurnalul şi am expirat. O, sfântă zeiţă! Coarnele Diavolului! Era greu de crezut şi totuşi… ştiam că e adevărat. Purtaserăm Cornul lui Hades încă de la naştere. Nu-i de mirare că Greed se arătase atât de interesat de amuletele noastre – nici măcar nu puteam să încep să-mi imaginez

daunele pe care le putea provoca dacă reuşea să pună mâna pe amândouă. Am înlăturat gândul distructiv din minte şi am recitit ultima frază scrisă de sora mea. Era o întrebare excelentă. Una la care intenţionam să obţin imediat răspunsul.

*

— Era şi timpul să laşi deoparte preocupările întunecate, *bambina!* Părinţii tăi sunt foarte îngrijoraţi!

Nonna m-a privit din balansoarul pe care îl târâse de lângă ceaun, în care ceva fierbea înăbuşit. Pretutindeni în jurul ei ardeau lumânări pentru pace şi somn odihnitor.

— Toată ziua am stat cu groaza-n sân, crezând că zaci singură pe undeva, cu inima scoasă. La fel ca sora ta. Ai idee prin ce-am trecut?

Da! Şi uram situaţia, dar nu eram singura membră a familiei di Carlo care avea de dat explicaţii. Am intrat în bucătărie şi am pus pumnalul lui Wrath şi apoi *cornicello-ul* meu pe blat.

— Acesta este unul dintre coarnele Diavolului? am întrebat-o, iar ea a pălit. Am purtat în tot acest timp Cornul lui Hades?

— Nu vorbi prostii! Cine ţi-a umplut capul cu poveştile astea?

Nonna s-a ridicat şi s-a dus la ceaun, a adăugat câteva ierburi şi le-a amestecat în cea mai nouă esenţă a ei. Mirosea a molid şi mentă. M-am întrebat de unde făcuse rost de o plantă veşnic verde, dar n-am întrebat-o.

— Nu credem în astfel de lucruri, *bambina.*

— O Viperidae a fost invocată şi păzeşte amuleta Vittoriei.

S-a oprit numaidecât din amestecarea compoziţiei.

— Deci e adevărat! *Malvagi-i* s-au întors!

Am aşteptat ca *nonna* să înceapă să murmure farmece de protecţie sau să fugă dintr-un colţ în altul al casei, verificând dacă la toate ferestrele şi uşile erau ierburile şi ghirlandele de usturoi pe care le agăţase pentru a împiedica lucrurile malefice să se strecoare înăuntru. Nu mi-a cerut să iau ulei de măsline şi un vas cu apă ca să mă asigur că răul nu se afla chiar în acest moment în căminul nostru. Această versiune calmă şi cu sânge-rece a bunicii îmi era complet străină.

Îşi făcuse dintotdeauna griji în privinţa Diavolului şi a acoliţilor săi demoni, hoţii de suflete.

Pruncii fiinţelor umane aveau cântece pentru copii, dar noi învăţaserăm despre cei şapte prinţi-demon şi despre cei patru – în special – de care familia di Carlo trebuia să se teamă cel mai mult. Nu uitasem că Wrath fusese menţionat. Nici nu-mi dădusem seama dacă el era cel care avea să tânjească după sângele meu, să-mi subjuge inima, să-mi fure sufletul sau să-mi ia viaţa. Sinceră să fiu, mi-l puteam imagina cum împlineşte oricare dintre profeţii.

Bunica a învârtit lingura de lemn în amestecul care clocotea bolborosind, încăpăţânându-se să-şi menţină privirea fixată pe mânerul cioplit şi să nu spună nimic. Bineînţeles! Acum, că toate coşmarurile şi poveştile de groază prindeau viaţă,

rămânea tăcută.

— *Nonna,* trebuie să-mi spui despre Cornul lui Hades! Vittoria ştia despre asta şi a fost ucisă. *Te rog!* Dacă nu vrei să am parte de aceeaşi soartă, trebuie să-mi spui ce este şi de ce îl purtăm! Merit să ştiu!

S-a uitat pierdută în ceaun şi a oftat.

— Zile întunecate se răsfrâng asupra noastră. E timpul să fii o războinică a luminii!

Nonna şi-a abandonat esenţele şi a scos un urcior cu vin din servantă. Şi-a turnat un pahar de *chianti,* apoi s-a aşezat în balansoar.

— Nu mi-am dorit niciodată să se ajungă la asta, copilă! Dar firele Sorţii îşi ţes propria magie. Cine suntem noi, dacă nu nişte marionete mânuite de ale lor sfori cosmice?

Criptică, evident. Ca de obicei. Am decis să încep cu detaliile minore şi să-mi croiesc drum spre întrebările mai dificile.

— E într-adevăr o cheie pentru a încuia Porţile Iadului?

— Da şi nu! Are puterea să deschidă şi să închidă porţile, dar nu face doar atât.

— Sunt coarnele Diavolului?

— Da!

— Şi ai ştiut tot timpul?

Nonna a încuviinţat cu o mişcare din cap. M-am uitat lung la ea, încercând să procesez faptul că bunica mea – care ne făcuse să ne binecuvântăm amuletele pentru a ne proteja de prinţii-demon toată viaţa – ne pusese astfel de lucruri în jurul gâturilor.

— *La Prima* a aruncat o vrajă care le-a

transformat în două amulete mai mici, sperând să le ascundă de toţi cei care le-ar putea căuta.

— Pentru că aparţin Diavolului?

— Pentru că, dacă sunt reunite, nu numai că au puterea să încuie porţile, ci îl pot şi invoca. Ele acordă invocatorului o anumită influenţă asupra lui.

M-am holbat la amuleta pe care o purtasem o viaţă întreagă, încercând să înţeleg de ce sora mea nu venise la *nonna* când aflase toate aceste lucruri. Mai aveam atâtea întrebări despre învoiala ei! Dacă dispuneam de mijloacele necesare pentru a-l controla pe Diavol, de ce nu-i ceruse pur şi simplu *cornicello-ul?*

Avea sens ca Greed să-l caute; păcatul lui era strâns legat de putere. Dar dacă toţi prinţii Iadului tânjeau după putere, atunci de ce nu încercase Wrath să-mi ia *cornicello-ul?*

Ceva spus de Envy a reapărut în mijlocul confuziei.

— Ce este o vrăjitoare-umbră?

Nonna a scos un sunet în semn de dezgust.

— Aşa ne numesc demonii. Vrăjitoare-umbră. Noi suntem cunoscute ca *Stelle Streghe.*

Vrăjitoare-stelare.

— *Noi* suntem cunoscute? De când suntem cunoscute ca Vrăjitoare-Stelare?

— De la începutul liniei noastre de sânge, mi-a răspuns ea, privindu-mă cu ironie. Provenim dintr-un neam străvechi de vrăjitoare, legate de Malefici înainte de blestem. Într-un fel, îndeplineam rolul de gardieni, asigurându-ne că toate creaturile lumii subterane rămân acolo, fără a interveni vreodată

în lumea fiinţelor umane. Pentru o vreme, am lucrat alături de *Malvagi.* Asta a fost înainte…

Paharul *nonnei* a zburat prin cameră şi s-a spart de perete. Vinul *chianti* picura precum sângele. Am ţipat, dar nu din pricina paharului. O lamă plutitoare zăbovea deasupra gâtului bunicii mele. Demonul meu fantomă se întorsese, iar acum nu mai părea doar o plăsmuire a imaginaţiei mele. Fusese tăcut în ultimele zile şi uitasem de existenţa lui, dar în acest moment era greu să ignori pumnalul cu şarpe al lui Wrath în timp ce strălucea în lumină.

— Vrăjitoare mică şi vicleană ce eşti!

Lama demonului a apăsat pielea *nonnei.* Am clătinat din cap şi am păşit înainte.

— Te rog! Dacă este vorba despre cum l-am păcălit pe Greed, ea nu are nimic de-a face cu asta! Las-o în pace, este nevinovată!

— Nevinovată?

Vocea demonului a sunat ca un şuierat.

— Nu-i nici pe departe aşa!

Înainte să pot traversa bucătăria şi să o dau pe *nonna* din drum, capul i-a fost dat deodată pe spate, iar mâna invizibilă i-a trecut lent lama lui Wrath de-a lungul gâtului. Din rană a ţâşnit sânge. S-a auzit un gâlgâit, iar sunetul s-a numărat printre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le auzisem vreodată. Arma a lovit cu un zăngănit podeaua. Am urmărit întreaga scenă ca şi cum s-ar fi desfăşurat cu încetinitorul.

Când s-a deschis brusc o fereastră, mi-am închipuit că pe acolo fugise demonul invizibil.

Apoi realitatea m-a zguduit până-n măduva

oaselor şi am luat-o din loc. O clipă mai târziu, mă aflam în cealaltă parte a camerei.

— Nu!

Am înhăţat un şervet de pe blat şi l-am ţinut apăsat de gâtul bunicii, oprind sângerarea. Apoi am ţipat până când mi s-a frânt vocea, trezind toată casă din mrejele vrăjii de somn aruncate de *nonna.* Existau vrăji care să ajute la încetinirea fluxului de sânge, dar nu reuşeam să-mi amintesc nici măcar una din cauza panicii tot mai copleşitoare. Parcă mi se blocase mintea şi nu mă puteam concentra decât asupra unei singure nevoi de bază: *ţine apăsat pe rană.*

Mama s-a năpustit prima în bucătărie, iar privirea i-a fugit îndată spre *nonna.* Şi spre balta de sânge din ce în ce mai mare. Lacrimile îmi curgeau pe obraji, înceţoşându-mi vederea.

Nu aveam să-mi las bunica să moară. Nu aşa!

Tata a apărut un minut mai târziu, făcând ochii mari la scena din faţa lui.

— Aduc bandaje!

Am încetat să mai fiu atentă la orice altceva cu excepţia ţinerii şervetului apăsat ferm pe rana bunicii. Minutele se scurgeau în continuare. Sângele îmbiba bumbacul, iar mama spunea o rugăciune deasupra unei paste groase din ierburi pe care o preparase. Nu am cedat. Voiam să fiu genul de persoană care nu intră în panică şi poate acţiona calm. Dar raţiunea nu mi-a domolit groaza. Mama a încercat să-mi dea mâinile la o parte, dar am refuzat să mă urnesc din loc. Trebuia să aplic în continuare presiune. *Nonna* avea nevoie de mine.

— E în regulă, draga mea! Lasă-mă să pun asta

pe ea! Va închide rana!

— Nu pot!

— Ba da, poţi! Totul e bine!

A fost nevoie de încă puţină muncă de convingere, dar, în cele din urmă, mi-am retras mâinile. *Nonna* a alunecat pe podea, respirând greu. Am văzut astfel de reacţii la animale rănite şi nu era un semn bun.

Mama a întins pasta groasă peste rană, apoi a înfăşurat unul dintre bandajele curate în jurul ei. Tata le adusese înainte să plece la muncă, verificând dacă mai există intruşi şi baricadând fereastra. După câteva clipe, mama a terminat de pansat rana cu o rugăciune către zeiţa sănătăţii şi a bunăstării, ca să o vindece rapid pe *nonna.* Am înălţat la rândul meu o rugăciune, sperând că ne-a ascultat pe amândouă.

— Ajută-mă să o duc în pat, Emilia!

Mi-am şters lacrimile şi am făcut ceea ce mi s-a cerut. După ce o întinsesem pe saltea, mama a tras un scaun lângă pat ca să stea de veghe, iar eu m-am aşezat lângă perete şi am rămas acolo până când soarele a dispărut de pe bolta cerească, lumina apusului scăldând odaia în nuanţe de violet şi negru, de parcă ar fi fost la rândul ei învineţită. Într-un final, respiraţia *nonnei* s-a uniformizat şi a căzut într-un somn profund şi reconfortant. Supravieţuise, dar nu mulţumită mie. Slavă zeiţei!

— Draga mea, ar trebui să te odihneşti puţin! Bunica ta va fi bine! Ce e mai rău a trecut.

Am dat din cap, dar acum nu puteam să dorm. Nu eram sigură că aveam să mă mai odihnesc vreodată fără să revăd cu ochii minţii scena

sângeroasă. Iar partea cea mai rea era că *nonna* fusese la un pas să moară din cauza mea. Apoi, când avusese cea mai mare nevoie de mine, o dezamăgisem din nou. Uitasem toate vrăjile sau farmecele de vindecare. Mă pierdusem şi îi îngăduisem fricii să preia controlul. Dacă nu aş fi început să investighez moartea surorii mele sau dacă nu l-aş fi păcălit pe Greed, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

M-am strecurat în bucătărie ca să curăţ sângele înainte ca părinţii mei să-l vadă iar. Am frecat podeaua până când a strălucit şi m-au durut degetele. Apoi am repetat. Am turnat apă, am frecat. Trebuie să îndepărtez petele de pe mortar. Mi-a luat aproape toată noaptea, dar am reuşit în sfârşit să şterg toate urmele fizice ale atacului. Dar amintirea nu avea nicicând să mă părăsească.

Am clătit cârpa, apoi m-am sprijinit de blatul de lucru şi am băut un pahar cu apă. Mi-a luat ceva timp să pun lucrurile cap la cap, dar în cele din urmă mi-am dat seama că demonul invizibil venise aici cu o misiune. Am ridicat mâna, gândindu-mă la rana *nonnei,* şi am dat să-mi ţin amuleta, însă degetele mele n-au găsit nimic. Am uitat că o scosesem. M-am dus să o iau de pe blat şi am înlemnit.

Cornicello-ul meu dispăruse.

Douăzeci

— Arăţi ca dracu’, vrăjitoareo! Parcă ai trecut prin Cele Şapte Cercuri ale Iadului.

L-am întâmpinat pe demonul războiului cu o privire dispreţuitoare. În câteva ore avea să fie liber şi mă îndoiam că plănuia să-mi răspundă la vreo întrebare odată ce vraja de întemniţare se spulbera. După atacul brutal asupra *nonnei,* plecasem de acasă şi rătăcisem pe străzile din Palermo, plănuind următoarea mişcare. Făcusem o greşeală cumplită, una pentru care bunica aproape că plătise cu viaţa. N-ar fi trebuit să mă întorc acasă după confruntarea cu Envy. Bineînţeles că avea să trimită spioni după mine ca să-mi fure amuleta. Fusese nesăbuit să cred că un prinţ al Iadului avea să mă lase, pur şi simplu, să plec nevătămată după ce îl învinsesem printr-un vicleşug.

Acum, după ce aflasem că eu şi sora mea purtaserăm coarnele Diavolului şi cât de puternice şi de periculoase erau acestea, trebuia să le redobândesc. Poate că nu aveam idee unde era amuleta mea în momentul de faţă, dar, datorită lui Envy, ştiam exact unde o puteam găsi pe cea a Vittoriei. Dar, mai întâi, aveam nevoie de câteva informaţii de la Wrath despre Viperidae, apoi urma să mă duc să o recuperez.

— Ştii mai bine ca oricine ce implică o astfel de experienţă, i-am spus, zâmbind dulce. Apropo, i-am cunoscut pe doi dintre fraţii tăi. Sunt absolut încântători!

Wrath nu părea nici surprins, nici interesat de veste. Stătea cu spatele sprijinit de perete şi picioarele întinse, cercetând cercul de oase ce-l ţinea închis. Bineînţeles că nu purta cămaşa pe care i-o cumpărasem; am zărit-o aruncată şi mototolită pe podeaua cavernei.

— Am şase fraţi. Va trebui să fii mai specifică.

— Nu ştii cine e aici?

Pentru o clipă, privirea i-a coborât subtil la şoldul meu, apoi ochii i-au săgetat în sus.

— Ai de gând să te târăşti în genunchi şi să mă implori să te ajut? Nu sunt într-o dispoziţie prea generoasă astăzi. Captivitatea nu-mi prieşte.

Nici mie nu-mi pria faptul că demonii îmi invadaseră oraşul, îmi atacaseră bunica, îmi furaseră *cornicello-ul* şi îmi uciseseră sora. În loc să mă cert, am scos un cannoli din punga de hârtie maro pe care o strecurasem în traistă. *Nonna* îmi spusese că poţi prinde mai multe muşte cu miere decât cu oţet. Prin urmare, m-am gândit că un cannoli avea să-mi dea o mână de ajutor în prinderea unui prinţ al Iadului.

Wrath părea surprins când i l-am oferit.

— Ce este asta?

— Hrană. Dacă nu cumva ai prins viermi, mă îndoiesc că ai mâncat.

— Nici nu am nevoie de hrana preferată de fiinţele umane şi nici nu vreau să-mi pângăresc corpul cu spurcăciunea ei.

M-am holbat la el, îngrozită. După toate lucrurile cumplite care se întâmplaseră, comentariul lui a fost picătura care a umplut paharul.

— Chiar eşti un monstru, nu-i aşa?

— Ăsta nici măcar nu pare comestibil, a continuat demonul, care a luat produsul de patiserie între două degete şi l-a ţinut mai aproape ca să-l cerceteze. Ce te aştepţi să fac cu acest cannoli?

— Să-ţi ataci duşmanii.

Wrath a împuns cu un deget umplutura de ricotta.

— E otrăvit?

Am oftat.

— Mănâncă-l odată, o, măreţe războinic! O să-ţi ofere plăcere, nu durere! I-am făcut cu mâna mea. Jur că nu sunt otrăviţi. De data asta!

A muşcat din cannoli, fără să-şi ascundă scepticismul. Privirile ni s-au înlănţuit în timp ce mesteca. Nu mi-am putut reţine zâmbetul larg când a luat o înghiţitură mai mare, apoi a scos un al doilea cannoli din pungă. Abia după ce mâncase jumătate a observat că încă mă uitam la el şi s-a încruntat.

— Ce-i?

— Nu vreau să-mi pângăresc corpul cu spurcăciunea hranei preferate de fiinţele umane, l-am luat peste picior. Dar deserturile sunt acceptabile.

N-a binevoit să-mi răspundă. În schimb, a scotocit prin punga de hârtie, nemulţumit să o descopere goală. A pus-o deoparte şi m-a măsurat din nou din priviri.

— Presupun că aceste delicatese făceau parte dintr-un plan mai elaborat prin care să-mi slăbeşti defensiva. Miroşi a sânge care nu-ţi aparţine, iar

părul îţi este atât de ciufulit, încât am impresia că o creatură sălbatică şi-a construit un cuib în el şi şi-a invitat semenii. Pumnalul meu îţi lipseşte de la şold. Şi pari gata să arunci un blestem asupra lumii. Ce vrei să ştii, vrăjitoareo? Ce te-a speriat?

Mâna mi s-a dus spre locul în care îi legasem până atunci pumnalul. După răul pe care i-l provocase bunicii mele, nu mai suportam gândul de a-l avea asupra mea. Acum îi simţeam absenţa aproape la fel de mult pe cât îi duceam dorul *cornicello-ului.*

— Cum se invocă o Viperidae?

— Cineva cu instinct de supravieţuire nu ar face-o.

— Poate că cineva nemuritor şi arogant a făcut-o deja.

— Mă îndoiesc!

Din câte se părea, evaluarea mea critică la adresa regalităţii demonice nu l-a amuzat prea tare pe Wrath.

— Viperidaele sunt creaturi deosebite. Dacă aleg să păzească un lucru sau să-l aducă în cuibul lor, niciun locuitor din lumea subterană nu poate interveni. Trebuie să renunţe de bunăvoie la orice se află în posesia lor.

Am reţinut că un desert avea să-mi aducă informaţii oricând voiam, aşa că urma să-i aduc mereu ceva dulce. Acum era de-a dreptul agreabil şi vorbăreţ.

— Cum arată o chestie din asta?

— Asemenea creaturii căreia îi poartă numele. Are colţi lungi, curbaţi şi ascuţiţi ca ai unei vipere. De asemenea, se întâmplă să fie mai mare decât

mine şi de două ori mai periculoasă. În eventualitatea unei muşcături, există foarte puţine antidoturi, iar cele disponibile ar trebui luate cu mare băgare de seamă. Folosirea lor vine cu un preţ, ca orice formă de magie. Alege cum vrei, dar, în cazul în care tulburi o astfel de făptură, să ştii că s-ar putea să nu supravieţuieşti până la următorul răsărit.

Mi-am masat braţul, însă nu pentru că avertismentul lui m-ar fi înspăimântat, ci pentru că simţeam o arsură stranie şi iritantă sub piele, croindu-şi drum până la oase. Aveam impresia că o fiinţă nevăzută mă zgâria în acelaşi loc cu un ac, la nesfârşit. Wrath mi-a urmărit mişcarea, apoi şi-a coborât fulgerător ochii spre propriul braţ.

Din câte se părea, tatuajele ni se schimbau încă o dată. Încolăcite în jurul şerpilor – pe care i-am observat acum şi-n jurul semilunilor identice ale lui Wrath – erau flori sălbatice.

Înaintea ochilor mei, propriii şerpi au primit solzi strălucitori şi netezi. Nu am vrut să-mi consider frumos tatuajul, dar era! Fără umbră de îndoială! Wrath şi-a încleştat pumnii. Nu mi-am putut da seama dacă din pricina durerii sau din cauza cernelii neobişnuite, în continuă prefacere. M-am hotărât să nu insist asupra reacţiei sale; mai aveam o întrebare pentru demon înainte să plec ca să-mi îndeplinesc misiunea.

— Dacă cineva ar plănui să atace o Viperidae, ce fel de vrajă ar putea folosi?

Wrath şi-a luat cu greu ochii de la cerneala magică întipărită pe braţ, privindu-mă cu o resemnare profundă.

— Nimeni nu ar trebui să atace o Viperidae. Dar, dacă acel cineva ar fi o vrăjitoare nerăbdătoare să-şi dea ultima suflare, atunci acea vrăjitoare ar putea încerca să arunce o vrajă de adormire. Ar putea fi singura modalitate de a te furişa în apropiere de creatură.

— Îţi…

Mulţumirile mi-au murit îndată pe buze. Familia mea se afla în pericol de moarte numai din cauza lui şi a fraţilor săi nemiloşi. Am inspirat adânc, gândindu-mă la vraja de adormire. Era simplă. Preferam planurile simple – existau mai puţine şanse ca lucrurile să ia o turnură neplăcută.

— Un ultim avertisment!

Wrath s-a ridicat de pe podea şi a venit în locul unde stăteam eu, lângă marginea cercului de oase. Am ignorat întinderea de piele tonifiată şi aurie din faţa mea.

— În curând îmi voi redobândi libertatea. Dacă eşti atât de nesăbuită încât să ataci o astfel de creatură, nu voi veni după tine.

M-am uitat în sus, la el.

— Aşa să fie!

*

Dacă cineva mi-ar fi spus luna trecută că aş *alege* să umblu de una singură prin tunelurile uitate de sub catedrală, în căutarea unui demon-şarpe străvechi care păzeşte jumătate dintr-o cheie sacră, care nu numai că încuie Porţile Iadului, ci reprezintă şi coarnele Diavolului, aş fi crezut că şi-a pierdut minţile.

Emilia Maria di Carlo nu se punea de bunăvoie în primejdie. Sora mea era cea aventuroasă – eu mă mulţumeam cu o formă diferită de distracţie, una mai sigură şi mai nevinovată. Dă-mi un roman de dragoste cu scene fierbinţi, despre o iubire interzisă şi îndrăgostiţi născuţi sub o stea potrivnică!

Ăsta era genul de aventură la care puteam lua parte!

Cu nici măcar o lună în urmă, aş fi râs cu sora mea, luând în derâdere posibilitatea ca o făptură asemănătoare unui şarpe uriaş, din altă lume, să fi *existat* măcar, convinsă că superstiţiile *nonnei* îşi dovedeau din nou influenţa. Chiar şi cu magia care îmi curgea prin vene, nu crezusem niciodată pe deplin în poveştile istorisite; erau exagerate, rodul unei imaginaţii mult prea bogate. Creaturi nemuritoare care beau sânge, precum Maleficii, nu puteau fi reale.

Acum ştiam, căci aflasem pe pielea mea. Toate poveştile conţineau o sămânţă de adevăr.

M-am lăsat călăuzită de un miros straniu de ou stricat, fără să ignor bucăţile de piele de şarpe care fuseseră aruncate pe drum, dorindu-mi să fi trecut peste aversiunea faţă de pumnalul lui Wrath şi să-l fi adus cu mine. Pete de lumină, strecurate prin grilajele de deasupra, însemnau din când în când podeaua, dar, în cea mai mare parte a timpului, am mers prin beznă.

Le-am permis simţurilor să mă ghideze, gata să sesizez numaidecât chiar şi cea mai mică schimbare din atmosferă. Aveam o bănuială că demonul nu voia să atragă atenţia asupra lui sau

asupra preţioasei sale comori.

În plus, eram destul de sigură că ştiam locul unde se află cuibul – Greed spusese că se găsea sub catedrală, aşa că mă apropiam repede de ultima cotitură. M-am oprit la colţ şi mi-am adunat curajul.

Trecusem de câteva ori prin toate etapele planului, iar acum, când urma să-mi înfrunt în orice clipă inamicul, părea mult prea simplu ca să aibă rezultatul dorit. Poate că Wrath se hotărâse să mă trimită la moarte, înarmată cu o soluţie imposibilă. Ce demon diabolic!

Am tras adânc aer în piept. Puteam să fac asta, dar trebuia să mă mişc repede. Cu cât zăboveam mai mult, cugetând, cu atât mai tare îmi creştea frica. Mi-am imaginat cum ar fi acţionat sora mea dacă ar fi fost aici, în locul meu. S-ar fi năpustit în luptă, hotărâtă să salveze situaţia – aşa cum încercase să facă atunci când acceptase învoiala Diavolului. Într-adevăr, aceasta nu se dovedise a fi cea mai înţeleaptă decizie, însă cel puţin fusese suficient de curajoasă încât să încerce. În comparaţie cu ceea ce înfăptuise ea, să arunci o simplă vrajă de adormire şi să recuperezi un colier era floare la ureche.

Am răsuflat lent şi am aruncat o privire după colţ. De undeva de sus se strecurau în încăpere raze chihlimbarii, luminând demonul în formă de şarpe. Wrath nu exagerase – această Viperidae era mai mare decât el. Solzi lucioşi, plămădiţi parcă din însăşi esenţa nopţii, acopereau un corp aflat în mijlocul tunelului. Chiar şi încolăcit, demonul ocupa o bună parte a spaţiului şi mă depăşea în înălţime

cu mai bine de un cap sau mai mult. Când era vigilent şi drept... Nu voiam să mă gândesc cum ar fi fost să mă confrunt cu o astfel de creatură.

Din buzunarul fustei am scos o mână de frunze uscate de muşeţel, apoi i le-am oferit zeiţei nopţii şi a somnului şi am şoptit:

— Somnum!

Respiraţia regulată mi-a indicat că fiara căzuse într-un somn profund, un dar de la zeiţă. Am răsuflat uşurată. Acum trebuia doar să găsesc amuleta şi să mă furişez înapoi, pe drumul pe care venisem. Creatura stătea cu faţa în direcţia opusă şi avea un cap de două ori mai mare decât cel mai masiv dintre cuptoarele noastre. Nu trebuia să-i văd colţii ca să ştiu că mă puteau străpunge cu o singură muşcătură!

Am cercetat cuibul, la un pas să scot un strigăt victorios când am zărit un obiect familiar în formă de corn. Amuleta surorii mele lucea pe podea, lângă fiară. Ca să vezi noroc, *cornicello-ul* se afla pe partea mea a tunelurilor. Părea că ar fi trebuit să fie destul de uşor să mă furişez până acolo, să-l înşfac şi să mă retrag fără a trezi demonul. M-am uitat în jur şi am memorat fiecare ieşire pe care am putut să o disting în semiobscuritate. Încă două tuneluri se ramificau şi formau un *Y.* Simplu!

Şi ar fi fost, dacă nu puneai la socoteală toate pietricelele şi dărâmăturile răspândite pe podea. Un singur pas greşit şi, în pofida vrăjii de adormire, această Viperidae avea să mă atace în următoarea clipă. După ce am înălţat o ultimă rugăciune unei zeiţe despre care speram că mă ascultă, am făcut primul pas în tunel.

De teamă să nu scot nici cel mai neînsemnat sunet, n-am îndrăznit să respir prea adânc. O tăcere nefirească învăluia sala, ca o plapumă de zăpadă proaspăt aşternută. Cândva, în copilărie, *nonna* ne dusese la o cabană din nordul Italiei, unde ne întâlniserăm cu una dintre prietenele ei. Vârsta fragedă m-a împiedicat să-mi amintesc circumstanţele exacte, însă n-am uitat niciodată liniştea aproape înăbuşitoare a zăpezii.

Străbătusem mai bine de jumătate din distanţa către amuletă când am observat că fiara încetase să mai respire uniform. M-am oprit cu piciorul în aer şi am aşteptat moartea. Problema cu vrăjile de adormire e că nu există nicio modalitate de a împiedica pe cineva sau ceva să se trezească în mod obişnuit.

Când demonul nu s-a mişcat, am hotărât să termin ceea ce am început. Dacă era prins într-o stare de somnolenţă şi una de veghe, nu avea să rămână aşa pentru totdeauna. Privirea îmi fugea când la Viperidae, când la podea, atentă să nu fac zgomot. Nu am lăsat nici măcar o pietricică să sară din loc.

Într-un final apoteotic, după ce am avut impresia că au trecut o mie de ani blestemaţi, am ajuns la amuletă şi, încet, cu mare grijă, m-am aplecat să o recuperez. Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra demonului, ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală îngrozitoare. În momentul în care degetele mele au apucat *cornicello-ul,* lanţul a zdrăngănit pe pământ.

Fiara a atacat.

Coada i-a şfichiuit împrejur, secerându-mi

picioarele dintr-o singură lovitură. Am ţinut strâns amuleta Vittoriei într-o mână, iar cu cealaltă am adunat pământ şi pietricele, aşteptând ca demonul să se înalţe ameninţător deasupra mea înainte să-i arunc mica mea captură în ochi. Creatura a eliberat un ţipăt asurzitor, ramificat în nenumărate sunete cutremurătoare, trimiţându-mi fiori pe şira spinării.

Sfântă zeiţă din cer, *chiar* o înfuriasem! Demonul asemănător unui şarpe s-a răsucit, şuierând şi zguduindu-se. Haosul a declanşat o avalanşă subterană, bucăţi de piatră desprinzându-se încontinuu din pereţi. Nori de praf au umplut aerul, sufocându-mă. Un tunel era complet blocat. Trebuia să ies imediat de aici, dar nu puteam.

M-am ghemuit şi am fugit cât mai departe posibil de Viperidae, încercând să mă târăsc de-a lungul peretelui. Fiara se mişca prea repede şi nu puteam risca să mă lovească tare cu coada.

Nu avea să treacă mult până să-şi scoată pietrişul din ochi. Corpul puternic al demonului s-a izbit de tunelul din dreapta, aşa că nu mi-am irosit singura şansă de a scăpa. M-am năpustit pe lângă Viperidae, cu inima bătându-mi năvalnic în piept, rugându-mă să nu se răsucească şi să mă lovească. De îndată ce am păşit în tunelul pe care îl folosisem ca să ajung aici, coşmarul s-a adeverit.

Un colţ de mărimea unei săbii mi-a străpuns partea mai moale a spatelui, undeva deasupra şoldurilor. O muşcătură fulgerătoare, un atac care s-a sfârşit înainte să pot ţipa. Am înlemnit, cu tot trupul străbătut de furnicături şi pe deplin înfrigurată, de parcă suflul iernii mi-ar fi intrat în

oase. Ştiam destule despre leacurile tradiţionale pe bază de plante ca să recunosc simptomele unui şoc. Uneori dura câteva secunde ca o traumă majoră să acţioneze asupra nervilor receptori din creier. Aşa cum credeam, durerea m-a încătuşat o clipă mai târziu. Fierbinte, arzătoare, mistuitoare.

Am căzut pe pământ şi m-am întors la timp ca să văd demonul apropiindu-se pentru a-şi ucide prada. M-am rostogolit cu o fracţiune de secundă înainte să-mi sfâşie gâtul. Am simţit un junghi înfiorător, conştientă că mişcarea bruscă mi-a deschis şi mai mult rana. Împroşcând cu picături de sânge în jur, m-am străduit din răsputeri să nu mă concentrez asupra posibilităţii ca demonul să-mi fi dat deja lovitura de graţie.

S-a năpustit din nou spre mine şi, de data aceasta, l-am lăsat să se apropie îndeajuns cât să-mi văd reflexia în ochii săi cu pupile înguste. Inima îmi bătea cu putere, însă am ignorat durerea îngrozitoare. Am aşteptat… şi am aşteptat… Fiara şi-a coborât capul, gata să-şi înfigă colţii…

Am atacat iute, cu toată puterea rămasă, vârând amuleta Vittoriei în unul dintre ochii creaturii. Un lichid cald mi-a ţâşnit peste mâini, în timp ce ascultam ultimul ţipăt scos de Viperidae. Am împins mai tare, până când am fost aproape sigură că i-am străpuns creierul.

N-am aşteptat să văd dacă demonul e mort sau grav rănit; m-am întors şi am fugit.

Dar nu pentru mult timp. Veninul avea alte planuri pentru mine.

Douăzeci şi unu

Totul se învârtea nebuneşte – ca în puţinele dăţi în care băusem, din greşeală, prea mult vin cu Claudia şi Vittoria. M-am clătinat pe drumul de întoarcere, spre capătul tunelului, şi m-am prăbuşit sub grilajul prin care mă strecurasem. Ieşirea şi libertatea erau atât de aproape, însă totodată atât de îndepărtate! Trebuia să-mi adun puterile şi să mă trag în sus; şi am jurat să fac întocmai…

… după ce capul înceta să mi se mai învârtă şi avea să-mi treacă greaţa.

Am auzit o bufnitură uşoară lângă mine, urmată de un şir de blesteme impresionant de vulgare. Dacă nu aş fi fost convinsă că deschiderea gurii ar elibera voma pe care abia o mai suprimam, aş fi râs de litania coloratã. În acest moment, nu-mi aminteam exact numele lui, doar faptul că nu era predispus la astfel de izbucniri. Dintr-un oarecare motiv, situaţia mi s-a părut amuzantă, deşi nu era defel aşa.

O durere bruscă mi-a săgetat capul – ascuţită şi brutală. Parcă o mie de ace îmi înţepau simultan creierul. Am gemut, ceea ce nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Unde eşti rănită?

Vocea lui era prea tare. L-am împins cu palmele, însă era un diavol enervant de persistent.

— Concentrează-te! Te-a muşcat, vrăjitoareo?

— Opreşte-te!

Degete agile mi-au cercetat scalpul, gâtul, apoi au ezitat la linia decolteului. Reuşisem cumva să-

mi trec *cornicello-ul* peste cap. Când demonul mă rostogolise pe o parte, aproape că leşinasem din cauza următorului val de agonie. Evident, nu-i păsa de durerea şi suferinţa mea. Poate că îl bucurau. Mi-am amintit ca prin vis că îl uram. Acum ştiam de ce.

S-a oprit preţ de o clipă, apoi sunetul ţesăturii rupte a fost însoţit de o explozie rece de-a lungul spatelui meu. Până şi aerul mi-a atacat pielea sfâşiată, o durere orbitoare în descătuşarea sa. Cred că s-ar putea să fi ţipat.

— *La naiba!*

Două braţe puternice m-au ridicat deodată, strângându-se în jurul meu precum gratiile unei cuşti, şi m-au ţinut la pieptul unui trup mai mult ca sigur plămădit din oţel, nu din muşchi şi oase. Am început să ne mişcăm repede, în ritmul paşilor lui fluizi şi graţioşi. Ceea ce era un lucru bun – dacă ar fi sărit în timp ce alerga, mi-aş fi golit stomacul pe el. Mă îndoiam că i-ar fi plăcut aşa ceva.

Vântul îmi răscolea cu furie părul – umblam cu o viteză imposibilă pe străzile oraşului. Am făcut greşeala să mă uit la clădirile pe lângă care treceam fulgerător şi am regretat imediat. M-am cuibărit la pieptul lui cald şi mi-am închis ochii strâns, copleşită de durere.

— Aproape am ajuns.

Îmi clănţăneau incontrolabil dinţii. Habar n-aveam *unde* trebuia să ajungem, dar speram că existau pături şi un foc. O răceală mistuitoare şi înfricoşătoare mi se răspândea în trup. M-a răvăşit cel mai cumplit presentiment dintre toate, teama că nu aveam să mai simt nicicând alinarea oferită

de căldură. Un gând straniu, din moment ce ziua mi se păruse toridă. Picioarele mi-au amorţit treptat, ca şi cum ar fi fost înfăşurate în falduri de gheaţă. O uşă s-a deschis cu un zăngănit, după care s-a trântit în urma noastră. Mi s-a părut că am urcat în grabă un rând de trepte, apoi am fost întinsă pe o saltea moale.

În jurul meu au răsunat strigăte. Voci înăbuşite, greu de distins. Clipocitul apei într-o cadă mi-a acaparat simţurile, urmat de parfumul inconfundabil al fumului. M-am zvârcolit. Undeva, în subconştient, ştiam ce înseamnă fumul. Pericol.

— Nu te îngrijora! a spus o altă voce masculină, una necunoscută. Ştie ce trebuie să facă şi se va întoarce în curând!

Am fost înfăşurată atât de strâns în pături, încât abia puteam să respir. Probabil că am scos un suspin adânc, pentru că am simţit mâini calde pe frunte.

— Şşş! Dacă te opui, veninul se va răspândi mai repede.

Timpul s-a comprimat parcă. Eram conştientă doar de trecerea unor clipe oarecare şi de agonia necruţătoare. Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi zvâcnea capul. S-au scurs alte clipe, toate pierdute în negura durerii stăruitoare. Apoi am auzit un foc trosnind şi am simţit miros de fum, iar el s-a întors, hotărât să-mi deschidă forţat ochii.

— Te voi vindeca, dar am nevoie de permisiunea ta. Mi-o acorzi?

Am încercat să încuviinţez, însă trupul meu refuza să se mişte. Demonul s-a ghemuit lângă mine, şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a

capului meu şi a repetat întrebarea. De data aceasta, probabil că a simţit mişcarea aproape imperceptibilă – înainte ca următorul val de durere să-mi zguduie trupul, a reacţionat inuman de iute.

— Păzeşte zona şi, orice ar fi, nu ne întrerupe! i-a ordonat cuiva pe care nu-l puteam vedea.

Am intrat din nou în panică.

Zona? Eram în Iad? M-a ridicat în braţele lui, o uşă s-a închis în spatele nostru, iar vocea i-a devenit considerabil mai blândă.

— Trebuie să fim amândoi în apă, bine?

M-am străduit să spun da, însă amorţeala mi s-a răspândit până-n gât. Oricum, cred că răspunsul îmi era clar întipărit pe faţă, deoarece părea că ar fi şoptit:

— Trăieşte destul cât să mă urăşti pentru asta!

Următorul lucru pe care l-am simţit a fost căldura – parcă pluteam pe un nor în apropiere de soare. Cuvinte într-o limbă pe care nu am înţeles-o mi-au fost rostite la ureche. Buze mi-au atins uşor pielea, una dintre ultimele senzaţii plăcute pe care le-am simţit înainte să fiu învăluită de întuneric.

— Bea!

Am vrut, mai mult decât orice, dar n-am putut, aşa că el mi-a înclinat capul pe spate, mi-a despărţit buzele şi mi-a turnat nectar pe gât. Am încercat să mă zbat, să mă împotrivesc gustului cleios, atât de dulce şi de dens, încât aproape că m-am înecat, dar îmi pierdusem de mult capacitatea de a mă mişca pe cont propriu.

O lacrimă mi-a alunecat pe obraz, însă degete puternice au îndepărtat-o cu tandreţe. Picături de apă s-au năpustit asupra mea. O căldură diferită

m-a prins în mrejele sale, un fel de aură înconjurătoare. Buze moi şi blânde le-au întâlnit pe ale mele. Un sărut ca o şoaptă, o promisiune, un jurământ imposibil de încălcat. A spulberat durerea şi m-a făcut să mă simt ca acasă. Cred că am vrut mai mult, dar dorinţa mi-a fost refuzată. A cântat monoton, cu o voce joasă, o înlănţuire de cuvinte necunoscute.

O lumină strălucitoare a fulgerat împrejur. Abia atunci s-au înrăutăţit lucrurile.

*

Un sunet domol m-a trezit din cel mai urât vis pe care îl avusesem vreodată. Am întredeschis un ochi şi mi-am menţinut respiraţia profundă şi regulată. Mă aflam într-o cadă. Pentru o clipă, n-am ştiut cum ajunsesem aici.

Apoi imagini mi-au fulgerat prin minte. Nu-mi dădeam seama dacă erau vise sau amintiri.

Un şarpe metalic, de cerneală, pe un braţ strâns în jurul trupului meu – nu în posesie, ci în solidaritate. Ca şi cum Wrath m-ar fi urmărit în coşmar, s-ar fi luptat cu Moartea şi m-ar fi smuls din ghearele delirului.

La un moment dat, am crezut că limba lui îmi atinsese scurt jugulara, trasând un S invizibil de-a lungul pielii. Mi-am amintit senzaţia fiecărei terminaţii nervoase, a fiecărei molecule încătuşate de foc, toate conştiente şi puse de acord, în mai puţin de o clipă, în privinţa următorului loc în care voiam să simt apăsarea acelor buze. Puteam să jur că încă simţeam căldura persistând în urma

mângâierii scurte. Am fost surprinsă că n-am urât-o.

Când mai multe imagini au răsărit la suprafaţă, mi-am închis ochii strâns. Un şarpe uriaş. O luptă pe viaţă şi pe moarte. Sânge. Gâtul tăiat al bunicii mele. O substanţă mai densă decât mierea şi atât de siropoasă, aproape imposibil de înghiţit. Cuvinte stranii, rostite cu înflăcărare. Un sărut urmat de o scânteie orbitoare.

Apoi au început coşmarurile.

Ţipetele demonilor, scrâşnetul ghearelor, blestemul aruncat asupra mea de o femeie necunoscută, cu ochi negri ca tăciunele şi foc în suflet. Un oraş de foc şi gheaţă. O sală de tron din obsidian. O coroană făurită din flăcări şi fum. Porţi enorme, din oase, şi aripi tari ca pielea, larg deschise. Trădare!

Am alungat visul din minte şi m-am concentrat asupra împrejurimilor, apoi mi-am dorit imediat să n-o fi făcut. Mi-am amintit vag senzaţia de piele caldă şi umedă alunecând pe a mea. Picioarele musculoase. Sentimentul de siguranţă deplină. Nu îmi dădeam seama dacă toate acestea fuseseră reale sau o plăsmuire a imaginaţiei.

Am închis din nou ochii şi am numărat în tăcere până când mi-a încetinit pulsul. Abia după câteva clipe am descoperit că rana mea era complet vindecată.

Wrath făurise o vraja extraordinar de puternică. Mă simţeam revigorată, aproape electrizată datorită excesului de energie. Fusesem un recipient gol înainte de a fi umplută până la refuz cu esenţa vieţii. Voiam să sar în picioare şi să

dansez sau să lupt ori să fac dragoste. Poate toate deodată.

Pentru a ţine la distanţă visele despre sărutări interzise în timp ce eram goală, am cercetat încăperea. Mă aflam într-o cameră de baie bogat ornamentată, dar neîngrijită. Cada de marmură ciobită era frumoasă, albă cu dungi subţiri, aurii. Plăcile de mozaic acopereau pereţii, înfăţişând făpturi înaripate şi câmpuri de flori.

Un foşnet stins care venea din colţul din stânga mea mi-a atras atenţia. Wrath stătea cu spatele la mine, ca şi cum ar fi vrut să-mi ofere puţină intimitate. Râuleţe se prelingeau de pe partea superioară a trupului său bronzat. Acea parte superioară a trupului care era foarte tonifiată şi goală. Sfântă zeiţă din cer, trebuia să-şi pună o cămaşă. Imediat!

Până atunci, m-am uitat pe furiş la modelul în cerneală pe care-l văzusem în peşteră, în prima noapte în care îl invocasem.

Tatuaje strălucitoare, aurii şi de culoarea cărbunelui, se încrucişau de la un umăr la celălalt. Păreau a fi rânduri în latină, dar eram prea departe ca să fiu sigură. Am înghiţit nodul din gât şi mi-am ferit privirea. Părea că ieşise din cadă cu câteva clipe înainte să mă trezesc. Prin urmare, acele frânturi înceţoşate din noaptea trecută erau cu siguranţă amintiri, nu vise. Obrajii mi-au luat foc. Probabil şi-a dat deja seama că sunt trează şi aştepta să spun ceva. Situaţia era… dureros de stânjenitoare.

Nevrând să amân inevitabilul, mi-am dres glasul. Demonul s-a rotit până când am ajuns faţă-

n faţă. Părul umed şi ciufulit îi oferea o înfăţişare neaşteptat de umană, o iluzie spulberată numaidecât de energia pe care o răspândea în jur. Parcă mă îmbăiam într-o cadă în timp ce fulgerul lovea periculos de aproape. I-am remarcat vigilenţa, de altfel prezentă de ceva vreme, după felul în care arăta. Era ciudat să-l văd în afara cercului de invocare. Însă şi mai ciudat era faptul că mă salvase. Nu eram sigură ce însemna acest lucru sau dacă avea măcar vreo semnificaţie. M-am rezemat de marginea căzii şi am inspirat adânc.

În pofida spuselor sale cum că nu avea să vină după mine, nu mă lăsase să mor.

Nu ştiu ce puteri invocase ca să mă aducă înapoi din pragul morţii, dar luptase cu îndârjire, fără să ezite. Şi nu credeam că vraja mea de protecţie reprezenta singurul motiv pentru care mă ajutase. Simţisem ceva noaptea trecută, ceva mai intim decât dacă am fi dormit în acelaşi pat sau ne-am fi unit trupurile. Pentru o clipă care mi se păruse neobişnuit de lungă, fusesem convinsă că pătrunseserăm unul în mintea celuilalt. Ceea ce descoperisem acolo, într-un loc adânc, unde nu putea să-l ascundă, era un sentiment imposibil de definit. Ce simţea faţă de mine nu era o simplă ură, ci ceva mult mai complex.

Printr-o fereastră arcuită, fără draperii, pătrundea o lumină care îi accentua bărbia puternică, maxilarul încleştat şi pometii bine definiţi. Dacă nu i-aş fi cunoscut adevărata natură, l-aş fi putut confunda cu un înger. Într-un fel, bănuiam că era. M-am întrebat ce faptă rea

săvârşise de fusese alungat din Rai. Nu l-am întrebat. Mă îndoiam că avea să-şi mărturisească păcatele.

Şi-a plimbat ochii peste trăsăturile mele, cu o expresie indescifrabilă. M-am împotrivit fiorului care ameninţa să mă cutremure.

— Am avut nişte... vise, am spus încet. Sau amintiri. Poate că atât unele, cât şi altele. Ai folosit o formă puternică de magie aseară.

I-am urmărit cu atenţie reacţia. Nici nu s-a mişcat, nici nu şi-a desprins privirea aţintită asupra mea. Preţ de o secundă înfiorătoare, m-am temut că intrase într-o stare catatonică. Apoi şi-a înclinat capul, aşteptând.

— Înainte să mă duc după Viperidae, ai spus că un antidot vine cu un preţ pe măsură.

Mi-am plecat privirea în apă. Mi-am amintit poziţia în care stătuserăm, cu picioarele şi braţele lipite, cu corpul lui apăsat de al meu... Mai văzusem ilustraţii. Doar câteva ritualuri străvechi necesitau un astfel de contact, piele pe piele – în esenţă, simbolizau un fel de renaştere. De parcă mi-ar fi transferat o parte din puterea lui, folosind apa ca pe un conductor între trupurile noastre. Niciunul dintre ritualuri nu trebuia tratat cu superficialitate. Nu ştiam dacă magia lui o oglindea pe cea a unei vrăjitoare, dar mă gândeam că erau asemănătoare.

Ochii mei i-au întâlnit din nou pe ai lui.

— Ce preţ ai plătit ca să mă salvezi?

Temperatura părea să scadă vertiginos. Mi-a susţinut privirea cât a traversat cu paşi măsuraţi odaia. O mânie necruţătoare îi însufleţea ochii

aurii.

— Ar trebui să fii mai preocupată de preţul pe care *tu* ai fost nevoită să-l plăteşti. Sper că a meritat.

S-a întors, hotărât să plece, dar, înainte să-şi ducă la bun sfârşit intenţia, am sărit din apă şi i-am blocat retragerea.

— Nu poţi să spui aşa ceva şi să pleci! Ce preţ ai plătit?

— Chiar vrei să purtăm această conversaţie în baie?

— De ce nu? Te-a lovit brusc timiditatea?

Wrath întrupa opusul timidităţii. Sinceră să fiu, cu un astfel de trup şi atât de multă putere, încrederea lui era complet justificată. Şi-a încrucişat braţele peste pieptul lat. De aproape, şarpele de aur tatuat pe braţ era uluitor.

— Vrei să vorbeşti, vrăjitoareo? Prea bine, o să încep eu! Cu o seară în urmă, ai luat o decizie care a avut consecinţe catastrofale. Dacă nu aş fi fost acolo, ai fi murit.

Un adevăr deosebit de enervant.

— Recuperarea amuletei surorii mele a meritat orice preţ am fost nevoită să plătesc. Şi dacă ar trebui să o iau de la capăt, aş proceda la fel, fără să ezit!

— Ceea ce dovedeşte că eşti fie nesăbuită, fie proastă. Sau, cine ştie, poate că te mândreşti cu ambele calităţi.

— Dacă sunt atât de proastă şi de nesăbuită, de ce te-ai obosit să mă salvezi? l-am întrebat, ridicând repede o mână. Şi nici să nu îndrăzneşti să foloseşti vraja de protecţie drept scuză! Amândoi

ştim că-mi ascunzi o parte din adevăr. Wrath a deschis gura, dar l-am întrerupt iar: Nu ştiu exact vraja pe care ai folosit-o, însă cunosc destule despre anumite ritualuri şi cerinţele lor, încât să pot veni cu o presupunere pertinentă. Spune-mi de ce m-ai salvat! Acum!

Demonul şi-a arcuit o sprânceană.

— Mai ai şi alte pretenţii, Înălţimea Voastră? Sau pot pleca?

— Dacă tot ai adus vorba, da, mai am! Ai folosit o vrajă de renaştere asupra mea? am insistat, iar Wrath a clătinat din cap. Atunci de ce nu purtam haine?

Un zâmbet leneş i-a jucat pe buze. Expresia lui semăna cu cea a unui bărbat extrem de mulţumit, dar îngâmfat.

— Pentru că le-ai sfâşiat pe ale mele ca o fiară a Iadului în călduri.

I-am aruncat o privire dispreţuitoare. Wrath a răsuflat lung, eliberând un sunet asemănător unui hohot de râs gutural. Din moment ce nu putea să mă mintă, afirmaţia lui trebuia să fie în mare parte adevărată. Mi-am dat ochii peste cap. Îmi ieşisem din minţi, evident, şi am ţinut să-i reamintesc de starea mea delirantă.

— În plus, pentru că o Viperidae injectează un venin ce acţionează precum gheaţa, trebuia să inversăm imediat efectele. Căldura degajată de un trup şi apa fierbinte au fost cele mai eficiente şi rapide modalităţi de a preveni hipotermia să te ucidă.

Era adevărat, dar tot îl auzisem şoptind în acea limbă stranie. Wrath nu minţea, însă avea secrete

faţă de mine.

— M-ai sărutat!

Şi-a ferit brusc privirea.

— Visele febrile au efecte secundare neobişnuite.

Am rânjit. Poate că nu ştiam vraja completă, dar nu mă îndoiam că sărutul cast era o parte elementară din magia pe care o invocase, indiferent de natura sa. Probabil că nici nu voise să mă sărute şi nici nu avusese de ales în această privinţă.

Dar mă bucuram că îndurase o asemenea tortură, altfel aş fi murit.

Cu o noapte în urmă, când pătrunsesem involuntar în mintea lui, descoperisem că sentimentul tăinuit acolo nu purta numele de iubire, ci de teamă. O teamă izvorâtă din gândul că, în pofida eforturilor lui, eram o aşchie care i se strecura lent şi din ce în ce mai adânc sub pielea de fiinţă nemuritoare, ameninţând să-i străpung într-o zi inima de piatră. Şi nu se înşela!

Chiar dacă îşi sacrificase o mică parte din putere ca să mă salveze, nu aveam să uit niciodată cine e, de fapt. Un demon egoist, însărcinat cu misiunea de a-şi proteja propria lume, folosind orice mijloc. Nu-i păsa cu adevărat de acest tărâm sau de vrăjitoarele ucise. Îl interesa doar ce însemna totul pentru *el.* Teama întrezărită în inima lui nu mă privea pe mine, personal, ci însuma tot ce simbolizau legăturile emoţionale, de altfel înfiorător de complicate. Moartea.

Moartea a tot ce reprezenta şi alegea să fie.

Un prinţ al Iadului nu-şi era loial decât lui şi

atât. Wrath n-ar fi ezitat să-şi ia duşmanul în pat dacă aşa avea să obţină informaţii sau putere. Şi mă îndoiam că avea să deteste asta.

M-am apropiat de el, însă m-am oprit înainte ca trupurile să ni se atingă. Nu s-a îndepărtat, dar nici nu s-a întins spre mine. Comportamentul lui nu avea nimic de-a face cu bunătatea sau cu promisiunea unei prietenii îndelungate, nici măcar cu dorinţa trupească, ci numai cu câştigul. Pur şi simplu, nu înţelegeam încă în ce sens sau de ce avea nevoie de mine în viaţă.

Dar urma să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i aflu adevăratele ţeluri.

Ochii i-au coborât spre gura mea. Nu am zărit nimic blând sau drăgăstos în privirea lui. De fapt, nu exista aproape nimic tandru. Uneori, când se uita la mine, puteam să jur că simţeam prezenţa unei fiare ascunse sub învelişul de piele purtat drept mască. Era neliniştită, sălbatică. Bănuiam că ţinea monstrul ferecat, dar că nu se afla niciodată prea departe. Mi-am suprimat un fior. Nici măcar nu voiam să-i fiu prin preajmă când avea să decidă să-şi elibereze partea feroce, cu adevărat întunecată, din cuşcă.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet batjocoritor.

— Asta este partea în care îmi mulţumeşti cu un sărut?

— Nici pe departe! Nu sunt ca tine, demonule! Nu-i sărut pe cei pe care îi urăsc. Şi nu o voi face niciodată.

— Niciodată? Eşti sigură că vrei să faci o astfel de declaraţie?

În clipa aceea, nu eram sigură de nimic, doar confuză şi însufleţită de o magie care nu-mi aparţinea în totalitate. Parcă trecusem prin Iad în ultimele 24 de ore – atacul asupra *nonnei,* propria întâlnire cu moartea, faptul că fusesem salvată de duşmanul meu. Puterea îi vibra prin mine, mă completa. Pentru o clipă, am vrut să mă tragă în braţele lui şi să-i simt mâinile alunecându-mi lent pe trup. O dorinţă complet lipsită de sens.

Nu puteam să mă concentrez când stătea atât de aproape. Aveam nevoie, cu disperare, de un moment cu mine însămi. Ca să-mi adun gândurile şi să decid cum să acţionez mai departe. Şi nu puteam realiza niciunul dintre aceste lucruri într-un spaţiu atât de strâmt, cu un demon pe jumătate gol. Puterea îmi curgea năvalnic prin vene.

Înainte ca Wrath să mă ameţească şi mai mult cu farmecul lui, am şoptit o vrajă de întemniţare, care trebuie să fi fost amplificată de magia lui demonică, deoarece *nu* a avut efectul pe care mi l-am dorit. Într-o clipă stătea acolo, în faţa mea, iar în următoarea nu mai era. Izgonit fulgerător, ca şi cum ar fi încetat deodată să existe. Cu toate că s-a întâmplat atât de repede, reuşisem să-i zăresc chipul înainte să dispară. Mă privise de parcă l-aş fi… trădat.

Un amalgam de emoţii m-a bântuit pentru câteva minute. Era duşmanul meu. Chiar dacă mă salvase. Un act de bunătate nu schimba cu nimic lucrurile. Totuşi, nu eram sigură dacă speram că îl trimisesem înapoi în lumea subterană sau dacă speram să fie închis din nou în peşteră. Nu trebuia să conteze unde se afla.

Chiar dacă am simţit o urmă de vinovăţie pentru că îi folosisem propria magie împotriva sa, am refuzat să o las să-mi influenţeze judecata. El avea misiunea lui, iar eu pe a mea. Atâta tot! Am scotocit împrejur, dar nu mi-am putut găsi hainele. Al naibii demon! Dintre toate modurile în care s-ar fi putut răzbuna, nu am prezis că mersul goală pe străzile oraşului se număra printre ele.

Mi-am ridicat privirea, pregătită să-l blestem din nou pe Wrath, apoi am observat o rochie nouă, împăturită cu grijă în colţul în care stătuse el. Am luat-o, surprinsă de frumuseţea ei. Pe fustele închise la culoare sclipeau subtil discuri mici de aur, răspândite astfel încât să ofere o notă de rafinament ţinutei – îmi aminteau de a sa *luccicare* scânteietoare. Mâneci negre, diafane, cădeau graţios dintr-un top ce-mi dezgolea umerii. Însă piesa de rezistenţă era, fără îndoială, un corset de aur, împodobit cu spini şi cu aripi ţesute pe spate. Uitasem că hainele îmi fuseseră rupte în timpul atacului acelei Viperidae. Ţinând rochia, am simţit cum prinde contur un sentiment asupra căruia nu voiam să stărui. L-am alungat îndată.

Magia prinţului-demon mi-a vibrat sub piele, infectându-mi sufletul. Nu voiam să-mi placă senzaţia însufleţitoare pe care mi-o stârnea. M-am îmbrăcat repede, având nevoie de o sarcină obişnuită care să-mi distragă atenţia, în vreme ce sentimentele îmi treceau pe negândite de la o extremă la alta. În lipsa lui Wrath, îmi era doar puţin mai uşor să mă concentrez. Mai ales pentru că gândurile mi se întorcea mereu la el – la expresia lui. Îi rănisem sentimentele. Şi acest

lucru… mă deranja. Ce răsturnare de situaţie absurdă! Familia lui trimisese demoni fantomă invizibili ca să-mi atace bunica şi să-mi fure *cornicello-ul,* iar pe *mine* mă mustra conştiinţa deoarece era posibil să fi alungat un demon în Iad. Unde trăia şi domnea. Probabil fericit. În culmea luxului demonic. Înconjurat de foc, pucioasă şi un cor asurzitor al sufletelor damnate.

Totuşi, se prea poate să fi fost o decizie pripită. Lăsând deoparte neplăcerile, Wrath se putea dovedi util în misiunea mea pentru obţinerea dreptăţii. Eram aproape convinsă că avea motive ascunse pentru a se alia cu mine, dar când avusesem într-adevăr nevoie de el, fusese acolo. Fapta în sine, mai presus de orice altceva, reprezenta o dovadă destul de grăitoare.

Sufletul meu era în siguranţă cu el.

Ceea ce însemna că puteam lăsa diferenţele deoparte şi lucra împreună pentru a elucida moartea Vittoriei. Niciunul dintre noi nu s-ar fi dat în vânt după un astfel de plan, dar măcar puteam fi sigură că nu urma să mă ucidă. Deocamdată, dovezile indicau că un prinţ al Iadului era responsabil de crime, absolvindu-i de vină pe vânătorii de vrăjitoare. După ce se întâmplase cu Greed şi atacul asupra *nonnei,* aveam nevoie de Wrath de partea mea.

Am răsuflat lung, sperând că era o decizie corectă.

Osândi-m-ar zeiţa! Acum trebuia să aflu unde îl trimisesem pe prinţul Casei Mâniei.

I-am înşfăcat cămaşa şi m-am năpustit pe străzile oraşului pentru a-mi găsi prinţul dispărut.

Douăzeci şi doi

— Dacă mai vrei să vorbesc cu tine, poartă-te frumos!

N-aş numi-o uşurare, dar apăsarea din piept s-a diminuat când l-am găsit pe Wrath închis din nou în cercul de invocare. Nu era mânios, aşa cum credeam, doar puţin nedumerit. Am presupus că nu se aşteptase să fie alungat imediat după ce-mi salvase viaţa. Nu-l puteam învinovăţi. Sinceră să fiu, nici eu nu mă aşteptasem să-l răsplătesc aşa.

— Toţi demonii sunt furioşi din fire sau doar tu?

A pufnit.

— Nu eşti nici pe departe cea mai plăcută viperă din cuib, nu-i aşa? Pe tărâmul meu, când cineva îţi salvează viaţa, nu-l întemniţezi ca să-ţi arăţi recunoştinţa. Fără îndoială, n-ar strica să mai lucrezi la bunele maniere.

În următoarea secundă, am uitat complet de posibilitatea încheierii unei alianţe. Un demon care ţinea prelegeri despre bunele maniere era cel mai ridicol lucru pe care îl auzisem vreodată. Cât *tupeu!* Incapabilă să-mi stăpânesc furia, i-am oferit o duzină de sugestii diferite – care includeau animale de fermă – despre ce ar putea face cu timpul rămas pe pământ.

— Cu adevărat fermecător! Mă întreb care-i sursa creativităţii tale, poate chiar experienţa personală?

Ciondăneala asta meschină nu ne ajuta cu nimic şi aveam lucruri mai importante de făcut. Din câte se părea, Wrath gândea la fel. Şi-a mijit ochii,

examinându-mă îndeaproape.

— Ce te frământă, vrăjitoareo?

— Nimic!

— Dacă este vorba despre vraja pe care am folosit-o sau rochia…

— Nu este.

Dintr-un motiv necunoscut, acum, că mă aflam din nou în preajma lui, nu eram pe deplin pregătită să-i cer ajutorul în găsirea ucigaşului surorii mele. Aveam nevoie de altceva care să mă asigure că între noi exista o alianţă, într-adevăr, un plan de acţiune. Însă exista o întrebare al cărei răspuns mă putea ajuta să iau o decizie. Dacă nu avea să moară de râs mai întâi. Am închis ochii şi am numărat până la zece.

— Un demon invizibil mi-a atacat ieri bunica. Şi înainte de asta, cred… cred că mă urmărea.

Mă aşteptam să-şi bată joc de mine sau să mă întrebe dacă pierdusem de curând şirul paharelor date pe gât. În schimb, m-a studiat foarte intens.

— Ţi-a vorbit?

Am încuviinţat din cap.

— A spus: „Va veni”.

Wrath se plimba în jurul cercului de oase.

— Pare a fi un demon-umbră. Dar prezenţa sa aici şi faptul că-ţi vorbeşte… A mai spus şi altceva?

— Nu… nu-mi amintesc exact. Prima oară a spus ceva despre amintiri şi inimi furate.

— *Prima* oară?

S-a răsucit spre mine, cu ochii mari. Wrath nu-şi trăda aproape defel emoţiile, de altfel puţine la număr, probabil din cauza faptului că era o făptură nemuritoare născută în Iad şi nu o fiinţă umană,

însă vestea cu siguranţă l-a surprins.

— De câte ori te-ai întâlnit mai exact cu demonul-umbră?

— Poate de trei ori? În acea noapte... am crezut că sunt urmărită în mănăstire... apoi mi-am găsit sora şi nu m-am mai gândit la asta.

Am început să păşesc de-a lungul marginii exterioare a cercului.

— Ce sunt demonii-umbră?

— În mare parte, spioni mercenari. Pentru un anumit preţ, se pun în slujba oricărei Case regale care are nevoie de abilităţile lor. Există câţiva care îi sunt loiali doar lui Pride. În principiu, sunt lipsiţi de trup şi foarte greu de ucis. Magia nu are întotdeauna efectele dorite asupra lor.

Foarte greu de ucis nu era acelaşi lucru cu *imposibil de ucis.* O rază de speranţă, oricât de mică.

— Dacă se presupune că ar trebui să spioneze, de ce şi-ar dezvălui prezenţa?

— Iată misterul, vrăjitoareo! De obicei, ei nu vorbesc deloc.

— Crezi că Greed a apelat la serviciile sale?

— De ce aş crede asta?

L-am scrutat cu privirea, în căutarea vreunui semn de înşelăciune. Cu siguranţă ştia că fratele lui se afla aici.

— Pentru că am vorbit cu el în casa lui de pariuri, chiar înainte ca bunica mea să fie atacată. Şi e posibil să-l fi păcălit să-mi ofere mai multe informaţii decât acceptase iniţial. Nu-i păcatul lui, dar sunt sigură că mândria sa regală a avut de suferit.

— Interesant! a murmurat Wrath pe un ton ironic. E aproape imposibil să păcăleşti un prinţ al Iadului.

— Ei bine, cu excepţia cazului în care m-a minţit şi şi-a asumat o identitate falsă, nu a fost atât de greu să-l păcălesc.

Nu-mi puteam da seama dacă Wrath mă credea, însă nici nu-mi păsa.

— Ai spus că unii demoni-umbră îi sunt loiali lui Pride… Crezi că el l-a trimis?

Ţinând cont de faptul că îi furase unul dintre coarne, părea probabil. Dar Wrath nu ştia că asta sperasem să recuperez când încălcasem cuibul Viperidaei. Am aşteptat, interesată de răspunsul lui.

— E posibil, dar improbabil. Nu când sunt eu aici. Un demon-umbră nu poate să *transvenio* în lumea subterană. Ei pot trece dintr-un tărâm în altul numai dacă sunt invocaţi sau trimişi de un prinţ. Şi, chiar şi atunci, acest tip de putere poate fi folosit doar în anumite perioade.

— Cum funcţionează călătoria între tărâmuri?

— E ca şi cum ai culege fire ale timpului şi le-ai ţese în locuri diferite.

Mai vag de atât nici că se putea!

— Ţi-ai putea da seama… dacă cineva ar încerca să-l invoce pe Diavol?

— El nu poate fi invocat, mi-a răspuns Wrath, aruncându-mi o privire tăioasă.

— Dar dacă cineva ar avea Cornul lui Hades? Ar putea fi invocat Pride atunci?

Prinţul-demon a înlemnit. Un licăr de uimire i-a pâlpâit scurt în ochi înainte ca un zâmbet să i se

întindă încet pe chip.

— Ai fost ocupată.

Într-adevăr, şi, deşi mă descurcasem destul de bine în reconstituirea întâmplărilor, punându-mă în locul surorii mele, acum aveam nevoie de ajutor. Poate că Wrath îmi era duşman, însă îmi salvase viaţa. Un gest care, speram eu, însemna că puteam să am încredere în el.

Am chibzuit la ce voiam să fac în continuare. Răspunsurile lui despre demonul-umbră m-au dus cu gândul la geamăna mea şi la modul în care îşi nota totul în jurnal, iar asemănarea m-a liniştit. Într-un fel, părea că Vittoria îşi dădea binecuvântarea pentru cea mai neobişnuită alianţă posibilă. Mi-am reamintit că Wrath ar fi putut încerca destul de uşor să-mi ia sufletul ori să mă forţeze să închei o învoială cu el ca să-mi salveze viaţa, în timp ce eram pe moarte. Nu făcuse însă niciunul dintre aceste lucruri. Dimpotrivă, îşi sacrificase propria putere fără să aştepte ceva în schimb.

— Vrei să mă ajuţi să aflu dacă... asta s-a întâmplat?

— Dacă cineva l-a invocat pe Pride? a întrebat el.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap, însă Wrath părea foarte sceptic.

— Ar trebui să ştim locul unde s-a încercat invocarea. Şi nimic nu este garantat. Cornul lui Hades a fost complet sau a fost folosit doar unul dintre coarne?

— Doar unul, am răspuns, inspirând adânc. Şi ştiu de unde să încep. Să înţeleg că mă vei ajuta?

— Trebuie să fii mai specifică atunci când vrei să rupi vraja de întemniţare. Şi nu uita să-mi foloseşti titlul. Aşa *e* politicos!

Ochii mi-au fugit spre pumnalul lui, pe care îl recuperasem de acasă, apoi privirile ni s-au înlănţuit. Demonul a rânjit din nou; de data aceasta, părea sincer amuzat.

— Nu sunt regulile mele!

— O, prinţule Wrath, vrei, te rog, să părăseşti cercul de oase şi să mă ajuţi să aflu dacă cineva l-a invocat pe Pride?

Era prima dată când spulberam o astfel de vrajă, o experienţă fără îndoială stranie. Nu trebuia să rostesc în şoaptă o incantaţie, ci doar să-i cer prinţului-demon să-şi părăsească închisoarea.

O descărcare electrică din atmosferă a umplut peştera, apoi s-a extins lent, până când a înlăturat limita impusă de cercul de invocare. S-a auzit un trosnet scurt, iar lumea exterioară a revenit la normal.

Deodată, Wrath s-a înălţat ameninţător deasupra mea.

— Dacă pui preţ pe noua noastră alianţă, să nu mai foloseşti vreodată acea vrajă de întemniţare asupra mea, vrăjitoareo! Încrederea trebuie să fie reciprocă, iar tu-mi pui răbdarea la încercare!

— În regulă! Dacă vrei să am încredere în tine, nu-l mai ajuta pe Pride să-şi găsească o soţie!

— Nu pot!

— Atunci să nu fii surprins când voi folosi orice mijloace necesare pentru a mă apăra!

S-a îndepărtat îndată, trecându-şi o mână prin păr. L-am privit, impasibilă, şi am aşteptat să se

apropie din nou de mine, cu paşi mari şi determinarea fulgerându-i în ochii aurii.

— Dă-mi pumnalul! m-a rugat, însă a fost răsplătit cu o privire neîncrezătoare. Îmi trebuie doar pentru o clipă. Şi nu, nu-l voi folosi ca să te înjunghii.

Deşi, probabil, exact asta îşi dorea. Cu ardoare.

Am desfăcut curelele care ţineau pumnalul cu şarpe fixat în teaca de la şold şi i l-am înmânat.

Wrath s-a lăsat într-un genunchi.

— Emilia Maria di Carlo, îţi dau cuvântul meu că nu voi răni fizic o vrăjitoare şi nici nu o voi forţa să se mărite cu Pride.

Şi-a trecut lama peste palmă, apoi şi-a apăsat mâna sângerândă pe inimă.

— Jur, pe onoarea coroanei şi a sângelui meu, că misiunea mea actuală este să salvez suflete, nu să le iau!

S-a ridicat şi mi-a dat pumnalul înapoi, cu mânerul îndreptat spre mine. Încă o dovadă de încredere. Am pus lama la loc în teacă şi l-am privit cu atenţie. I se închisese deja rana.

— N-ai de gând să-mi ceri să-ţi accept pactul de sânge oferit mai devreme?

— Aş prefera să-l accepţi, dar nu te voi forţa să o faci. Te mulţumeşte jurământul meu?

— Deocamdată!

— Atunci sunt şi eu mulţumit.

Wrath a trecut pe lângă mine, s-a oprit lângă gura peşterii şi s-a întins, dezmorţindu-şi muşchii. Rezistând impulsului de a-l împinge în marea de dedesubt, l-am urmat în tăcere, observând valurile unduitoare, cu creste argintii, care păreau să dea

naştere unei creaturi uriaşe din abanos sub luna plină. *Pe sânge şi pe oase!* Fireşte! O lună plină însemna mai multe necazuri. Iar eu aveam destule pe cap cu unul de aproape doi metri.

— Ia de aici!

I-am aruncat la piept cămaşa pe care i-o cumpărasem.

— Nu-mi pasă dacă o urăşti, dacă miroase sau dacă statutul princiar te împiedică să îmbraci haine ţărăneşti, dar o vei purta în timp ce mergem prin oraş. Ultimul lucru de care avem nevoie este să atragem şi mai multă atenţie asupra ta.

*

Ascunşi de umbrele aruncate de clădirea adiacentă mănăstirii, eu şi Wrath urmăream cum luminile se sting una câte una. În curând, membrii frăţiei aveau să adoarmă în chiliile lor.

— Ce te-a determinat să-mi faci o astfel de promisiune, pecetluită cu un jurământ de sânge?

— Am vrut să-ţi ofer o crenguţă de încredere.

— Vrei să spui o ramură de măslin.

— Acelaşi concept, vrăjitoareo, a bombănit el, apoi şi-a înclinat chipul spre lună. De asemenea, s-ar putea să-mi fi dorit mai multe dintre acele... chestii pe care le-ai adus. Dacă ai muri, ar trebui să depun un efort în plus ca să obţin altele. Ar fi inoportun.

— Te referi la cannoli? l-am întrebat, recompensându-i tentativa de umor cu un scepticism prefăcut. M-ai salvat, într-o anumită măsură, pentru nişte ricotta îndulcită?

Slavă zeiţei că nu părea să înţeleagă cât de populare erau sau că puteau fi găsite aproape oriunde în oraş!

— Crezi că demonul-umbră ne urmăreşte?

La adăpostul întunericului, nu reuşeam să-i disting trăsăturile, dar mi-am închipuit oricum privirea lui resemnată.

— Eşti speriată?

Mi-a fentat cu iscusinţă întrebarea. Ştiam că se referă la demonul-umbră, dar adevărul era că şi Wrath mă speria. Cine nu se teme să intre într-o cameră cu demonul văzut ultima dată cu persoana iubită ucisă clar e un idiot.

La câteva străzi distanţă, vocile bubuiau ca un tunet îndepărtat. Au urmat râsete îndrăzneţe şi furtunoase. Palermo era un oraş care venera noaptea la fel de mult pe cât se bucura de splendoarea zilei. Festivaluri, sărbători – întotdeauna părea să existe o ocazie care merita celebrată, mai ales cu mâncare şi băutură. Speram să-l opresc pe monstrul pornit să distrugă totul înainte să atace din nou. După câteva minute bune de tăcere, întunericul a stins ultima lumină aurie din mănăstire.

— În regulă! A sosit vremea! a spus Wrath, îndreptându-se. Dacă preferi să rămâi aici, rămâi! Nu te aştepta să te iau în braţe sau să-ţi şoptesc vorbe de încurajare la ureche.

L-am ignorat şi m-am furişat printre umbre, lăsându-l să vorbească singur. Părea să-l încânte destul de mult sunetul propriei voci. M-am gândit că ar fi nepoliticos să-l întrerup.

— Nu te voi consola! Şi nici nu-ţi voi îngriji

rănile! Sufleteşti sau de altă natură. Urăsc...

Când uşa de peste drum s-a deschis cu un scârţâit, a închis brusc gura. I-am aruncat o privire nimicitoare, în timp ce am împins-o mai mult în semn de invitaţie. Demonul stătea acolo, încruntat. Eram gata să pariez că nu mă auzise mişcându-mă. M-am întrebat câte persoane reuşiseră să îl surprindă vreodată. Probabil că nu multe, luând în considerare felul în care supărarea lui părea să se înteţească la gândul de a fi învins de o vrăjitoare.

— Vii sau nu, demonule?

Douăzeci şi trei

Din fericire, când am păţit în odaia în care murise Vittoria, n-am fost întâmpinată de şoapte supranaturale. Nici de vreo chemare insistentă, nici de vreo cerere magică din partea Lumii de Apoi. Doar de tăcere şi de târşâitul uşor al cizmelor lui Wrath, ori de câte ori se mişca prin întuneric. La rugămintea lui şoptită, dar morocănoasă, i-am înmânat traista mea cu provizii, recunoscătoare pentru cele câteva momente primite ca să-mi redobândesc stăpânirea de sine, în vreme ce demonul îi scotocea conţinutul în căutarea unor lumânări.

Potrivit lui Wrath, aveam la dispoziţie numai câteva minute pentru ca el să simtă ecoul magic al unei vrăji de invocare. M-a avertizat că s-ar putea să nu existe nici măcar o urmă, din moment ce trecuse mai bine de o lună. Nu mă mai întorsesem în această cameră de când găsisem corpul mutilat al surorii mele. Dacă aş fi avut de ales, n-aş mai fi călcat niciodată în mănăstirea asta blestemată. Ştiam că Vittoria nu se afla aici, dar amintirea acelei nopţi mă bântuia oricum. Am închis ochii, înlăturând din memorie carnea ei sfâşiată. Trupul complet nemişcat, revendicat de moarte. Şi sângele.

Mi-am trecut de câteva ori mâinile peste braţe, deşi aerul era neaşteptat de cald, într-un mod plăcut. Era ciudat cât de imprevizibilă putea fi viaţa. Cu o lună în urmă, nu mi-aş fi închipuit niciodată că aveam să mă întorc cu însăşi creatura

pe care o găsisem lingând sângele surorii mele, însă iată-ne aici! Lucrând împreună.

Deodată, nu mai eram încătuşată de suferinţă. Având în vedere câte se întâmplaseră, uitasem cu totul despre acel detaliu morbid şi dezgustător. M-am răsucit, savurând greutatea oferită de pumnalul demonului, care îmi sălta uşor în teaca de la şold.

— Ca să nu existe îndoieli, când ţi-am permis în seara asta să părăseşti cercul de întemniţare, am avut în vedere numai interesul *meu.* Nu înseamnă că te plac.

— Şi eu, care credeam că a mă lega de-a pururi de tine, în protecţie eternă, înseamnă că suntem buni prieteni.

— Nu mi-ai explicat de ce lingeai sângele surorii mele.

Wrath a terminat de scotocit prin traistă şi a aprins un chibrit. Lumina îi contura trăsăturile. Chiar şi cu privirea întunecată de umbre, nimic nu-i ascundea auriul scânteietor al irisurilor. Ochii i s-au îndreptat lent spre pumnal şi au rămas aţintiţi acolo. Pe durata drumului până aici, îl fixase adesea cu privirea, de parcă urzea modalităţi creative de a-l recupera.

Am respins fiorul ce pândea să-mi străbată trupul, conştientă de revenirea sentimentului familiar de pericol. Uneori, îndeosebi de când acceptase să mă ajute, uitam mult prea uşor că era unul dintre Malefici.

— Nu mi-ai cerut să-ţi explic.

— Cu siguranţă am făcut-o!

— De fapt, ai spus: „Stăteai aplecat deasupra

cadavrului ei, *lingându-i sângele de pe degete,* bestie revoltătoare ce eşti!”

Evident, cuvintele mele îl marcaseră mai profund decât bănuisem. Wrath a aprins lumânările şi mi-a oferit una. I-am evitat degetele, iar el mi-a oglindit gestul.

— Nu atinge nimic, vrăjitoareo! Nu vrem să perturbăm vreun miros persistent.

— Vreau măcar să ştiu la ce te referi prin „miros persistent” sau este ceva specific creaturilor din Iad, la care mai bine nu mă gândesc?

— Oricât de tentant ar fi, cel mai bine este să nu te gândeşti deloc la mine!

Mi-am dat ochii peste cap. Dacă nu voia să detalieze, nu aveam nimic de obiectat. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de preţioasele lui simţuri demonice, dar *chiar* îmi păsa de Vittoria.

— Bine. De ce îi lingeai sângele?

Şi-a ridicat lumânarea şi s-a învârtit pe loc, cercetând încăperea.

— Îl testam.

Am tras adânc aer în piept şi m-am rugat zeiţei rezistenţei şi a raţiunii să mă împiedice să-l căsăpesc chiar aici şi acum.

— Uite care-i treaba, această alianţă improvizată va funcţiona mai bine dacă elaborezi fără îndemnuri constante. Prefă-te că nu ştiu nimic despre metodele tale malefice! Îi testai sângele pentru ce?

— Îmi cer iertare, Înălţimea Voastră! a spus el, iar un zâmbet discret i-a apărut pe chip. Îl testam ca să văd dacă sesizez vreo urmă a unei Case

demonice cu care s-ar fi putut alia.

— Ceva asemănător pactului de sânge pe care mi l-ai propus? l-am întrebat, iar Wrath a încuviinţat din cap. Ce ai descoperit când ai testat sângele Vittoriei?

— Încă nu încheiase o alianţă cu cineva. Dar asta nu înseamnă că nu interacţionase cu un prinţ al Iadului.

— Prin urmare, deşi te-am invocat aici, nimeni nu ar şti că noi doi… lucrăm împreună… fără să fim legaţi printr-un pact de sânge, corect?

— Corect!

Pe sânge şi pe oase! Asta însemna că Vittoria l-ar fi putut invoca pe Greed sau chiar pe Envy şi, dacă nu fusese de acord să încheie un pact de sânge, nu exista nicio modalitate de a dovedi acest lucru.

— Crezi că Greed sau Envy ar vrea să-l împiedice pe Pride să se căsătorească?

Wrath mi-a luat în considerare teoria.

— Lui Greed îi place să domnească asupra Casei sale, aşa că nu. Iar Envy nu ar încerca nimic care să-i implice Casa într-un război, cu atât mai puţin să i-l aducă în prag. Preferă să stea îmbufnat şi să se gândească la toate lucrurile pe care nu le are şi le doreşte, însă pe care lipsa ambiţiei îl împiedică să şi le obţină.

Odată conversaţia încheiată, Wrath s-a mişcat din nou împrejur, cu lumânarea, şi ceva mi-a atras atenţia. M-am aplecat, răzuind un pic de ceară cu unghia. Una de un trandafiriu pal. Mi-am amintit dintr-odată de lumânările aprinse aici în acea noapte îngrozitoare. Lent, am trasat un arc de

lumină pentru a vedea mai bine podeaua. Am descoperit o altă pată de ceară uscată, mai mică şi gri. M-am rotit, zărind aceleaşi urme alternante de ceară trandafirie şi gri.

Cu siguranţă mă aflam în locul în care Vittoria crease un cerc de invocare.

— Când Envy a spus că ceilalţi vor veni după mine, s-a referit la fraţii tăi?

— Cred că da.

— E posibil să se fi referit şi la demonii-umbră?

— Poate.

M-am uitat cu înverşunare la prinţul-demon. După ce făcuse tot posibilul ca să-mi salveze viaţa, voiam să ţip de frustrare din cauza răspunsurilor lui scurte. Mi-am reamintit de neputinţa sa de a mă minţi direct şi mi-am mijit ochii.

— Ce a vrut să spună prin faptul că nu ştie ce ne poate rezerva viitorul?

— N-am fost de faţă. Nu sunt sigur la ce se referea mai exact, a răspuns Wrath, evitând să se uite în ochii mei. Ar putea fi o simplă tactică de înteţire a fricii, astfel încât să ţi se strecoare în minte.

— Ce este o vrăjitoare-umbră?

Şi-a îndreptat imediat atenţia asupra mea şi mi-a aruncat o privire neobişnuit de grăitoare: dacă nu ştiam, nu avea să fie el cel care să-mi explice. L-am învrednicit cu o căutătură necruţătoare, prin care îi promiteam o moarte lungă şi violentă dacă nu începea să vorbească. În cele din urmă, s-a înduplecat.

— Faţă de alte vrăjitoare, în venele tale curge puţin mai mult sânge de demon.

— Nu poate fi adevărat! Mă min…

Am închis gura. Nu putea să mintă, dar era imposibil ca vorbele lui să fie adevărate. Familia noastră era binecuvântată de zeiţă, nu de fiice ale întunericului.

— Cum ar fi posibil aşa ceva?

— Ştii ce trebuie să se întâmple pentru ca un copil să fie conceput, nu-i aşa? m-a întrebat Wrath, arcuindu-şi o sprânceană.

— Bineînţeles că da!

— Bun! Mă scuteşte de corvoada de a-ţi explica, în detaliu, cum una dintre strămoaşele tale şi-a satisfăcut curiozităţile cu un demon şi a avut un moştenitor. Şi probabil că acest lucru nu s-a întâmplat cu mult timp în urmă, din moment ce Envy şi-a putut da seama ce eşti doar… uitându-se la tine.

— Bunica mi-a spus că suntem gardieni între tărâmuri. Şi că „vrăjitoare-umbră” era porecla urâtă pe care ne-au dat-o cei Malefici.

În acest moment, atenţia lui era pe deplin îndreptată asupra mea şi, deodată, n-am vrut să ştie nimic despre istoria secretă a familiei mele. Am dat din cap spre ceara de lumânare, dornică să schimb subiectul.

— Îmi amintesc că am crezut că aerul mirosea a cimbru. Şi a parafină. Asta e o dovadă că a încercat să-l invoce pe Pride?

— Nu. Lumânările gri şi de un trandafiriu pal sunt folosite de Casa Lăcomiei, a clarificat Wrath, plimbându-se prin cameră. Cimbrul şi cuprul sunt, de asemenea, necesare atunci când se invocă un demon care aparţine curţii respective.

— Demonii pot fi invocaţi numai folosind lumânările de culoarea potrivită?

— Printre altele, da! Curţile demonilor sunt împărţite în şapte Case regale. Fiecare are propriile ritualuri şi cerinţe. Culorile lumânărilor, plantele, momentul din zi, obiectele care simbolizează intenţia invocatorului şi metalele variază.

Am arătat spre obiectele din jurul nostru.

— Nimic din toate astea nu poate fi folosit pentru a-l invoca pe Pride? Sau faptul că te afli în posesia Cornului lui Hades anulează acea parte a cerinţei vrăjii de invocare?

— Chiar dacă sora ta a avut ambele coarne, vraja tot nu ar funcţiona fără lumânările, metalele şi plantele corecte, mi-a explicat Wrath, ridicându-şi lumânarea. Orice s-a întâmplat în această cameră în acea noapte, sora ta nu l-a invocat pe Pride. Şi nici nu pare că a încercat să o facă.

— Ea mi-a spus altceva.

Wrath mă urmărea îndeaproape.

— E imposibil să ştii care i-au fost intenţiile. Poate că ar fi vrut, într-adevăr, să-l invoce, dar s-a răzgândit pe parcurs. Sau, dacă a încercat să-l invoce, nu a făcut-o aici.

Mă simţeam din ce în ce mai frustrată. Dacă ea nu îl invocase pe Pride, asta însemna că Greed era de vină. Trebuia să fie! M-am gândit la atacul asupra *nonnei* şi la dorinţa lui de a avea Cornul lui Hades. Avea sens ca Greed să nu se mulţumească cu statutul de prinţ al Iadului, când putea deveni regele demonilor. Până la urmă, o parte din păcatul lui impunea să nu fie niciodată mulţumit şi să-şi dorească mereu mai mult. Fără să-i pese cine

sau ce era distrus în atingerea scopurilor sale.

O furie neaşteptată şi din ce în ce mai intensă s-a dezlănţuit în mine şi s-a răspândit în fiecare colţ din încăpere, fără să lase nici măcar un centimetru neatins. Era atât de puternică, încât aproape că mi-au cedat genunchii!

— Jur pe sângele meu că-mi va face o deosebită plăcere să-l distrug pe demonul care a ucis-o pe Vittoria!

Wrath mi-a aruncat o căutătură pătrunzătoare; după licărul de surpriză din ochii lui, probabil că mi s-a întunecat aproape complet privirea.

— Mă vei ajuta să-l interoghez din nou pe Greed. Şi dacă nu pot să-l ucid eu, o vei face tu.

Amuleta surorii mele strălucea într-o nuanţă nefirească de violet. Pentru o clipă, atenţia lui Wrath s-a îndreptat spre *cornicello,* apoi a revenit asupra feţei mele. Îl pusesem la gât după ce îl furasem de la Viperidae. Până acum, Porţile Iadului nu se deschiseseră, iar Wrath nu încercase să mi-l taie de la gât.

— Oricât de impresionante îţi sunt discursul însufleţitor şi temperamentul, nu voi declara război nimănui. Şi nici tu nu o vei face. Cel puţin nu fără dovezi incontestabile. Probabilitatea ca vinovatul să fie Greed este foarte mică.

— Atunci cum a ajuns în lumea mea? Cineva l-a invocat! am protestat, apoi am fluturat o mână împrejur. După cum arată încăperea, aici a fost invocat.

— Nu neapărat! În afară de Pride, prinţii Iadului pot călători nestingheriţi între tărâmuri. În plus, nu există nici măcar o urmă a puterii lui Greed în

această încăpere. Cu excepţia cazului în care sora ta a avut un obiect personal al fratelui meu, este mult mai probabil ca ea – sau oricine altcineva ar fi pregătit acest cerc anume – să-l fi convocat pe unul dintre supuşii lui. Şi sunt *mii.*

— Dar există *un* singur prinţ-demon din acea Casă care se află în prezent în Palermo. Nu văd mii de alţi demoni umblând pe aici. Să înţeleg că tu o faci?

— E o întrebare retorică sau aştepţi un răspuns?

Am deschis gura, dar am închis-o repede la loc. Mai aveam atât de multe întrebări despre tărâmul demonilor şi aproape că puteam simţi dorinţa aprigă a lui Wrath de a i le pune pe toate. Am decis că nu o să aibă o zi prea norocoasă.

— De ce fel de obiect avea nevoie ca să-l invoce pe Greed? De un pumnal, ca al tău?

Nu-mi aminteam să fi văzut lama asupra lui când îi vizitasem casa de pariuri. O altă dovadă că fusese invocat.

— Poate că este încă în dormitorul nostru.

— Din păcate, nu! a spus Wrath, clătinând din cap. Ar fi fost aici în noaptea în care a fost ucisă. Oricine a omorât-o trebuie să-l fi luat când a plecat. Totuşi, nu există niciun miros în odaie care să poată fi urmărit. Dacă este un demon, voi fi nevoit să-l găsesc în alt mod.

— Doar dacă nu ai avut dreptate mai devreme, iar ea nu a invocat, de fapt, un demon, am gândit cu voce tare. Poate că a dat peste altcineva care încerca să-l aducă pe Greed aici şi care a ucis-o. Sau poate că persoana respectivă a invocat un

demon de rang inferior, care a atacat.

După felul în care îi fusese smulsă inima din piept, numai o creatură îngrozitoare ar fi putut înfăptui aşa ceva. Nu aveam cum să uit că ştiam doar de un singur demon care se aflase în această cameră, cu geamăna mea ucisă, la doar câteva clipe după ce-şi pierduse viaţa.

— E posibil, dar nu cred că a fost un demon.

Wrath s-a uitat lung la altarul unde fusese abandonat trupul surorii mele.

— Un demon de rang inferior ar ataca gâtul, viscerele, nu ar ţinti un organ şi ar pleca. Mai ales ceva destul de mare şi de înverşunat pentru a provoca astfel de răni pe un corp.

Fără suspecţi – îi puteam tăia de pe listă pe Pride şi pe Greed. Fără indicii. Investigaţia nu se desfăşura conform planului.

M-am gândit la paginile de grimoar pe care le găsisem. Wrath spusese că anumite lumânări colorate şi obiecte erau necesare la invocarea unei făpturi dintr-o anumită Casă de demoni. Problema era că niciunul dintre cele două pergamente deţinute de Vittoria nu conţinea o vrajă care să includă lumânări gri şi trandafirii. Furia a crescut din nou în mine, dornică să fie eliberată.

— Ce straniu!

Aerul era cald, dar lama pe care o ţineam apăsată în spatele lui Wrath părea făurită din cristale de gheaţă în mâinile mele. Demonul a încetat să mai respire.

— Nu poţi minţi şi cred că acest lucru e cât se poate de adevărat, dar de ce nu pot găsi dovezi care să-ţi susţină nevinovăţia?

— Îmi ceri să comentez în privinţa incompetenţei tale, de care eşti tu însăţi conştientă?

— Ai pus lumânările aici, în noaptea aceea, astfel încât să ai dovezile necesare pentru a arunca vina asupra lui Greed? Probabil că ţi-ai dat seama că sora mea avea vrăji de invocare pentru Casa ta, care te-ar lega de uciderea ei.

— Nu ştiam că m-ai invocat folosind vreo altă vrajă decât a ta. N-am întâlnit-o niciodată pe sora ta, cu excepţia nopţii în care i-am descoperit cadavrul. Îţi aminteşti că şi eu trebuie să aflu cine le ucide pe vrăjitoare, nu? Poate că îmi doresc acest lucru mai mult decât tine.

— De ce? Din cauza blestemului?

— Dacă preferi o variantă simplificată, atunci da!

— Spune-mi totul despre blestem! Vreau să ştiu cine l-a aruncat asupra Diavolului, de ce şi care este motivul pentru care are vreo însemnătate pentru mine sau lumea aceasta.

Wrath a aruncat o privire peste umăr prin care mi-a dat de înţeles că, în ciuda pumnalului de la spate, nu intenţiona să-mi ofere răspunsurile dorite. M-am gândit să-l înjunghii oricum, dar probabil că înfruntarea s-ar fi terminat cu el ignorându-mi în continuare orice alte întrebări.

— Te-ai prefăcut în tot acest timp că vraja mea de protecţie funcţionează?

— Dacă mă prefăceam, de ce nu ţi-aş fi frânt gâtul sau nu mi-aş fi folosit influenţa până acum? Cu siguranţă nu pentru că îmi place compania ta fermecătoare.

— Dă-mi un singur motiv pentru care nu ar trebui să-ţi înfig lama în inimă. *Aşa* poţi să fii ucis, nu? Cu propria armă. Şi numai în acel loc.

— Nici pe departe!

— Eşti sigur? l-am provocat, apoi am înclinat vârful lamei pe coloana lui. Cred că omiţi adevărul. Şi ştii de ce?

— Luminează-mă!

— Simt cum mă urmăreşti cu privirea când crezi că nu sunt atentă. Ochii îţi fug spre pumnal de fiecare dată când mă mişc. Trebuie să ştii mereu unde este. Envy a fost surprins când a văzut că-l am, iar acum înţeleg de ce. Eşti aproape nemuritor, însă armura ta are un punct slab. Deci, o, mărite prinţ Wrath, dacă nu vrei să mori în seara asta, spune-mi de ce Pride te-a trimis cu adevărat aici!

Douăzeci şi patru

Într-o fracţiune de secundă, Wrath s-a răsucit şi s-a aplecat înainte, apăsându-şi astfel vârful pumnalului în piept. O picătură de sânge s-a prelins pe metal, luminând scurt lama. Incapabilă să rostesc vreun cuvânt, am urmărit, uluită, cum rana s-a vindecat chiar în faţa ochilor mei.

Demonul şi-a plecat capul. Dacă oricare dintre noi se mişca, buzele urmau să ni se atingă. Nici nu îndrăzneam să inspir prea adânc.

— Un pumnal înfipt în inimă doare, vrăjitoareo, dar va fi nevoie de mult mai mult decât atât pentru a ucide un prinţ al Iadului. Dacă tot crezi că mint, n-ai decât să mă înjunghii!

O parte sălbatică din mine dorea să testeze teoria, chiar dacă doar pentru a determina dacă e sincer. O altă parte, mai temperată, încă zguduită de durere, dorea să-i întindă pumnalul şi să vadă dacă vraja de protecţie chiar funcţionează. Am decis că nu era momentul pentru riscuri nesăbuite şi am pus arma înapoi în teacă.

M-am îndepărtat de el, dar n-am vrut să mă gândesc la asta ca la o retragere. Wrath nu a încercat să mă oprească sau să mă urmărească, ci doar a privit cum măresc distanţa dintre noi cu câţiva paşi.

— Îmi vei spune măcar despre blestem? Cred că putem…

Wrath şi-a pus lumânarea pe altarul de piatră şi, o clipă mai târziu, se afla din nou în faţa mea. Şi stătea, fără îndoială, prea aproape – spatele lui mi-

a atins uşor pieptul. Mi-am ridicat mâinile, pregătită să-l împing, când am auzit sunetul vag, tot mai uşor de distins, al unor paşi: cineva se îndrepta spre noi.

— Ai spus cuiva că venim aici? m-a întrebat Wrath.

Am clătinat din cap, îngrozită de gândul că Greed sau Envy ne urmăriseră până aici. Wrath s-a încordat, gata să atace. M-am străduit din răsputeri să-mi domolesc răsuflarea.

— E cineva aici? a strigat o voce profundă şi familiară de pe coridor.

— Pe sânge şi pe oase! am exclamat, apoi mi-am dat capul pe spate şi am gemut. Ce moment şi-a ales!

Wrath mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Cineva cunoscut?

De îndată ce am încuviinţat, demonul s-a relaxat, renunţând la poziţia de luptă. Lumina răspândită de un felinar a precedat apariţia vizitatorului nocturn, iar eu am blestemat în gând întreruperea. Wrath s-a dat la o parte; am remarcat că supărarea mea îl încânta nefiresc de mult, dar l-am ignorat. Câteva secunde mai târziu, Antonio a intrat în cameră şi s-a oprit imediat.

— Emilia!

Ochii i s-au îmblânzit când m-a zărit, doar pentru a-i miji când a văzut că nu eram singură. Privirea i-a fugit de la mine la însoţitorul meu ameninţător. Evident, rămăsese fără cuvinte.

— Am auzit voci…

S-a uitat din nou la Wrath şi mai cu seamă la tatuajul în formă de şarpe, care pornea deasupra

mâinii drepte, i se încolăcea în jurul încheieturii şi îi dispărea sub mânecă. Apoi a remarcat modelele identice în cerneală de pe antebraţele noastre, mutându-şi privirea de la unul la altul. Nu îi puteam descifra expresia. Antonio s-a îndreptat de spate.

— E totul în regulă?

Wrath l-a cercetat pe Antonio într-un mod care mi-a făcut pielea de găină.

M-am pus repede între ei şi i-am oferit vechiului meu prieten un zâmbet timid.

— Îţi cer scuze dacă am vorbit prea tare! L-am rugat pe…

Am ezitat. Nu prea îi puteam spune pe nume. Wrath. „Mânie”. Prinţul-demon s-a mutat astfel încât să-l pot vedea cu coada ochiului şi a clătinat aproape imperceptibil din cap. Era greu de spus dacă mă avertiza să nu-i rostesc numele sau dacă, pur şi simplu, voia să-mi observe mai bine disconfortul.

— Prietenul meu, Samael, a venit în vizită şi am vrut să aprindem o lumânare pentru Vittoria.

Antonio nu părea convins şi nu puteam să-l învinovăţesc. Nu eram o mincinoasă prea iscusită. Speram din tot sufletul că nu urma să pună şi alte întrebări. Aveam o bănuială că a minţi un om al bisericii, într-un lăcaş de cult, în prezenţa unui demon care se afla într-o misiune secretă în numele Diavolului, aduce ghinion.

— Ce nume neobişnuit! a zis el în cele din urmă. De unde ai spus că vine?

— Nu a specificat, a intervenit Wrath. N-ai vrea să ne aduci nişte vin de împărtăşanie şi să-mi cercetezi mai în profunzime descendenţa?

Privirea aruncată de demon îmi amintea de cea a unui prădător.

— De fapt, nici pe mine nu m-ar deranja să te cunosc mai bine! Mai ales dacă eşti un *prieten* atât de bun al Emiliei mele.

Wrath a rostit cuvântul „prieten” de parcă l-ar fi considerat pe Antonio orice altceva, mai puţin asta. Însă am rămas cu gura deschisă din cu totul alt motiv. Nu puteam să înţeleg, nici măcar să încep să înţeleg, de ce Wrath spusese „al Emiliei mele”. Sinceră să fiu, am presupus că demonul nici măcar nu-şi mai amintea numele meu, din moment nu mă scotea din „vrăjitoareo”.

Antonio părea la fel de uluit.

— Al Emiliei t…

— Îţi cer scuze, Antonio!

Mi-am revenit repede şi i-am aruncat o privire în semn de avertisment lui Wrath înainte să-l iau de braţ pe *fratello* şi să-l îndrum repede spre uşă. Eram convinsă că prinţul Casei Mâniei încerca doar să-mi enerveze prietenul, astfel încât să poată absorbi acele emoţii, la fel cum procedase Envy cu mine.

— Va trebui să-i ierţi lipsa de maniere; îşi revine după călătoria îndelungată şi nu ne vizitează în cele mai plăcute circumstanţe.

Antonio avea un braţ surprinzător de musculos ascuns sub rasă, dar nu a încercat să mă oprească, lăsându-mă să-l conduc pe coridor.

— E în regulă dacă mai stăm câteva minute pentru a ne spune rugăciunile?

Antonio şi-a plecat capul şi, când s-a uitat în ochii mei, expresia i s-a îmblânzit.

— Desigur! Voi fi pe următorul coridor, lângă *colatoio*[34], dacă ai nevoie de mine.

— Îţi mulţumesc!

Am răsuflat adânc, urmărindu-l cum se îndreaptă încet spre capătul coridorului, unde se afla odaia cu pricina. Apoi am aşteptat până ce lumina felinarului nu s-a mai zărit înainte să mă întorc în încăpere. Wrath se sprijinea de altar şi mă privea fix, cu o sprânceană arcuită. A fost una dintre cele mai umane expresii pe care le văzusem vreodată pe chipul demonului.

— Samael, serios? *Acela* a fost cel mai bun nume la care te-ai putut gândi?

— A fost un prinţ al Romei şi un înger al morţii. Aş zice că ţi se potriveşte destul de bine. Eşti mai mult decât binevenit să-mi spui numele tău adevărat. Atunci nu te vor mai înfuria atât de tare cele pe care le inventez.

S-a îndreptat cu paşi mare spre mine, însă s-a oprit la o distanţă aproape decentă.

— Să nu-mi mai spui *vreodată* aşa! Nu sunt un înger, vrăjitoareo. Să nu mai faci niciodată această greşeală.

— Vai, şi eu, care trăiam cu impresia că majoritatea fiinţelor umane îl consideră pe Samael Diavolul!

Am trecut pe lângă el şi m-am întors la urmele de ceară rămase din cercul de invocare al Vittoriei.

---

34 Încăpere din catacombele din Palermo unde cadavrele călugărilor şi, ulterior, şi ale altor locuitori ai oraşului erau puse la uscat timp de un an înainte de a fi scăldate în oţet şi umplute cu fân. Trupurile erau apoi îmbrăcate în haine furnizate de familiile decedaţilor, urmând a fi expuse, nu îngropate (n. red.).

— Crezi că...

— Tu şi fiinţa aia umană aţi împărţit vreodată patul?

M-am răsucit spre el, complet luată prin surprindere de întrebare. Mă aşteptam să văd un rânjet sau un surâs dispreţuitor, aşa că nu am fost pregătită pentru curiozitatea autentică vizibilă pe chipul lui. Nu-mi dădeam seama ce era mai tulburător.

— În primul rând, asta nu te priveşte! Şi-n al doilea rând, de ce ai întreba un lucru atât de prostesc? În caz că nu ai observat, e un om al bisericii.

— N-a fost dintotdeauna.

Mi-am închis gura. Antonio devenise abia de curând membru al frăţiei, însă acest lucru nu mă împiedicase să tânjesc după el. Adevărul era că îl visam adesea cum îmi aşterne sărutări pe linia gâtului, cum îşi strecoară mâinile în părul meu, încleştându-şi degetele şi trăgându-l uşor, şi cum mă alege pe mine în detrimentul sfintei sale frăţii.

Cu puţin timp înainte să depună jurământul, fusesem convinsă că părea interesat de posibilitatea unei idile între noi, ba chiar nerăbdător să scrie primul capitol din povestea noastră de dragoste. Trecea pe la Sea & Vine, se oferea să mă conducă până acasă şi zăbovea în faţa uşii mele. De câteva ori, nu mă îndoiam că-şi adunase curajul pentru a-mi fura un sărut. Vorbea despre cărţile lui preferate, fără să-şi ascundă tulburarea. Vittoria avea obiceiul să ridice cu subînţeles din sprâncene şi să se strecoare în casă, lăsându-mă singură cu el, dar Antonio nu făcuse

niciodată pasul decisiv, acela de a înlătura complet distanţa dintre noi.

Şi nimic din toate astea nu mai conta acum. Din mai multe motive.

— Poţi găsi ceva util aici, care să ne ajute să-l găsim pe ucigaşul Vittoriei?

— Pulsul ţi-a luat-o la galop.

Wrath a vrut să-mi atingă vena de la gât, dar degetele i-au încremenit dureros de aproape de pielea mea.

— Aşa a reacţionat şi prietenul tău uman, când te-am revendicat. Cât de ciudat ca un om atât de evlavios să devină atât de gelos!

Privirea i-a alunecat pe chipul meu, într-o cercetare contemplativă a trăsăturilor ce-i stârniseră interesul, ochii, buzele, urmărind apoi fiecare curbă şi spirală a tatuajului pe care mânecile diafane nu-l puteau tăinui. Florile sălbatice au continuat să înflorească pe braţele noastre, împreună cu cele de plumeria, culori incredibil de vii pictând petalele. Un efect al vrăjii pe care o folosise pentru a mă salva, fără îndoială. M-a studiat cu atenţie, de parcă m-ar fi văzut prin ochii lui Antonio, iar privirea i-a coborât agonizant de lent, centimetru cu centimetru, până când şi-a întipărit totul în minte, de la fiecare detaliu minuscul al feţei mele până la sandalele pe care le purtam, înainte să-şi ridice ochii la fel de încet. Cu siguranţa plănuia să analizeze totul mai târziu. Poate că îmi memora dimensiunile pentru un sicriu.

I-am poruncit inimii să-şi domolească bătăile.

— Toate astea au vreun rost sau pur şi simplu încerci să-mi stârneşti din nou mânia?

— Totul are un rost, vrăjitoareo! Trebuie doar să ne dăm seama cum se leagă totul. Nu-ţi scoate *prietenul* de pe lista suspecţilor numai pentru că este muritor. Emoţiile reprezintă forţe puternice. Oamenii ucid din nenumărate motive, unele mult mai neînsemnate decât lăcomia sau gelozia.

Am încercat să mi-l închipui pe Antonio furişându-se noaptea, ucigând tinere. Eram tentată să spun că Wrath se înşală, dar ştiam destule despre fiinţele umane, încât să cred că oricine este capabil de orice în orice moment. Deşi nu eram convinsă că Antonio avea vreun motiv pentru a ucide, preferam să nu exclud nici măcar o variantă. Pentru orice eventualitate. Cine ştie, poate că el chiar invoca demoni şi smulgea inimi din piept între două momente în care cădea în rugăciune.

— Dacă nu putem găsi dovezi că Vittoria l-a invocat pe Pride, am spus, ce ar trebui să facem în continuare?

Wrath a rămas cu ochii fixaţi asupra mea o secundă în plus înainte să-şi ferească privirea.

— Îi voi trimite un mesaj următoarei potenţiale mirese. Să sperăm că se va întâlni mâine cu noi şi vom pune capăt acestei situaţii.

Lumea a încetat să se învârtă. Pentru o clipă, m-am holbat la el, acceptând faptul că o altă vrăjitoare încheiase o învoială, iar Wrath ştiuse tot timpul.

— Ai promis că nu-l vei mai ajuta pe Pride! Şi ştiai despre o altă vrăjitoare?

Demonul a încuviinţat din cap.

— De ce îmi spui abia acum?

— În primul rând, am fost de acord să nu

rănesc o vrăjitoare sau să o forţez să încheie o învoială. În al doilea rând, aveam de gând să împărtăşesc informaţia după atacul Viperidaei, dar m-ai alungat şi întemniţat în cercul de invocare înainte să apuc să o fac.

Cât de convenabil pentru el!

— Te-ai întors pe tărâmul tău pentru a obţine informaţia?

— Nu! Odată invocat, pot părăsi această lume doar dacă mă trimiţi înapoi. Sau dacă o lamă de demon îmi distruge conexiunea.

— Cum rămâne cu transve... Mă rog, cum se numea aia?

— *Transvenio.* Legământul faţă de tine mă împiedică să călătoresc liber între tărâmuri. Dar îmi permite şi să rămân aici mai mult decât aş putea în mod normal. Pe scurt: legătura noastră mă ancorează aici.

— Atunci cum ai obţinut informaţia despre noua învoială?

— Pride a trimis un mesaj.

Era mult prea simplu, iar gândul nu-mi oferea deloc alinare. Nu-mi plăcea că Diavolul poate trimite mesaje între tărâmuri. Deodată, mi-am reamintit de demonul-umbră şi de uşurinţa înfricoşătoare cu care îi pusese lama la gât bunicii. Poate că Diavolul se săturase ca vrăjitoarele să-i poarte coarnele.

— Dacă poţi părăsi acest tărâm doar când te trimit înapoi, cum ai de gând să o duci în Iad?

O scânteie de admiraţie i-a luminat ochii.

— Mâine doar vorbesc cu ea. N-am spus că o duc în Iad.

M-a măsurat din nou cu privirea şi m-am întrebat dacă mă considera un adversar redutabil.

— Voi pune stăpânire pe o clădire în seara asta. După ce găsesc un loc potrivit, îţi voi trimite un bilet prin care te voi înştiinţa unde voi fi. Dacă nu ai veşti de la mine până la amurg, ne întâlnim la cavernă!

Douăzeci şi cinci

Am luat mojarul pisălogul de pe raft, încruntată de concentrare în timp ce adunam tot ce aveam nevoie pentru *pesto alla Trapanese:* ulei de măsline, usturoi, migdale, busuioc, pecorino şi roşii cherry. În astfel de zile, când soarele dogorea înainte de prânz şi chiar şi cea mai subţire rochie se lipea de mine ca o a doua piele, îmi plăcea să adaug mentă proaspătă la pestoul de roşii. Din păcate, momentan rămăseserăm fără.

După ce am pus ingredientele pe blatul de lucru, mi-am prins în creştet părul ondulat, lăsând câteva şuviţe mai scurte să-mi încadreze faţa. Azi nu purtam flori în plete – aveau să se ofilească în câteva clipe. Ziua tocmai începuse, însă picături de sudoare îmi gâdilau deja ceafa. În timp ce-mi legam un şorţ peste rochia fără mâneci, îmi puneam la îndoială, la modul cel mai serios, alegerea de a purta alb. Aş fi preferat să-mi ţin ascuns tatuajul magic, dar nici măcar mânecile diafane nu mă puteau salva de căldura sufocantă. Cu puţin noroc, nimeni din familia mea nu urma să observe cerneala deschisă la culoare, mai ales dacă îmi ţineam braţul în unghiul potrivit, cât mai departe de trup.

Căzusem pe gânduri, imaginându-mi-l pe Wrath cum gusta pestoul de roşii, când mama mi s-a alăturat în mica noastră bucătărie şi a luat sardine din răcitor.

— Nu ai venit acasă.

Nu era o întrebare, iar tonul îi era aproape la

fel ascuţit precum cuţitul pe care-l folosea pentru dezosarea peştelui.

— Binevoieşti să-mi explici pe unde ai fost toată noaptea?

Mai degrabă eram dispusă să îmi vând sufletul.

Am rămas concentrată asupra pestoului, zdrobind migdalele atât cât trebuie. În niciun caz nu aveam să recunosc că lucram cu un demon băutor de sânge, ca să aflu ce i se întâmplase Vittoriei. Şi nu numai că mă aliasem temporar cu unul dintre *Malvagi,* dar mai şi vorbisem cu alţi doi.

Ah, să nu uit, un demon mercenar invizibil mă urmărea peste tot, şoptind avertismente criptice, o atacase pe *nonna* şi, dacă i se poruncea, putea chiar să mă asasineze. Apoi, aproape că murisem într-o luptă cu o Viperidae, iar un prinţ al Iadului mă salvase, folosind o magie străveche, întunecată, care ne impunea să fim amândoi goi într-o cadă. Mama avea să-şi iasă din minţi! Dar cel puţin tatuajul nu ar mai fi părut nici pe departe ceva atât de rău.

— Am fost la mănăstire.

— Ştiu.

Mi-am ridicat fulgerător privirea spre ea, surprinsă.

— De unde ştii?

— *Fratello* Antonio a trecut pe aici azi-dimineaţă. Era îngrijorat.

Mama a trecut iute la următoarea sardină, strecurând cuţitul sub piele şi filetând-o de-a lungul şirei spinării.

— A spus că erai însoţită de un tânăr. Un prieten de familie. Cineva cu un nume ciudat.

— Eu…

— Scuteşte-mă de minciuni, copilă! m-a avertizat ea, strângând cu mai multă putere mânerul cuţitului. Drumul spre Porţile Iadului e pavat cu ele.

Mi-am închis ferm gura. Ştia, mai mult ca sigur! Probabil că mi-a sesizat din prima vicleşugul şi, cumva, îşi dăduse seama că apelasem la artele întunecate. Iar *fratello* Antonio Bernardo îi confirmase temerile. Am înghiţit nodul dureros din gât, nesigură cât de sinceră trebuia să fiu cu ea.

— Păi, uite ce s-a întâm…

— Să te zbenguieşti prin locuri întunecate cu tineri chipeşi ţi-ar putea distrage atenţia de la durere pentru puţin timp, dar nu o va alunga niciodată. Trebuie să-ţi găseşti propria forţă interioară pentru asta.

— Eu… *Stai, ce?*

Mama şi-a fluturat cuţitul în direcţia mea.

— Nu te preface că habar n-ai despre ce vorbesc! Ai noroc că bunica ta dormea şi nu l-a auzit. Are destule pe cap cât se vindecă. Asta i-ar mai lipsi, să se streseze din cauza unor diavoli de bărbaţi. *Fratello* Antonio mi-a povestit totul despre acel tânăr. Din ce am înţeles, şi tu l-ai vrăjit pe el. Antonio a spus că te-a numit Emilia lui. Nu eşti a nimănui decât a ta, copilă. Să nu cumva să uiţi asta!

O, *sfântă zeiţă din cer!* Aş fi preferat ca *nonna* să afle că invocasem un demon decât să îndur criticile mamei, care erau cu *mult* mai rele. Roşeaţa mi-a acaparat obrajii şi mi s-a strecurat în jos, pe gât, fără a avea nimic de-a face cu

temperaturile ridicate. Mama credea că eu şi Wrath am…

Aveam să mor de ruşine.

Chiar şi să mi-l *închipui* gol, trăgându-mă lângă trupul lui solid şi tatuat, răspândind căldura lui revoltătoare, în timp ce-şi punea gura aia blestemată pe a mea, iar eu îi răspundeam cu aceeaşi pasiune, de parcă el ar fi reprezentat atât damnarea, cât şi izbăvirea mea veşnică, cât noi…

Trebuia să pun capăt de îndată acelui şir obscen de gânduri. Imaginea nu m-a dezgustat atât de mult pe cât credeam.

Ştiam că tachinările infantile ale lui Wrath aveau să se întoarcă într-o zi.

Pur şi simplu nu-mi imaginasem că se va întâmpla aşa.

Mama şi-a pus cuţitul deoparte, iar expresia i s-a îmblânzit. A interpretat complet greşit motivul pentru care mă îmbujorasem atât de tare.

— Iubeşte sau bucură-te de compania oricui vrei, dar trebuie să fii mai atentă! Dacă tatăl tău ar fi deschis uşa…

A lăsat cuvintele în aer, conştientă că nu trebuia să ducă gândul la bun sfârşit ca să se facă înţeleasă.

Să-l ia la pumni pe bărbatul care se „zbenguia” cu fiica lui ar fi fost modalitatea perfectă de a elibera o parte din propria suferinţă. Apărarea onoarei unei fiice era o veche tradiţie masculină. Lăsând la o parte comportamentul uman demodat, eram şocată că Antonio venise la noi acasă.

Ochii mi-au căutat pentru a mia oară micul ceas. După-amiaza trecea înfiorător de lent. Au

mai rămas câteva ore bune până la întâlnirea cu Wrath. Pentru a le oferi mâinilor ceva de făcut, în afară de a visa cum se strâng în jurul gâtului unui anumit *fratello,* am înlăturat pânza umedă de pe grămada de aluat şi am început să rulez pastele făinoase pentru *busiate.*

Nu-mi venea să cred că îmi dorisem vreodată să-l sărut pe băgăciosul ăsta neghiob!

— O, să nu uit! Emilia?

Am întrerupt asaltul aluatului şi mi-am privit mama.

— Să faci *busiate* în plus! I-am promis lui Antonio că o să i le aduci azi, împreună cu scuzele tale.

Am zâmbit. Nimic nu îmi putea aduce mai multă bucurie decât să fac nişte aluat în plus şi să-l arunc în capul *fratello-ului* problematic.

*

— Buon appetito!

Am trântit două coşuri pe masa lungă de lemn din încăperea unde se mânca, fără să mă obosesc să scot tăvile dinăuntru, acoperite cu şervete. Bărbaţii care-şi aşteptau hrana au amuţit numaidecât; membrii frăţiei formau un grup restrâns. Antonio şi-a întrerupt conversaţia cu unul dintre ei, un tânăr de vârsta lui, cute de îngrijorare brăzdându-i fruntea.

I-am aruncat o privire care speram că promitea o moarte lentă şi chinuitoare. Trebuie să fi avut efectul dorit, pentru că a sărit în picioare şi m-a condus în grabă pe coridor. I-am tolerat mâna pe

braţul gol până când am scăpat de privirile curioase, apoi mi-am scuturat umărul, îndepărtând-o furioasă.

Nu conta dacă purtam corset cu mâneci sau fără, n-am apreciat libertatea pe care şi-o asumase atingându-mi pielea.

— S-a întâmplat ceva, Emilia?

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus mamei că am fost aici cu cineva noaptea trecută! am şuierat. Nu te priveşte ce fac şi cu cine îmi petrec timpul!

Antonio şi-a încleştat maxilarul.

— Sora ta a fost ucisă aici şi, o lună mai târziu, te găsesc în aceeaşi încăpere cu cineva pe care nu l-am mai văzut până acum şi al cărui nume refuzi să-l dai. Iartă-mă pentru că am vrut să mă asigur că eşti bine!

— Dacă ai fost atât de îngrijorat, ai fi putut foarte uşor să aştepţi în mănăstire şi să mă conduci acasă. Nu trebuia să apari la uşa casei mele înainte să răsară soarele!

De cum şi-a închis ochii, m-am întrebat ce gânduri îi răscoleau de fapt mintea. Oare chiar nu îşi dăduse seama câte probleme ar fi putut provoca? Nimeni nu era *atât* de naiv! În cele din urmă, când s-a uitat din nou la mine, nu mai părea dornic să se certe.

— O altă fată a fost ucisă după ce am vorbit aseară, a spus încet. Şi… şi mi-am făcut încontinuu griji că eşti tu. După ce s-a întâmplat cu Vittoria, trebuia să fiu sigur că nu e vorba despre tine. Îţi cer scuze dacă ţi-am adus necazul la uşă – nu gândeam limpede.

Am tras adânc aer în piept. Nu am acţionat

suficient de repede. Cineva trebuie să fi descoperit identitatea vrăjitoarei cu care Wrath plănuise să se întâlnească mai târziu. Dar cum?

Eram confuză. Wrath spusese că era singurul prinţ care ştia despre potenţialele mirese, dar asta nu însemna că alţi prinţi nu aveau propriile căi de a obţine astfel de informaţii. Spionii erau folosiţi la curţile regale ale fiinţelor umane – mă îndoiam că lucrurile se desfăşurau diferit în lumea demonilor. M-am gândit la demonii-umbră invizibili care lucrau pentru Greed.

Dacă trimisese unul după mine, iar acesta o atacase pe *nonna,* probabil că tot unul dintre ei îi transmitea şi numele potenţialelor mirese.

Totuşi, încă nu-mi dădusem seama de ce îşi dorea ca vrăjitoarele să moară. Poate că doar pentru a se asigura că Diavolul nu rupea blestemul şi nu părăsea niciodată Iadul.

Antonio a întins mâna şi mi-a trecut o şuviţă rebelă în spatele urechii, degetele lui zăbovind o clipă în plus pe pielea mea. În urmă cu câteva săptămâni, inima mi-ar fi bătut nebuneşte în piept, dar acum, involuntar, mi-am amintit cât de uşor putem pierde o persoană, să o avem alături de noi într-o clipă, doar ca-n următoarea să ne fie smulsă din braţe.

— Ştii cine era? l-am întrebat.

El a făcut un pas înapoi, părând puţin năucit când şi-a lăsat mâna jos.

— Fata de aseară? am precizat, din moment ce întârzia să-mi ofere un răspuns, însă el doar a clătinat din cap.

— Deocamdată, sunt doar zvonuri. Nimic nu a

fost confirmat. Toată lumea spune că arăta precum celelalte victime, că avea părul şi ochii închişi la culoare. Ceea ce nu ne ajută foarte mult, din moment ce aproape toţi de pe insulă se potrivesc descrierii.

— Unde i-a fost găsit cadavrul?

— Asta nu ştiu să-ţi spun. Dacă vreun membru al frăţiei a fost chemat acolo ca să-i ofere ultima binecuvântare, vestea nu a ajuns până la mine. Dar sunt convins că informaţiile vor însufleţi piaţa în seara asta. Mereu se întâmplă aşa.

Antonio avea dreptate. Vânzătorii ştiau totul şi îi cunoşteau pe toţi. Clienţi din fiecare colţ al oraşului treceau cât era ziua de lungă pe la tarabele lor, făcând schimb de informaţii şi de bârfe în timp ce-şi terminau cumpărăturile.

Fireşte, poveştile erau adesea înfrumuseţate, dar exagerările conţineau şi o sămânţă de adevăr, una de obicei bine ascunsă. Din fericire, aveam o altă sursă, mai de încredere, care ştia numele victimei. Ne apropiam de ora amurgului, aşa că Wrath ar fi trebuit să ajungă la peşteră înaintea mea. Plănuiam să-l încolţesc pe demon, să-l întreb tot ce ştie despre vrăjitoare, apoi să merg în piaţă şi să aflu unde se petrecuse crima.

Cu puţin noroc, Wrath putea să cerceteze locul, aşa cum procedase şi cu alte ocazii, doar că de data asta chiar urma să descoperim care prinţ-demon este responsabil.

O, zeiţa să fie cu el! Nu mă îndoiam că demonului războiului avea să îi facă aproape la fel de multă plăcere ca mie să-l distrugă pe ucigaş.

Douăzeci şi şase

Şiruri de oameni îşi croiau drum cu coatele prin piaţa aglomerată, dar tot reuşeau să păstreze o distanţă acceptabilă faţă de Wrath. M-am întrebat dacă îi simţeau natura diferită, dar, pur şi simplu, nu ştiau cum să o definească. Demonul poseda o siguranţă neclintită – o încredere în sine prin care revendica spaţiul înconjurător. Bărbaţi şi femei se opreau din bârfit şi-l urmăreau când treceam pe lângă ei, aruncându-i fie priviri apreciative, fie căutături făţiş neîncrezătoare sau pline de dispreţ. Deşi cele din urmă s-ar fi putut datora faptului că subiectul serii era crima, iar Wrath părea să întruchipeze un necaz de aproape doi metri.

Mi-am imaginat că plimbarea fără ţintă pe străzile ticsite şi întortocheate, cu o panteră în lesă, ar fi răspândit aceeaşi aură de pericol primordial. Dacă cineva ar cădea pradă unui moment temporar de nebunie, pierzându-şi controlul asupra simţurilor, recunosc că ar *putea* exista un anumit nivel de exaltare în a te afla în imediata apropiere a unei fiinţe atât de primejdioase.

Însă simţurile îmi erau în mare parte intacte. Ştiam că fiara sălbatică nu poate fi îmblânzită, deşi contura cu măiestrie iluziile domesticirii sale atunci când avea chef să se joace cu următoarea sa masă. Veşmintele elegante şi manierele impecabile făceau parte dintr-o capcană minuţios elaborată ca să-şi atragă prada şi probabil şlefuită cu eoni înainte ca omul să păşească pe pământ.

Wrath era un prădător până-n măduva oaselor. Aveam o presimţire că, dacă uitam asta, chiar şi pentru o secundă, avea să îşi înfigă bucuros dinţii în gâtul meu şi să mi-l sfâşie.

M-a prins holbându-mă la el şi a ridicat o sprânceană.

— Îţi place priveliştea, vrăjitoareo?

— Mi-ar plăcea doar dacă ultima mea dorinţă ar fi să mor.

— Şi îţi doreşti asta?

— Nici măcar puţin!

Ochii îi străluceau de amuzament, animaţi de subiectul macabru. Fireşte că moartea îi stârnea într-un mod aparte interesul.

— Ce vânzător crezi că ştie unde s-a petrecut crima?

Am dat din cap spre centrul pieţei, de unde începeau tarabele de haine. Briza uşoară răscolea ţesăturile şi mătăsurile expuse la standuri, foşnetul lor călăuzindu-ne de-a lungul aleilor.

— Salvatore este unul dintre cei mai buni bârfitori din oraş. Dacă există vreo persoană care ne poate oferi informaţii sigure despre Giulia, aceea este el, l-am asigurat pe Wrath, apoi mi-am coborât privirea spre cămaşa lui. El este şi cel care mi-a vândut asta.

— Înţeleg! M-ai adus aici ca să comit o crimă în timp ce investigăm una.

Orice urmă de amuzament a dispărut îndată de pe chipul lui Wrath. Mi-am ascuns zâmbetul larg când şi-a umflat nările. Pentru un prinţ răzbunător al Iadului, cu siguranţă era sensibil în privinţa veşmintelor. Şi eram destul de sigură că doar

glumea în legătură cu uciderea vânzătorului. Sau, cel puţin, aşa speram.

De fapt, am fost surprinsă că avea măcar simţul umorului. După ce plecasem de la mănăstire, mă dusesem direct la demon şi îi dădusem vestea. Fusesem convinsă că urma să distrugă tot oraşul. În schimb, îmi împărtăşise calm tot ce ştia despre potenţiala mireasă. Numele ei era Giulia Santorini, iar el nu reuşise să-i transmită un mesaj noaptea trecută. Abia după câteva clipe procesasem ultima revelaţie.

Am trecut din nou prin toate informaţiile pe care le deţineam. Îi cunoşteam pe membrii familiei Santorini. Vindeau mirodenii în districtul Kalsa, iar Vittoria se oferea să meargă la magazinul lor, pentru a lua comenzile pentru Sea & Vine când unchiul Nico sau tata nu puteau. Sofia, bunica Giuliei, era vrăjitoarea a cărei minte rămăsese prinsă între tărâmuri, deplasându-se atât de repede între realităţi, încât nu mai ştia ce e aievea şi ce e o viziune.

Din câte îmi aduceam aminte, după ce se întâmplase cu Sofia, cei din neamul Santorini renunţaseră complet la artele întunecate. Poate că mă înşelam. Poate că Giulia se hotărâse să devină o practicantă a artelor întunecate, asemenea bunicii ei. Şi poate că ea fusese cea care îi încredinţase surorii mele acele pagini misterioase de grimoar.

Gândul m-a făcut să mă opresc brusc.

Dacă Giulia îi dăduse cumva surorii mele o vrajă pentru a invoca un demon, avea sens să o fi luat din grimoarul bunicii ei, din moment ce se ştia

că Sofia folosea artele întunecate. Poate că grimoarul reprezenta veriga lipsă... M-am gândit din nou la cea dintâi carte de vrăji. La magia folosită pentru a fereca jurnalul surorii mele. *Asta* era legătura dintre crime? Poate nu artele întunecate, ci materialul sursă?

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Wrath, strecurându-se în gândurile mele. Te comporţi ciudat!

— Eşti *sigur* că nu i-ai propus Giuliei să vă întâlniţi noaptea trecută? am insistat.

Wrath mi-a aruncat o privire nimicitoare, comunicându-mi în tăcere că existau şanse mari să mă strângă de gât dacă mai reluam o singură dată discuţia. Sinceră să fiu, era posibil să-l fi întrebat deja de vreo şase ori pe durata călătoriei noastre prin oraş. Şi de încă şase ori de când ajunseserăm aici.

— Poate că îl tragi pe sfoară pe Pride şi ai ucis-o.

Demonul a scos un oftat lung.

— Te asigur, din nou, că te înşeli! Nu am niciun motiv să ucid pe cineva. Aşa cum am mai spus, mesajul meu nu a ajuns niciodată la ea.

Ştiam că nu trăgea pe nimeni pe sfoară, dar îmi plăcea să-l văd cum se agită.

— Crezi că unul dintre fraţii tăi a ucis-o?

— Nu!

— Şi am revenit la răspunsurile monosilabice.

— Ai grijă, vrăjitoareo, sau aş putea crede că eşti interesată să porţi o conversaţie civilizată!

Un zâmbet abia schiţat i-a jucat pe buze în timp ce mi-am dat ochii peste cap.

— Răspunsurile simple nu necesită discuţii de umplutură.

— De ce nu crezi că unul dintre fraţii tăi a ucis-o?

— Ce motive ar avea?

— O, maleficule, permite-mi să ţi le înşir! am spus sfidător, ridicându-mi pe rând degetele. Greed ar putea fi interesat să preia tronul. Poate că Envy este gelos şi vrea mai multă putere. Dacă Pride nu se căsătoreşte, atunci rămâne blestemat şi nu poate părăsi iadul. Aş zice că reprezintă o motivaţie destul de puternică, dacă unul dintre fraţii tăi vrea să conducă acest tărâm. Să continui?

Wrath s-a uitat ameninţător la mine, fără să se obosească să-mi răspundă. Din câte se părea, nu-i plăceau acuzaţiile mele, dar nu a putut găsi o modalitate de a le discredita, deşi le considera nişte teorii prosteşti. Am trecut de un colţ, am ocolit un turn format din lăzi din lemn aşezate într-un echilibru precar unele peste altele şi am evitat la mustaţă să fim loviţi de capul unui peşte-spadă. Demonul a studiat în tăcere toate împrejurimile şi culorile. M-am întrebat dacă exista ceva asemănător în locul de unde venea, dar nu l-am întrebat.

O cale s-a ivit în mulţimea care se strânsese în faţa standului de *gelato,* oamenii dându-se la o parte când am trecut strada şi am intrat în secţiunea dedicată hainelor. Salvatore era în plină ceartă cu cineva, din cauza unei alte tunici jerpelite, dar conversaţia a încetat brusc la apariţia demonului. Wrath s-a oprit la masa lui, prezenţa sa emanând acea ameninţare voalată, distinctivă,

pentru care avea un talent înnăscut. Celălalt client s-a uitat o singură dată la chipul demonului şi a tulit-o în mulţime, veşmântul cu pricina fiind aruncat şi uitat.

— Tu şi cu mine avem treburi de rezolvat, vânzătorule!

— Nu cred că ne-am întâi…

Privirea lui Sal s-a îndreptat către cămaşa purtată de Wrath, apoi a săgetat spre mine. I-am fluturat degetul mic în semn de prietenie. Încercasem să-l avertizez în privinţa condiţiei şi a preţului. Acum putea face faţă unui demon furios. Am simţit dezlănţuirea nu tocmai subtilă a emoţiei întrupate de Wrath, pe măsură ce aluneca spre Sal şi se înfăşura în jurul lui, pe fundalul unor sunete scurte, dar ascuţite.

Mâna vânzătorului a tremurat când şi-a trecut-o prin părul închis la culoare.

— *Signore,* c-ce frumos! Cămaşa aceasta…

— Va fi schimbată cu aceea.

Wrath şi-a ridicat hotărât bărbia, arătând spre rândul de haine atârnate în spatele tarabei; cele mai scumpe veşminte, având în vedere drapajul lor. Sal a deschis gura, a luat în considerare umerii largi ai demonului, apoi a închis-o şi şi-a lipit un zâmbet mare şi fals pe chip. Un bărbat deştept.

— Asta da, afacere!

Sal şi-a plecat capul, supus, când a scos cămaşa neagră de pe un umeraş şi i-a înmânat-o. De fapt, a încercat să i-o înmâneze. A ţinut-o strâns, cu îndârjire, înainte ca Wrath să i-o smulgă în cele din urmă din mâini.

— Acesta este un veşmânt foarte, foarte

elegant, *signore.* Se potriveşte perfect cu pantalonii dumneavoastră. Să-l purtaţi cu plăcere!

Mi-am dat ochii peste cap. Sal a cedat sub presiunea demonului mai repede decât coaja unui ou care a lovit pământul. Data viitoare când voiam să obţin un târg bun, trebuia să încerc să mă încrunt şi să invoc la rândul meu, din vreun lăcaş lăuntric, o ameninţare la fel de voalată.

O secundă mai târziu, Wrath s-a dezbrăcat de hidoşenia brun-oranj, o ofensă prin însăşi existenţa ei, şi a aruncat-o înapoi vânzătorului. Dacă prinţul-demon nu agitase deja mulţimea înainte, pieptul lui gol şi musculos a făcut-o acum. Şi-a pus cămaşa nouă, aparent inconştient de efectul pe care îl avea asupra oamenilor din preajma noastră. Muşchii supli şi sinuoşi se mişcau cu o uşurinţă exersată. Tatuajul lui în formă de şarpe a creat, de asemenea, destulă vâlvă. Cineva din apropiere a comentat cât de mare era, cât de real. O altă persoană a şoptit despre posibila sa însemnătate.

Cei care se tot învârtiseră pe lângă tarabele de îmbrăcăminte s-au oprit ca să privească.

Am implorat-o pe zeiţa serenităţii să-mi trimită toată pacea sufletească din lume, apoi m-am întors către Salvatore, hotărâtă să obţin informaţia pentru care veniserăm aici de la bun început.

— Ştii ceva despre Giulia?

— Sigur că da! Şi de la surse de încredere. Am auzit de la Bibby din port, care a vorbit cu Angelo, cel care face ricotta lângă palat, că inima i-a fost smulsă din piept.

În ciuda naturii explicite a bârfei, Sal părea extrem de mulţumit de el însuşi.

— *Nonna* ei a fost cea care a luat-o puţin…

Şi-a ridicat degetul arătător la tâmplă şi a desenat câteva cercuri, un gest ofensator indicând nebunia. Am vrut să-l dojenesc, dar fix atunci un membru al frăţiei a trecut pe lângă tarabă şi şi-a atins fruntea, inima şi fiecare umăr în semnul crucii.

— Oricum… orice i-a venit de hac a fost feroce! Angelo a spus că sângele a împroşcat toată clădirea. Părea că au sfâşiat-o animalele. Curăţenia i-a dat mari bătăi de cap. Bucăţi de…

— Scuză-mă, dar unde i-a fost găsit cadavrul? am întrebat, întrerupându-l la mijlocul descrierii.

Aveam destule coşmaruri după ce văzusem cu ochii mei o scenă asemănătoare şi nu ţineam să primesc mai multe detalii.

— Ai menţionat pe cineva care lucrează lângă palat?

— Aşa e! Angelo, cel cu ricotta, a spus că era în apropiere de taraba lui, chiar în faţă. Un loc excelent, a comentat Sal, care şi-a smucit bărbia spre dreapta. Poliţia este încă acolo, n-ai cum să ratezi mulţimea. Dacă te grăbeşti, s-ar putea să mai apuci să vezi cadavrul.

*

Era imposibil să ajungi în apropiere de locul crimei. Informaţiile furnizate de Sal au fost, într-adevăr, de încredere. Şi părea că le spusese acelaşi lucru câtorva sute dintre cei mai dragi confidenţi ai săi. Wrath se pregătea să-şi croiască drum cu forţa prin mulţime, dar am întins mâna ca

să-l opresc.

— Cât de aproape trebuie să fii ca să…

M-am uitat repede în jur. Erau prea multe fiinţe umane prin preajmă ca să încep să vorbesc despre demoni.

— Ca să-ţi desfăşori investigaţia specială?

Wrath era bine versat în arta înşelăciunii. Nu a ezitat.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire mai îndeaproape, dar îmi pot da seama de aici că niciunul dintre fraţii mei nu a trecut recent prin zonă.

Am strâmbat din nas. Simţul lui ascuţit al mirosului era tulburător. M-am ridicat pe vârfuri, încercând să văd peste capetele tuturor. Wrath m-a surprins când şi-a pus pentru câteva clipe o mână pe spatele meu, ca să nu mă clatin. Slavă zeiţei, nu puteam zări cadavrul, dar am remarcat un preot care stropea în jur cu apă sfinţită şi am presupus că îi dădea un fel de ultimă binecuvântare pentru izbăvirea sufletului! Urma să treacă mult timp până să se risipească mulţimea, aşa că n-avea rost să aşteptăm aici până atunci. Puteam la fel de bine să ne întoarcem a doua zi, pe seară, când aveau să se mai liniştească apele.

— Vino după mine! am spus, întorcându-mă spre o alee.

Wrath nu a protestat şi a rămas în spatele meu cât ne-am strecurat prin cea mai aglomerată parte a mulţimii. Un mic stand de mâncare, care se închisese deja peste noapte, mi-a atras atenţia. Pe partea laterală a acestuia am remarcat un desen – o amprentă de labă, care ţinea strâns o tulpină de

grâu; ceva în legătură cu imaginea m-a dus cu gândul la Greed. Am aşteptat până când ne-am îndepărtat suficient cât să putem vorbi deschis.

— Eşti sigur că nu ai găsit niciun indiciu care să-l plaseze pe Greed la locul crimei?

— Dacă nu a descoperit o modalitate de a-şi tăinui magia, atunci da, sunt sigur. N-a fost aici. De ce eşti atât de convinsă că el este de vină? Ce dovezi ai?

— Nu sunt convinsă de nimic. Încerc doar să urmez piste care par plauzibile.

M-am ciocnit de câţiva oameni aflaţi încă în drum spre locul crimei, am murmurat nişte scuze şi am cotit pe altă stradă.

— Cât despre dovezi, dacă iau în considerare conversaţia cu el, dorinţa lui de a pune mâna pe Cornul lui Hades şi atacul asupra bunicii mele, imediat după întâlnirea de la casa de pariuri, Greed pare să se potrivească, de departe, cel mai bine profilului. Cel puţin în acest moment.

Am luat-o pe o stradă mai îngustă, simţind privirea lui Wrath aţintită asupra mea, o scânteie constantă de energie între omoplaţi, dătătoare de fiori, dar nici nu a întrebat cum mi se simte bunica, nici nu mi-a prezentat scuze.

Şi, cu toată sinceritatea, la o adică, nu-mi doream să fiu consolată de el. De fapt, era ultima creatură din lume la care aş fi căutat alinare.

M-am oprit la ieşirea spre cartierul meu.

— Cine este următoarea vrăjitoare de pe lista ta?

— Nu ştiu încă.

— Asta trebuie să fie următoarea noastră

prioritate, am spus, aruncând o privire pe lângă el, însă străzile erau liniştite în această zonă. După ce afli cine este, va trebui să o ascundem într-un loc sigur.

Wrath a strâns din buze, dar, într-un final, a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Voi da de veste tărâmului meu în seara asta. Ar trebui să primesc un răspuns până mâine-dimineaţă.

Nu era frig, dar mi-am trecut oricum mâinile peste braţe. Purtam o rochie alb-crem, fără mâneci. Perfectă pentru nopţile calde de vară, însă complet nepotrivită pentru combaterea frisoanelor provocate de frică. Wrath a urmărit mişcarea, cu ochii fixaţi pe antebraţul meu. Florile sălbatice s-au răsucit şi s-au încolăcit acum până sus, la cot. Nu trebuia să-i văd braţul ca să ştiu că tatuajul lui era identic. M-am uitat până în capătul străzii mele, uşurată să zăresc câţiva copii jucându-se afară. Nu voiam să-mi fie frică de Greed şi de Envy, gândindu-mă că stau la pândă, adăpostiţi de umbre, dar îmi era.

— În regulă! am spus. Ne vedem mâine atunci! Unde vrei să ne întâlnim?

— Nu-ţi face griji! a zis Wrath, afişând un rânjet atât senzual, cât şi sălbatic. Te voi găsi!

— Ştii că asta-i foarte neliniştitor, nu?

— *Iucundissima somnia!*

„Să ai parte de cele mai frumoase vise!”

Şi apoi a plecat.

Douăzeci şi şapte

— Mă gândeam să fac cassata pentru desertul de mâine.

Mama s-a întors spre mine, cu faţa umbrită de oboseală, dar plină de speranţă. Cumva, am reuşit să-mi controlez trăsăturile, astfel încât să ascund impactul emoţional fulgerător. Pandişpanul cu straturi dulci de ricotta era preferatul meu şi al Vittoriei. Îl ceream în fiecare an de ziua noastră, iar mama nu ne dezamăgise niciodată. Întindea un strat subţire de marţipan, acoperind întregul tort cu pasta dulce înainte să-l decoreze cu fructe confiate viu colorate. Îmi plăcea la nebunie cum acel strat superior, puţin mai uşor de mestecat, se deosebea de moliciunea delicioasă a blatului de pandişpan ascuns înăuntru, formând un contrast perfect.

Nu eram sigură că îl puteam mânca din nou fără să fiu asaltată de o tristeţe copleşitoare, dar am refuzat să stric buna dispoziţie a mamei.

— Sună minunat!

Mama şi-a târşâit picioarele spre dulapul cu produse uscate, părând iar epuizată după scurta, dar intensa noastră conversaţie, şi a scos un bol, umplându-l cu zahăr şi cu toate ingredientele necesare pentru tort. Nu avea o zi bună. Am urmărit-o cu atenţie, apoi am scos tava cu *sarde a beccafico* din cuptor şi am inhalat mirosul plăcut al sardinelor umplute.

Conform reţetei *nonnei,* umplutura trebuia să conţină stafide aurii, nuci de pin şi pesmet, apoi

preparatul se stropea cu unt topit de salvie şi cimbru, iar la final puneai frunze mari de dafin pentru a separa peştele în timp ce era la cuptor. Rezultatul era o simfonie de arome care ţi se topeau pe limbă şi ţi se lipeau de coaste.

Abia pusesem peştele pe un platou, când tata a intrat în bucătărie, fluturând agitat un bilet împăturit. A înhăţat cu îndemânare o bucată de umplutură care căzuse, iar eu am clătinat din cap, dar tot am zâmbit. Tata era mereu de *mare* ajutor în bucătărie, degustând fiecare reţetă cu un scop precis, mai exact pentru testarea calităţii ingredientelor. Sau aşa continua să susţină.

— Salvatore ţi-a lăsat asta, Emilia! a zis el cu gura plină. A spus că prietenul tău i-a cerut să-l trimită imediat.

Mama purta un rozariu ca alte fiinţe umane şi mi-am închipuit că avea să-l sărute, rostind novene[35], dacă avea să afle vreodată cine era cu adevărat „prietenul” meu. Înainte să-i vină vreo idee, am smuls în grabă biletul din mâna tatei.

— *Grazie,* tată!

Tata şi-a tras un taburet şi a început să umple o farfurie, atrăgând atenţia mamei. Am profitat de diversiune ca să mă strecor repede pe coridor şi să citesc mesajul scurt:

35 Tradiție străveche de rugăciune devoțională în creștinism, constând în rugăciuni private sau publice repetate timp de nouă zile sau săptămâni succesive (n. tr.).

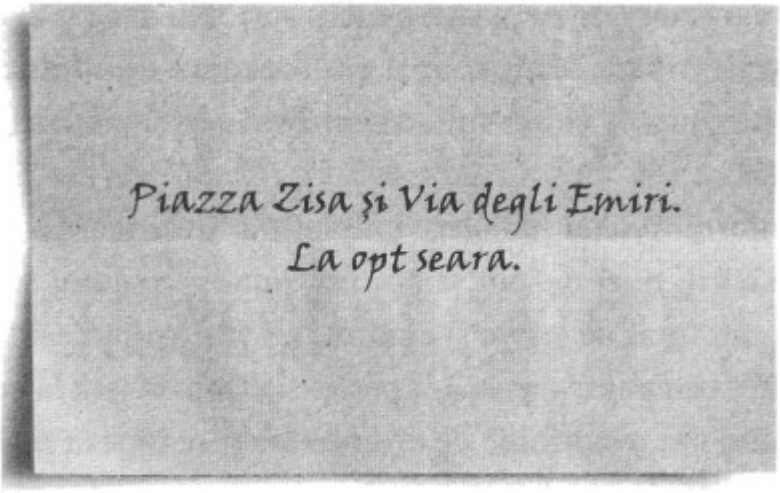

N-am recunoscut caligrafia îngrijită şi elegantă, dar părea să emane aroganţă regală şi mi-a făcut stomacul să se strângă. La adresa pe care mi-o dăduse se afla Castello della Zisa, un palat maur întins, dar în ruină acum, cel puţin în cea mai mare parte. Regele care îl construise fusese cunoscut drept Il Malo – „cel rău” –, prin urmare, faptul că prinţul-demon îşi stabilise reşedinţa temporară acolo era mai mult decât potrivit.

Am reîmpăturit biletul, l-am vârât în corsaj, apoi m-am întors în bucătărie. Aveam suficient timp să termin cina şi să mă grăbesc la palat înainte de lăsarea întunericului.

*

M-am strecurat în castelul abandonat prin grădina din spate, m-am plimbat prin mai multe încăperi dezolante, dar bogat împodobite, apoi, într-un final, m-am învârtit până când am ajuns la

intrarea principală, unde am găsit un alt bilet lipit pe uşa din faţă – nu m-aş fi aşteptat niciodată să afişeze acolo locul unei întâlniri secrete. M-am uitat lung peste gazon la iazul strălucitor şi am clătinat din cap.

Din câte se părea, subtilitatea reprezenta o formă de artă neînţeleasă de demon. Deşi, din moment ce era cel mai mare şi cel mai periculos prădător din jur, mă îndoiam că avea de ce să se teamă.

Am oftat în sinea mea. Palatul fusese construit în aşa fel, încât aerul rece să pătrundă în interior, preschimbându-l practic într-un răcitor, dar firește că o creatură din Iad îşi găsea fericirea deplină în căldura dogoritoare. Până când am păşit pe ultima treaptă, eram transpirată toată şi neagră de furie.

Am străbătut în pas de marş acoperişul, hotărâtă să-l jupoi de viu pe demon, dar m-am oprit brusc.

Wrath stătea întins pe spate, cu mâinile împreunate la ceafă, scăldându-se în ultimele raze de soare, în timp ce astrul diurn plutea deasupra orizontului, în depărtare. Lumina aurie îi contura profilul, iar demonul şi-a întors chipul spre

strălucirea ei, zâmbind datorită căldurii. Încă nu mă observase, iar o parte din mine era uşurată de acest lucru.

Avea o expresie senină, una nemaivăzută până acum la el. Deşi trupul îi era relaxat, rămânea un instinct lăuntric de vigilenţă, care mă îndemna să cred că ar putea să se ridice deodată în picioare şi să atace în mai puţin de o clipă. Îmi amintea de un şarpe întins sub un petic de soare.

Letal, frumos. Cu totul de neatins.

Voiam să-l lovesc cu piciorul pentru că era atât de periculos de uluitor, de impresionant. Deodată, şi-a întors capul spre mine, iar privirile ni s-au înlănţuit. Pentru o clipă, am uitat cum să respir.

Demonul m-a măsurat lent din cap până-n picioare.

— S-a întâmplat ceva pe drum încoace?

— Nu!

— Atunci de ce pari confuză?

— Credeam că nu poţi îndura lumina soarelui.

— Din ce motiv?

Mi-am dat ochii peste cap. De parcă nu ştia!

— Pentru că un *Malvagi* se transformă-n cenuşă la soare. Din acest motiv ne întâlnim mereu la asfinţit.

Wrath s-a uitat ciudat la mine.

— Ce altceva, mai exact, ai auzit despre cei Malefici?

Am ridicat un umăr. Toată lumea cunoştea legendele. Din moment ce-l priveau, mă îndoiam că era atât de neştiutor.

— Sunteţi demoni însetaţi de sânge. Aveţi ochii însemnaţi de pete roşii şi pielea rece ca gheaţa,

sunteţi frumoşi, iar săruturile voastre provoacă suficientă dependenţă, încât să convingă orice fiinţă să-şi vândă sufletul pentru a mai primi unul.

Un zâmbet uluit i-a atins buzele.

— E plăcut să ştiu că mă consideri atât de atrăgător, dar nu sunt unul dintre *acei* demoni. Ochii mei nu sunt roşii. Şi în cazul în care vrei să afli dacă pielea mea este mai caldă decât gheaţa, îţi pot astâmpăra uşor curiozitatea.

Pentru a-şi întări punctul de vedere, şi-a desfăcut câţiva nasturi de la cămaşă, dezvăluind o porţiune de piele bronzată. O peliculă fină de sudoare strălucea ademenitor. Faţa mi-a luat foc, însă soarele nu avea nicio vină.

— Lucrez într-o bucătărie şi pot desface o carcasă de pui în mai puţin de trei minute, aşa că-mi imaginez că nu ar fi atât de diferit să-ţi rezerv o soartă asemănătoare.

— Te asigur că aceste poveşti nu conţin nicio sămânţă de adevăr, a spus el, cu un licăr de neastâmpăr în ochi. Deşi nu pot să promit că săruturile mele nu vor fi păcătos de bune.

— Credeam că urma să ne întâlnim mai târziu în seara asta. S-a întâmplat ceva care să schimbe lucrurile?

Wrath m-a privit intens, cu câteva secunde mai mult decât de obicei; dintr-un motiv anume, mi-am ţinut răsuflarea. Părea că vrea să spună altceva, dar se dădea o luptă interioară. În cele din urmă, s-a întins la loc, cu faţa în sus, la soare, şi a închis ochii. Am expirat.

— Nu! Nimic important.

— Ştii cine este următoarea vrăjitoare?

— Nu încă!

Am rămas acolo, aşteptând ca demonul să detalieze. Când nu s-a obosit să-mi ofere mai multe informaţii, m-am apropiat de el şi l-am fixat cu o căutătură ameninţătoare, până când şi-a ridicat fără tragere de inimă privirea, protejându-şi chipul cu o mână puternică.

— Dacă nu ai informaţii despre următoarea vrăjitoare, de ce mi-ai cerut să vin aici?

— Am… a început el, mijindu-şi ochii la mine. Am securizat clădirea cu magia mea, aşa că, dacă nu inviţi ceva înăuntru, aici vei fi în siguranţă, protejată de fiinţe umane, de fraţii mei şi de majoritatea creaturilor supranaturale. Nu eram sigur ce planuri ai pentru seara aceasta şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi unde vom sta. Voi pleca pentru puţin timp, aşa că te rog să arunci o privire în jur, să te simţi ca acasă şi să-ţi aduci lucrurile.

M-am holbat la el, ignorând complet partea cu „mutatul împreună”.

— Unde te duci?

— Să mă întâlnesc cu unul dintre mesagerii lui Pride.

— El este cel care ţi-a dat numele Giuliei?

Wrath a dat din cap.

— Asociatul meu îl urmăreşte de ieri, încă din crucea nopţii, şi l-a văzut azi-dimineaţă cum a transmis informaţii cuiva care poartă glugă. Cred că persoana cu care a vorbit, oricine ar fi, este ucigaşul nostru.

— De ce asociatul tău nu a urmărit silueta cu glugă?

— A încercat. Când s-a apropiat, persoana a intrat într-o mulţime şi a dispărut.

Am răsuflat lung. De ce nu mă mira?

— Care-i planul?

— Ar trebui să mă întâlnesc cu mesagerul lui Pride pentru a primi următorul nume. În schimb, îl voi interoga şi, cu puţin noroc, aşa voi descoperi identitatea siluetei cu glugă.

— Sau aş putea folosi direct o vrajă de adevăr.

— E prea periculos! În plus, tu te vei duce să-ţi aduci lucrurile. Nu voi fi plecat mult timp.

— Înţeleg…

Ceva în tonul meu l-a făcut să se ridice din nou, cu o expresie precaută pe chip. Prin urmare, putea fi un demon inteligent.

— Ştii că nu voi rămâne aici când există şansa să aflăm cine mi-a ucis sora, am spus. Ori mă iei cu tine, ori te urmăresc.

M-a studiat preţ de un minut, apoi a oftat.

— *Eu* nu voi fi o companie plăcută. Pot să merg la întâlnire şi să-ţi povestesc ce s-a întâmplat. Îţi promit că nu voi porni pe urmele ucigaşului fără tine.

— Stai… Sugerezi că *ai fost* o companie plăcută? am pufnit. Îmi e milă de duşmanii tăi!

Rânjetul i-a fost oricum, mai puţin prietenos, când a spus:

— Ar putea fi cea mai înţeleaptă observaţie pe care ai făcut-o până acum, vrăjitoareo!

Un ceas din piaţa oraşului a bătut ora fixă. Wrath s-a ridicat, apoi şi-a plimbat privirea aurie peste hainele mele într-o evaluare mută.

— Plecăm în patruzeci de minute. Încearcă să

porţi ceva mai puţin… insipid. Sau, chiar mai bine, voi trimite ceva mai adecvat la tine acasă.

M-am uitat la ţinuta mea, cu sprâncenele unite într-o încruntătură. Era o rochie decentă, din bumbac, pe care o vopsisem vara trecută într-o nuanţă închisă de lavandă. Chiar şi-n lipsa corsetului, un detaliu care nu putea decât să mă bucure, avea un model interesant. Îmi plăcea cum era mai strânsă la piept şi-n jurul taliei, apoi se revărsa în falduri largi până la glezne. Nu era nici pe departe *insipidă,* şi totuşi…

— Şi dacă nu vreau să-ţi mai port hainele elegante?

Nu s-a obosit să-mi răspundă.

Mi-am ridicat privirea, pregătită să-l iau la rost în legătură cu grosolănia lui, dar dispăruse. L-am blestemat tot drumul spre casă, întrebându-mă de ce mă pricopsisem cu un demon snob şi obsedat de haine.

Poate că *nonna* avea dreptate în privinţa preţului cerut de *le arti oscure;* să fiu supusă lui Wrath părea cu siguranţă o pedeapsă pentru folosirea artelor întunecate.

Eram atât de supărată, încât mi-a luat mult prea mult timp ca să mă concentrez asupra celui mai important detaliu din tot ce lăsase demonul să-i scape – Wrath ştia unde locuiesc.

Douăzeci şi opt

M-am uitat în jos la rochia mea nouă, croită cu măiestrie, însă m-am încruntat când am văzut faldurile închise la culoare.

— De ce răufăcătorii poartă întotdeauna negru?

— Pentru că negrul ascunde mai bine sângele, vrăjitoareo.

Cu ochii aţintiţi asupra demonului care stătea pe alee lângă mine, mi-am dat seama că răspunsul, de altfel deloc subtil, îi explica destul de bine stilul personal. Apoi m-am întrebat cât sânge plănuia să verse în seara asta, din moment ce ne îmbrăcase pe amândoi astfel încât să părem nişte umbre însufleţite.

Eram *aproape* tulburată că gândul nu mă îngrozea mai mult.

— Cu cine ne întâlnim? Cu o fiinţă umană? Un demon? Un vârcolac?

— Vârcolacii sunt precum căţeluşii. De câinii Iadului ar trebui să te fereşti, m-a avertizat Wrath, care a chicotit când mi-a văzut privirea îngrozită. Ne întâlnim cu un muritor care şi-a vândut sufletul. Că tot veni vorba, vreau să-mi returnezi pumnalul Casei înainte să sosească.

I-am aruncat o privire golită de emoţii. Înarmarea unui demon nu mi se părea o idee înţeleaptă. Pe de altă parte, avea nevoie de mine, doar trebuia să fiu preţioasa lui ancoră. Menţionase acest lucru înainte, dar îmi mai împărtăşise câteva detalii pe drum încoace. I-am înmânat lama.

— Să presupunem că aş muri... În cât timp ar începe să-ţi scadă puterile?

— Depinde de câtă magie consum! Dacă nu folosesc multă, le-aş putea păstra pentru o perioadă scurtă.

Probabil că o perioadă scurtă în viziunea unui nemuritor însemna un deceniu pentru mine.

— Poate altcineva să preia rolul de ancoră?

— Teoretic, da! a răspuns demonul, răsuflând prelung. Oricine din această lume, fie fiinţă umană, fie un simplu locuitor, poate încheia o învoială prin care să accepte ancorarea unui demon. Însă acest lucru se întâmplă rar şi nu merită timpul irosit pentru a găsi pe cineva şi a fi de acord cu termenii acceptaţi de ambele părţi.

S-au scurs câteva clipe de tăcere. Mi-am trecut degetele peste zid, lovindu-le uşor de piatra rece. Ne ascundeam într-o mică nişă de lângă piaţa catedralei şi aveam impresia că aşteptam de ani buni să apară misteriosul mesager. După cinci minute, am descoperit rapid că a sta nemişcată nu se număra printre activităţile mele preferate. Când nu mă aflam în mişcare, mă gândeam încontinuu la sora mea.

— De ce fură demonii suflete? Aveţi nevoie de ele pentru ceva anume?

Am simţit intensitatea privirii lui Wrath când şi-a îndreptat atenţia asupra mea. Mi-am schimbat locul în nişă, aşa încât să-l pot vedea, şi am rămas surprinsă de neîncrederea întipărită pe chipul lui. Nici măcar nu se obosea să o ascundă. A, *da, cum să nu!* De parcă avea de gând să poarte o discuţie plăcută şi amplă cu duşmanul despre colectarea

sufletelor. Mi-am ridicat mâinile în semn de împăcare, apoi mi-am ferit privirea. În mod inexplicabil, după o singură răsuflare, m-am întors din nou spre el.

— De ce crezi că sunt luate inimile?

— Îmi pui atât de multe întrebări în speranţa de a-l înfricoşa pe mesager înainte să-l pot îngrozi într-atât, încât să ne ofere informaţii?

— Vreau să ştiu ce crezi.

A rămas tăcut o perioadă atât de îndelungată, încât am fost aproape sigură că nu urma să-mi ofere un răspuns.

— Nu deţinem suficiente informaţii pentru a face speculaţii. În plus, nu este înţelept să faci presupuneri fără fapte.

— Crezi că vreo fiinţă ar dori să…

— Le mănânce? Da! Vrăjitoareo, o mulţime de creaturi consideră că inimile proaspete, ale căror bătăi încă nu au încetat, sunt cele mai desăvârşite delicatese. Apoi mai trebuie luată în considerare şi însemnătatea ritualică. Sacrificiu. Amuzament. Invocare. Şi simpla şi vechea depravare. Acest nivel de sadism nu se limitează la o singură specie, aşa că ne-am întors de unde am plecat.

Simţeam că mi se face rău.

— Un simplu da ar fi fost suficient! am şoptit.

— Ceea ce îţi doreşti este ca eu să spun ceva liniştitor şi să-ţi alung temerile, a rostit cu o voce dură ca oţelul, întorcându-se cu faţa spre mine. Să mint şi să susţin că sora ta nu a simţit nicio durere nu-ţi serveşte la nimic. Indiferent de motiv, îmi imaginez că oricine sau orice i-a luat inima a făcut-o în timp ce era cât se poate de vie şi de

conştientă. Îţi promit că *nu* există nicio relevanţă sau valoare strategică în a te lăsa subjugată astfel ori poate chiar învinsă de emoţii. Înteţeşte-ţi furia şi tristeţea, şlefuieşte-le până devin arme ce-ţi vor fi mereu la îndemână sau întoarce-te acasă şi plângi până vor veni monştrii după tine! Pentru că, orice ar fi, vor veni după tine.

— Nu mi-e frică de monştri!

— S-ar putea să crezi asta acum, dar fraţii mei par convinşi că există ceva cu adevărat desfătător în a frânge spiritul unei creaturi ca tine pentru a o supune voinţei lor. Te vor asalta cu emoţiile lor şi le vor absorbi pe ale tale până când nu vei mai cunoaşte diferenţa dintre tine şi ei. Iadul poate îmbrăca multe forme. Roagă-te zeiţelor tale să nu fii nevoită vreodată să le simţi urmările pe propria piele! Trebuie să fii ageră, isteaţă şi să nu te laşi distrasă, altfel vei ajunge la fel de moartă precum celelalte.

Lacrimile îmi înţepau ochii. Izvorâte nu din tristeţe, ci din furie abia stăpânită.

— Nu mă las distrasă, sac împuţit de bălegar de cal ce eşti! Visez doar să-mi răzbun sora! Nici să nu îndrăzneşti să mă acuzi pe mine că sunt prea emotivă! Voi distruge *orice* şi pe *oricine* mă va împiedica să-mi ating scopurile. Chiar şi pe tine. Şi nu mi-e frică, altfel de la bun început nu te-aş fi invocat!

— Ar trebui să fii îngrozită.

Privirea lui practic mă ţintuia în loc.

— Răzbunarea este o emoţie puternică. Te transformă într-o pradă uşoară atât pentru fiinţe umane, cât şi pentru demoni. Nu-i permite

nimănui, *vreodată,* să ştie ce te motivează cu adevărat. Dacă oricine altcineva află ce-ţi doreşti cel mai mult pe lume, atunci acea fiinţă va rosti tot felul de minciuni seducătoare şi jumătăţi de adevăr pentru a te manipula. Va şti *exact* care-ţi sunt limitele, ce să ofere şi ce nu ai refuza niciodată. Va deţine avantajul. Primul tău obiectiv ar trebui să fie să rămâi în viaţă. Restul pot să fie elucidate pe parcurs.

— Ştii ce mă motivează. Îmi cunoşti adevăratele ţeluri.

— Da! Aşa e! Şi a fost o greşeală extrem de prostească din partea ta să mi le dezvălui. Nu-ţi ascunzi defel intenţiile sau gândurile. E de ajuns un mic brânci sau un imbold aproape neînsemnat, şi imediat cazi în capcana de a-ţi dezlănţui furia. Iar în acea înverşunare arzătoare mi-ai dezvăluit *tot* ce trebuie să ştiu despre dorinţele tale.

Wrath clatină din cap.

— Ce-mi vei promite, Emilia, în schimbul dorinţei tale cele mai profunde? Ce *nu* ai face ca să obţii dreptate pentru sora pe care o iubeşti? În acest moment, ştiu că nu există niciun preţ pe care nu l-ai plăti. Mi-ai oferi orice ţi-aş cere.

Acum stăteam foarte aproape, amândoi cu răsuflările întretăiate. Uram că avea dreptate. Nici măcar nu-mi manipula emoţiile aşa cum procedase Envy; nu era nevoit să o facă. Pur şi simplu mă îndemnase, cu o insistenţă abil mascată, să-i destăinui, într-un moment de furie descătuşată, cele mai profunde dorinţe din sufletul meu. Şi nu trebuise decât să mă provoace puţin ca să mă facă să cedez. Supărată pe mine însămi pentru că

devenisem marioneta unui demon, am apelat la cel mai abil talent al meu – am minţit cu neruşinare, ca un adevărat diavol. Mi-am înfipt un deget în pieptul lui Wrath şi l-am împuns cu putere.

— Dacă tu crezi că asta e tot ce mă motivează, te înşeli amarnic, demonule! Şi, oricum, de ce-ţi pasă?

Şi-a înfăşurat lent degetele în jurul alor mele, punând capăt atacului asupra lui. Nu mi-a dat drumul, făcându-mă să mă întreb dacă îşi dăduse seama că încetasem să-l mai împing de îndată ce pielea lui arzătoare a atins-o pe a mea. Acum doar îmi ţinea mâna lipită de pieptul său, cu inima bătându-i năvalnic sub atingerea mea.

Şi nu mi-am retras-o.

În cele din urmă, mi-am venit în fire şi m-am îndepărtat.

— E a patra oară când mă minţi, vrăjitoareo.

Chiar îi stârneam furia; acum eram pe picior de egalitate. Am zâmbit cu sfială.

— Poate că ar trebui să-mi spui mai multe despre blestem. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre partea aia.

— Prea bine! Vrei să afli detaliile sângeroase? Blestemul…

— *Signore,* e… Ar trebui să mă întorc puţin mai târziu?

Un bărbat între treizeci şi patruzeci de ani stătea la câţiva metri distanţă, strângând nelinişti o scrisoare în mâini.

— Fratele dumneavoastră a spus…

În clipa următoare, Wrath îl ţinea pe mesager lipit de perete, cu picioarele în aer, apăsându-şi cu

putere antebraţul de traheea bărbatului. Când sângele acestuia a început să-i picure din nas pe tunică, demonul a închis ochii de parcă ar fi atins cele mai înălţătoare culmi ale extazului.

— Salutare, Francesco! Scuză-mi lipsa de maniere, dar am auzit că mi-ai vândut secretele! Dacă ne-am afla în Oraşul Fortificat, ai fi deja mort. Consideră asta o favoare!

Am rămas acolo, încremenită. Pe jumătate şocată, pe jumătate îngrozită. Wrath îşi dezlănţuise violenţa mai repede decât îmi luase mie să-mi trag răsuflarea.

— Ţi-am spus vreodată că mirosul de sânge este atât de îmbătător, încât aproape că mă înnebuneşte, vrăjitoareo? Neamul tău crede că tânjim după gustul lui, dar prinţii Iadului nu beau de obicei sânge. În schimb, suntem subjugaţi, uneori chiar dependenţi, de puterea pe care ne-o oferă. Cu cât îi permit cuiva să sângereze mai mult, cu atât deţin mai multă putere asupra sa.

Am clipit de câteva ori. Abia puteam forma un gând coerent. Distrasă de tachinările dintre noi, uitasem cine e cu adevărat Wrath. Bănuiam că vedeam doar o mică parte din ce poate să facă.

Demonul s-a împins şi mai tare în bărbat. Când chipul lui a căpătat o nuanţă vineţie, am avut impresia că dacă Wrath îi apăsa şi mai tare traheea, mesagerul avea să moară. Am vrut să fac un pas în faţă, apoi m-am oprit.

— Tânjesc după putere mai mult decât după bani sau după sânge, ori după plăceri trupeşti. Şi nu există putere mai mare decât aceea de a alege. Aş minţi pentru asta. Aş fura, înşela, mutila şi

ucide. Dacă aş putea, mi-aş vinde din nou sufletul pentru asta, vrăjitoareo.

— Ţi-ai vinde…

Am clătinat din cap. Demonii erau creaturi lipsite de suflet.

Wrath a deschis ochii şi s-a întors spre mine, cu irisurile aurii strălucind puternic în întuneric. Nu exista nimic uman în ele, şi mi-am dat seama că ţinuse ferecată această parte a sa. Unii susţineau că Maleficii fuseseră îngeri înainte să comită păcatele de neiertat şi să fie alungaţi din Rai. Acum înţelegeam cum luaseră naştere acele legende – în ochii lui Wrath ardea focul ceresc. El întruchipa dreptatea mânioasă: pură, rapidă şi complet necruţătoare.

Ignorându-mi teama crescândă, i-am analizat cu atenţie confesiunea şi am descoperit ce-mi spunea cu adevărat; îmi dădea de ales. Aveam puterea să plec şi să nu fiu martoră la ce urma să facă. Sau puteam alege să rămân şi să iau parte la planul lui.

M-am gândit la trupul distrus al surorii mele şi la celelalte vrăjitoare care muriseră la fel de brutal pentru că acest bărbat împărtăşea informaţii despre mesajele pe care le transmitea. Wrath spunea că plănuieşte să-l sperie pentru a afla cui îi vânduse secretele. Explozia lui bruscă de violenţă n-ar fi trebuit să mă surprindă. Am încuviinţat din cap, aproape imperceptibil, însă demonul a înţeles.

Şi s-a întors iar cu faţa spre mesager.

— Cine te-a plătit să-mi deschizi scrisoarea, Francesco?

Ochii bărbatului au săgetat spre mine, în

căutare de ajutor. Wrath mă măsura lent din priviri, din nou, aşteptând. Francesco alesese. Acum sosise timpul să o fac şi eu.

— Prinţul ţi-a pus o întrebare simplă, Francesco. O voi repeta o dată, pentru binele tău, şi apoi îl voi lăsa pe el să întrebe, prin metoda *lui.* Şi sunt sigură că ştii deja că nu va fi plăcut.

Mi-am strecurat în glas acel şarm nemilos, specific lui Wrath, iar bărbatul a tresărit.

— Cine te-a plătit să-i deschizi scrisoarea?

Wrath nu-şi desprindea ochii de pe mine. Şi chiar dacă expresia nu i se schimbase nici măcar puţin, aş fi putut să jur că aproape i-am simţit… aprobarea. Mi s-a strâns stomacul, dar m-am împotrivit senzaţiei de greaţă. Dacă aş fi făcut lucrul corect, mă îndoiam că m-aş fi simţit atât de rău.

Francesco a gâlgâit şi a zgâriat braţul ce îi apăsa în continuare traheea, sfâşiind cu unghiile manşeta demonului. Speram că Wrath nu avea să-l strângă de gât înainte să ne primim răspunsurile.

Probabil că prinţul-demon a slăbit brusc presiunea, pentru că Francesco a inhalat cu lăcomie aer, ca un peşte scos din apă.

— Ţi-ar fi mai uşor să vorbeşti cu lama mea la gât?

Pielea aurie a lui Francesco a devenit nefiresc de albă, dar am remarcat că mâinile i s-au strâns în pumni de-o parte şi de alta a trupului. Wrath îşi folosea puterile, iar mesagerul se înfuria tot mai tare. Pieptul i se înălţa şi cobora cu repeziciune.

— Fă ce vrei, dar nu-i voi spune nimic unui nenorocit de demon!

— Chiar aşa?

Wrath a zâmbit, arătându-şi ameninţător dinţii. În ciuda furiei nou descoperite, Francesco părea pe punctul să se scape pe el.

— Hai să testăm asta, muritorule! Pentru cine lucrezi?

— Pentru Dumnezeu!

Bărbatul l-a scuipat în faţă pe demon, iar saliva a picurat încet la pământ într-o fracţiune de secundă, lama lui Wrath se afla sub bărbia mesagerului, cu vârful apăsat suficient de tare pentru ca sângele să alunece de-a lungul metalului. Am crezut că urma să-şi piardă stăpânirea de sine, dar apelase la ultima scânteie de voinţă pentru a nu împinge pumnalul prin trupul bărbatului până în piatra de care se sprijinea, secţionându-i măduva spinării. Umbre păreau să pulseze în jurul lui Wrath, de parcă s-ar fi eliberat din trupul lui. O clipă, am bănuit că demonul războiului avea să-i facă pe loc felul.

— Îţi cer scuze, Francesco, dar încep să-mi pierd răbdarea! Acţiunile tale au condamnat patru femei la moarte. Crezi că eu nu-ţi voi aplica o sentinţă la fel de brutală?

— Hai, dă-i drumul! Omoară-mă! Nu-ţi voi spune nimic.

Wrath l-a izbit de perete, iar capul lui Francesco s-a lovit cu putere de piatră. Bărbatul râdea, de parcă violenţa îi făcea plăcere. Când a zâmbit, am observat că sângele îi păta dinţii şi îi picura din gură.

— Sper că veţi putrezi cu toţii în Iad!

Am simţit clipa în care furia lui Wrath a trecut

de la o simplă scânteie la un foc dezlănţuit. În curând, indiferent dacă voia sau nu, avea să-l omoare pe Francesco. Şi urma să ne pierdem cea mai mare şansă de a descoperi cine îmi ucisese sora geamănă. Avertismentele *nonnei* şi ale lui Wrath îmi răsunau simultan în cap, dar nu mai conta.

Rămăseserăm fără opţiuni, iar furia din jurul nostru devenea tot mai intensă, ameninţând să ardă. Wrath era pe cale să cedeze. I-am ademenit emoţiile cu o singură chemare, folosindu-le ca să-mi alimentez vraja de adevăr în timp ce strângeam amuleta surorii mele.

— Ai deschis scrisoarea? am întrebat cu vocea debordând de autoritate magică.

Privirea lui Wrath a fulgerat spre mine şi, dacă n-aş fi ajuns să-l cunosc atât de bine, aş fi crezut că teama îi umbrea trăsăturile. Francesco a dat din cap înainte să răspundă:

— D-da!

— Te-a plătit cineva să o faci?

— Da!

— Cine te-a plătit, Francesco? Greed?

— Nu!

— Atunci, spune-mi cine te-a plătit!

— Nu ştiu cum îl cheamă.

— E o fiinţă umană?

Mesagerul a ridicat dintr-un umăr.

— Purta o glugă. Nu i-am văzut faţa.

— I-ai spus unde urma să fie Giulia în noaptea în care a fost ucisă?

— Da! a răspuns cu greu, înghiţind în sec.

— Te-ai întâlnit azi cu el?

— Da!

Furia mi s-a înteţit.

— Ce informaţii i-ai dat?

— O a-a-altă adresă. Şi o oră de întâlnire. De data asta n-am avut un nume, jur!

— Ce oră şi ce adresă i-ai dat, Francesco?

— Pi-Pi-Piazza Vigliena. La m-m-miezul nopţii.

M-am uitat la Wrath în aşteptarea următoarelor instrucţiuni, însă el a clătinat din cap. Vraja de adevăr avea să-şi piardă în curând efectul. Din nasul bărbatului picura sânge, iar ochii îi deveniseră sticloşi. Dacă mai insistam, urma să moară. Mi-am coborât privirea, observând că îmi tremura tot corpul. Wrath s-a apropiat de mesager.

— Dacă îmi mai împărtăşeşti vreodată secretele, îţi voi tăia limba! Apoi îţi voi smulge inima din piept! M-am făcut înţeles?

Bărbatul a dat uşor din cap, un gest aproape insesizabil, atent să nu-şi taie singur gâtul. Linia părului îi strălucea de sudoare. Chiar nu arăta bine.

— Data viitoare când eşti însărcinat să duci un mesaj din partea mea, nu lăsa curiozitatea sau lăcomia să te învingă! Aceste afecţiuni se dovedesc adesea mortale.

Când demonul şi-a lăsat arma să cadă, n-am putut să nu observ firicelul de urină care se prelingea pe piciorul bărbatului. Privirea şocată i s-a mutat de la Wrath la mine, o cută adâncă formându-i-se pe frunte. A clipit încet, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Sau dintr-un coşmar.

— Cine… cine sunteţi? Ce caut aici? V-vă ro… nu mă răniţi! Dacă vreţi bani, n-am nicio monedă, s-a grăbit să adauge, apoi şi-a întors buzunarele,

dezvăluind numai scame. Vedeţi?

Greaţa de mai devreme a revenit şi aproape că m-a îndoit de spate. Când îi invadasem mintea, trebuie să-i fi distrus amintirile recente. Magia neagră cerea un preţ. Şi nu era întotdeauna cel aşteptat. Un sentiment răscolitor de vinovăţie mi-a străbătut trupul. Doar pentru că aveam putere nu însemna că trebuie să abuzez de ea.

— Eşti…

Wrath mi-a aruncat o privire cu subînţeles. Un avertisment tăcut.

— Eşti Francesco Parelli Senior şi eşti în drum spre casă. Ai băut cam mult. Mai bine te grăbeşti, doar nu vrei ca Angelica să se enerveze din nou! Îţi aminteşti drumul?

Francesco şi-a şters o lacrimă şi a scuturat din cap. Acum părea atât de fragil, de pierdut! Şi *eu* îl adusesem în starea asta. Nu vreun demon sau o creatură îngrozitoare din Iad. Eu.

Încălcasem cea mai importantă regulă a lumii. Îi răpisem libertatea de-a alege şi o mânuisem astfel încât să fie controlată de a mea.

Wrath l-a întors pe Francesco spre catedrală, apoi i-a întins o pungă plină cu monede şi i-a şoptit ceva la ureche.

M-am uitat fix la spatele demonului, cu inima bubuindu-mi în piept. Wrath l-ar fi putut abandona cu uşurinţă pe bărbat în noul său Iad, dar nu a făcut-o. Aşa cum ar fi putut cere cu uşurinţă să-mi vând sufletul în schimbul obţinerii dreptăţii pentru sora mea geamănă. Ştia ce îmi doresc şi la ce aş fi dispusă să renunţ ca să capăt ceea ce vreau, însă nu ceruse nimic. Nu credeam că există milă în Iad.

Dar poate mă înşelam.

Wrath a scrâşnit din dinţi.

— Ce-i?

— Ai fi putut să-l ucizi.

— Nu începe! Eu l-am bătut, iar tu i-ai furat libertatea de a alege. În cele din urmă, amintirile îi vor reveni, dar nu şi acea parte a sufletului tău. Aş fi obţinut fără magie informaţiile pe care le căutam. Există o zicală veche despre proştii care se reped acolo unde îngerii se tem să calce. De acum înainte, îţi sugerez să ţii cont de avertisment. Hai!

Demonul a pătruns mai adânc în umbre.

— Trebuie să ajungem la Quattro Canti.

N-aveam nimic împotrivă dacă nu voia să discute despre magia interzisă pe care o folosisem pentru a ne obţine informaţiile. Deja simţeam că viermi de mormânt mi se târăsc pe piele.

— De ce?

— Adevăratul mesager ne aşteaptă acolo.

Douăzeci şi nouă

Înainte să năvălim în piaţeta barocă, Wrath m-a condus pe o altă alee îngustă. Susţinea că de aici vedea mai bine împrejurimile şi remarca mai uşor orice capcane ar fi putut pune alţi demoni – precum Greed sau Envy. M-a rugat politicos să aştept, apoi s-a îndreptat cu paşi mari spre un tânăr cu obrazul drept însemnat de o cicatrice. Din moment ce mă rugase frumos, am decis să fiu de acord… deocamdată. Faptul că îl lăsasem să o ia înainte mi-a oferit ocazia să-i studiez în tihnă pe el şi pe noul mesager.

Fiinţa umană mi-a trezit interesul. Combinaţia izbitoare de trăsături întunecate şi ochi înclinaţi sugera o descendenţă nord-africană şi asiatică. Nu mă observase privindu-l pe furiş, la adăpostul umbrelor din apropiere, dar eu îl vedeam destul de bine.

S-a sprijinit de o clădire, înlăturând murdărie imaginară de sub unghiile scurte cu o lamă cu aspect ameninţător, ce promitea o moarte rapidă. Părea plictisit, dar privirea lui urmărea mişcările tuturor celor din jur cu atenţia de netăgăduit a unui prădător. Iar prinţul-demon nu reprezenta o excepţie.

Wrath s-a îndreptat hotărât spre el şi, din păcate, eram *puţin* cam prea departe ca să trag cu urechea la conversaţie. După cât de mult îşi dădea fiinţa umană ochii peste cap, bănuiam că Wrath îi ţinea prelegeri. M-am apropiat în linişte.

— … suspectează adevărul, Anir. Sunt sigur că,

în timp, o vor face şi ceilalţi.

— Acum e prea târziu pentru regrete, a spus Anir, fiinţa umană.

Vocea lui îmi părea cunoscută, însă pur şi simplu nu-mi puteam aminti unde sau când o mai auzisem.

— Cu tot ce se întâmplă… ar putea fi un lucru bun. Adică, tu ai ales să faci ritualul. Nu? E chiar *atât* de rău?

— E o *vrăjitoare* blestemată cu sânge de demon. Tu ce crezi?

Vorbeau despre *mine?* Mi-am strâns mâinile în pumni, unghiile desenându-mi mici semiluni în palme. *El* era un demon din Iad tiranic, arogant şi bun de nimic. Dar eu nu-i scoteam ochii cu calităţile nici-pe-departe-fermecătoare, nu? Nu. *Eu* eram suficient de matură pentru a le trece cu vederea, astfel încât să putem lucra împreună ca să oprim un criminal să mai măcelărească vreo vrăjitoare.

— Pare a fi o fată încântătoare. Ne vei face cunoştinţă aşa cum se cuvine? Mai ai doar…

Wrath l-a apucat pe Anir de guler, iar mesagerul s-a trezit cu picioarele atârnându-i la câţiva centimetri deasupra pământului. Am inspirat scurt, fără să scot măcar un sunet. Nu părea că ridicarea unui bărbat în toată firea ar fi necesitat depunerea vreunui efort din partea prinţului-demon.

— Termină-ţi gândul şi te vei alege cu o cicatrice şi pe cealaltă parte a feţei!

— Scuze! Am atins o coardă sensibilă?

Anir şi-a ridicat mâinile, prefăcându-se că se

predă, fără a se obosi să-şi ascundă rânjetul. Nu trăda defel teamă, doar o umbră de umor. Dacă n-aş fi fost atât de scoasă din sărite, l-aş fi putut simpatiza. Era fie foarte curajos, fie foarte prost din moment ce îndrăznea să-l tachineze cu atâta nonşalanţă pe demonul războiului.

— Nu te enerva! Momentan e doar temporar. Iar ea este…

— În spatele nostru.

Wrath i-a dat drumul noului mesager, iar el a aterizat graţios, fără să-şi piardă echilibrul.

— Emilia, acesta este Anir, cel mai de încredere asociat al meu. El ştie cine este următoarea vrăjitoare care a fost de acord să se căsătorească cu Pride.

M-am desprins din umbre şi l-am studiat pe tânăr.

— Ai fost acolo, în noaptea în care am fost atacată de Viperidae.

— Da.

Anir părea nesigur ce altceva avea sau nu voie să împărtăşească.

M-am întors spre Wrath.

— E o fiinţă umană.

— Eşti foarte perspicace.

Am tras adânc aer în piept şi am numărat în gând, până când mi-a trecut dorinţa de a-l trimite înapoi în cercul de oase.

— Ceea ce am vrut să spun este că, dacă ai o fiinţă umană drept asociat, de ce nu poate fi ea ancora ta? Dacă mi s-ar întâmpla ceva, n-ai păţi nimic.

Wrath a deschis gura, apoi a închis-o repede la

loc. Am ridicat o sprânceană, aşteptând.

— Anir nu mai consideră că aparţine lumii fiinţelor umane, prin urmare, nu poate oferi aceleaşi… beneficii ca tine.

Anir a pufnit, apoi a încercat imediat să-şi mascheze hohotul de râs când Wrath şi-a aţintit privirea nimicitoare asupra lui.

— E cu siguranţă un mod de-a privi situaţia.

— Despre ce vorbeşte? am întrebat, uitându-mă cu înverşunare la demon. Ce-mi ascunzi?

Wrath mi-a aruncat o privire prin care mă asigura că e vorba de „o listă impresionantă de lucruri”, dar nu s-a sinchisit să răspundă cu voce tare. În schimb, a zis:

— Anir tocmai pleca. Aştepta să vadă dacă a sosit silueta cu glugă, dar n-a mai apărut. Acum trebuie să se întoarcă, pentru că are de rezolvat probleme ale Casei.

— Cine-i biata fată?

— Valentina Rossi.

Am încremenit complet în vreme ce procesam informaţia. Valentina era verişoara Claudiei. Dacă exista vreo persoană care ar fi acceptat cu plăcere, fără să ezite, să fie încoronată Regina Iadului, atunci Valentina ar fi preluat cu mândrie mantia întunecată. Ea nu era rea, însă părea să aibă o aură regală şi să fie menită pentru un rol mai măreţ decât cel de ţesătoare pe micuţa noastră insulă. Mă aşteptam să fie intrigată de o învoială cu Diavolul.

Am pornit spre cartierul ei. Trebuia să o avertizăm înainte să fie prea târziu!

Wrath mi-a păşit în cale, obligându-mă să mă

opresc.

— Ce s-a întâmplat?

— O cunosc.

— Şi? a insistat el.

— Mă întreb de ce alege vrăjitoare practicante de magie neagră.

— Păi, a spus Anir, pentru că…

— E timpul să pleci, l-a întrerupt Wrath.

În timp ce ochii i se plimbau pe furiş de la prinţul-demon la mine, zâmbetul lui Anir mi-a amintit de cel al unui lup care găsise o gustare speriată şi agitată pe care voia să o înfulece.

— De fapt, aş prefera să mai rămân aici o vreme. Nunţile demonilor nu sunt pentru cei slabi de înger. Şi veţi avea nevoie de nişte ochi şi urechi în plus când vorbiţi cu fata. Poate că făptura cu glugă ne va urma.

Mi-a făcut complice cu ochiul, de parcă eram prieteni din vremuri de mult apuse ce împărtăşeau un secret. Wrath a surprins schimbul de priviri şi s-a uitat ameninţător la „asociatul” lui, până când Anir a ridicat din umeri şi a pornit prin piaţă. Am aşteptat până s-a îndepărtat suficient cât să nu ne poată auzi, apoi m-am întors spre Wrath.

— Ai de gând să încerci să o convingi pe Valentina să meargă cu tine în lumea subterană?

— Am jurat că nu voi face nimic altceva decât să-i ofer învoiala. Şi mă voi ţine de cuvânt. Totuşi, după ce o ducem într-un loc sigur, aş vrea să văd dacă ar fi dispusă să ne ajute să-l dăm în vileag pe criminal.

— Ai vrea să o foloseşti drept momeală.

— Da! Cineva se străduieşte din răsputeri să se

asigure că Pride nu rupe blestemul. Intenţionez să descopăr cine şi de ce înainte să mai moară cineva. Apoi îl voi pedepsi în felul meu, bucurându-mă de un pic de răzbunare.

M-am înfiorat. Nu era exact ceea ce mă aşteptam să spună, dar îi apreciam sinceritatea.

— Cunosc foarte bine familia Valentinei. O să-i spun să refuze învoiala lui Pride, am recunoscut. Sper că înţelegi.

Privirile ni s-au întâlnit într-o înfruntare tăcută.

— Fă ce trebuie! Decizia finala îi va aparţine ei.

*

În timp ce ne grăbeam spre casa Valentinei, Anir mi-a povestit despre viaţa lui dinainte de a părăsi această lume pentru tărâmul pe care-l numea Regatul celor Malefici. Era singurul copil al unui tată tunisian şi al unei mame chinezoaice – şi se jucase într-un măslin din apropiere în timpul uciderii brutale a părinţilor lui. Tatăl său fusese martor la o crimă şi urma să spună autorităţilor ce văzuse. Înainte să apuce să o facă, el şi soţia lui fuseseră ucişi.

Anir a spus că dobândise mai târziu cicatricea, odată ce devenise genul de tânăr de care alţii se temeau. Wrath îl găsise călătorind prin America de Sud, luptând în arene subterane, învineţit şi însângerat. Unele meciuri se desfăşurau până la moarte, însă recompensa era pe măsură. Anir deţinea titlul de campion de mai bine de un an când i se oferise să intre în serviciul Casei Mâniei.

Am încetat să-i mai ascult certându-se în

legătură cu câţi ani trecuseră de atunci – se pare că timpul trecea diferit în tărâmurile demonilor – de îndată ce am cotit pe următoarea stradă şi ne-am strecurat pe o alee mai întunecată şi mai îngustă. O chemare ciudată, pe care o mai simţisem înainte, a preluat controlul asupra simţurilor mele, atrăgându-mă pe o a doua stradă laterală.

M-am uitat în jur, recunoscând cartierul, şi m-a cuprins un sentiment îngrozitor. După câţiva paşi, m-am oprit, deloc surprinsă la vederea cadavrului de pe stradă. Devenisem bănuitoare înainte să luăm colţul, iar silueta prăbuşită era singura confirmare de care avusesem nevoie.

Am cercetat zona cu privirea.

Rufele fluturau deasupra noastră, atârnate de la o clădire îngustă la alta şi pocnind ca nişte dinţi la fiecare rafală de vânt. Cu câteva săptămâni în urmă, poate că un asemenea loc m-ar fi îngrozit, dar acum părea a fi acoperirea perfectă pentru o crimă. Nu exista nicio dovadă, nimic din care să alegi. Ucigaşul avusese o ţintă clară – intrase şi ieşise, fără a lăsa nimic altceva în urmă decât cadavrul.

Wrath s-a oprit brusc din mers.

Anir a observat victima cu un moment înainte de a se împiedica de ea. I-a aruncat demonului o privire iritată şi a ocolit o baltă din ce în ce mai mare de sânge.

— N-ar strica un mic avertisment data viitoare.

— Mai puţină insubordonare m-ar putea convinge să fiu mai susceptibil la un schimb reciproc de amabilităţi pe viitor.

Anir şi-a mijit ochii întunecaţi. Gestul îi scotea şi mai mult în evidenţă cicatricea de pe obraz. Wrath a dat să ocolească victima, dar asociatul lui l-a smucit într-o parte, forţându-l să se oprească. Parcă totul se desfăşura pe o scenă, departe de locul în care stăteam, de fapt. Nu-mi venea să cred că un alt cadavru pângărit zăcea la picioarele noastre. Fierea îmi urca lent pe gât. Wrath părea complet neafectat, de parcă descoperirea cadavrelor mutilate făcea parte din viaţa lui de zi cu zi.

Demonul s-a răsucit pe călcâie, cu privirea fixată pe mâna tânărului.

— Ce-i?

Anir a întins un deget spre cadavrul tot mai rece.

— N-avem de gând să mergem după ajutoare?

— Ce propui să facem? Să chemăm autorităţile umane?

Wrath nici măcar nu i-a dat lui Anir şansa să răspundă.

— Dacă ai fi în locul lor, ai avea încredere în cuvântul nostru de buni samariteni şi ne-ai lăsa să ne vedem de drum? Sau te-ai uita la pumnalul tău făurit de demoni şi la conduita mea diavolească şi ne-ai închide într-o celulă plină de rahat şi ai arunca de îndată cheia?

Anir a strâns din buze, dar a preferat să tacă.

— Mai ai şi alte sugestii nobile sau putem pleca?

— Uneori chiar eşti un nenorocit fără inimă.

Wrath s-a uitat în jos la mine, încruntat.

— Eşti bine?

Nu, cu siguranţă nu eram bine. Cadavrul unei alte vrăjitoare ucise zăcea la picioarele noastre. Şi abia îi zărisem faţa. Era verişoara celei mai bune prietene ale mele. Mă uitam îngrozită la trupul ei mutilat, fără să scot un sunet. Încă nu puteam să înţeleg cum o asemenea scenă era reală. Şocul mă ameţise. Claudia nu era apropiată de verişoara sa, însă pierderea ei tot avea să o afecteze puternic. Mi-am apăsat globii oculari cu podurile palmelor.

— Emilia?

M-am ferit de atingerea lui Wrath.

— Aceasta este… a fost Valentina Rossi.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Nu-mi venea să cred că altei vrăjitoare îi fusese smulsă inima din piept. Acum numărul victimelor ajunsese la cinci. Am împins la loc fierea care îmi ardea din nou gâtul. Să vezi un lucru atât de oribil… nu aveam să mă obişnuiesc niciodată cu aşa ceva.

Francesco, trădătorul mesager uman, nu cunoştea numele următoarei mirese, ci doar locul întâlnirii pentru Anir. Şi mă îndoiam că Anir l-ar trăda pe Wrath, ceea ce însemna că, undeva, cumva, avusese loc o scurgere de informaţii. Îmi era greaţă dintr-un alt motiv – torturasem degeaba un bărbat.

— Trebuie să existe un spion în regat, a zis Anir, dând glas gândurilor mele.

Bănuiam că văzuse destule lucruri oribile la viaţa sa, dar tot părea şocat. Şi-a tras părul întunecat pe spate şi l-a legat cu un şnur de piele pe care l-a smuls de la încheietură.

Wrath umbla încoace şi încolo pe alee, agitat,

având grijă să nu calce în sânge. Mi-am abătut privirea de la balta din jurul cadavrului. Trebuia să le dăm de veste autorităţilor. Valentina nu putea să rămână întinsă aici, rece şi singură. Demonul s-a apropiat de locul în care stăteam, punându-se între mine şi cadavru.

— Ceea ce înseamnă că unul dintre fraţii mei *este* responsabil. Cumva, într-un fel.

Mi-am reamintit de întâlnirea mea anterioară cu fraţii lui.

— Greed şi Envy sunt amândoi aici.

Wrath a clătinat din cap.

— Envy nu ar risca să se lupte cu mine. Greed… tot nu-l văd punându-şi Casa în pericol. Nu după ce şi-a construit o fortăreaţă formidabilă.

— În orice caz, implicaţiile unei trădări între cei Şapte… Uită de blestem, Înălţimea Ta! a spus Anir. Lăsând la o parte sentimentele personale faţă de vrăjitoare, finalizează legământul de căsătorie cu Emilia şi asigură protecţie propriei Case înainte să înceapă războiul! Vei avea nevoie de puterile tale depline. Oricine se află în spatele complotului trebuie să o fi ucis pe soţia lui Pride.

M-am simţit ca şi cum aş fi fost aruncată într-o cadă cu gheaţă.

— Ce legământ de căsătorie?

Anir nu a sesizat panica din vocea mea.

— Cel pe care l-ai început când l-ai legat pe prinţ de tine.

Wrath a încetat să mai bată aleea în lung şi-n lat. A încetat să mai respire, iar eu am rămas cu gura căscată de groază. Timpul a părut să îngheţe în timp ce repetam în tăcere cuvintele lui Anir.

Voiam să strig că nu e adevărat, dar reacţia lui Wrath spunea altceva. Prinţul-demon nu şi-a desprins privirea dintr-a mea.

— Cum?

— Lasă-ne singuri!

Cuvintele i s-au desprins de pe buze într-un sunet ceva mai puternic de o şoaptă, dar Anir i-a îndeplinit fără să ezite porunca. După ce a plecat, demonul a dat din cap spre tatuajele noastre identice.

— Vraja de protecţie nu a fost un jurământ de protecţie precum cel al unui gardian faţă de persoana aflată sub tutela sa. Tradus, *aevitas ligati* înseamnă „legaţi de-a pururi”, ca în sfânta căsătorie. Partea aceea nu a fost necesară ca să aibă loc invocarea.

— Suntem… vrei să-mi spui că suntem *logodiţi?*

Am aşteptat, cu inima mai să-mi sară din piept, dar Wrath nu a spus nimic. Nici nu trebuia. Am întrezărit adevărul în ochii lui. Ştiuse de la bun început ce făcusem. Nu-i de mirare că păruse atât de îngrozit în noaptea aia. Practic, îl smulsesem din flăcările Iadului şi îl forţasem să se logodească. De-a pururi.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Acest lucru nu schimbă nimic… a început el cu o voce blândă.

— Totul s-a schimbat!

Un fior violent m-a cutremurat până-n măduva oaselor în timp ce demonul continua să-mi susţină privirea neclintită. Era prea mult! Cadavrul verişoarei celei mai bune prietene ale mele.

Logodna mea accidentală cu Wrath.

— Ce se întâmplă dacă nu vreau să mă căsătoresc cu tine? Mă vei forţa să domnesc alături de tine în Iad?

— Emilia…

— Nici să nu îndrăzneşti! l-am avertizat, apoi am clătinat din cap. Voi fi forţată să merg acolo?

— Nu.

Corect! Politeţea guverna legile demonilor. Să forţezi pe cineva să se căsătorească încălca, mai mult ca sigur, toate regulile lor nefiresc de stricte. Dar pun pariu că el urma să ticluiască o învoială malefică pentru mine şi să o facă să sune atât de bine, atât de tentant, încât nu aveam să spun vreodată nu. Mai ales dacă legământul de căsătorie îl ajuta să capete mai multă putere, aşa cum susţinea Anir. Mi-am strâns mâna în pumn, lângă şold.

— Ce a vrut să spună Anir prin a-i asigura protecţie Casei tale înainte de război?

În maxilar îi zvâcnea un muşchi.

— Nu-ţi pot dezvălui această informaţie.

— Atunci, alianţa dintre noi s-a sfârşit! am răbufnit, strângând amuleta surorii mele. *Te libero!* Te eliberez de orice legământ avem. Când mă voi căsători, va fi din dragoste. Nu din dragostea de putere sau orice alt lucru depravat pe care-l doreşti tu! Iar dragostea este ceva despre care voi, creaturi fără suflet şi vrednice de dispreţ, nu ştiţi *nimic!*

Dacă m-a strigat sau a tresărit, n-aş avea de unde să ştiu. M-am întors şi am fugit cât am putut de departe de prinţul-demon şi de cea mai recent

ucisă vrăjitoare. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu creaturile blestemate care le provocaseră atât de multă suferinţă familiei mele şi oraşului meu.

Din acest moment, aveam să aflu pe cont propriu cine îmi ucisese sora.

Iar Wrath putea pur şi simplu să se târască înapoi în Iad şi să putrezească împreună cu ceilalţi monştri din adânc.

Treizeci

M-am aşezat la o masă cu vedere spre mare, bând apă cu o felie de lămâie. Lăsasem pentru poliţie un bilet anonim cu locul în care se afla cadavrul Valentinei, dar încă nu trecusem peste ororile nopţii. Voiam să merg chiar acum la Claudia, dar trebuia să aştept până când poliţia anunţa mai întâi familia verişoarei sale. Dacă rudele ei ar fi fost deja în doliu la sosirea autorităţilor, acestea ar fi început să pună întrebări. Aşteptarea invoca tot felul de gânduri la care nu voiam să chibzuiesc. Nici acum, nici altădată.

Nu-mi venea să cred că fusesem atât de proastă, încât să mă logodesc accidental cu Wrath, iar lui nu-i scăpase secretul mai devreme. Nu mă îndoiam că detestase cu patimă întreaga încurcătură. Mai ales dacă ţineam cont de ce spusese Anir legat de faptul că ura vrăjitoarele. Mă abţineam cu greu să nu-mi îngrop faţa în mâini. Gândul că el fusese complet conştient de eroarea mea, în timp ce eu credeam că deţin controlul... era umilitor. Nu voiam să iau în considerare alţi paşi greşiţi pe care îi făcusem pe parcurs; probabil că politeţea exagerată a demonului îl împiedicase să-mi atragă atenţia asupra lor.

De îndată ce informasem poliţia, îmi dădusem seama că nu aveam unde să mă duc. Nu puteam să mă întorc acasă şi să-mi pun familia în pericol. Şi, deşi *puteam* sta la palat cu Wrath, aveam nevoie de timp şi spaţiu ca să-mi pun ordine în

gânduri şi-n sentimente. Se întâmplaseră multe în decurs de câteva zile. Încă două crime. Un logodnic secret din Iad. Atacul asupra *nonnei.* Lupta cu o Viperidae. Se părea că încasam în continuare pumni, din ce în ce mai lovită şi mai învineţită cu fiecare zi.

Cu cât mă agăţam mai tare de iluzia normalităţii, cu atât haosul îmi înstăpânea mai repede lumea. Din moment ce deocamdată refuzam să-l revăd pe Wrath, am decis să-mi eliberez mintea şi să continui să caut singură răspunsuri în legătură cu moartea Vittoriei. Dacă puteam descoperi cine îmi ucisese sora, puteam împiedica moartea unei alte vrăjitoare. De fiecare dată când încercam să mă pun în locul Vittoriei, gândurile îmi zburau din nou la jurnalul ei. Nu divulga atâtea secrete pe cât sperasem. Cât despre cele pe care chiar le dezvăluise, erau încă destul de criptice cât să mă ţină în suspans şi să mă pună în încurcătură.

Parcurgeam în minte o listă cu sarcini de îndeplinit când scaunul din faţa mea a fost tras de la masă. Wrath s-a aşezat pe el, privindu-mă precaut. Pentru câteva clipe, m-am uitat fix în ochii lui. Amândoi am rămas tăcuţi. Se pare că demonul care-îmi-era-aproape-soţ îmi oferea timp să mă reculeg. Sau poate că aştepta să-l alung din nou în cercul de oase.

Am inspirat adânc de câteva ori.

— De unde ai ştiut unde sunt?

Mi-a aruncat o privire lungă, pătrunzătoare, apoi şi-a îndreptat ochii, cu subînţeles, spre tatuajul de pe braţul meu. Cu siguranţă aveam de

gând să-l omor.

— Ai susţinut că mă poţi găsi numai dacă accept pactul de sânge. N-ai spus nimic despre tatuaj.

— Dacă ţi-aş fi spus că acea cerneală face parte dintr-un legământ de căsătorie, ai fi fugit imediat. Ştiam că ai nevoie de timp ca să capeţi încredere în mine.

Am vrut să-l contrazic, dar mi-am ţinut gura. Avea dreptate. Dacă aş fi ştiut ce însemna tatuajul în noaptea în care-l invocasem, l-aş fi trimis imediat înapoi pe tărâmul lui.

— De obicei încrederea se dobândeşte când ambele părţi sunt sincere.

— Nu te-am minţit!

Am expirat brusc.

— Nu! Teoretic, nu!

O chelneriţă a venit şi a recitat veselă meniul. Wrath părea sceptic, dar m-a lăsat să comand fără să se plângă. După treizeci de minute de linişte apăsătoare, ne-a fost adusă mâncarea. Demonul o studia de parcă ar fi fost o ecuaţie complicat de rezolvat.

O farfurie aburindă de *scampi,* nişte *arancini,* un platou cu *antipasto* – prosciutto, *peperoncini*[36], *soppressata*[37], *provolone*[38], măsline marinate şi anghinare amestecate cu ulei, oţet, oregano şi busuioc – şi un coş cu pâine prăjită şi-au făcut apariţia pe măsuţa noastră.

36 Ardei iute (în orig. în it.) (n. tr.).

37 Salam uscat italian (n. tr.).

38 Una dintre cele mai cunoscute şi populare brânzeturi italiene, din lapte de vacă şi cu o textură fermă (n. tr.).

Am tot aşteptat ca demonul să o tragă pe chelneriţă deoparte şi să ceară sânge ori măruntaie crude, dar el părea mulţumit de alegerile mele şi cu siguranţă nu aveam de gând să fiu eu cea care îi punea în cap ideea de organe negătite.

Însă Wrath m-a surprins când a comandat un urcior de vin roşu cu felii de portocală şi a turnat o cantitate generoasă pentru fiecare dintre noi. Am luat o înghiţitură şi, deşi am încercat să mă împotrivesc, nu am putut să nu savurez dulceaţa vinului. Voiam să scap pentru o vreme de gândurile mele întunecate, iar cina şi vinul erau de ajutor. Nu dormisem toată noaptea, aşa că îmi prindea cum nu se poate mai bine un moment de tihnă şi reculegere. Wrath a umplut o farfurie cu mâncare şi a împins-o în faţa mea înainte de a se servi. Am apelat la toată stăpânirea mea de sine ca să nu mă răstorn de pe scaun din cauza şocului.

Mi-a surprins privirea şi s-a încruntat.

— Bunele maniere sunt greu de înfrânt, indiferent cât de neplăcută este compania în care sunt forţat să rămân. În plus, mi-ai servit desertul. Mi se pare corect să-ţi întorc favoarea.

Am zâmbit, aparent enervându-l şi mai mult, şi am început să mănânc cu poftă.

După câteva minute în care l-am privit împingând câţiva *scampi* prin farfurie, mi-am înfipt furculiţa într-unul şi i l-am întins. A devenit şi mai suspicios.

— Ce faci?

— Asta-i *langostino.* E ca un pui de homar. Sunt destul de sigură că o să-ţi placă! Doar dacă

nu ţi-e frică…

Wrath a luat imediat crustaceul, considerându-l un fel de provocare. Probabil că i-a plăcut, pentru că şi-a îndreptat atenţia asupra farfuriei sale şi nu şi-a mai ridicat privirea până nu a gustat câte puţin din toate.

În timp ce demonul trăia o experienţă complet nouă, minunându-se de hrana fiinţelor umane, eu mi-am mâncat porţia de *scampi,* bucurându-mă de lămâia proaspătă pe care o folosiseră pentru a tăia consistenţa untului. Al lor avea o aromă citrică mai puternică decât al nostru, aşa că am decis să le testez reţeta într-o bună zi.

Poate dacă tăiam o lămâie în două şi o puneam pe grătar cu faţa în jos…

Am încremenit cu furculiţa la gură. În ultima oră mă simţisem atât de bine, încât aproape că uitasem motivul pentru care stăteam aici, mâncând cu unul dintre *Malvagi.* O lună. Geamăna mea murise de puţin mai mult de o lună, iar eu visam cu ochii deschişi la reţete pentru Sea & Vine în timp ce mă aflam în compania celui mai mare duşman al nostru. Mâncarea mi-a picat greu la stomac.

Îmi pierdusem apetitul, aşa că mi-am împins farfuria la o parte.

Wrath mă urmărea aşa cum o fiinţă umană ar putea studia o muscă enervantă, care bâzâie deasupra cinei sale.

— Te confrunţi cu o dilemă morală, vrăjitoareo?

N-am putut aduna nici măcar un gram de furie sau de supărare. Adevărul, la fel de tăios ca o lamă

grea, mi-a străpuns pieptul; habar n-aveam ce fac. Eram destul de sigură că sora mea invocase un demon, dar nu ştiam pe care anume. Aflasem despre Cornul lui Hades, dar nu şi cum ajunsese în posesia noastră.

Apoi mai erau şi indiciile criptice din jurnalul Vittoriei despre capacitatea ei de a auzi obiecte magice şi despre posibilitatea ca prima carte de vrăji să fie în această lume. Ştiam că sora mea acceptase să devină soţia Diavolului, dar tot nu-mi dădeam seama *de ce* luase acea decizie îngrozitoare sau de ce nu mi se destăinuise mie ori bunicii noastre.

Strânsesem mai multe întrebări decât răspunsuri şi nu aveam pe nimeni în care să am încredere deplină. *Nonna* aproape că murise din cauza dorinţei mele de a obţine dreptate şi, pentru că refuzam să pun în pericol pe oricine altcineva din familia mea, am decis să nu mai cer ajutorul niciunei persoanei dragi în privinţa oricărui aspect legat de crimă. Apoi, poate că Wrath mă salvase, însă era un prinţ al Iadului şi, deşi jurase că nu va forţa o vrăjitoare să accepte o învoială, tot nu ştiam cum sau de ce fusese ales pentru această misiune.

M-am aplecat în faţă şi mi-am coborât vocea.

— Vreau să ştiu totul despre blestem.

M-am uitat fix la el, iar ochii lui aurii – cu pete negre – mi-au oglindit privirea intensă.

— Ai mai luat în considerare propunerea de a te muta cu mine până îl găsim pe criminal?

O schimbare de subiect complet neaşteptată.

— Da, chiar am făcut-o!

— Unde îţi sunt lucrurile?

— Acasă.

Şi-a învârtit vinul în pahar, iar eu m-am întrebat la ce se gândea mai exact.

— Vrei să te escortez până acolo în timp ce le iei?

— Nu ţi-am spus ce am decis, am precizat, sfredelindu-l cu privirea. Şi vreau să-mi răspunzi la întrebare. Dacă Pride este cel blestemat, pe tine cum te afectează?

— Ar trebui să ne întoarcem la palat şi să vorbim acolo.

— Nu până nu-mi oferi nişte răspunsuri.

Wrath părea să ia în considerare diferite moduri de a mă atârna folosindu-mi măruntaiele.

— O voi face. Mai târziu.

— *Acum!*

Refuzam să cedez în această privinţă. Demonul şi-a ridicat ochii spre cer şi, în eventualitatea în care se ruga, eram curioasă de ce nu şi-a coborât privirea.

— Bine! Dacă îţi răspund la întrebări, vei fi de acord să stai în palat?

— Nu. Dar mă va ajuta să iau o hotărâre. Ce zici de asta?

A inspirat lung, apoi şi-a golit lent plămânii de aer. Am aşteptat. După un fel de luptă lăuntrică, am văzut exact momentul în care a decis să aibă încredere în mine.

— Pentru ca blestemul să fie pe deplin spulberat, o consoartă trebuie să stea pe tron şi să ajute la conducerea Casei Mândriei.

— Anir a spus că ultima consoartă a fost ucisă.

Cum?

— I-a fost smulsă inima din piept.

Ochii demonului rămâneau fixaţi asupra mea, dar aveam senzaţia că se uită prin mine.

— Câteva dintre doamnele ei de companie au avut parte de aceeaşi soartă.

— Prima Vrăjitoare chiar l-a blestemat pe Pride?

— Da!

Am permis acestei informaţii să-şi găsească un loc alături de toate celelalte legende despre care mă convinsesem că sunt doar poveşti. *La Prima Strega* era o entitate străveche – ea începuse prima linie de vrăjitoare. Sau aşa susţineau poveştile vechi. Se presupunea că e sursa puterii noastre şi propria stăpână. Fără magie albă, fără magie neagră. Doar putere pură, uşor diminuată de la zeiţa care o născuse. Ea preceda *La Vecchia Religione* – iar Vechea Credinţă era cu adevărat *veche.*

Câteodată, *La Prima* era idolatrizată, iar alteori, temută. Avându-i drept părinţi pe zeiţa soarelui şi pe un demon necunoscut, fusese creată drept simbol al echilibrului perfect între lumină şi întuneric. Ni se spusese că este nemuritoare, dar nu o văzusem niciodată şi nici nu cunoşteam pe cineva care să o fi făcut. Întotdeauna crezusem că Prima Vrăjitoare e doar o legendă sau un mit al creaţiei.

— De ce l-a blestemat?

Wrath ezita.

— A fost o pedeapsă dată pentru ceea ce bănuia că s-a întâmplat între el şi prima ei fiică.

Mi-am îndreptat spatele. Claudia pomenise ceva legat de asta.

— Deci să înţeleg că el i-a furat sufletul şi *La Prima* s-a răzbunat?

— Cam asta ar fi concluzia la care au ajuns vrăjitoarele, nu-i aşa? m-a luat în derâdere Wrath. Pride nu a furat nimic. Nu a fost nevoit să o facă. Fiica ei a ales de bunăvoie să se căsătorească cu el. S-au îndrăgostit, în pofida a ce era fiecare dintre ei.

M-am gândit la ce începuse să-mi povestească *nonna* despre *Stelle Streghe,* despre cum fuseseră însărcinate să fie gardienii Maleficilor.

— A fost o vrăjitoare-stelară?

Wrath a încuviinţat din cap.

— A fost menită să fie un gardian între tărâmuri – consideră-le pe vrăjitoarele-stelare un fel de paznici ai închisorii damnării. Fata ei ar fi trebuit să ştie mai bine, doar trebuia să fie mai întâi soldat. *La Prima,* aşa cum o numeşti, i-a poruncit fiicei sale să renunţe la tron şi să-şi reia locul în sabat. Când ea a refuzat, mama ei a folosit cea mai întunecată formă de magie pentru a o lăsa lipsită de putere şi a alungat-o din sabat. A avut efecte neprevăzute şi pentru alte vrăjitoare. Din acest motiv unele nasc fiice umane.

Am desfăşurat în minte povestea, atentă la fiecare detaliu.

— Ce spui, de fapt, este…

Adevărat. M-am uitat lung la el. Toată viaţa ni se spuseseră poveşti despre Malefici şi minciunile lor. Însă Wrath nu mă putea minţi în faţă din pricina magiei de invocare. Ştiam sigur asta, doar

îmi testasem teoria. Cuvintele lui, cu toate că evocau ceva de-a dreptul imposibil, trebuiau să fie adevărate.

Sau cel puţin el credea că sunt.

— De ce îl ajuţi să rupă blestemul? Dacă este întemniţat în lumea subterană, nu înţeleg de ce te preocupă soarta lui sau de ce îl priveşte pe oricare dintre ceilalţi prinţi.

— Cu câţiva ani în urmă, consemnaţi în felul specific fiinţelor umane de a socoti trecerea timpului, ceva a fisurat Porţile Iadului. Ni s-a spus că întâmplarea face parte dintr-o profeţie. Pride, aşa cum îi spune şi numele, a râs, ignorând avertismentul. Apoi iubita lui soţie a fost ucisă. Puterile i s-au diminuat. A fost închis în Iad, iar demoni de rang inferior au început să ne pună la încercare, străduindu-se să se strecoare prin fisurile porţilor.

În afară de blestem, nu-mi venea să cred că a doua cea mai mare problemă a Iadului era o uşă veche şi şubredă. Mi-am mijit ochii la Wrath. Aveam o bănuială tot mai mare că nu-mi dezvăluise partea cea mai rea.

— Şi?

— Au scăpat creaturile care nu aşteaptă cu nerăbdare să fie judecate în Portalurile Celor O Mie De Temeri. În ciuda eforturilor noastre, porţile continuă să se fisureze. E doar o chestiune de timp până vor ceda complet. Am încercat să le ţinem departe de ele, dar unele creaturi au ajuns deja în lumea ta.

— Cum ar fi?

— Câţiva demoni de rang inferior.

— Şi acea Viperidae?

— Puţin probabil. Ele sunt invocate.

Nu era tocmai liniştitor. Demonii începeau să ne invadeze lumea. Şi aveam o presimţire cumplită că lucrurile urmau să se înrăutăţească înainte să se redreseze.

— Atunci, ar trebui să ne îngrijoreze vreo creatură anume?

— Tu ar trebui să fii îngrijorată în privinţa demonului-aper.

— În privinţa… cui?

— A demonului-aper. Cap de mistreţ, colţi de elefant. Corpuri uriaşe ca de reptilă, copite despicate. Proşti ca noaptea, dar preferă îndeosebi sângele de vrăjitoare. O mie de dinţi minusculi în rânduri duble îi fac foarte capabili să golească rapid un trup de sânge.

Cu un zâmbet tot mai mare pe chip, unul de-a dreptul malefic, Wrath a aruncat o privire scurtă peste umărul meu. Broboane de transpiraţie mi-au acoperit pielea de îndată ce am simţit un pufăit umed lângă baza gâtului. O copită a lovit cu putere caldarâmul, urmată de încă una. Pământul s-a cutremurat sub greutatea indiferent cărei creaturi făcuse acei doi paşi uriaşi. O umbră a căzut peste masă. Sfântă zeiţă din cer, *chiar* nu voiam să mă întorc!

— Orice ai face, vrăjitoareo, nu fugi!

Treizeci şi unu

Nu există o ameninţare mai mare la adresa unei vrăjitoare decât un demon care tânjeşte după sângele ei. Odată ce i-a fost declanşată setea, va urmări necontenit sursa dependentei sale, oprindu-se doar după ce o goleşte complet de sânge. Pentru a te proteja de această energie întunecată, coase un săculeţ cu frunze şi flori uscate de coada-şoricelului în căptuşeala hainelor în timpul fiecărei luni noi.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Avertismentul lui Wrath a venit cu o secundă prea târziu. Acum fugeam cât mă ţineau picioarele pentru a mai prinde un răsărit, dar mai târziu aveam să mă întreb dacă asta fusese de la bun început intenţia demonului. Mi-am ridicat fustele şi m-am năpustit pe străzile scăldate în lumina amurgului, zgomotul urmăririi răsunând în jurul meu.

Am străbătut în goană o alee îngustă, apoi încă una, sărind peste coşuri cu alimente uscate. Nu m-am uitat înapoi de teamă să nu-mi pierd din elan.

În niciun caz nu aveam de gând să sfârşesc golită de sânge, învinsă mişeleşte de propria curiozitate. În timp ce treceam repede pe lângă uşi închise şi mă aplecam sub frânghiile de rufe, tropotul copitelor despicate din spatele meu nici nu înceta, nici nu încetinea.

Nu eram îngrozită doar pentru mine, ci şi îngrijorată pentru orice fiinţă umană neştiutoare şi

destul de ghinionistă pentru a se afla în calea mea în vreme ce călăuzeam un demon înfometat prin cartierele înghesuite. Aproape că m-am împiedicat când m-a străfulgerat realitatea. Un demon mă urmărea pe străzile oraşului meu. Cumva, trecuse printr-o breşă din Porţile Iadului. Iar dacă acesta era doar începutul… N-am putut duce gândul până la capăt.

Am lovit cu piciorul un butoi gol şi l-am azvârlit în calea fiarei. Atacatorul meu din altă lume s-a oprit numai o singură secundă înainte ca bucăţi de lemn să zboare pretutindeni. Nu era a bună! Sângele meu de vrăjitoare îmi oferea puţin mai multă putere decât unei fiinţe umane, însă creatura a distrus cu uşurinţă butoiul, de parcă ar fi fost făcut din hârtie.

Piciorul mi s-a lovit de-o piatră din caldarâm şi, când m-am sprijinit de o clădire, nu mi-am putut opri curiozitatea morbidă să preia controlul. Am aruncat o privire peste umăr, convinsă că o groază necruţătoare urma să mă îngheţe pe loc, în timp ce Moartea mă încolţea cu fălcile larg deschise, pregătită să mă devoreze cu tot cu oase, dar acolo nu era nimic. M-am uitat în jur, precaută. Niciun demon nu mă pândea din spatele hainelor fluturate de vânt. Niciun nas umed nu pufnea ca să spulbere tăcerea. Tăcerea desăvârşită şi *nefirească.*

Pe sânge şi pe oase!

Pe neaşteptate, fiori mi-au zguduit trupul. Ca în prima noapte în care auzisem vocea deposedată de trup a unui demon-umbră, glasul vieţii a amuţit complet în jurul meu. Nu eram singură – pur şi simplu nu reuşeam să văd niciun pericol venind

spre mine. Dar simţeam că se apropie – o mână terminată cu gheare ascuţite întinzându-se în întuneric. Demonii aveau, mai mult ca sigur, abilitatea de a se ascunde cu ajutorul vreunui farmec, camuflându-şi prezenţa. Nici că se putea mai *bine!*

M-am întors şi am alergat cât de repede am putut, dar după câteva secunde m-am izbit de un corp rece ca gheaţa la atingere. Am fost aruncată înapoi şi am căzut, apoi m-am îndepărtat cu spatele, în patru labe, ridicându-mi lent privirea spre ce avea să mă distrugă. Se pare că mă înşelasem în privinţa farmecului. Nu se ascunsese deloc – pur şi simplu se mişcase prea repede ca să-l văd. Acum stătea neclintit. Demonul-aper era întocmai cum îl descrisese Wrath şi, totodată, mult mai înfricoşător. Capul uriaş semăna aproape perfect cu cel al unui mistreţ, cu excepţia ochilor roşii şi strălucitori. Cu irisurile despicate la mijloc de fante negre şi înguste, îmi amintea de o pisică azvârlită direct din Iad.

Mi-am închis ochii strâns. Am numărat până la zece, apoi i-am deschis din nou. Demonul era într-adevăr acolo, mult mai înspăimântător decât prima oară când mă uitasem la el.

Sfântă zeiţă!

Salivă neagră îi curgea printre colţii care clănţăneau de nerăbdare, formând sfere dense, tenebroase. Răsuflarea îi mirosea ca o mlaştină fetidă într-o zi fierbinte de vară. M-am împins în sus, pe picioarele instabile, şi m-am îndepărtat foarte încet de acele instrumente feroce şi zdrobitoare ale morţii. Demonul m-a urmat.

Fiecare instinct îmi striga să fug, dar am refuzat să rup contactul vizual cu fiara. Presimţeam că, dacă îmi întorceam spatele, ar sări spre mine. Indiferent ce trebuia să fac pentru a supravieţui, aveam să trăiesc ca să-mi revăd familia. Demonul s-a mişcat fulgerător când am dat să o iau spre dreapta, aşa că m-am deplasat în direcţia opusă.

Am menţinut acelaşi dans lent până am ajuns într-o fundătură. În dreapta mea se afla o uşă groasă de oţel, cu o amprentă de labă care ţinea o tulpină a ceva pictat pe metal. Demonul-aper trona în faţa ei, adulmecând aerul. În ochii lui stranii şi roşii lucea setea de sânge.

În cele din urmă, amintindu-mi de creta binecuvântată de lună din buzunar, mi-am coborât încet mâna. Într-o secundă stăteam în picioare, în cealaltă m-am trezit pe pământ, cu colţii fiarei trosnindu-mi la gât. Durerea m-a săgetat, însă a fost eclipsată de o ameninţare mai presantă. Mii de dinţi se pregăteau să-mi guste sângele. O respiraţie fierbinte mi-a atins pielea, iar demonul a scos un scâncet jos. M-a cuprins panica. Nu aveam să mor aşa. Nu puteam.

M-am luptat sălbatic, dar creatura era prea puternică. S-a retras, luându-şi avânt să-şi înfigă dinţii, şi apoi… o mâzgă gri a explodat din fiară.

O lamă a ţâşnit din locul unde îi fusese înainte inima, iar din rană s-au revărsat umbre, zvârcolindu-se asemenea unor şerpi. M-am îndepărtat înfiorată şi am urmărit pumnalul trăgând umbrele în metal şi aparent absorbind forţa vitală a demonului. Vârful a fost cât pe ce să-

mi străpungă pieptul.

Mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând ca Moartea să sfideze pe oricine îi furase premiul şi să mă revendice oricum.

Mi-am ridicat privirea, însă nu am dat de chipul Morţii, ci de cel al demonului războiului.

Wrath a înhăţat creatura uriaşă şi i-a aruncat cadavrul deoparte, apoi şi-a vârât pumnalul ucigător de demoni în teacă şi a îngenuncheat. Expresia îi era la fel de dură ca tonul. Ceea ce a fost de ajutor – aveam nevoie de ceva asupra căruia să mă concentrez, în afară de teroarea copleşitoare care-mi curgea prin vene.

— Lecţia numărul unu: când te lupţi cu un demon, să ai întotdeauna o armă la îndemână. Indiferent dacă-i vorba de cretă pentru vrăji sau de un farmec defensiv. Dacă nu ai cunoştinţe de magie defensivă, acum e momentul să te familiarizezi cu acea parte a descendenţei tale. Demonii se numără printre cei mai iscusiţi şi periculoşi prădători. Sunt mai rapizi şi mai puternici decât tine. Singurul lor scop este să ucidă, şi sunt foarte buni la asta.

M-am sprijinit gâfâind de clădire, aşteptând să mi se oprească tremuratul. Dacă Wrath nu ar fi ajuns la mine exact în acel moment, familia mea ar fi îngropat încă o fiică. În fine, dacă ar mai fi rămas ceva din mine *de* îngropat. Lacrimile îmi înţepau ochii. Fusesem forţată să iau parte la un joc despre care nu ştiam nimic. Şi pierdeam. La greu.

— Poţi să te ridici?

Abia puteam să respir, însă vina nu-i mai aparţinea terorii. Acum eram gata să atac şi

pusesem ochii pe prinţul-demon care se profila deasupra mea. Am reuşit să mă ridic în capul oaselor şi i-am îndepărtat mâna întinsă cu o lovitură puternică.

— Să nu-mi spui că acum îmi eşti profesor!

— Oportunitatea de a transforma această experienţă într-un exerciţiu educativ a apărut de la sine. Lecţiile nu au făcut niciodată parte din învoiala noastră. Deci, cu plăcere!

M-am uitat la el, rămasă fără cuvinte la vederea umbrei de îngrijorare pe care nu reuşise să o ascundă suficient de repede. Chiar îşi făcuse griji pentru mine. Am rămas atât de surprinsă, încât am uitat să-l împing.

Am mai aşteptat un minut înainte să mă ridic. Privirea lui Wrath a alunecat de-a lungul trupului meu pentru a doua oară.

Ochii mi-au fugit spre bulele gri gelatinoase despre care am presupus că fuseseră odată măruntaiele demonului. Acum *eu* miroseam ca o mlaştină fetidă. *Fantastico!* Nu mă gândisem niciodată că aveam să duc dorul zilelor în care faptul că puteam a usturoi şi ceapă era marea mea grijă.

— Recunoşti acel simbol? m-a întrebat el, apoi a dat din cap spre uşa cu amprenta labei.

— Ăăă… am început, încercând să şterg mâzga demonică de pe rochie. Lasă-mă câteva clipe!

— Dacă are vreo importanţă, nu l-aş fi lăsat pe demon să te omoare. Poate doar să te muşte uşor.

— Eşti la fel iscusit în arta consolării ca de obicei.

M-am dus lângă el şi m-am uitat atent la uşă.

Fusesem îngrozită după atacul demonului-aper şi furioasă pe Wrath în legătură cu lecţia improvizată, iar acum frica îşi croia din nou drum în gândurile mele. Habar n-aveam care dintre fraţii lui ar folosi o amprentă de labă şi nici nu eram nerăbdătoare să aflu.

— Amprenta asta e simbolul Casei Invidiei? l-am întrebat, iar Wrath a clătinat din cap. Se regăseşte tulpina de grâu printre ingredientele necesare pentru invocarea vreunuia dintre fraţii tăi?

— Cred că este, de fapt, o tulpină de fenicul.

A fost rândul meu să clatin din cap. Nu voiam să ştiu cum reuşise să deducă acest lucru după o privire aruncată simbolului rudimentar de pe uşă, dar observaţia lui a silit anumite piese de puzzle să se unească în mintea mea. Mai văzusem de curând simbolul, dar nu-mi aminteam când sau unde. Probabil că undeva în oraş, în timp ce cutreieram străzile. Sau poate în jurnalul Vittoriei? Desenase o mulţime de schiţe şi simboluri stranii pe marginile paginilor. Abia pusesem geană pe geană, iar ultimele zile îşi spuneau cuvântul, de îmi era atât de greu să mă concentrez! După ce plecam de aici, urma să mă duc direct acasă şi să iau jurnalul.

Wrath mi-a aruncat o privire piezişă.

— Vrei să vezi ce se află înăuntru?

Normal că nu! Nu puteam scăpa de un sentiment tulburător şi persistent de groază. Poate că prezenţa noastră aici era o simplă coincidenţă ori poate că făcea parte dintr-un plan mai amplu şi mai sinistru. Orice ar fi fost, simţeam că suntem pe cale să intrăm în gura lupului, aşa că eram la fel de

entuziasmată ca o căprioară condusă cu bună ştiinţă la tăiere. Am înghiţit nodul dureros din gât.

— Da.

Wrath a clătinat o dată din cap înainte să se sprijine cu umărul de uşă şi să împingă, deschizând-o pentru noi.

— Mincinoaso!

Treizeci şi doi

Am intrat într-o cameră mare, plină cu lăzi şi capcane de pescuit. De cuiele ruginite de pe perete atârnau frânghii, iar podelele din lemn scârţâiau la fiecare pas. În mod normal, nu aveam predispoziţia de a simţi semnele rău prevestitoare ce puteau însemna o clădire, dar exista ceva tulburător în legătură cu acest spaţiu. Un zumzet stins şi straniu îmi sporea neliniştea. Particule de praf se învârteau în lumina lunii.

Speram că noi provocaserăm perturbarea şi că nu existau niscaiva demoni prin jur stând la pândă. Chiar nu voiam să mă confrunt cu alte creaturi precum demonul mort de afară. Wrath era enervant de neafectat. Se plimba prin cameră cu paşi mari, cu uşurinţa oferită de certitudinea că e cel mai letal prădător. A inspectat uneltele de pescuit şi a dat cu piciorul într-o ancoră ruginită, care fusese aruncată lângă ieşirea din spate.

— Se pare că locul nu a mai fost folosit de ceva timp, a spus el.

— Crezi că a fost doar o coincidenţă că demonul-aper m-a condus aici?

Wrath a ridicat dintr-un umăr.

— Îţi pare ceva cunoscut?

— Eu…

M-am uitat de jur-împrejur. Plase de pescuit, frânghii, diverse cârlige în forme ciudate bătute în cuie pe peretele îndepărtat şi capcane de sârmă. Lucruri obişnuite. Cu excepţia acelei senzaţii imposibil de numit. Într-un fel, părea cunoscută.

Am dat încet roată camerei, oprindu-mă la fiecare unealtă din echipamentul de pescuit. Trebuia să existe un motiv pentru care ajunseserăm aici. Şi eram atât de aproape de un răspuns…

Am luat un cârlig ruginit şi l-am lăsat să cadă înapoi, lovind uşor peretele. Nimic ieşit din comun.

Dezamăgită, am răsuflat lung. Nu voiam să pierd timpul atingând fiecare cârlig. Mai ales când se putea să am un indiciu mult mai promiţător care mă aştepta acasă, în jurnalul Vittoriei. Totuşi… nu reuşeam să potolesc acel impuls insistent dinlăuntrul meu. Am mai dat o tură prin cameră, dar nu mi-a sărit nimic în ochi. Din câte se părea, nu exista nicio legătură între atacul demonului-aper şi această clădire goală.

— Deci? a întrebat Wrath. Recunoşti ceva?

Nimic în afară de simbolul pe care eram *aproape* sigură că sora mea îl schiţase în jurnalul ei. Am clătinat din cap, dornică să ajung mai repede acasă ca să-l recuperez.

— Nu!

— Prea bine! Hai să mergem acasă!

N-am subliniat faptul că palatul lui furat şi-n ruină nu era casa mea şi nici nu avea să fie vreodată.

— Trebuie să merg să-mi iau lucrurile, am spus. Ne întâlnim în curând acolo. Ar trebui să scapi de demonul de afară.

Înainte să poată protesta, m-am strecurat pe uşă şi m-am îndreptat spre casa mea.

*

M-am lăsat cu toată greutatea pe tocul uşii din dormitor şi am cercetat dezastrul. Scândurile din podea erau smulse şi rupte. Aşchii de lemn acopereau micul covor ţesut manual de *nonna,* dăruit mie şi Vittoriei când eram mici. Pene pluteau în bătaia vântului strecurat prin fereastra spartă. Cineva îşi descărcase *zdravăn* nervii pe salteaua mea.

Sau ceva. Wrath spusese că prinţii Iadului trebuie să fie invitaţi în casa unui muritor, dar, după cum descoperisem recent, regula nu li se aplica *tuturor* demonilor. Creaturile din castele inferioare păreau să acţioneze după cum le era voia. Demonul-umbră trecuse de vrăjile noastre de protecţie şi nu i se trimisese nicio invitaţie oficială. Wrath mai menţionase că magia are un efect diferit asupra lor comparativ cu cel asupra fiinţelor corporale, aşa că probabil în asta consta problema, nu în vrăjile noastre de protecţie.

Însă ideea tot nu mă consola.

Fără să intru măcar complet în cameră, ştiam că jurnalul surorii mele dispăruse de mult, odată cu nenumăratele ei secrete. Un demon-umbră era, mai mult ca sigur, autorul acestui furt, o concluzie care l-a readus pe Greed în fruntea listei mele de suspecţi. Până acum, era singurul prinţ al Iadului despre care ştiam că îi folosea pentru a-i face treburile murdare.

Mi-am amintit de nopţile în care crezusem că simt pe cineva privindu-mă în timp ce mă fura somnul, iar gândul că astfel de momente intime deveniseră un spectacol pentru ochii indiscreţi era, neîndoielnic, tulburător şi invaziv. Toate acele dăţi

în care mă îmbrăcasem sau mă prăbuşisem de durere. Toate acele emoţii naturale şi necontrolate, eliberate pentru că aveam impresia că sunt singură. M-am uitat pe fereastră, întrebându-mă dacă acum e cineva acolo, afară, urmărind desfăşurarea acestei ultime orori.

Mi-am trecut mâinile peste braţe, încercând să înlătur frisoanele bruşte. Dacă dormitorul nu s-ar fi aflat la etajul doi şi dacă nu aş fi străbătut restul casei ca să ajung aici, aş fi crezut că întregul loc fusese răscolit şi prădat. Însă în afară de odaia mea nu se atinsese nimeni de restul casei. Sau de membrii familiei mele. Cumva, probabil că *nonna* nu auzise ceva neobişnuit, pentru că dormea liniştită în dormitorul ei de la parter. Toţi ceilalţi erau la Sea & Vine până la încheierea servirii cinei. Slavă zeiţei!

Doar pentru a-mi linişti mintea, mi-am croit drum printre dărâmături şi am aruncat un ochi în vechea ascunzătoare a Vittoriei. Paginile de grimoar pe care le ascunsesem acolo după ce îl invocasem pe Wrath erau rupte în bucăţi. Sticluţa ei de parfum era spartă. Dar lipseau jurnalul şi scrisorile de dragoste.

O lacrimă a căzut pe podea. Urmată de încă una. Simţeam că le împărtăşesc soarta, atât de aproape să cad, să dispar pe nevăzute şi să mă las din nou pradă suferinţei. Să văd lucrurile Vittoriei zdrobite şi sparte… era prea mult.

Am traversat locul dărăpănat, odinioară refugiul nostru, şi m-am prăbuşit pe ce mai rămăsese din patul meu. S-a lăsat odată cu greutatea mea, căpătând o formă strâmbă şi

greşită. Ca orice altceva în lumea mea.

Un suspin adânc mi s-a desprins de pe buze. Cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât mai incontrolabil devenea plânsul. Cât de prostesc din partea mea să cred că nu mai aveam nimic de pierdut! Demonii îmi dovedeau că greşesc. Chiar dacă restauram odaia noastră, nu avea să mai fie niciodată la fel.

Lucrurile surorii mele şi tot ceea ce iubise se preschimbaseră în praf şi pulbere.

Vittoria fusese în sfârşit ştearsă din lumea mea. Iar acum nu eram sigură că ştiu cum să merg mai departe. M-am întins pe o parte, apoi mi-am tras genunchii până sub bărbie şi am plâns. Nu-mi păsa dacă eram privită de un demon incorporal. Nu-mi păsa dacă exista un vânător de vrăjitoare sau un prinţ al Iadului, ori un monstru uman sadic care se bucura de durerea mea. Pierdusem ceva imposibil de recâştigat şi acum jeleam.

Dacă demonul-aper era doar un exemplu a ceea ce urma, atunci cei din oraşul meu aveau să petreacă multe nopţi vărsând lacrimi pentru cei dragi răpiţi de lângă ei. Mă simţeam atât de neajutorată! Atât de pierdută, de singură! Cum aş putea opri nişte fiinţe atât de puternice? Întreaga situaţie părea complet lipsită de speranţă. Mă tot amăgisem să cred că am o şansă de-a rezolva crimele şi a salva alte vieţi. Voisem să ajut, dar nu fusese îndeajuns. Am oftat şi am sughiţat până când nu mi-a mai rămas nimic. Abia atunci mi-am dat seama că uram cât de mult se schimbase lumea.

A durat ceva mai mult, dar în sfârşit m-am

oprit din plâns. Demonii îi luaseră viaţa surorii mele şi, dacă nu erau opriţi, urmau să continue să ia la nesfârşit. Şi ce dacă nu deţineam toate răspunsurile? Aveam să fac tot posibilul pentru a opri Porţile Iadului să se deschidă. Mă săturasem de toate astea.

M-am împins în sus, ţinându-mi furia aproape, şi m-am dus să-mi iau stiloul şi călimara. I-am scris un bilet scurt familiei în care le-am spus celor dragi că îi iubesc, dar că nu mai puteam sta aici, promiţându-le că voi fi bine. Am jurat să-i ţin în siguranţă cu orice preţ.

Nu aveam să mai pierd nicio persoană dragă.

Intenţionam să folosesc cea mai întunecată formă de magie ca să mă asigur de asta.

*

— Cum te simţi? am întrebat-o pe Claudia, care avea ochii umflaţi şi faţa pătată.

— Te rog, intră!

Prietena mea mi-a deschis uşa de la ea de acasă, lăsându-mă să intru. Toate perdelele erau bine trase. Pe aproape fiecare suprafaţă ardeau şi pâlpâiau lumânări negre strălucitoare, care răspândeau un miros piperat. Un altar plin cu oase de animale şi mănunchiuri de ierburi uscate, îngrămădite unele peste altele, împodobea partea de sus a unui mic cufăr din salon. În spatele acestuia, rezemată de perete, se afla o oglindă care reflecta scena macabră. Aproape uitasem că biata Valentina fusese ucisă.

Parcă se întâmplase acum un an, nu doar cu o

zi în urmă.

— Eşti bine?

— Nu ştiu! Sunt copleşită de un amalgam ciudat de emoţii, a recunoscut Claudia cu o voce tăcută, apoi a făcut semn să ne aşezăm pe o canapea jerpelită, în faţa altarului de doliu. La început am simţit că cineva mi-a smuls şi mie inima din piept. Apoi m-am simţit amorţită. Iar acum…

Şi-a tras nasul, apoi a clătinat din cap. Nu voia să se uite în ochii mei.

— Acum vrei să te răzbuni.

Claudia şi-a ridicat iute privirea şi s-a şters la nas.

— E ceva greşit în asta?

— Nu! Obişnuiam să cred că este, dar nu şi acum.

M-am răsucit pe pernă şi i-am strâns mâinile.

— Ştii vreo vrajă pentru a face un scut de protecţie suficient de puternic cât să ucidă un demon dacă încearcă să treacă prin el?

Claudia şi-a înteţit, strânsoarea în jurul mâinilor mele şi-a încleştat maxilarul.

— Cred că da!

— Chiar şi unul invizibil?

— Da!

— Bun! am spus. Vreau să ridici imediat un scut de protecţie în jurul casei tale şi, dacă poţi, şi-n jurul alei mele. Ai nevoie de sânge pentru vrajă?

Şi-a coborât din nou privirea şi a dat din cap. Aşa mă gândeam şi eu. Magia neagră cerea mereu un preţ. I-am dat drumul la mâini şi mi-am suflecat una dintre mânecile transparente ale bluzei.

— Voi avea nevoie doar de un cuţit, două fiole, nişte ulei de lavandă şi de un bandaj.

— Emilia, nu poţi…

— Ba pot! am rostit ferm. Vreau să ajut în orice fel pot!

— În regulă!

Prietena mea s-a ridicat în picioare, hotărâtă. Tristeţea îi fusese înlocuită de ceva mai tăios, mai furios. Ceva ce am recunoscut şi-n mine acum.

— Voi aduce cuţitul.

Treizeci şi trei

Wrath nu a rostit niciun cuvânt când am dat buzna în palatul lui furat şi m-am năpustit în sus pe scări. Bănuiam că îmi simte emoţiile tumultuoase, însă era destul de politicos, încât să păstreze distanţa.

A urmărit în tăcere, cu o sprânceană ridicată în felul acela enervant al lui, cum trăgeam de bandajul de pe braţ şi apoi dispăream din vedere. La etajul al treilea, la capătul unui hol elegant, am găsit o cameră de cinci ori mai mare decât dormitorul pe care îl împărţisem cu Vittoria.

Probabil că ar fi trebuit s-o urăsc pentru că era atât de frumoasă, dar nu puteam.

Avea pereţi vopsiţi într-un albastru arctic, acoperiţi de o tapiserie scăldată în nuanţe calde, solare, şi un pat cu baldachin – chiar în mijloc – pe care mă puteam rostogoli de cel puţin trei ori fără să mă răstorn. O altă uşă dădea într-o baie cu un bazin de îmbăiat încastrat direct în gresie şi o oglindă până la podea, şi chiar şi cu câteva fisuri şi crăpături, m-am hotărât că aveam să fiu mai mult decât mulţumită.

Deşi, având în vedere că patul şi tapiseria erau noi, poate că nu fusesem prima persoană care credea că mi-ar plăcea această cameră. Voiam să mă enerveze faptul că Wrath presupusese corect, dar eram epuizată şi nu aveam puterea de a simţi mare lucru. Fusese o zi lungă şi oribilă.

Mi-am despachetat propria pătură, apoi am întins-o peste saltea şi am netezit-o, după care am

aruncat perna şi, deşi nu era mult, m-am simţit ceva mai mult ca acasă. Mai ales de când acasă nu mai semăna cu acasă după ce dormitorul îmi fusese invadat şi distrus. Înainte să încep iar să plâng, am intrat în baie şi am dat drumul la apă.

După ce m-am spălat pe faţă şi mi-am periat părul, am decis că următorul punct pe ordinea de zi era un pui de somn. Am intrat în odaia mea şi m-am oprit brusc. Wrath stătea întins pe patul pe care mi-l însuşisem, cu un braţ peste trunchi şi cu celălalt îndoit sub părul brunet.

O poziţie înşelătoare, de relaxare făţarnică, din moment ce privirea tăioasă îi trăda încordarea. Era înveşmântat din nou în negru şi părea genul de bărbat care l-ar fi purtat din cap până-n picioare. M-am întrebat pe cine plănuia să cotonogească în seara asta, având în vedere motivele pentru care îi plăcea atât de mult culoarea.

— Te simţi bine?

Mi-am încrucişat braţele peste piept şi i-am aruncat o privire lipsită de orice fel de emoţie.

— Nu!

Demonul şi-a mijit ochii, atraşi de bandajul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat dintr-un umăr. N-aveam chef să-i răspund la întrebări. Dar voiam ca el să răspundă la unele dintre ale mele.

— Greed şi Envy vor amândoi Cornul lui Hades. Sunt convinsă că îl vrei şi tu, aşa că de ce să nu iei această jumătate de la mine?

Wrath nu a muşcat momeala, dar expresia i-a devenit mai dură; la fel şi vocea.

— De ce nu mă întrebi direct ce vrei să ştii cu adevărat?

— Jurnalul surorii mele a fost furat. Cineva ne-a devastat odaia şi i-a distrus lucrurile.

— Şi crezi că eu am avut ceva de-a face cu asta? m-a provocat demonul, cercetându-mă îndeaproape. Nu-i doar un jurnal, nu-i aşa?

— Nu, am recunoscut, oftând adânc, frustrată. A aruncat un fel de vrajă de sigilare asupra lui, folosind magie demonică. Am reuşit să o înlătur, dar nu mi-a oferit răspunsurile pe care le căutam.

Wrath a chibzuit în linişte la informaţiile împărtăşite. Era o ofertă de pace pentru că mă răţoisem la el şi părea că înţelesese asta.

— Dacă mi-ai fi cerut, te-aş fi ajutat să rupi vraja.

Am traversat odaia şi m-am trântit pe pat, lângă el, ignorând privirea indignată cu care m-a învrednicit când a sărit de pe saltea. Eram foarte obosită şi voiam doar ca ziua să se sfârşească mai repede. După dezvăluirea despre şubrezirea Porţilor Iadului, următoarea mea prioritate era să-mi găsesc amuleta. Dacă aş fi avut tot Cornul lui Hades, aş fi putut să încui porţile înainte să mai evadeze şi alţi demoni. Dar trebuia să dorm puţin ca să pot gândi limpede.

— Avem planuri în seara asta?

— Da!

— A făcut altcineva o învoială cu Pride?

Wrath a încuviinţat din cap.

— Isabella Crisci.

— Când plecăm?

— Pe înserat.

Am tras perna din spatele lui, mi-am îndesat-o sub cap şi am închis ochii. S-au scurs treizeci de secunde de binecuvântată linişte înainte să mă înghiontească în coaste. Am întredeschis un ochi.

— Fă asta din nou şi te voi răsplăti cu o vrajă de întemniţare!

— Ce faci?

— Mă pregătesc de război. Acum, pleacă!

Demonul a bombănit ceva în barbă, dar n-am auzit ce anume. Nici nu mă interesa să aflu. Nu fusesem întru totul sarcastică. Trebuia să fiu bine odihnită şi cu mintea limpede ca să-mi găsesc *cornicello-ul* şi să mă pregătesc pentru orice alt coşmar infernal avea să îmi aducă seara.

*

Când m-am trezit câteva ore fericite mai târziu, Wrath plecase. Slavă stelelor! Uneori, mai ales când eram epuizată, aveam obiceiul să mă rostogolesc şi să vorbesc în somn. Vittoria mă tachina fără milă, ceea ce era destul de jenant, dar ar fi fost dureros de stânjenitor dacă mi s-ar fi întâmplat în faţa prinţului-demon.

M-am ridicat în şezut, iar o pătură care fusese pusă cu grijă peste mine a căzut. M-am uitat la ea, încruntându-mă. Eram aproape sigură ca adormisem deasupra ei.

— E cineva pe aici?

Am cercetat odaia tăcută şi goală. Wrath nu se ascundea. Nu că mă aşteptam să o facă, însă abia după un moment mi-am dat seama de ce. Afară era aproape întuneric, iar el spusese că trebuie să

plecăm pe înserat. Am sărit din pat şi am coborât în viteză scările, strigând numele demonului.

Totul era la fel de nemişcat precum catacombele.

— Pe sânge şi pe oase!

Prinţul bun de nimic mă lăsase aici, ca să vorbească singur cu vrăjitoarea. Am năvălit ca o furtună prin palatul gol, clocotind de furie. Ar fi trebuit să mă trezească! Eram la fel de îndreptăţită ca el să fiu de faţă când vorbea cu Isabella. Evident, Wrath nu dorise să rişte, gândindu-se că aş fi putut încerca să o descurajez să accepte învoiala Diavolului. Şi iată că se alesese praful de alianţa noastră! Eram atât de supărată, încât îmi venea să ţip.

După ziua pe care o avusesem, trebuia să scap de frustrare. Nu puteam să stau degeaba, aşteptând ca altcineva să acţioneze. Mai ales acum, când auzeam tic-tac, tic-tac, ticăitul limbilor invizibile scurtând timpul rămas înainte ca Porţile ladului să cedeze complet. Nu-i puteam permite furiei să-mi consume energia. Trebuia să ies şi să văd dacă reuşeam să-mi găsesc *cornicello-ul.* Când m-am întors în odaia mea, am observat că o rochie fusese drapată peste un scaun din colţ.

Am luat-o. Era neagră precum cerul în miez de noapte, cu rădăcini aurii cusute pe corset, asemănătoare celor de pe pagina de grimoar pe care o folosisem pentru a-l invoca pe Wrath. Şerpi mici împodobeau, de asemenea, modelul. „Splendidă” nu părea un cuvânt potrivit pentru a o descrie.

— Testa di cazzo!

Totuşi, numai un dobitoc putea crede că o rochie drăguţă compensa pentru o promisiune încălcată.

Am îmbrăcat-o oricum. Se potrivea nevoilor mele din seara asta.

Am şoptit o rugăciune către zeiţa norocului şi am sperat că avea să mă binecuvânteze cu puţină şansă.

*

Nu ştiam încotro mă îndrept, dar îmi ţineam subtil degetele în jurul *cornicello-ului* surorii mele, îndrumată de un sentiment vag, greu de definit. Un fel de şoaptă. Funcţionase când trebuise să găsesc casa de pariuri a lui Greed, aşa că m-am hotărât să mă gândesc la amuleta mea şi să văd ce se întâmplă. Nu eram sigură ce simt, dar m-am lăsat condusă de acest simţământ, care devenea tot mai puternic.

Sprijinindu-mă de stâncile străjuitoare, am urcat pe străzi abrupte şi, în cele din urmă, m-am oprit să mă uit la mare. Bărci de pescuit multicolore se legănau aproape de ţărm.

O privelişte liniştitoare, dar nu aveam niciun drept să admir lumea pământeană, din care nu mai făceam parte. Nu că i-aş fi aparţinut vreodată cu adevărat. Totuşi, înainte de toate astea, putusem măcar să mă prefac.

Am făcut câţiva paşi pe lângă stâncă, iar şoapta călăuzitoare a amuţit. Apoi, când m-am întors pe acelaşi drum, a revenit. Am cercetat împrejurimile, atrasă de un foc de tabără care

începea să strălucească undeva, dedesubt. Exista ceva aici pe care magia voia să-l găsesc. Câteva siluete întunecate s-au strâns, treptat, într-un golfuleţ aflat în spaţiul dintre două stânci impresionante, şi ascuns în cea mai mare parte vederii. Era o noapte frumoasă pentru o petrecere la malul mării. I-am invidiat pe oamenii de pe plajă pentru ignoranţa lor cu privire la toate creaturile nopţii.

Am ţinut *cornicello-ul* Vittoriei în pumn şi mi-am închis ochii strâns, poruncindu-i în tăcere să mă conducă la propria amuletă. Nu aveam timp pentru petreceri ori frivolităţi. Mi-am ridicat piciorul, pregătită să-mi continui drumul, dar ceva refuza să-mi dea drumul.

De îndată ce mi-am deschis ochii, am aruncat o privire pe furiş petrecerii. Dacă sora mea ar mai fi fost în viaţă, cu siguranţă ar fi fost pe plajă cu ei, dansând alături de aceşti oameni. Aproape că mi-o puteam imagina acolo, legănându-se şi râzând, cu braţele ridicate pentru a-şi arăta preţuirea de netăgăduit faţă de luna plină. Îmi doream cu atâta ardoarea să fie aici, încât am simţit usturimea lacrimilor. Am dat drumul amuletei surorii mele şi am inspirat adânc. Vittoria m-ar fi târât pe plajă ca să dansez, să beau şi să trăiesc.

Şi acum era moartă, iar eu stăteam aici sus, singură.

Prin vene a început să-mi circule o magie puternică, scânteietoare. Eram mai furioasă decât fusesem în ultima vreme. Şi poate că fix acea furie m-a convins să-mi schimb priorităţile şi să uit de recuperarea propriului *cornicello*. În Palermo

locuiau în secret douăsprezece familii de vrăjitoare. Oricare dintre ele putea încerca să-i oprească pe demoni să ne invadeze lumea. Totuşi, niciuna nu a făcut-o. Poate că, într-un final, *chiar* urma să semăn mai mult cu sora mea geamănă. Aveam să dansez, să râd şi să uit, pentru câteva ore, că lumea e un loc singuratic şi înfricoşător. A doua zi urma să dau piept cu coşmaruri şi să port tot felul de bătălii. În seara asta însă voiam să mă prefac că lucrurile sunt normale.

Chiar dacă era o minciună. Toţi ceilalţi păreau mulţumiţi să trăiască într-o lume iluzorie, a fantasmelor. Nu mă puteau învinovăţi pentru că îmi doream, la rândul meu, să le împărtăşesc experienţa preţ de o oră. Şi cine ştie? Poate că dacă găseam o modalitate de a mă destinde, aveam să pot gândi mai clar.

Cu decizia luată, am urmat poteca abruptă şi îngustă către apă şi sunetele de veselie. Mi-am trecut degetele peste iarba înaltă, coborând cu grijă treptele sculptate în stâncă.

În depărtare, pescarii suflau în cochilii. Marea şoptea, uneori domol, alteori cu înverşunare. Valurile măturau malul. Pescăruşii scoteau sunete ascuţite. Murmurele m-au urmărit şi m-au tachinat, prea îndepărtate însă ca să fie auzite.

Zeiţa a strigat un avertisment.

Căzută pe gânduri, ignorasem semnele. Când picioarele mi-au atins nisipul, m-a năpădit un sentiment copleşitor de teamă, dar era prea târziu.

Ajunsesem deja la focul de tabără.

Treizeci şi patru

Ritualurile unei Fiice a Lunii ar trebui să fie observate în timpul fiecărei luni pline, pentru a te elibera de ceea ce nu-ţi mai este de folos, vei avea nevoie de o lumânare de-un albastrul pal, un bol cu apă, un stilou, hârtie şi o mână de salvie de aruncat în foc.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

A început inocent, ca şi cum Plăcerea luase formă umană şi îşi trecea, agonizant de lent, un deget rece de-a lungul şirei spinării mele, trasându-mi cercuri mici pe pielea înfierbântată. Mi-am ridicat braţele, cu spatele arcuit în vâltoarea senzaţiei. O fericire pură, luminoasă şi mistuitoare şi-a găsit sălaş în trupul meu.

În urmă cu o clipă, sus, pe stânci, fusesem furioasă, însă acest sentiment s-a preschimbat într-o amintire îndepărtată în secunda în care am păşit pe nisip. Dacă-mi făcusem griji în privinţa demonilor invadatori, nu-mi mai puteam aminti de ce. Acum simţeam, cunoşteam doar extazul.

Fericirea mi-a distras într-o asemenea măsură atenţia, încât îmi doream doar să dansez, să-mi legăn şoldurile şi să simt un alt trup mişcându-se odată cu al meu. Ritmic, vesel, descătuşat. Ca şi cum dorinţa mea ar fi invocat un partener de dans, mâini invizibile mi-au rătăcit pe corset, de-o parte şi de alta a trupului, înainte să le simt pe fund, strângându-mă uşor.

Un suspin mi-a părăsit buzele. Nu mi-am

pălmuit partenerul îndrăzneţ. Îmi oferise ceea ce îmi dorisem de îndată ce gândul prinsese contur. Şi îmi *plăcea.*

Muzica şi râsetele răsunau împrejur. Ritmul însemna viaţă. Ispită. Îmi însufleţea cele mai primare instincte vrăjitoreşti. M-am mişcat fără să mă gândesc, abandonându-mă complet naturii şi simţurilor. M-am îndepărtat printr-o piruetă de partenerul meu invizibil, iar părul şi fustele mi-au fluturat în jur.

Rochia cu şerpi şi rădăcini pe care o îmbrăcasem mai devreme mi-a amintit de sălbăticie – mi-am dat capul pe spate şi am absorbit căldura răspândită de ultimele raze de soare. Poate că îmi părăsisem corpul şi mă transformasem într-un nor. Era atât de bine să fiu liberă, pur şi simplu, să mă mişc şi să uit! Aici, lângă focul care trosnea şi dansatori invizibili, nu mă gândeam la crime sau la blesteme ori la creaturile lumii subterane şi la coarnele Diavolului.

Dansând pe plajă, mintea îmi era plină numai de pace, bucurie şi plăcere. Nu trebuia să-mi fac griji pentru nimic. Aş fi putut rămâne aici, rătăcind de la o senzaţie desfătătoare la alta, de-a pururi. El venea după mine. Regele meu! Damnarea mea! Nu-mi dau seama cum, dar ştiam că urma să sosească.

Echilibru! Lumină şi întuneric! Soarele şi luna! Binele şi răul! Un şarpe care se strecoară printr-un câmp de flori sălbatice. Şi îţi oferă să guşti din fructul interzis. Balanţa justiţiei era înclinată, în aşteptare; aveam de ales. Să îndrept o greşeală sau să ne condamn pe toţi la o soartă blestemată.

O voce îndepărtată a ţipat, avertizându-mă că totul e cumplit de *greşit,* însă a fost redusă la tăcere de muzica şi tempoul care mă învăluiau, mă posedau. Şoaptele au devenit mai intense, mai frenetice. Le-am alungat.

Probabil că mi-am aruncat sandalele din picioare, din moment ce senzaţia tălpilor alunecând pe nisipul cald m-a copleşit îndată. Totul era atât de *minunat!* Atât de intens! Ca şi cum toţi receptorii mei responsabili cu plăcerea fuseseră vrăjiţi, astfel încât să poată pătimi de o sută de ori pe cât o făceau în mod normal. Nu ştiam că sunt capabilă să *simt* atât de mult!

Mi-am mişcat degetele de la picioare, râzând când fire de nisip s-au strecurat între ele, gâdilându-mă şi tachinându-mă. Cineva mi-a oferit un pahar cu vin şi am băut cu sete. Avea un gust dulce, puternic. De mere înmuiate în miere şi binecuvântate de stele. Una dintre cele mai delicioase lucruri pe care le savurasem vreodată. Vittoriei i-ar fi plăcut la nebunie. Am băut mai mult – poate pentru a uita, poate pentru că mi-am dorit să-l dau pe gât.

Apoi paharul mi-a dispărut din mână şi am fost trasă într-un alt dans.

Am vrut să rămân aici pentru eternitate, să mă abandonez complet acestor senzaţii uimitoare. Şi părea că exact asta se întâmplase. Aici nu trebuia să simt durere. Nu trebuia să jelesc. Aici puteam pur şi simplu să trăiesc.

Au trecut minute, poate ore sau zile; timpul nu avea însemnătate. M-am mişcat şi m-am legănat, am închis ochii şi am ascultat sunetele feerice ale

apei, precum şi murmurele unor oameni pe care nu-i puteam vedea. Mâinile invizibile de mai devreme au început să exploreze cu îndrăzneală, de parcă aparţineau unui cartograf decis să descopere teritoriul necunoscut care era trupul meu. Au alunecat în jos, tot mai jos…

— *Nu uita!* mi-a şoptit o voce stranie. *Inferus sicut superus!*

„Precum în cer, aşa şi-n adânc!” Exista o amintire îngropată acolo, care mă tot sâcâia.

Ceva rece şi ascuţit mi-a înţepat braţul, smulgându-mă din transă. Am deschis larg ochii. Frica îşi dorea din nou să se înstăpânească asupra mea, gata să mă înfăşoare în liane plămădite din cristale de gheaţă, dar a dispărut la fel de repede pe cât s-a ivit. Înlocuită cu plăcere. Extaz. Libertate deplină de orice gând. Mi-a plăcut acolo, scufundată într-un cocon al uitării.

Apoi l-am văzut.

A traversat ca un general de război plaja aglomerată, de parcă ar fi fost o lamă secerând mulţimea, furia lui arzând bucuria paşnică. Partenerul meu invizibil de dans a dispărut, dar abia dacă i-am sesizat lipsa. Se apropia o creatură mult mai interesantă, una cu alura unui prădător. Cea mai înspăimântătoare şi sălbatică. În subconştient, am simţit că ar trebui să fug în direcţia opusă. Că el era o fiară carnivoră, iar eu, un biet miel, care se trăgea tot mai aproape de pericol. În mijlocul unui grup de siluete întunecate, el ardea ca o vâlvătaie – singura formă care nu era ascunsă.

M-am gândit la foc, la pene făurite din fum şi la

flăcări care păreau să lingă cerul, apoi la ceva complet diferit. Îmi doream să-mi plimb limba peste trupul *lui,* ca să văd dacă e la fel de fierbinte precum energia pe care o emana. Inima îmi bătea năvalnic, în ritmul tobelor care răsunau pe plajă. Îmi doream să simt plăcerea în toate felurile posibile.

Îmi doream o vrajă care să închidă sentimentul ca-ntr-o sticlă, astfel încât să pot bea din el ori de câte ori tânjeam să-mi amintesc gustul.

Magia însemna viaţă, iar viaţa însemna să faci dragoste şi să te simţi bine, aşa că trupurile noastre încercau necontenit să ne amintească să *trăim*. Îmi petrecusem ultimele săptămâni mistuită de moarte şi distrugere – aveam nevoie de echilibru. Îl meritam. Precum în cer, aşa şi-n adânc.

S-a oprit în faţa mea, cu o expresie precaută pe chip.

— E timpul să plecăm, vrăjitoareo!

Nu eram nici pe departe dornică să fac asta. M-am răsucit, doar cât să mă îndepărtez puţin de el, dar demonul m-a prins de mână, învârtindu-mă înapoi până când m-am izbit de trupul lui. Căldura s-a revărsat din el, învăluindu-mă. M-a cuprins un sentiment ciudat: am simţit că ar trebui să o urăsc.

— Salut, demonule! Hai să dansăm!

— Trebuie să pleci de aici! Chiar acum!

— De ce?

— Pentru că îţi smulgi hainele de pe tine şi te uiţi la mine de parcă le-ai pus gând rău şi alor mele.

M-am uitat în jos şi am râs, surprinsă. Chiar încercam să-mi desfac şireturile corsetului, dar

demonul mi-a zădărnicit eforturile. Mâna lui tatuată a cuprins-o pe a mea. Mi-am ridicat privirea spre el, cu fruntea brăzdată de cute.

— Nu vrei să mă vezi goală?

— Te-am văzut deja.

— Şi?

— Dacă mai vrei să-ţi smulgi hainele de pe tine când ajungem acasă, putem discuta atunci.

O explozie de gheaţă pe braţul meu a stins flăcările dorinţei. Apoi au renăscut, nerăbdătoare să se răzbune. Am renunţat să mai încerc să-mi scot rochia şi mi-am îndreptat atenţia asupra demonului. Când am întins mâna spre nasturele de la pantalonii lui, s-a dat înapoi cu dibăcie. Era o creatură dificilă. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi le-am coborât lent, alegând o altă formă de tortură. Puterea bubuia sub atingerea mea. Reacţiona la dezmierdare. Era o senzaţie îmbătătoare.

— Pentru întruchiparea vie a păcatului, nu eşti foarte păcătos.

L-am tras mai aproape. Tobele băteau. Pasiunea se răzvrătea. El şi-a închis ochii. Mi-am apăsat şi mai mult trupul de al lui şi, de data aceasta, nu m-a oprit. Muzica a devenit mai senzuală. M-am legănat instinctiv şoldurile, lipită de el. Mi-am dorit să mă ridice în braţe şi să mă poarte în paşi de dans de-a lungul cerului.

Demonul încăpăţânat nu s-a mişcat.

— De ce nu vrei să mă atingi?

Mi-am trecut degetul mare peste conturul buzelor lui, iar el l-a muşcat uşor, ţinându-l pe loc. Dacă intenţia lui a fost să mă descurajeze, gestul

nu a avut efectul dorit. Când şi-a deschis ochii, frumuseţea lor m-a uimit.

— Pentru că sunt o vrăjitoare?

Mâinile lui mari mi-au coborât lent de-a lungul braţelor. M-am aplecat spre el, aşteptând ca buzele lui să le captureze pe ale mele. În cele mai îndepărtate colţuri ale minţii, mi-am amintit ce îmi spusese cu puţin timp în urmă, că într-o zi aveam să-l implor să-mi ofere un sărut. Că avea să-mi placă nefiresc de mult sau să-l urăsc, dar tot aş tânji după el. Nu se înşelase. Îl uram pe demon… pentru că mă refuza. Anticiparea creştea până la un punct aproape dureros. Când mâinile i-au ajuns în sfârşit la încheieturile mele, m-a împins cu blândeţe înapoi, ţinându-mă la distanţă de un braţ.

— Sunt multe motive. Unul dintre ele este pentru că te afli sub influenţa fratelui meu.

S-a uitat peste umăr, cu o expresie ameninţătoare.

— Lust!

Intrigată, m-am întors încet. Dorinţa mi-a pârjolit şi ultimul gând conştient rămas. Prinţul Casei Desfrânării avea pielea aurie, părul închis la culoare şi un corp probabil folosit de Michelangelo drept sursă de inspiraţie pentru sculpturile sale. Nu doar că-l doream, ci aveam *nevoie* de el. Tânjeam după atenţia sa la fel de mult pe cât râvneam după atingerea sa.

— *Signorina* di Carlo! Eşti cu adevărat un deliciu, nu-i aşa?

Avea o voce nepământeană, plăcere amestecată cu durere. Eram deopotrivă subjugată şi îngrozită. Mici ţepuşe de gheaţă mi-au înţepat

braţul. Acelaşi sentiment insistent care continua să mă bântuie. Mi-a atenuat emoţiile îndeajuns, încât să înţeleg pe deplin oroarea a ceea ce se întâmpla. A ceea ce făcea.

Lust îşi folosea influenţa asupra mea. Şi era, de departe, o senzaţie mult mai cumplită decât cea stârnită de Envy. Mă făcuse să mă simt atât de bine, atât de fericită, încât uitasem cine sunt. Ce îmi doresc. Şi ce urăsc mai presus de toate. Sau poate că nu-mi uitasem complet ura, dar cu siguranţă nu îmi păsase. Flăcările pasiunii mi-au spulberat gândul conştient, aşa că am fost din nou cuprinsă de o nevoie pură, animalică. Aveam poftă de viaţă, de distracţie, de...

Prinţul-demon s-a învârtit în jurul meu. Purta o haină argintie, cu nasturii descheiaţi şi fără cămaşă, şi pantaloni asortaţi care îi atârnau atât de jos pe şolduri, încât am simţit că înnebunesc. Pe cap purta o coroană de flăcări, iar în ochii lui pătrunzători, de culoarea cărbunelui, am văzut abisul, o groapă fără fund preschimbată într-o oază a dorinţei. Voiam să-mi sfâşii hainele şi să mă scufund direct acolo.

Am dat să mă îndrept spre el, dar cineva m-a prins de talie. Am încetat să mai încerc să evadez, concentrându-mă în schimb pe căldura din spatele meu. Pe corpul solid. Pe putere. Aproape că uitasem cât de mult îl doream pe *el.*

Lust trebuie să-mi fi simţit emoţiile schimbătoare. Şi-a mutat privirea de la mine la fratele lui, cu o expresie enigmatică.

A început să vorbească, dar eram distrasă de prea multe senzaţii. De vocea lui, de briza caldă,

de mirosul lui Wrath şi de mişcarea braţelor lui puternice în timp ce mă ţinea pe loc. Lust a continuat să vorbească. Mintea mea a încercat să se concentreze asupra cuvintelor lui, nu asupra formei buzelor sale.

S-a apropiat de locul unde stăteam noi. Braţele lui Wrath erau ca nişte bare de oţel în jurul meu.

— Ştii ce înseamnă asta, vrăjitoareo?

Sprâncenele aproape mi s-au unit de uimire. Zâmbetul lui promitea coşmaruri frumoase.

— Du-te, dansează! Bucură-te de petrecere! E o rundă de antrenament înainte de Festinul Lupului.

Un parfum familiar, ademenitor, a plutit spre mine. Lavandă şi salvie albă. Vittoria! Ea era aici… Dacă plecam să dansez, găseam…

Opreşte-te! mi-a şoptit aceeaşi voce în subconştient. Era un vicleşug. Vittoria murise.

— Nu!

Am fost la fel de surprinsă de refuzul meu ca Lust. Dorinţa de pe chipul lui a fost înlocuită de furie.

De îndată ce a pocnit din degete, influenţa lui asupra mea a dispărut. Mi s-au înmuiat genunchii. Dacă Wrath nu m-ar fi ţinut, aş fi căzut. Toată fericirea şi tot extazul pe care le simţisem mi-au fost smulse cu violenţă, lăsându-mă goală şi tremurândă. Spaima m-a încătuşat. Ceea ce făcuse… lucrurile pe care le simţisem. Îmi venea să-mi jupoi pielea. Sau poate că voiam să-mi înfig unghiile în el, creatura care îmi manipulase emoţiile, încălcând orice limită. Care mă făcuse să uit şi să-mi doresc lucruri de care ar trebui să mă

tem. Deodată, vinul pe care îl băusem mi-a urcat pe gât; m-am aplecat şi am vărsat tot. Wrath nu mi-a dat drumul.

— De ce eşti aici?

Vocea lui Wrath era periculos de joasă, ca o şoaptă ameninţătoare. Un fior mi-a coborât pe şira spinării.

— Pentru a-ţi transmite un mesaj, dragă frate! E nevoie de tine acasă. Imediat! a adăugat Lust, iar privirea i-a săgetat spre mine. Nu-ţi face griji! Voi avea grijă de mica ta prietenă. Am multe să-i spun. Poveşti despre demoni şi vrăjitoare. Răufăcători şi eroi. Blesteme şi răzbunarea unui rege.

— Nu! am exclamat, cu degetele înfipte în antebraţul lui Wrath. T-te rog!

Nu ştiu dacă a fost felul în care mi s-a frânt vocea sau dacă aşteptase o oportunitate din propriile motive, dar, într-o clipă, Wrath mă ţinea în braţe, iar în următoarea, mă aflam în spatele lui, şi lama demonului era îngropată adânc în pieptul lui Lust, sfărâmând oase. Wrath a răsucit pumnalul în sus; din rană curgea sânge întunecat.

— Nu te mai întoarce aici! Mă voi duce acasă când sunt gata.

A smuls pumnalul din pieptul lui Lust, apoi l-a şters de pantaloni. Şi a aşteptat.

— Ne vedem în Iad, frate!

Nu eram sigură ce mă tulbura mai mult – indiferenţa rece de pe chipul lui Wrath în timp ce îşi privea fratele murind sau eficienţa brutală a atacului.

Ştiam că e periculos, dar să văd acest lucru cu ochii mei…

Lust a tuşit, apoi s-a uitat în jos, la rana lui mortală. Şi a dispărut brusc. Adică s-a evaporat complet, ca şi cum n-ar fi fost niciodată aici.

M-am prăbuşit pe plajă, holbându-mă la spaţiul ocupat cândva de prinţul-demon. Lacrimi mi se rostogoleau pe obraji. Am vomat din nou, sub privirea impasibilă a lui Wrath. După ce mi-am golit stomacul, a îngenuncheat lângă mine, însă nu m-am simţit în stare să mă uit în ochii lui.

— E mort?

— Nu! Să fii înjunghiat cu lama unei Case nu face decât să rupă legăturile cu acest tărâm. S-a întors în regat şi nu-şi va mai putea folosi puterile pentru o perioadă.

O mică binecuvântare în mijlocul blestemului.

— Bun!

Wrath mi-a înmânat o bucată de pânză ca să-mi şterg faţa. Nu ştiu de unde a scos-o şi nici nu mi-a păsat.

— Lust ia emoţiile plăcute pe care le ai şi le amplifică, aşa că acum s-ar putea să te simţi pustiită. Gândeşte-te la asta ca la o fântână – influenţa lui goleşte rapid sursa. Dacă ai simţit cândva o fericire foarte mare, acum vei descoperi că a fost înlocuită de un sentiment la fel de puternic, dar complet opus. Într-un fel, e o altă formă de Iad. Să oferi cuiva plăcere supremă, doar pentru a i-o smulge înainte de a o trăi pe deplin. Pedeapsa în sine, aplicată destul de des, îi înnebuneşte pe muritori. Totuşi, ar trebui să-ţi revii destul de curând.

— Nu… am început eu, încleştându-mi pumnii de-o parte şi de alta a trupului. M-ar fi făcut…

Wrath a clătinat din cap.

— Nu!

— Dar am simţit… Au fost mâini invizibile.

N-am uitat nici cu câtă îndârjire încercasem să-mi scot hainele în faţa lui Wrath. Sau cât de mult îmi dorisem să mă atingă.

— Manifestări ale dorinţei tale. Au făcut parte din tine, nu din altcineva sau din altceva.

Cuvintele lui abia dacă mi-au oferit puţină alinare. Poate că Lust nu mă violase fizic, însă manipularea emoţională fusese la fel de cumplită. Deformase binele până când fusese subminat şi învăluit de întuneric. Wrath avea dreptate. Chiar mă simţeam ca şi cum m-aş fi prăbuşit – ca şi cum aş fi zburat spre înaltul cerului, iar vântul s-a oprit brusc şi m-am cufundat în adâncurile îngheţate ale mării aflate dedesubt, înghiţită de o nimicnicie abisală şi înfricoşător de vastă.

Voiam să mă ghemuiesc pe plajă şi să alunec într-un somn veşnic. Nu mă mai interesa blestemul. Sau sentimentul sâcâitor că aflasem ceva important. Nu-mi mai făceam griji în legătură cu uciderea surorii mele. Sau cu dorinţa de răzbunare. Nimic nu mai conta.

Trebuie să fi rostit ultima parte cu voce tare.

Wrath a întins o mână spre mine şi, cu încheieturile mânjite de sânge, mi-a mângâiat partea laterală a gâtului. Exact locul în care credeam că mă sărutase în noaptea în care mă salvase de Viperidae. Am tremurat, iar el şi-a retras mâna.

— *Valeas!*

„Fii puternică!”

— Va conta din nou în curând.

Treizeci şi cinci

„În curând” s-a transformat într-o săptămână. Nu prea am observat trecerea timpului. Am stat în pat, am tras draperiile, ca să împiedic lumina soarelui să intre în cameră, şi am refuzat să mă îmbăiez. Aveam puţină energie şi încă şi mai puţine motive să-mi pese. Nu mi-am vizitat familia şi nici nu am trecut pe la restaurant. Nu mi-am căutat amuleta şi nici nu m-am gândit la Porţile Iadului. Abia dacă am pus geană pe geană. Când am adormit, am tot auzit o voce stranie. Când m-am trezit, mesajul urgent a fost uitat.

Nu-mi păsa! Nu mai conta!

Lumea părea că se strânge în jurul meu şi, uneori, mă sufocam timp de ore întregi, incapabilă să-mi umplu plămânii cu suficient aer. Viaţa durea. Toată plăcerea dispăruse. Orice lucru care avusese vreodată însemnătate se pierduse de mult în negura timpului, îngropat adânc într-un vid pe care nu-l puteam străpunge. Sora mea era o amintire îndepărtată. Răzbunarea era înrădăcinată în pasiune şi, prin urmare, nu mai aveam nimic din ea.

Dacă pe Wrath îl supăra sau îl enerva incapacitatea mea de a mă elibera de ultimele urme ale puterii fratelui său, nu a lăsat să se vadă. Cel puţin nu în modurile în care mă aşteptam.

Nu a fost întotdeauna cea mai amabilă sau răbdătoare infirmieră, dar nu era niciodată departe, plimbându-se mereu prin apropierea odăii mele de împrumut din palatul ruinat. Uneori, când

mă aflam în acea stare nedefinită dintre somn şi veghe, îl vedeam stând pe un scaun de lângă pat, cu părul ciufulit şi hainele şifonate, ca şi cum s-ar fi instalat acolo. O dată, am crezut că m-a ţinut de mână, însă când m-am trezit din acea confuzie aproape impenetrabilă, dispăruse. Îmi aducea mâncare de trei ori pe zi şi, când o refuzam, stătea acolo, încruntat, până când mă răzgândeam. Lupta cu el însemna un consum prea mare de energie. Aşa că mâncam.

Uneori mă uitam lung la liniile minuţioase ale tatuajelor sale. De aproape, şarpele metalic care începea de la mâna lui dreaptă şi i se încolăcea în sus şi-n jurul umărului era o adevărată operă de artă – fiecare solz strălucea. Pe lângă aur, am întrezărit frânturi de argint şi cărbune – umbre şi lumină. M-am holbat la model, căzută pe gânduri, cât mi-a adus următoarea masă. M-am întrebat dacă tatuajele noastre identice aveau, în timp, să se schimbe din nou, îmbogăţite cu detalii complicate. Apoi a încetat să-mi mai pese.

Mi-a oferit mai multă mâncare.

Boabe dolofane de struguri roşii. Bucăţi mari de brânză tare. Lapte cald, îndulcit cu miere şi mirodenii. Felii afumate de carne şi alte lucruri cărora nu le-am mai acordat atenţie. Era un vânător puternic care aducea acasă prada de război. Oare când urma să renunţe şi să mă lase în pace?

— Când o să începi să mănânci singură.

Mă îndoiam că pusesem întrebarea cu voce tare. Nu-mi păsa dacă îmi citea gândurile. Am refuzat boabele de struguri, împingându-le din

calea mea, apoi m-am rostogolit pe o parte. Şi am aşteptat ca lumea înconjurătoare să se estompeze.

Undeva, în depărtare, mi s-a părut că îl aud pe Wrath vorbind. Îmi spunea o poveste despre o vrăjitoare. Într-o zi, inima îi fusese smulsă cu brutalitate, însă nu fizic, ci emoţional. Golul fusese umplut doar când ieşise la vânătoare, dornică să se răzbune, însă nici măcar atunci nu scăpase de durere, care o urmărea peste tot precum o umbră. Apoi, când fusese aproape să descopere un secret de mult uitat, întâlnise un prinţ îngrozitor. Lui îi făcuse plăcere să-i ia puţina bucurie rămasă, de care se agăţase cu disperare, lăsând-o pustiită şi vulnerabilă.

Am ales să-i ignor vocea lui Wrath. Nu mă interesa povestea. Ştiam sfârşitul.

Vittoria murise. Mă luptasem din răsputeri cu durerea apărută în urma pierderii ei, agăţându-mă de dorinţa de a-i face dreptate ca şi cum ar fi fost singura mea legătură cu lumea.

Însă acum, că voinţa mea de a-mi duce misiunea până la capăt dispăruse, nu mai rămăsese nimic.

*

Din câte se părea, răbdarea lui avea o limită de numai două săptămâni. Într-o dimineaţă sau într-o seară – încetasem să mai ţin socoteala – am fost luată din pat şi aruncată fără menajamente într-o baie deja pregătită, cu tot cu haine. Am ieşit năucită din apă, mi-am înlăturat buclele încurcate de pe faţă şi m-am uitat ameninţător la demon.

Când mi-a răspuns cu o căutătură similară, o mică scânteie de furie s-a aprins în sfârşit.

— Ce naiba? Ţi-ai pierdut complet minţ…

Reproşurile mi-au murit pe buze când am remarcat decorul neobişnuit din jurul nostru.

Lumânările aşezate în cerc pe podea picurau lacrimi de ceară, flăcările lor strălucind subtil în contrast cu lumina stacojie care se revărsa înăuntru. Nu îmi puteam da seama de oră, dacă priveam un apus sau un răsărit. Ferestrele erau larg deschise, permiţând aerului proaspăt să se strecoare în camera de baie. La un moment dat, în timpul convalescenţei mele, Wrath acoperise geamurile. Draperii frumoase din pânză subţire de bumbac fluturau în bătaia vântului.

Însă el nu se oprise acolo cu redecorarea.

Fire de nisip înconjurau bazinul din podea, alături de zeci de flori de portocal şi plumeria parfumate. Florile mele preferate! Privirea mi-a săgetat spre el într-o învinuire mută.

— Ce înseamnă asta?

— Reprezentări ale fiecărui element. A dat din cap către obiectele în cauză, justificându-mi: Pământ, aer, foc şi apă. Presupun că nu ai nevoie de alte explicaţii.

Nu, nu aveam. Ştiam exact ce simbolizau. Ofrande pentru zeiţe, menite să ajute o fiică a lunii să se întoarcă din întuneric. M-am uitat din nou prin odaie, iar pulsul mi s-a domolit treptat. Alăturarea florilor de portocal şi plumeria era puţin prea mult – nisipul ar fi fost suficient pentru partea de pământ a ritualului. Totuşi, nu am subliniat acest detaliu. Am fost surprinsă că demonul ştia

atât de multe despre tradiţiile şi ritualurile noastre. M-am relaxat, cu spatele lipit de marginea bazinului, şi am închis ochii, lăsând magia elementelor să-mi pătrundă lent în suflet. O pace somnoroasă s-a adăpostit adânc în mine.

Sunetul unor paşi tot mai îndepărtaţi mi-a ajuns la urechi, însă am aşteptat până când aproape că a plecat.

— Îţi mulţumesc!

Probabil că m-a auzit. N-am vorbit în şoaptă şi, chiar şi cu ferestrele deschise, până aici, sus, nu răzbăteau alte zgomote de pe străzi. Totuşi, singurul răspuns pe care l-a oferit a fost clicul uşor al uşii închise în urma lui. Am inhalat parfumul plăcut al florilor de portocal şi am adormit. Mai târziu, aveam să iau câteva şi să mi le împletesc în păr. Pe măsură ce am alunecat mai adânc în apă, am înţeles în sfârşit de ce adusese florile. Nu erau menite pentru ritual. Ci pentru mine.

Parfumul lor a fost prima frântură de bucurie adevărată pe care am simţit-o după ce a mea fusese furată.

Treizeci şi şase

— Există învingători şi există victime. Decide cine vrei să fii! Sau alegerea va fi făcută pentru tine, vrăjitoareo, şi mă îndoiesc că o să-ţi placă!

Mi-am aruncat capul pe spate şi am gemut.

— E un joc de *scopa,* nu o bătălie pe viaţă şi pe moarte! Eşti mereu aşa de dramatic?

Wrath s-a încruntat din spatele cărţilor de joc pictate manual.

— Lecţiile valoroase sunt adesea învăţate din jocurile de strategie. Numai proştii le discreditează.

— Şi numai o creatură irascibilă din Iad tratează cu atâta seriozitate un simplu joc de cărţi.

Am mai furat un cannoli de pe farfuria pe care Wrath o pusese pe patul meu. Când ieşisem din baie, înfăşurată în noul meu halat mătăsos, mă aşteptase cu desert şi un pachet de cărţi. Mă urmărise discret devorând cannoli şi părând mulţumit că se descurcase acceptabil în a-şi aminti felul de mâncare umană pe care o iubeam. Din greşeală, presupusesem că o nouă rundă de relaxare făcea parte din planul lui grandios de a-mi reda starea optimă de sănătate şi fericire.

Habar n-avusesem că urma să trecem la jocuri de război. Deodată, am tânjit din nou după baie.

Binecuvântarea elementară a funcţionat de minune pentru emoţiile mele. Eram pregătită să mă întorc în luptă şi să rezolv misterul uciderii surorii mele. Şi, desigur, să-mi găsesc amuleta dispărută. Cel puţin în teorie. În realitate, mă îngrozea gândul de a da peste un alt prinţ al

Iadului. Toţi cei pe care îi întâlnisem până acum fuseseră mai răi decât precedenţii.

— Cât timp îi ia unui prinţ-demon să se refacă după ce a fost…

— Eviscerat?

— De fapt, am crezut că i-ai ţintit inima.

— Am perforat un plămân. Poate că i-am rupt câteva coaste, a comentat el şi, după ton, părea profund dezamăgit. Bănuiesc că aproape s-a vindecat deja.

M-a privit cu atenţie.

— Nu o să te mai deranjeze.

— Sunt convinsă de asta! Un prinţ al Iadului care-şi găseşte plăcerea în a-i tortura pe alţii prin înlăturarea completă a fericirii şi a plăcerii va căpăta brusc o conştiinţă şi nu va mai încerca niciodată *acel* truc mârşav.

— O, cu siguranţă va încerca din nou! Dar o să-l opreşti.

Am înghiţit ultima îmbucătură din cel de-al treilea cannoli, simţindu-mă dintr-odată îngreţoşată.

— Există vreo vrajă sau vreun farmec care diminuează influenţa demonică? Irlandezii cioplesc cruci din scoruş-de-munte şi le poartă pentru a ţine zânele la distanţă. Trebuie să fie obiecte care să ofere protecţie şi împotriva ta.

A tăcut preţ de câteva secunde care mi s-au părut stânjenitor de lungi. Mi-am ridicat privirea şi m-am împotrivit impulsului de a tresări. Devenise prea uşor să uit ce este el cu adevărat. Apoi, mai existau astfel de clipe efemere, care mă îndemnau să mă gândesc, îngrijorată, la momentul în care *el*

ar putea fi cel care să-şi folosească influenţa asupra mea.

— Eu şi semenii mei îi facem pe monştri să fie prudenţi, vrăjitoareo. Eu nu mă tem, eu *sunt* teama. Crenguţele, fructele de pădure şi fierul îi închid pe cei slabi. Mă consideri slab?

Am clătinat din cap, iar Wrath şi-a arătat dinţii într-un rânjet de-a dreptul înfiorător.

— Eşti speriată?

Am înghiţit în sec.

— Nu!

M-a privit fix preţ de câteva clipe, dar nu mi-a demascat minciuna.

— Lumea mea se rezumă la un principiu simplu: *Mă consider puternic, prin urmare, sunt.* Dacă eu sunt convins de abilităţile mele, ceilalţi îmi vor simţi încrederea. Asta le va tăia avântul, chiar dacă doar pentru o secundă, în timp ce reevaluează o potenţială ameninţare. Orice avantaj pe care ţi-l poţi oferi îţi va fi de ajutor atunci când ai de-a face cu fraţii mei. Deviza lor va fi întotdeauna „cunoaşte-ţi duşmanul”. Fă ca acest lucru să fie dificil! Aşadar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu ai nevoie de o vrajă sau de un farmec, sau de un talisman înşelător. Ai nevoie de ceva complet diferit. Trebuie să ai încredere în tine şi-n puterile tale. Altfel te vor tortura şi tachina pentru eternitate.

După ce inima a încetat să mi se izbească de cutia toracică, l-am învrednicit cu o privire sceptică.

— Crezi că pot realiza toate acestea jucând cărţi?

— Da!

— Bine, să presupunem că ai dreptate! Cum poate un joc de *scopa* să mă pregătească să ies învingătoare dintr-o luptă cu un prinţ al Iadului?

— La fel ca la un joc de cărţi, viaţa îţi oferă adesea o mână pe care nu ai ales-o.

Wrath s-a relaxat, tensiunea din odaie dispărând odată cu el. Şi-a studiat cu atenţie cărţile, apoi a pus una pe masă. O măturare[39]. Am înjurat. Era a treia oară la rând când făcea asta.

— Contează modul în care ajungi să o joci în avantajul tău.

— Asta a fost noroc, nu strategie, i-am spus pe un ton sfidător.

— Ambele sunt necesare. Dar se poate afirma că norocul se îmbunătăţeşte cu o strategie bine gândită, mi-a atras el atenţia, apoi a ridicat privirea. Trăieşti după noţiuni arhaice de magie albă şi neagră, când puterea nu e nici bună, nici rea. Intenţia este cea care contează cu adevărat. Prin faptul că nu studiezi *toată* puterea, ţi-ai limitat opţiunile. A nu perfecţiona fiecare armă din arsenalul de care dispui este o proastă strategie din partea ta.

— *Nonnei* i-ar plăcea la nebunie sfatul tău.

Privirea i-a devenit mai dură.

— Dacă bunica ta se împotriveşte ideii ca tu să înveţi cum să te aperi, aş începe să-mi pun întrebări. Wrath a inspirat adânc, lent, iar tonul i s-a îmblânzit când a spus: Dacă vrei să devii o

39 Numele jocului de cărți *(scopa)* se traduce prin „mătură”. Când un jucător face un *sweep* („o măturare”), asta înseamnă că ia toate cărțile dispuse pe masă în timpul unei runde.

jucătoare în toată regula, cu drepturi depline, în acest joc de crimă şi înşelăciune, începe prin a-ţi studia adversarii! Află cine sunt, ce vor şi urmăreşte-i cu atenţie. Odată ce te familiarizezi cu obiceiurile lor, vei recunoaşte cu uşurinţă minciunile.

Un colţ al gurii i s-a ridicat când am pierdut o altă rundă şi l-am blestemat pe Diavol.

— Stăpâneşte-ţi mai bine emoţiile! Eşti dominată de foc – te înfurii şi te entuziasmezi la fel de repede. Calităţi care nu sunt rele în anumite cazuri, dar se transformă în dezavantaje când îţi confrunţi duşmanii. Nu le da voie să te citească uşor! Categoric vor face tot ce le stă în putinţă pentru a-ţi zădărnici eforturile în a descoperi adevărul despre ei.

— Te-ai gândit vreodată să predai cursuri în Iad? Cu siguranţă îţi place să dai lecţii.

— Poţi să râzi de mine cât vrei, dar asta nu schimbă faptul că am dreptate.

— Şi eşti atât de modest în privinţa asta!

— Lumea şi locuitorii săi se schimbă constant. Prin urmare, noi, prinţii Iadului, continuăm să ne ascuţim minţile şi abilităţile. Absenţa aroganţei este cea care ne permite să rămânem cei mai de temut. Nu credem că le ştim pe toate, credem în adaptare. Însuşeşte-ţi aceleaşi principii sau vei dispărea!

— Cred că-ţi place nefiresc de mult să te auzi vorbind. Poate ar trebui să mă laşi să te învăţ cum să simţi o varietate mai mare de emoţii.

— Într-o zi, poate o voi face.

Wrath şi-a pus cărţile deoparte şi m-a privit

cercetător. Nu mi-am putut da seama dacă sclipirea întunecată din ochii lui era cea a unui prădător care îşi înconjoară prada sau semnul unui licăr de interes în alte scopuri. Sau poate... poate că mă admira în acel fel distinctiv în care o face cineva când te observă pentru prima oară într-o lumină nouă. Totuşi, gândul că nu eram sigură la care variantă speram mai mult mi se părea tulburător de straniu.

Mi-am amintit dintr-odată de dorinţele care mă subjugaseră pe plajă.

Inima mi-a bătut mai repede când el s-a aplecat înainte, lent, cu privirea arzătoare înlănţuită cu a mea. Pentru o clipă, am crezut că o să mă sărute. Apoi Wrath s-a retras brusc, iar eu am răsuflat lung, ameţită.

— Când ai păşit prima dată pe plajă, presupun că ai simţit o influenţă demonică. Conştientizarea este cheia învingerii acesteia. Puterea noastră constă în a-ţi simţi emoţiile, amplificându-le pe cele cu care ne hrănim. Odată ce ai înţeles acest lucru, ai puterea de a-ţi muta concentrarea şi sentimentele în altă parte. Ai fi putut să pleci în orice moment de la adunarea lui Lust. Trebuia doar să crezi că poţi.

— Sugerezi că tot ceea ce a făcut a fost din vina mea?

Wrath s-a ridicat în picioare. Nu observasem cât de elegant e îmbrăcat sau grija cu care-şi aranjase părul. Purta o haină neagră precum cerneala, cu şerpi aurii brodaţi pe revere, pantaloni negri şi cizme care străluceau de la o lustruire recentă. Pe degete îi sclipeau chiar şi câteva inele.

Onix şi auriu, culorile lui preferate. Arăta… bine. Când a remarcat unde mi se îndreptase atenţia, a schiţat un zâmbet strâmb.

— Îţi sugerez că ai putere nevalorificată, Emilia. Răstălmăceşte-mi cuvintele, răstălmăceşte înţelesurile cât vrei! Aşa-i în firea fiinţelor umane.

— Nu răstălmăcesc şi nu sunt o fiinţă umană. Fraţii tăi sunt sadici.

— Prinţii Iadului nu sunt nici buni, nici răi. Noi doar *suntem.*

— Da! Ei *sunt* doar nişte monştri maliţioşi.

— Totuşi, continui să spui „ei” şi nu mă incluzi în percepţia ta despre fraţii mei, a comentat Wrath, clătinând din cap. De ce?

— Eu…

Am inspirat adânc.

— Pentru că, până acum, Greed, Envy şi Lust au făcut cu toţii lucruri îngrozitoare. Tu, nu. Dar asta se datorează, probabil, doar vrăjii pe care am folosit-o asupra ta.

Wrath nu mai părea amuzat.

— Exersează-ţi abilitatea de a-i citi pe ceilalţi, mai ales când expresiile lor par indiferente sau îndepărtate! Uită-te după anumite semne, după buze strânse sau ochi care se feresc de ai tăi. După orice tresărire sau gest minuscul, care să le trădeze adevăratele sentimente atunci când pui întrebări incomode.

— Mai ai şi alte sfaturi, o, tu, adaptabilule?

— Trăieşti pe un tărâm recunoscut pentru o putere aparte: libertatea de a alege. Acceptă acest lucru şi deja ţi-ai învins duşmanii. Ai *întotdeauna* şansa de a alege, chiar şi atunci când alegerile par

limitate. Nu uita niciodată asta!

— O, chiar aşa? *Întotdeauna?*

Cuvintele lui mi-au stârnit furia.

— Oare sora mea a avut de ales între a trăi sau a muri? Pentru că sunt destul de sigură că altcineva a luat decizia în locul ei.

— Există sorţi mai rele, vrăjitoareo.

— Cum ar fi?

— Să trăieşti în lumea mea, a spus el, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă. Mă voi întoarce în scurt timp. Dacă te plictiseşti, verifică-ţi comoda de lângă pat!

Wrath s-a oprit pe coridor şi a aruncat o privire peste umăr.

— Nu-ţi recomand să părăseşti palatul în seara asta.

— De ce nu? am strigat după el.

Nu s-a obosit să-mi răspundă; plecase deja. M-am gândit la veşmintele lui, la felul în care-şi pieptănase părul. De parcă îşi dorea să lase o impresie puternică.

M-am ridicat şi m-am plimbat prin cameră, neliniştită. După ce am aruncat o privire cercetătoare pe fereastră, m-am lăsat să cad înapoi pe pat. Mi-am răsucit inconştient o şuviţă în jurul degetului, cugetând la tot ce spusese despre învingători şi victime. Apoi am început să mă gândesc la libertatea de a alege. Şi *apoi* am început să mă enervez pentru că era un ipocrit care o încălca pe a mea.

Am stat douăzeci de minute, meditând de ce, dacă mă bucuram de o asemenea libertate, îl ascultam pe el. Aveam lucruri importante de făcut

şi irosisem prea mult timp, aşa că m-am îmbrăcat într-o rochie simplă, gri-închis şi fără mâneci, pe care, fără îndoială, o cumpărase recent. În următoarea secundă, m-am furişat în noaptea care se lăsa rapid peste oraş.

Treizeci şi şapte

Lumânările Întunericului ar trebui să fie folosite numai în cele mai disperate circumstanţe. Aprinde o lumânare bleumarin sau violet intens, presară o mână de pudră de nitru în jurul bazei sale şi cheamă răul din cele mai îndepărtate colţuri de la miazănoapte şi miazăzi!

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Lumina lunii se revărsa precum sângele argintiu pe acoperişuri, picurând pe străzi. Ora nu era îndeajuns de târzie pentru ca oraşul să fie pustiu, destul de mulţi oameni perindându-se prin jur. Unii cărau pachete luate de la piaţă, alţii se grăbeau, părând obosiţi şi lipsiţi de energie după o zi grea de muncă.

Datorită capacităţii de reîncărcare a băii ritualice, nu mai eram epuizată sau vlăguită, dar ultimele câteva săptămâni îşi spuneau cuvântul. Înainte să plec, când îmi prinsesem flori de portocal în păr, observasem atât licărul ascuţit dobândit de privire, cât şi scânteia suspiciunii, care nu fusese prezentă înainte. Eram în continuare aceeaşi Emilia, doar puţin mai precaută şi mai agitată. M-am gândit la ultimele săptămâni ale surorii mele şi m-am întrebat cum, dacă îl întâlnise pe vreunul dintre prinţii Iadului, ascunsese acest lucru faţă de noi.

Poate că ea *chiar* fusese agitată, nesigură. Şi poate că din acest motiv *nonna* ne tot atrăsese atenţia asupra semnelor primite de la zeiţe. Ştia că

se apropia furtuna. Fusesem prea concentrată pe respingerea superstiţiilor exagerate ca să o observ.

M-am grăbit pe străzi, recunoscătoare că nu sunt singură. Nu voiam să dau peste demoni, fie regali, fie de altă natură. Să rămân în palatul protejat de magie era, fără îndoială, o decizie înţeleaptă, dar nu mă puteam ascunde pentru totdeauna de nenumăraţii mei duşmani. În plus, să stau acolo nu avea să mă ajute să-mi perfecţionez abilităţile de a-i urmări pe alţii în timp ce vorbeau şi de a descoperi dacă minţeau. Fiecare zi care venea şi trecea putea să însemne o altă vrăjitoare ucisă. Când în sfârşit alungasem ultima urmă de disperare indusă demonic, am cugetat la ceva ce-mi scăpase înainte. Ceva care putea să nu însemne nimic sau putea lega totul. Mănăstirea.

Mă întrebam necontenit de ce sora mea fusese acolo două nopţi la rând. După ce nu primise sarcina de a pregăti trupurile morţilor, abia dacă mai trecuse pe acolo. M-am gândit la cercul de invocare situat în odaia în care murise. Dacă ea nu-l configurase, asta însemna că altcineva o făcuse. O persoană care putea fi responsabilă pentru invocarea lui Greed şi Envy. Poate reuşeam să o prind exact când făcea alt cerc. Nu era o pistă prea solidă, dar tot era ceva.

Din cauza influenţei demonice a lui Lust, pierdusem ultimele două săptămâni şi…

Claudia se plimba prin micuţa curte care despărţea clădirea în care dormeau membrii frăţiei de mănăstire. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Se trăgea cu putere de păr, murmurând, cu fustele murdare şi rupte, şi cu pete ruginii întunecate pe

corset. Am alergat până la ea; nu părea să mă observe. Era vraişte – ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că verişoara îi fusese ucisă cu câteva săptămâni în urmă.

— Claudia?

Am întins o mână spre ea, precaută. Prietena mea a refuzat să ridice privirea.

— Te simţi bine?

— Mi-au spus să nu le folosesc. Să nu le folosesc niciodată.

— Ce anume să nu foloseşti?

— Oase şi oglinzi negre. Oglinzi negre şi oase. Mormane de cadavre şi cenuşa celor căzuţi. Oasele celor morţi, iar morţii sunt ţărână, pentru că am văzut corbul fluturându-şi aripile în faţa semilunii. Luna este un colţ care aşteaptă să-şi înfigă dinţii în noi toţi. Care devorează. Devorează sânge şi oase până când devenim ţărână.

Claudia a căzut în genunchi, încercând fără succes să scoată pietre din caldarâm. Sânge uscat îi acoperea marginile unghiilor. Erau rupte şi roase.

— O aud. Îmi şopteşte, iar uneori este atât de tare, încât abia mai pot gândi.

M-am uitat în jos, îngrozită la vederea câtorva linii lungi şi subţiri care însemnau pământul, de parcă l-ar fi răscolit de ceva vreme.

— Claudia, te rog!

M-am aplecat ca să-mi pun mâinile peste ale ei, dar ea şi-a răsucit gâtul spre mine şi a şuierat precum o creatură sălbatică, cu ochii lipsiţi de orice urmă de recunoaştere. Am tresărit, îndepărtându-mă câţiva paşi.

— Ce s-a întâmplat?

— Praf! Praf! Suntem oglinzi în praf. Suntem cranii fără carne, oase fără măduvă. Moarte. Moartea ar fi binevenită. Nimeni nu este binevenit. Şi tu – privirea ei întunecată a săgetat spre mine – tu vei arde, luna se va răzbuna, iar soarele ne va înghiţi cu totul, până nu va mai rămâne nimic. Stele! Stelele s-au stins şi cad asemenea penelor smulse de măreţul corb, deoarece acesta tânjeşte la carnea lor, iar ea îşi doreşte să-l hrănească până când el se satură, însă nu va fi niciodată satisfăcut. El e păcatul şi se bucură de asta.

Oglinzile negre erau folosite pentru divinaţie, iar unii oameni recurgeau şi la oase de animale, deşi *nonna* ne avertizase să nu întrebuinţăm obiectele atinse de moarte. Ea susţinea că viitorul ar trebui să fie văzut doar de cei vii, că lucrurile care putrezesc adânc în pământ se destrămaseră în altceva şi părăsiseră acest tărâm şi, ca atare, nu mai erau îngrijorate de ceea ce avea să urmeze.

Din câte ştiam, Claudia folosea doar câteva pietre preţioase sau lumânări pentru vrăji.

Fata se legăna înainte şi înapoi, şoptind. Rostea cuvintele în grabă, cuprinsă de o panică frenetică. Nu mai vorbea doar în italiană şi nu am înţeles jumătate din ceea ce bălmăjea. Mă temeam că repeta mesaje de la creaturi pe care nu voiam să le întâlnesc în carne şi oase. Am încercat să mă întind din nou după ea, hotărâtă să nu o las singură în acest coşmar.

S-a zvârcolit să scape, dar mi-am înfăşurat braţele în jurul ei, îndepărtându-i părul umed de pe frunte.

— Şşt! Şşt! Stelele nu cad. Suntem cu toţii în

siguranţă.

— În siguranţă. În siguranţă în lanţuri şi încuietori, şi oglinzi negre fără chei, a murmurat Claudia, legănându-se acum în mâinile mele. O aud sau îi aud. E greu să-mi dau seama. Toate vorbesc deodată – oasele morţilor, praful stelelor şi luna devoratoare cu al ei rânjet malefic. Zeiţa care e şi nu e… este răzbunare.

Am simţit un junghi lăuntric, iar o bănuială îngrozitoare a prins contur.

— Ai folosit oase umane?

— Spunea că voi şti. Că avea să-mi zică. Morţii nu ar trebui să-şi bată capul. Morţii nu au cap, nu au minte, nu au voinţă. Nu au memorie. Minţile ne-au fost create pentru a uita. Încuietorile nu se potrivesc cu cheile. Am folosit oasele doar pentru că aşa a spus. Stele minunate trebuiau să lumineze drumul, să mă conducă la ei. Trebuia să ajut. Nu au de gând să se oprească din ţipat… Fă-i să nu mai ţipe!

— Cine ţipă?

— Damnaţii! Ei cred că ard, dar există sorţi mai cumplite decât focul şi cenuşa.

Semăna îngrijorător de mult cu ceea ce spusese Wrath mai devreme. Claudia şi-a aruncat capul pe spate şi a ţipat, făcându-mi pielea de găină. Luminile s-au aprins în chiliile mănăstirii. Am ţinut-o lipită de mine, încercând să o împiedic să se mai zbată. Trebuia să se calmeze înainte să sosească membrii frăţiei.

— E bine! Totul e bine. Respiră!

— Oglinzi negre. Ochi arzători. Moarte aduce prietenie. *Inferus sicut superus.* Cartea are nevoie

de sânge. Tânjeşte după el. Sângele o eliberează.

Claudia m-a împins deoparte şi s-a răsucit împrejur.

— Ascunde-ţi inima! Ascunde-o înainte...

Mi-a lovit uşor pieptul, clătinând din cap. Lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji.

— Prea târziu! Au luat ticăitoarea şi au ascuns-o sub pietre şi noroi. Moarte. Oase, praf şi ţipete. Dispărute. Schimbarea e aici.

— Ce schimbare ai văzut?

— *Angelus mortis.* El vine şi pleacă, şi e un hoţ viclean care a furat stelele şi le-a băut până la ultima picătură. Te va lua. Ai plecat deja. În cele din urmă, tu alegi. Dar şi el e ales. Voi jeli. Jelesc. Ca frunzele în vânt.

Claudia a cules de pe pământ ceea ce am putut doar să presupun că sunt frunze imaginare şi le-a suflat din palmă.

— Îngerul morţii te-a revendicat. Te-a schimbat! Tu eşti aici, dar nu acolo, acolo este unde vei fi, viaţa ta s-a încheiat. La fel, dar diferită. De-a pururi.

Ştiam destule despre arta ghicirii viitorului ca să-mi dau seama că avertismentele ei nu erau doar fabulaţii sau semne de nebunie. Mi-am imaginat că situaţia de faţă era asemănătoare cu ceea ce i se întâmplase bătrânei Sofia Santorini, când sesiunea ei de divinaţie de acum optsprezece ani mersese prost. Din câte se părea, prietena mea era prinsă între tărâmuri şi realităţi, auzind o sută de mesaje diferite deodată. Nu-mi puteam imagina cât de îngrozită trebuie să fie, pierdută în închisoarea minţii ei, fără nicio şansă de scăpare.

Am sperat că acesta nu era rezultatul vrăjii pe care o rugasem să o urzească. Dacă era…

Am luat cu blândeţe mâna Claudiei într-a mea.

— Hai să te ducem la *nonna!*

— Vorbesc toţi deodată. E greu de înţeles. De ascultat. Aceeaşi voce vorbeşte peste toate celelalte, crudă, fină ca mătasea şi dulce ca mierea. Alege, spune. Am vrut să gust. Era otravă. Nu trebuia să ştiu. El vine. Nu, nu, nu! El e aici, nu mai e acolo, ci aici. Merge printre noi, ascuns în umbre. Ca moartea.

— *Nonna* va şti ce să facă pentru a te ajuta. Trebuie să mergem numaidecât la ea!

Claudia şi-a înfipt unghiile în braţele mele destul de adânc, încât să mă facă să tresar, şi a şoptit:

— Fugi!

Treizeci şi opt

— Nu mai zăbovi! El te caută.

Pentru o clipă, Claudia a părut perfect lucidă. Apoi ochii i s-au mărit îndeajuns pentru a scoate în evidenţă albul lor, iar ţipetele au reînceput. Sunete îngrozitoare, sinistre şi stăruitoare. Precum cele ale unui animal prins în capcană, în timp ce un prădător îi dădea târcoale din ce în ce mai aproape.

M-am împotrivit impulsului de a-mi astupa urechile. Mi-am reţinut cu îndârjire lacrimile.

Am inspirat rapid de câteva ori şi mi-am recăpătat stăpânirea de sine – avea nevoie, cel puţin vremelnic, de o vrajă de înlăturare a unui farmec. Dar acelea necesitau cuarţ trandafiriu, sare, apă şi rădăcină de miruţă. Toate ingredientele erau acasă, de niciun folos aici.

O uşă a clădirii alăturate aproape că a zburat din balamale când câţiva membri ai frăţiei s-au năpustit în curte. Am întins o mână pentru a-i opri, iar ei au rămas pe la vreo doi metri distanţă, fără tragere de inimă. Deşi nu mi-am trădat reacţia, m-am înfiorat când l-am recunoscut pe fratele Carmine ivindu-se din spatele grupului. Nu-l mai văzusem de ani buni.

M-au năpădit amintiri din copilărie de mult îngropate. Când eram mai mici, la câţiva ani după ce bătrâna Sofia Santorini folosise magia neagră, Carmine avea obiceiul să stea pe o ladă în piaţă şi să răcnească diverse lucruri despre Diavol. Trebuia să plecăm. De îndată! Dacă o vedea pe Claudia în

starea asta, avea să creadă că este posedată.

Frica îi transforma pe bărbaţi în monştri.

Antonio s-a desprins din grup, cu o expresie plină de groază reprimată, apropiindu-se de locul în care stăteam îngrămădite. A cercetat părul ciufulit al Claudiei, rochia ruptă şi petele de sânge.

— A fost atacată? Ce s-a întâmplat?

Nu prea puteam să-i spun adevărul – că se jucase cu forţe mistice pe coridoarele sfinte ale mănăstirii, că probabil folosise oasele morţilor într-un ritual de divinaţie, din motive pe care încă nu le descoperisem, şi că plătise un preţ foarte mare pentru fapta ei.

— Nu… nu sunt sigură.

Cel puţin era destul de aproape de adevăr.

Claudia a scos un sunet ascuţit, ca un bocet. Antonio a îngenuncheat lângă ea. Prietena mea s-a repezit înainte şi l-a apucat de partea din faţă a cămăşii de noapte.

— N-ar fi trebuit să mă uit! Dar ea mi-a spus să o fac. Trebuia să ştim. Pentru Valentina. Şobolanii se grăbesc să intre şi să iasă, şi sunt mulţi în minţile noastre. Au ajutat făptura. Mici dăunători ciudaţi, care aruncă secretele precum excrementele. Acum făptura nu va pleca. El a început totul – ura şi răul lui au invitat-o înăuntru. Ea mi-a spus că trebuie să fim siguri. El este cel ales! El este moartea! Nu ar trebui să poată pleca – acestea sunt regulile. Dar regulile sunt făcute pentru a fi încălcate. La fel cum oasele sunt făcute pentru a fi rupte. El adoră să rupă oase. Cred că vrea măduva.

— *Cine?* Cine ţi-a spus să te uiţi? am întrebat-o.

Antonio şi-a ridicat sprâncenele şi m-a privit cu atenţie. Evident, credea că aş putea suferi de aceeaşi afecţiune, din moment ce eram dispusă să iau de bun orice spune Claudia. Nu-mi păsa de părerea lui. Bănuiam deja la cine se referise Claudia, pornind de la menţionarea numelui Valentinei, dar voiam mai multe dovezi.

— A fost mătuşa ta, Carolina?

— Ea inventează poveşti, le răsuceşte iţele aşa cum răsuceşte firele de zahăr, tot mai repede, şi au fost aerisite şi dulci până au ars, iar acum vom arde cu toţii pentru că el e aici şi e supărat, şi porţile… porţile… Ea a spus să protejăm porţile! Dar nu mai este înlănţuit de ele, nu-i aşa? Otrava a fost dulce, încă îi simt gustul. Persistă. Lipicioasă, lipicioasă, mi se lipeşte pe gât, mă sufocă. El are secrete. El vrea să devoreze. Pahare goale umplute până la refuz cu esenţa lui. Nu, nu! Un *pahar* gol. Cum a reuşit? Un potir sau un vas. Recipientele şi trupurile se golesc până se umplu. El are cartea. Inima. Are nevoie de trup pentru a fura sufletul.

O mişcare scurtă mi-a atras atenţia. Am ridicat privirea. Mai mulţi membri ai frăţiei ni se alăturaseră. Stăteau tăcuţi, adunaţi într-un semicerc în jurul nostru, între noi şi mănăstire. Unii strângeau rozarii lungi de lemn în pumni cu încheieturile albite. Alţii păreau gata să atace, cu privirile aţintite asupra prietenei mele. Claudia trebuia să ajungă într-un loc sigur înainte ca ei să încerce să o exorcizeze de un demon care nu exista.

— Ce nebunie mai e şi asta? a întrebat fratele Carmine, cu chipul dur, moment în care inima a

început să-mi bată cu sălbăticie. E posedată de forţe întunecate?

— Nu, nu! E bine! l-a asigurat Antonio, care i-a făcut semn să plece. Doar a băut puţin cam mult.

Nu credeam că membrii ordinului sfânt puteau spune minciuni, dar m-am bucurat că el o făcuse. Antonio era încă de partea noastră, indiferent ce credeau fraţii lui.

— Poţi să o duci la mine acasă? Cred că a fost expusă la… ceva. Are nevoie de odihnă şi de ceai. Spune-i *nonnei* că ar trebui să-i dea o parte din rădăcina de miruţă pe care o are.

Antonio şi-a trecut dinţii peste buza de jos, părând să aibă dubii cu privire la eficienţa acelui remediu tradiţional, dar nu a protestat. I-a întins mâna prietenei mele.

— Vrei să vii cu mine, Claudia? O să mergem la o plimbare. Te va ajuta să-ţi limpezeşti mintea. Aerul proaspăt o face mereu.

Ea şi-a întors privirea tulburată spre mine, iar eu i-am zâmbit.

— Are dreptate. O plimbare te va ajuta să te simţi mai bine. La fel o vor face şi nişte ceai de plante şi puţină odihnă. Eşti gata să pleci?

— Da! Dar Domenico nu e, a zis Claudia, care şi-a strecurat mâna în cea a lui Antonio, apoi s-a înfiorat. A spus că nu-i pregătit şi că nu se va muta. Timpul i se scurge ca apa printre degete. Dar el tot aşteaptă. Aşteaptă şi iar aşteaptă. Vrea ca ea să aleagă. Ştie că o va face. În curând. Atunci îi va lua şi inima. Şi sufletul. Vrea să ucidă din nou. Premiul suprem.

— Domenico? am întrebat, întorcându-mă

către Antonio când prietena mea s-a reîntors în propria lume fragmentată. A fost aici mai devreme?

— Ăăă… cred că da, însă nu-mi amintesc sigur. E aici în majoritatea zilelor. Doar nu crezi…

Cu un chip umbrit de îngrijorare, Antonio s-a uitat pe furiş la Claudia, care începuse din nou să murmure în limba aceea ciudată.

— Doar nu crezi că a rănit-o, nu?

— E întuneric. Întuneric şi praf, iar moartea pândeşte. A prins gustul şi tânjeşte după mai mult.

Claudia a clipit repede, părând dintr-odată că-şi vine în fire.

— E încă aici?

— Nu, Domenico a plecat! a spus Antonio.

— Dar nu-ţi face griji! i-am zis, ajutând-o pe Claudia să se ridice în picioare. Îl voi găsi, am adăugat şi m-am întors spre Antonio. Ştii unde locuieşte?

A clătinat din cap. Fireşte că lucrurile nu aveau să fie uşoare; niciodată nu erau.

— Le voi verifica standul de *arancini,* în eventualitatea în care lucrează până târziu.

— Singură?

Antonio a strâns din buze, în mod clar îngrijorat. Părul castaniu îi cădea peste frunte. Părea atât de tânăr şi de lipsit de experienţă în comparaţie cu Wrath!

— Dacă el chiar a făcut ceva… poate că ar trebui să mergem împreună.

M-am străduit să afişez ceea ce speram să fie un zâmbet liniştitor. Deşi mi-ar fi plăcut să-mi fie alături când îl confruntam pe Domenico, existau

întrebări pe care trebuia să le pun şi ale căror răspunsuri nu-i puteau ajunge la urechi. Şi nu doar pentru că era o fiinţă umană. Nu puteam să menţionez artele întunecate sau să arunc cu acuzaţii de cârdăşie cu prinţi-demon în faţa unui membru al sfintei frăţii.

— Voi fi bine. Nu cred că Domenico a făcut ceva sinistru, am minţit. S-ar putea să ştie dacă a mâncat sau a băut ceva ciudat. Cine ştie? Poate că a fost nişte mucegai sau o altă toxină prezentă la una dintre desicările ei. Sau poate că a dat peste o sticlă cu vin prost. Dacă a băut prea mult, probabil că de vină e moartea Valentinei. Nu e uşor să accepţi că a fost vorba de o crimă.

Justificarea mea părea să-l calmeze pe Antonio. Era logică, stătea în picioare, iar fiinţele umane iubeau logica, mai ales când explica inexplicabilul.

— Ce-i drept, mai devreme s-a plâns de faptul că frunzele de dafin sunt putrezite. Cred că le-a ars în camera de pregătire.

— Vezi?

Am zâmbit.

— Sunt sigură că doar despre asta-i vorba. A inhalat mucegai sau ceva la fel de rău. Te asigur că puţin aer curat şi un pui de somn o vor ajuta să se simtă mai bine.

Cu o încuviinţare din cap şi un semn politicos de rămas-bun, a escortat-o pe Claudia afară din curte. Am aşteptat până când au ajuns în siguranţă în capătul străzii, departe de ochii vigilenţi ai membrilor frăţiei, apoi am plecat la rândul meu. Am încercat să nu mă gândesc la acuzaţia arzătoare care mocnea în privirea fratelui Carmine

în timp ce mă îndepărtam în grabă.

Din moment ce încă nu ştiam unde locuieşte familia lui Domenico şi eram destul de încrezătoare că taraba lor cu *arancini* se închisese de mult, confruntarea cu el trebuia să aştepte până dimineaţa.

Ştiam totuşi unde să o găsesc pe Carolina, mătuşa Claudiei. Iar ea şi cu mine aveam să stăm de vorbă. Înţelegeam cum durerea influenţa într-un mod greşit o persoană, convingând-o să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar face niciodată – eu mă rugasem la zeiţa morţii şi a furiei şi invocasem un demon –, dar să ceară altcuiva să înfăptuiască aşa ceva, când ar fi putut să se descurce singură… Speram să mă liniştesc înainte să dau cu ochii de Carolina.

Am pornit în direcţia cartierului ei, cu paşi apăsaţi şi hotărâţi, incapabilă să accept ce o convinsese pe nepoata ei să facă şi cât de periculos fusese. O rugasem pe Claudia să folosească o vrajă puternică pentru a ne proteja casele, deoarece eu, una, nu ştiam cum şi deoarece nu existau prea multe lucruri care puteau merge prost. Ceea ce săvârşise ea însă fusese mult mai periculos.

Am trecut de colţ şi am simţit o înţepătură de energie între omoplaţi, însă am continuat să merg, înteţind ritmul. Senzaţia a persistat, ceea ce nu putea însemna decât că o persoană se afla pe urmele mele. Şi oricine ar fi fost, era furioasă. Mă puteam gândi la cel puţin un demon pe care îl mâniasem atât de tare de câteva ori.

Probabil că Wrath se întorsese mai devreme

decât se aştepta de la întâlnirea cu misteriosul interlocutor pe care încercase să îl impresioneze şi nu era fericit că scăpasem din frumoasa mea cuşcă. Bun! Poate că nici seara lui nu decursese aşa cum plănuise. M-am întors şi m-am uitat ameninţător în umbre. Chiar uram cerneala asta magică idioată care ne lega, permiţându-i să mă găsească când nu voiam să fiu găsită. Când spulberasem vraja care ne unea, presupusesem că tatuajul avea să dispară treptat.

Din câte se părea, unele cadouri nu puteau fi returnate.

— Nu te mai ascunde, e sub demnitatea ta! Dacă ai ceva de spus, spune-o!

— Îndrăzneaţă pentru o vrăjitoare!

N-am recunoscut vocea, iar accentul lui era greu de plasat – aproape englezesc, dar nu chiar. Am mijit ochii de-a lungul străzii, fără să-mi pot opri pulsul să o ia la galop. La câţiva paşi distanţă, o siluetă întunecată s-a îndepărtat de clădire. M-am dat instinctiv înapoi. El m-a urmat, cu mişcări line şi rapide.

— Sângele tău miroase a vin condimentat. Îmi dai să gust puţin?

— Cine eşti?

Cu degete tremurânde, am dat să caut creta binecuvântată, uitând că rochia pe care o purtam era un cadou de la Wrath şi nu una dintre cele de acasă, cu buzunare secrete.

— Ce vrei?

Bărbatul a păşit într-o rază a lunii. Purta un palton lung, care părea croit din cel mai întunecat crâmpei al nopţii. Pe fiecare dintre încheieturi îi

sclipeau inele. La o adică, puteau sluji ca arme eficiente.

Mi-am ridicat încet privirea. Păr blond, cu reflexe argintii, ochi parcă dăltuiţi dintr-un gheţar, o gură subţire, cu un colţ tras în sus, într-un rânjet nemilos. O fiinţă umană, în aparenţă, până când a zâmbit mai larg, dezvăluind colţi ascuţiţi. *Vampiro!* Am încremenit. Am încetat să mai respir. Ca vrăjitoare, *chiar* trebuia să nu mai cred că unele creaturi sunt simple mituri şi legende.

— E-eşti un…

Mi-am închis gura, urând bâlbâiala care-mi trăda emoţiile. Şi iată cum se alesese praful de încercările mele de a le ţine ascunse de duşmani. Dacă m-ar fi văzut acum, cu siguranţă Wrath şi-ar fi tras una în cap cu capătul bont al pumnalului.

— A trecut atâta amar de vreme de când am băut ultima oară pe săturate din una dintre semenele tale!

Privirea i s-a îndreptat spre gâtul meu. În următoarea secundă, vampirul se profila ameninţător deasupra mea.

— Veninul produce plăcere. Cel puţin dacă aleg să acord un astfel de cadou. Ai vrea un dar, micuţă vrăjitoare? Extaz nemăsurat în timp ce mă hrănesc din tine?

Am înghiţit în sec.

— N-nu, mulţumesc!

Vampirul s-a învârtit în jurul meu, cu paltonul lung fluturat de briza nopţii. M-am încordat toată.

— Prea bine! Poate data viitoare.

Speram din tot sufletul că nu avea să mai existe o „dată viitoare” pentru o întâlnire singură,

cu un vampir, pe o alee întunecată. Cea de acum era suficientă pentru a avea coşmaruri pentru tot restul vieţii mele de muritoare. Când paltonul lui mi-a atins în treacăt spatele gambei, am tras adânc aer în piept, cutremurată. Vampirul şi-a ridicat colţurile buzelor. S-a apropiat mai mult. Frica părea să-l încânte.

— Te rog să-mi accepţi scuzele! Văd că propunerea mea de a produce plăcere te-a speriat.

A schiţat o plecăciune în derâdere, fără să-şi desprindă nici măcar o clipă ochii de la gâtul meu. M-am gândit repede la poveştile din copilărie. În legendele împărtăşite de *nonna,* vampirii nu erau cunoscuţi pentru controlul impulsurilor. Mi-am simţit vena zvâcnind şi i-am poruncit să se oprească, un imbold care nu a făcut nimic altceva decât să-i înteţească pulsul. Nu voiam ca o mică tentaţie să se transforme într-o nevoie animalică.

— Numele meu este Alexei. Prinţul Envy îţi solicită o audienţă. Înălţimea Sa are multe de discutat cu tine. Dar mai întâi, hai să ne plimbăm puţin, tu şi cu mine. Asta ar trebui să le dea destul timp.

Şi-a oferit braţul ca un gentilom desăvârşit. Nu m-am mişcat să-l iau.

— Să-i dea cui destul timp şi pentru ce? Lui Envy? am întrebat, pierzându-mi răbdarea. Nu mai vorbi în ghicitori!

Colţii vampirului străluceau în lumina lunii.

— *Mare e Vitigno.* Ce nume încântător! Cu o rezonanţă atât de frumoasă.

Sea & Vine. „Mare şi Viţă-de-vie.” Am înlemnit complet, din cap până-n picioare. Sângele îmi

bubuia în urechi. Envy ştia despre restaurant. Urma să-mi tortureze părinţii şi… M-am silit să mă calmez. Nu mai exista niciun motiv de panică. Claudia ne protejase casa împotriva demonilor. Era târziu, iar restaurantul se închisese. Slavă zeiţei că familia mea ajunsese acasă până acum şi era în siguranţă! Un zâmbet întunecat mi-a jucat pe buze. Mi-ar fi plăcut foarte mult ca demonul să-mi testeze magia mortală.

— Transmite-i prinţului Envy că-i refuz oferta. Şi că îl provoc să încerce să intre în casa mea!

— Prinţul meu mi-a spus că ar trebui să-ţi menţionez că vrăjile, asemenea oaselor de vrăjitoare, sunt uşor de rupt. Dacă persoana în cauză ştie unde să aplice presiunea corectă. Sau, în acest caz, pe cine să aleagă drept ţintă.

Sângele mi-a îngheţat în vene.

— Despre ce vorbeşti?

— Credeai că poţi păcăli un prinţ al Iadului, micuţă vrăjitoare? Chiar crezi, cu adevărat, că Envy nu a pus spioni să-ţi supravegheze casa? a continuat el, cu un zâmbet plin de răutate. Scuturile şi descântecele de protecţie împotriva demonilor sunt complicate, dar pot fi spulberate. Mai ales de vrăjitoarea care le-a aruncat.

— Asta-i o minciună!

M-am dat înapoi, clătinând din cap. Claudia era în siguranţă. Antonio o dusese la mine acasă… Am simţit un gol în stomac. Era posibil să fi fost interceptaţi sau atacaţi pe drum. Frica şi-a croit drum cu ghearele către inima mea.

— Asta nu poate fi adevărat! Scutul de protecţie…

— A fost coborât, a spus vampirul, oferindu-şi iar braţul. În acest moment, familia ta ar trebui să fie cu prinţul; cu cât de împotriveşti mai mult, cu atât alor tăi le va fi mai greu. Prinţului nu-i place să fie lăsat să aştepte. În Regatul celor Malefici, plictiseala reprezintă un motiv cumplit de mâhnire.

— Envy e... e acum la Sea & Vine, cu familia mea?

Alexei a încuviinţat din cap.

Nu aveam de gând să mă încred orbeşte în cuvântul unui vampir. I-am oferit un rânjet plin de ură, şoptind totodată o vrajă de adevăr interzisă. Alexei nu era muritor, aşa că am ignorat scânteia de vinovăţie pe care am simţit-o, invocând o putere interzisă.

— Envy a pus-o pe Claudia să spulbere scutul de protecţie aruncat pe casa familiei mele?

Vampirul a strâns din dinţi – şi din colţi – când adevărul i-a fost smuls de pe buze.

— Da!

— Sunt la restaurantul familiei mele acum?

— Da!

Am dat drumul amuletei surorii mele de parcă m-ar fi ars. Mi-am amintit felul în care Envy mă forţase să îndrept pumnalul lui Wrath spre propria inimă, gata să mi-o scot din piept. Apoi mi l-am închipuind făcând acelaşi lucru familiei şi prietenilor mei. De fapt, era posibil să-şi fi început deja jocurile. Atârnate pe perete, în bucătăria noastră erau satâre, cuţite şi tot felul de unelte, care, la o adică, puteau fi folosite ca arme sau instrumente de tortură. Bănuiam că din acest motiv îl alesese drept loc de întâlnire.

Fără să mai irosesc nicio clipă, am luat-o la fugă.

M-am împiedicat de fuste, iar sunetul batjocoritor al râsului vampirului m-a urmat de-a lungul drumurilor întunecate. L-am ignorat. El nu mai conta. Să ajung la Sea & Vine era singura mea grijă. M-am năpustit pe alei înguste şi pe străzi denivelate, am sărit peste găleţi cu gunoi şi i-am împins din cale pe îndrăgostiţii care se ţineau de mâini şi se plimbau sub clarul de lună.

Am simţit că am parcurs cei aproape doi kilometri într-un timp nefiresc de scurt. Când am năvălit pe uşile din faţă, gâfâind, am cercetat rapid odaia, în căutare de sânge, carnaj şi de semne ale unei lupte.

Ochii mi s-au oprit asupra prinţului-demon.

— Chiar îmi place punctualitatea! a comentat Envy, închizând un ceas de buzunar cu un pocnet sonor. Ai ajuns exact la timp, animăluţule! Spectacolul e pe cale să înceapă.

Treizeci şi nouă

— E aşa o tragedie ce i s-a întâmplat bunicii tale!

Prinţul Casei Invidiei stătea la o masă din colţ, cu spatele la perete, uitându-se contemplativ la nenumăratele platouri cu mâncare puse în faţa lui. Eram doar noi doi în cameră. Nu m-am putut decide dacă gândul îmi oferea alinare sau mă îngrozea încă şi mai mult.

— Atât de multă putere, însă toată pierdută!

Poate că ajunsesem prea târziu, iar părinţii mei, *nonna,* Claudia şi Antonio erau cu toţii morţi în bucătărie. De îndată ce imaginea a prins contur, am alungat-o. El spusese că spectacolul era pe cale să înceapă. M-am agăţat de speranţa că aş putea opri cumva orice lucru sinistru pe care-l plănuise.

— Unde sunt familia şi prietenii mei?

Envy s-a comportat ca şi cum n-aş fi vorbit defel. Şi-a luat pocalul cu vin şi a agitat lichidul, inspirând parfumul înainte de a lua, cu grijă, o înghiţitură. Purta un costum închis la culoare, verde-pădure, cu reverele şi manşetele căptuşite de ferigi. Mânerul pumnalului său incrustat cu smaralde strălucea din centură.

— Am auzit că e posibil ca bunica ta să nu mai poată vorbi. O soartă grea pentru o vrăjitoare! Îmi închipui că nu-i tocmai uşor să arunci vrăji fără voce. Ierburile şi pietrele preţioase au farmecul lor, dar acele incantaţii periculoase sunt inutile în lipsa cuvintelor care să le descătuşeze puterea. N-am

dreptate?

Aşadar, el se aflase în spatele atacului asupra *nonnei,* nu Greed. M-am gândit la mesagerul uman şi la silueta misterioasă cu glugă căreia îi vânduse toate secretele. Envy era trădătorul pe care îl căutasem atâta amar de vreme! Eram în stare să-mi pun la bătaie toată magia pe un astfel de pariu. Wrath fusese atât de convins că Envy nu s-ar răscula niciodată împotriva lor, încât nici măcar nu luase în considerare ameninţarea reprezentată de fratele lui. Iar hotărârea sa crease o oportunitate pentru demonul gelos. Una de care Envy nu se putuse abţine să nu profite.

Voiam să ţip la nesfârşit, însă am reuşit să păstrez o aparentă demnitate; un dar de la zeiţă, mai mult ca sigur. Mi-am ridicat bărbia.

— Ţi-am pus o întrebare. Unde sunt părinţii mei?

— Închişi în bucătărie.

— Bunica mea?

— Am lăsat-o la tine acasă. Nu-mi este de niciun folos în starea ei actuală.

— Şi prietenii mei?

— În siguranţă, deocamdată.

— Ce vrei?

— Ia un loc! a spus el, apoi a fluturat o mână spre scaunul aflat în faţa lui. Cinează cu mine! Când nu m-am supus imediat poruncii sale, demonul s-a aplecat înainte, cu ameninţarea picurându-i ca otrava din voce: Jur să le torturez pe toate persoanele care îţi sunt dragi, rude, prietenii şi pe oricine se aventurează în acest local minunat, dacă respingi oferta mea civilizată, animăluţule!

Apoi îl voi însărcina pe Alexei să-i vâneze pe cei pe care îi iubeşti şi să-i golească până la ultima picătură de sânge. Acum fii o fată cuminte şi ia loc!

— Sau nu!

Alexei a apărut în spatele meu, rânjind când m-am îndepărtat de el, fără să-mi pot masca fiorul.

— Mi-ar plăcea să mă ospătez înainte de răsărit!

Privirea mi s-a plimbat între prinţul-demon şi vampir. Nu eram sigură care dintre ei reprezenta o ameninţare mai mare. Envy şi-a umplut din nou pocalul. În seara asta îşi prinsese părul lung până la bărbie la spate, atrăgând atenţia atât asupra nuanţei neobişnuite a irisurilor sale ca două pietre preţioase, cât şi asupra liniei ascuţite a maxilarului.

— Nu-mi spune că preferi o vărsare de sânge în loc de un pahar cu vin şi o conversaţie plăcută.

L-am privit cu duşmănie. Poate că eram neajutorată, dar nu trebuia să par aşa.

— Voi lua loc numai dacă-mi promiţi că o să-mi cruţi prietenii şi familia şi că o să pleci de aici după ce terminăm. Şi când zic „aici”, mă refer la acest oraş.

— Nu eşti în măsură să emiţi pretenţii. Totuşi, îţi apreciez efortul. Acum *ia loc!* Bea!

Lipsită de posibilitatea de a alege, m-am alăturat lui Envy la masă. Prinţul-demon a făcut un semn din cap spre pocalul cu vin. Am ascultat ordinul nerostit, însă doar m-am prefăcut că iau o înghiţitură. Ar fi putut să pună ceva în vin înainte de sosirea mea. Dacă plănuia să mă strecoare înapoi în Iad, avea să fie nevoit să mă ia cu forţa.

— Tu eşti cel care a lucrat împotriva lui Pride,

am spus.

Nu a negat. M-a privit într-un mod tulburător de intim, dătător de fiori – de parcă ar fi văzut prin straturi de piele şi oase şi a găsit inima a ceea ce eram şi aspiram să fiu.

— Înţeleg de ce Wrath este intrigat de tine.

Probabil că Wrath numai intrigat nu era de mine.

— I-ai cerut vampirului tău să mă aducă aici doar ca să discutăm despre fratele tău?

— Nu poate refuza o provocare bună. E partea războinică din el; îl face să-şi dorească să cucerească şi să câştige cu orice preţ.

Envy a mai luat o gură de vin, iar atenţia i-a rătăcit spre gâtul meu.

— Când va sosi timpul, îi va fi greu să renunţe la tine. Dar o va face. Nu te amăgi crezând că ai conta cumva pentru el. Noi, prinţii Iadului, suntem creaturi egoiste. Nu ne lăsăm influenţaţi de aceleaşi sentimente ca muritorii şi cei născuţi pe acest tărâm deosebit. Stai între el şi ceva ce a căutat de foarte multă vreme. În cele din urmă, se va alege pe el însuşi. Aşa cum facem toţi.

Mi-am lăsat pocalul jos, conţinutul stropind masa uzată de lemn.

— Dacă ai bătut atâta drum din regatul tău malefic ca să-mi zici asta, ei bine, e cu adevărat regretabil. Nu-mi spui nimic nou. Şi nici nu-mi spui ceva de care să-mi pese în mod deosebit.

Am văzut exact momentul în care am căzut în capcana pregătită cu grijă pe care mi-o întinsese. Cu maniere impecabile, a tăiat o sardină umplută. După ce a dat pe gât mâncarea cu şi mai mult vin,

mi-a aruncat un zâmbet leneş, deşi privirea îi era suficient de ascuţită, încât să înjunghie.

— Dacă l-ai citit atât de bine pe fratele meu, de ce nu-mi spui ce urmăreşte de fapt? Sunt convins că o fată deşteaptă ca tine ştie deja şi nu are nevoie de umilul meu ajutor în această privinţă.

Envy voia să am nevoie de el. Să-l implor, îndemnată de propria curiozitate de muritoare, să-mi împărtăşească o parte din cunoştinţele sale, pe care avea să mi le dea la schimb pentru ceva ce dorea de la mine. Şi nu mă îndoiam că-şi dorea ceva cu îndârjire, din moment ce era dispus să depună atât de mult efort ca să-l obţină. M-a cuprins un sentiment macabru de satisfacţie la gândul că reprezentam o dezamăgire pentru demon.

— Ce vrei, Envy? De ce sunt cu adevărat aici?

— În prima noapte în care ne-am întâlnit, am bănuit că te afli în posesia a ceva de care am nevoie. Ştii la ce mă refer?

Mi-am reamintit de acea primă întâlnire. Îmi strecurasem amuleta în corset chiar înainte ca el să iasă din umbre. Pe atunci, eram îngrijorată că urmărea să pună mâinile pe jurnalul surorii mele. Având în vedere tot ce aflasem până acum, eram gata să pun prinsoare că putea simţi puterea amuletei.

— Îmi vrei *cornicello-ul.*

— Eşti pe aproape. Vreau atât amuleta ta, cât şi pe cea a surorii tale. Şi o să mi le dai.

— De ce aş face asta?

— Pentru că am în posesia mea ceva ce vrei tu.

Am tremurat pe loc. Ştiam ce vrea să spună; îi

avea pe părinţii mei. Pe prietenii mei. Poate că *nonna* se afla acasă acum, dar asta nu însemna că era în siguranţă. Am stat cât mai nemişcată cu putinţă, aşteptând ca el să-mi dea lovitura finală. A luat şi ultima îmbucătură şi a expirat, părând extrem de mulţumit. Şi-a împins farfuria din faţă, apoi a pocnit din degete.

Un demon care avea cap de berbec – cu tot cu coarne rotunjite deasupra urechilor – şi corpul unei fiinţe umane i-a târât pe părinţii mei de gulere şi i-a aruncat pe podea. Ochii le erau înceţoşaţi, iar mişcările, lente. Nu păreau conştienţi de ceea ce se întâmpla.

Am sărit de pe scaun, dar Envy a clătinat din cap.

— Ia loc, animăluţule! N-am terminat! Mai e ceva!

Neavând altă opţiune disponibilă, m-am prăbuşit înapoi pe scaun.

— Bun! În sfârşit iei treaba în serios. Am aşteptat destul. Dă-mi Cornul în următoarele 24 de ore, iar cei pe care îi iubeşti nu vor fi mutilaţi! Spune cuiva de mica noastră înţelegere sau dă greş în a-mi îndeplini cererile şi vor veni să stea cu mine în Casa Invidiei alături de restul curiozităţilor mele. Iar lucrurile se vor sfârşi mult mai rău pentru tine. Pot să-ţi promit că asta nu-i o ameninţare goală. Am fost suficient de explicit?

M-am uitat din nou la părinţii mei. Nu se mişcaseră din locul în care demonul cu coarne îi aruncase fără menajamente şi se uitau în gol. Într-un fel, faptul că nu erau pe deplin conştienţi de toate astea era o binecuvântare din partea zeiţei

milei. Ochii îmi ardeau de lacrimi nevărsate.

— Ce le-ai făcut?

— Ar trebui să fii îngrijorată în legătură cu ce se va întâmpla cu ei dacă nu-mi dai ceea ce cer.

— Nu am cealaltă amuletă!

Am rămas cu privirea îndreptată asupra părinţilor mei, încercând să mă gândesc la o cale de a ieşi din încurcătura asta.

— Jumătatea mea a fost furată în noaptea în care mi-a fost atacată bunica.

— Atunci te sfătuiesc să începi să o cauţi. O jumătate nu va fi de ajuns.

— Din moment ce mi-ai atacat bunica, nu ai deja amuleta mea?

— Permite-mi să-ţi ofer un mic sfat: acuzaţiile fără dovezi nu au nicio valoare!

Envy şi-a umplut iar pocalul.

— Mâine, pe vremea asta, mă aştept să fiu în posesia ambelor amulete. Îţi voi muta familia şi prietenii la tine acasă în seara asta. Vino acolo după ce ai cealaltă amuletă şi vom face schimb. Familia şi prietenii tăi pentru Cornul lui Hades!

Am dat să-mi scot *cornicello-ul* surorii mele din jurul gâtului, dar prinţul-demon a ridicat o mână ca să mă oprească.

— De ce să nu iei această jumătate în seara asta?

— Dacă o ating acum, îi va… alerta pe cei care nu trebuie să ştie ce am de gând. Nu vreau să atrag atenţia până când nu voi avea întregul Corn al lui Hades.

— Lui Wrath nu i-a păsat până acum de Corn. De ce nu pot să-i cer ajutorul?

Envy mi-a aruncat o privire ciudată.

— Wrath nu va fi niciodată eroul din povestea ta. E plămădit din cu totul altceva. De fapt, el ar putea fi cel mai mare mincinos dintre noi toţi.

Am pufnit dispreţuitor, o reacţie care nu părea decât să-l încânte.

— Dacă nu mă crezi, atunci întreabă-l pe Wrath despre ultimul suflet pe care trebuie să-l colecteze. Cel care îi va acorda libertatea din lumea subterană, indiferent de blestem.

M-am uitat neîncrezătoare la prinţul-demon îngâmfat. Aş fi putut spune că e o minciună, dar, în adâncul sufletului, bănuiam, de fapt, contrariul. Ştiam că Wrath avea propriile scopuri, iar asta părea să fie ultima piesă lipsă din puzzle. Dar un suflet? Am clătinat din cap. Mă salvase când fusesem atacată de Viperidae. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi putut încheia atunci o învoială cu mine. Sau poate... poate că nu-mi spusese pentru că voia să folosească informaţia în avantajul lui la momentul potrivit. Am expirat. Deveneam paranoică.

— Minţi!

— Oare? Credeam că eşti mai deşteaptă. De ce crezi că lui, măreţului demon al războiului, îi pasă să escorteze în siguranţă o vrăjitoare în lumea subterană?

— Pentru că vrea să rupă blestemul Diavolului.

În timp ce am rostit cuvintele, am auzit îndoiala strecurându-mi-se în glas.

— Am un secret, animăluţule!

Envy s-a aplecat peste masă, cu privirea otrăvitoare aprinsă de triumf.

— Odată ce şi-a colectat sufletul final, blestemul nu va mai conta pentru el. Va avea putere deplină şi capacitatea de a umbla liber pe acest tărâm, fără o ancoră. Poate alege fie să rămână în Cele Şapte Cercuri şi să-şi conducă Casa regală, fie să cutreiere pământul până la sfârşitul zilelor. Alegerea este puternică. Şi noi, prinţii, chiar ne iubim puterea.

Mi-a oferit un rânjet leneş, vicios.

— Doar nu credeai că, în adâncul sufletului, mai poate fi izbăvit, nu-i aşa?

Patruzeci

Cea mai mare placere a unui prinţ ai Iadului este să semene discordie. Înaintea unui atac, irisurile îi devin mai întunecate decât o noapte furată de lumină stelară, marcate de pete roşii, un semn al setei lui malefice de sânge. Nu intra într-o luptă cu el, nu vei câştiga niciodată!

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

Uşa înaltă şi arcuită s-a închis în spatele meu. Abia dacă a scos vreun sunet, însă Wrath s-a desprins din întunericul palatului abandonat, cu chipul pe jumătate ascuns în umbră. Îşi scosese haina cu şerpi, iar cămaşa lui neagră era descheiată şi şifonată. În neorânduială. Părul îi era ciufulit.

Când m-am gândit să-mi trec degetele prin el, bătăile inimii mi s-au accelerat. Nu voiam să-l cred pe Envy. Wrath îmi fusese alături, chiar şi atunci când spusese că nu va fi. Şi totuşi…

— Eşti rănită? Arăţi…

Vocea i s-a stins în timp ce mă îndreptam încet spre el.

Nu s-a mişcat, şi abia dacă mai părea să respire când l-am lipit cu spatele de perete, cu mâinile încleştate în cămaşa lui. Ochii lui aurii i-au prins în mreje pe ai mei, arzând. M-am întrebat dacă îmi simţea emoţiile. Dacă le afectau cumva pe ale lui. L-am ţinut captiv acolo, folosindu-mi trupul ca să-l prind ca într-o cuşcă.

Se putea elibera în orice moment din

strânsoarea mea, dar nu a făcut-o.

Mi-am relaxat uşor mâinile, am dat drumul cămăşii, apoi mi le-am trecut încet peste pieptul lui, răsfirându-mi degetele. Wrath s-a uitat în jos şi mi-a cercetat faţa, cu o expresie precaută, dar intensă. Să am toată atenţia lui îndreptată asupra mea era îmbătător.

— Vreau să am încredere în tine! i-am şoptit, susţinându-i privirea.

Inima îi bătea năvalnic sub atingerea mea.

— De ce nu-mi spui ce-ţi doreşti cu adevărat? Lasă-mă să te cunosc!

Privirea i-a coborât spre gura mea înainte să şi-o desprindă cu greu, o răsuflare mai târziu. Mă îndoiam că licărul de dorinţă pe care îl întrezărisem era fals. Ştiam că nici emoţia pe care o stârnise în mine nu era.

Întotdeauna îmi imaginasem că şi-ar lua duşmanul în pat, în mod conştiincios, dacă asta însemna că avea ceva de câştigat. Acum nu mai eram deloc sigură că aşa gândea. Exista o tensiune electrizantă care creştea continuu între noi. Şi Wrath părea gata să o lase să explodeze. Pentru că voia. Şi, poate, şi eu.

Mi-am strecurat o mână în cămaşa lui, dornică să-i ating pielea, să păstrez contactul direct. Inima lui trădătoare continua să bată frenetic, dezvăluindu-mi reacţia pe care încerca aproape cu disperare să o ascundă. Mâna mi-a mai coborât câţiva centimetri. Căldura lui, trupul lui solid… Brusc, mi-am dorit ca asta să fie real.

Într-o secundă stăteam acolo, iar în următoarea, gura mea o găsise pe a lui,

răzbunătoare, înverşunată. Am simţit cum damnarea şi izbăvirea se contopesc, înfăşurate una în jurul celeilalte. Voiam să-l sărut până când încetam să mai fiu furioasă şi îngrozită. Până când încetam să mă mai gândesc la familia mea captivă, la cei dragi ţinuţi împotriva voinţei lor. Până când lumea demonilor se topea în neant şi rămâneam doar cu acest moment de pură uitare.

Wrath a rămas nemişcat preţ de o clipă înainte de a-mi întâlni buzele cu aceeaşi ardoare. Mâinile i-au alunecat până la şoldurile mele, ancorându-mă pe loc. Însă nu eram nici pe departe suficient de aproape. Mi-am apăsat trupul de al lui. A fost blând la început, apoi mi-am furişat limba în gura lui, moment în care s-a dezlănţuit complet.

M-a sărutat cu putere, apoi i-am simţit dinţii pe gât – exact în locul peste care-şi trecuse limba în noaptea în care folosise vraja pentru a mă aduce înapoi, smulgându-mă din ghearele morţii. Nu fusesem sigură că se întâmplase cu adevărat, dar acum ştiam că da. Pentru un moment înfiorător, mi-am imaginat că-mi sfâşie gâtul. Frica a trecut repede, înlocuită de dorinţă pură.

Am scos un suspin adânc, tulburată de senzaţia neaşteptată. Eram gata să jur că simţeam acea căldura stranie, de la prima întâlnire, cum îmi mocneşte sub piele. Îmi doream ca el să mă devoreze.

Sau poate că îmi doream ca eu să-l devorez pe el.

Uram cât de bine, cât de potrivit mă simţeam cu Wrath. Mai sărutasem băieţi – ameţită, provocată. Săruturi caste şi săruturi pasionale, dar

niciunul care să fie aşa. Puternic. Sălbatic. Tandru.

Tăciunii răfuielii au declanşat un foc sălbatic înăuntrul meu. Cu cât dădeam mai mult, cu atât îmi oferea mai mult. Am schimbat săruturi aproape cu violenţă, ca două săbii încleştate într-o confruntare necruţătoare. Şi dacă asta era o luptă, nu ştiam cine avea să câştige. Am înţeles de ce unii credeau că a-l săruta pe unul dintre Malefici creează dependenţă. De fiecare dată când limba lui o atingea pe a mea, aveam impresia că pământul de sub mine se cutremură. Ca şi cum eram un eveniment cataclismic care nu trebuia să existe.

Gândul n-a făcut decât să mă îndemne să-l sărut mai pasional, mai repede. L-am apucat de cămaşă, nerăbdătoare să i-o scot. Nu voiam nimic între noi. Nasturii au lovit podeaua când am tras de material. Mi-am plimbat degetele, agonizant de lent, pe abdomenul său dur ca piatra, trasându-i fiecare muşchi. Mâinile lui pe trupul meu îmi aminteau de o formă nefirească de magie. Atingerea îi era mai intensă, mai seducătoare decât orice vrajă. Cumva, ne-am trezit sprijiniţi de o coloană. Nu-mi amintesc să mă fi mişcat. Poate pentru că nu mă puteam concentra la nimic altceva în afară de modul în care se împingea uşor în mine, ridicându-mă. Voiam să-i smulg restul hainelor şi să văd ce mai putea face. Să descopăr ce alte sentimente putea trezi în mine. Mâna i-a alunecat până la gamba mea, apoi a urcat încet, trăgându-mi simultan fustele. Wrath nu s-a oprit, iar eu nu voiam să o facă.

Mi-am lăsat capul pe spate, oferindu-i din nou

acces la gâtul meu, în timp ce mâna lui mi s-a oprit pe coapsă. M-am abandonat complet atingerii lui, aproape înnebunită de intensitatea cu care-l doream. Cumva, mi-am ţinut mâna pe pieptul lui şi m-am îndepărtat, punând capăt săruturilor îndeajuns, cât să-l întreb:

— A minţit Envy când a spus că trebuie să mai duci încă un suflet în Iad pentru a-ţi câştiga libertatea?

Wrath s-a retras brusc, surprins, dar nu înainte să-mi primesc răspunsul sub forma unei singure bătăi violente ale inimii sale. Când a înţeles, ochii s-au luminat scurt, apoi şi-a golit complet chipul de emoţii şi a mărit distanţa dintre noi, astfel încât să nu-l pot atinge. Mânia a umplut spaţiul împresurător, arzând mai luminos şi mai furios decât pasiunea noastră.

— Ce înseamnă asta, vrăjitoareo? Până la urmă, te-ai înjosit într-atât, încât să săruţi pe cineva pe care-l urăşti?

M-am holbat la el, fără să clipesc. Era adevărat! Abia dacă am adunat suficientă putere, încât să clatin uşor din cap. Ochii mă usturau, gata să înoate în lacrimi. Envy nu minţise – Wrath *chiar* urmărea să ia un suflet. Când mi-am dat seama de asta, m-am cutremurat ca după o lovitură fizică. Mă simţisem ca o proastă când descoperisem că, din vina mea, ne logodiserăm accidental, dar asta?

Avea să mi se facă rău.

Când Wrath mi-a observat expresia, furia a părut să i se risipească. A făcut un pas înainte, cu mâna întinsă, oprindu-se doar când am clătinat iar din cap. Şi-a lăsat braţul să-i cadă pe lângă corp.

— Emilia, eu…

— Nici să nu te gândeşti!

Părea gata să se împotrivească, dar m-a ascultat. Au trecut secunde la rând. Am încercat să-mi reglez respiraţia, să-mi las sentimentele să se descâlcească din nodul dureros din piept. Eram supărată pe el, dar eram şi mai furioasă pe mine. Mi-am dat seama că îmi *dorisem* să am încredere în Wrath. Mai mult decât recunoscusem vreodată în sinea mea.

Chiar şi conştientă de şansele infime, tot îmi dorisem ca el să fie prinţul strălucitor din acest coşmar. Căzusem sub vraja lui şi, cu toate că existaseră momente în care îl detestasem, începusem şi să mă bucur de compania demonului.

Îmi distrăsese atenţia de la pierderea surorii mele, îmi oferise ceva pe care să mă axez. Era cineva pe care puteam să-l împing şi care avea să mă împingă imediat înapoi. Şi acum… mă simţeam ca şi cum Lust ar fi reapărut şi mi-ar fi furat din nou până la ultima picătură de fericire. Numai că, acum, doar eu eram de vină. Îl lăsasem să mă cunoască. Şi ar fi trebuit să ştiu mai bine.

— Emilia.

— Nu pot…

Wrath şi-a încleştat pumnul.

— Envy îţi şopteşte la ureche şi fiecare faptă pe care am întreprins-o este ştearsă de pe lista ta imaginară. Spune-mi, Emilia, *el ce* a făcut pentru tine? Pe lângă faptul că a încercat să-ţi smulgă inima din piept. Ce lucru onorabil a făcut el pentru a merita încrederea ta? A vărsat sângele celor pe care îi iubeşti? Poate că îţi plac ameninţările. Poate

că ar trebui să-i urmez exemplul şi să vin cu unele proprii.

Pământul părea să huruie sub forţa furiei sale. Îşi dorise să-mi studiez îndeaproape duşmanii şi îi ascultasem întocmai sfatul.

— Atunci spune-mi că nu este adevărat! am replicat, surprinsă să constat că vocea îmi era dură, nu tânguitoare. Că Envy a minţit, că nu trebuie să mai colectezi încă un suflet ca să-ţi câştigi libertatea. Spune-mi că o parte din motivul pentru care ai acceptat această misiune nu a fost să foloseşti o vrăjitoare în beneficiul tău! Sau, şi mai bine, spune-mi că nu ai luat în considerare posibilitatea de a-mi folosi sufletul. Poţi să faci asta sau te împiedică legătura noastră de invocare, pentru că este o minciună?

Pentru prima oară, Wrath nu părea să aibă un răspuns. Aveam impresia că se pregătea să distrugă restul palatului aflat în ruină. Şi am fost surprinsă când nu a făcut-o.

— Envy e în multe feluri, am spus, cu vocea joasă. Josnic. Egoist. Viclean. Însă nu ascunde aceste lucruri. Mi-a spus ce urmăreai cu adevărat. Mi-a spus ce vrea şi ce ar face dacă nu-i dau ascultare. A făcut ameninţări cumplite, a acţionat pe baza lor, dar niciodată nu m-a înşelat sau nu s-a prefăcut a fi altceva decât ceea ce este.

Şi iată-l, adevărul!

Disperarea m-a lovit din plin, cu putere. Wrath *chiar* minţise. Poate că nu direct, dar minţise prin omisiune. Era acelaşi lucru.

Voiam să-l lovesc, să-l fac să sufere la fel ca mine. În schimb, m-am întors şi am început să mă

îndepărtez.

Nonna încercase să ne avertizeze în privinţa minciunilor ticluite de *Malvagi.* Ar fi trebuit să o ascult!

Prinţul-demon mi-a ţinut calea, deplasându-se mai repede decât simţurile mele puteau urmări mişcarea.

— Nu ţi-au dezvăluit faptele mele adevărul? Uită de ultimele câteva săptămâni! De faptul că ţi-am salvat viaţa de Viperidae. De palatul de nepătruns. De baia ritualică. Crezi că trebuie să dorm într-un loc protejat de magie? Eu, care nu pot fi ucis?

— N-am timp pentru asta! am răbufnit, apoi am trecut hotărâtă pe lângă el spre scări. Mă întorc acasă ca să stau cu familia mea. Envy îi ţine prizonieri. Altceva spus de el care s-a dovedit a fi adevărat.

Wrath s-a năpustit ca o furtună în urma mea.

— Nu!

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut permisiunea, demonule!

— Envy îţi va înfige un pumnal în spate imediat ce primeşte lucrul pe care-l caută.

— Acum sunt prizoniera ta?

— Nu, dar te-aş arunca bucuros într-o temniţă, dacă asta ţi-ar plăcea!

L-am ignorat şi am scotocit printre rochiile noi care apăruseră ca prin magie, cândva, în ultimele ore, într-o comodă ce văzuse şi vremuri mai bune. Wrath făcuse o adevărată obsesie pentru a-mi oferi haine.

Am găsit o rochie simplă de culoarea

cărbunelui, în care ar fi fost uşor de alergat, şi am întins-o pe pat. Nu-mi venea să cred că noul criteriu după care trebuia să-mi aleg ţinutele era să mă asigur că îmi permiteau să fug cu uşurinţă de un demon, de un vampir sau de un alt atacator îngrozitor.

Wrath şi-a încrucişat braţele peste piept şi nu s-a mişcat din loc. Dacă chiar avea impresia că aş ezita să mă schimb în faţa lui, mai avea multe de învăţat despre mine. Am ieşit din rochia pe care o purtam acum, iar materialul mătăsos mi s-a strâns la picioare. Demonul m-a privit impasibil cât am îmbrăcat-o pe cea nouă.

Acum, că ştiam că Envy vrea Cornul lui Hades, trebuia să-mi găsesc amuleta. Neîntârziat. Înainte să i-o predau, urma să închei o învoială cu el. Aveam să-l oblig să jure că va încuia Porţile Iadului înainte ca alţi demoni să se strecoare printre ele, iar apoi putea declara război întregii lumi subterane. Atât timp cât lumea noastră era protejată, nu-mi păsa ce avea să se întâmple pe tărâmul lor.

Mi-am legat părul lung cu o panglică, mi-am prins o centură mică în jurul taliei, prevăzută cu un săculeţ în care am adăugat cretă binecuvântată de lună, precum şi frunze şi flori uscate de coada-şoricelului. Era tot ce puteam face pentru a mă proteja. Am părăsit odaia şi m-am îndreptat din nou spre scări, coborându-le în grabă.

Wrath m-a urmat pe coridor şi s-a oprit în apropiere de uşa care dădea înspre grădini. Am întins un braţ şi i-am interzis să treacă pragul.

— *Nu* veni după mine, vorbesc serios!

— Emilia, te rog! Nu…

— Jur pe sângele meu că, dacă mă urmăreşti, voi rupe legătura noastră de invocare şi te voi trimite direct în Iad!

Demonul şi-a lipit buzele într-o linie fermă – singura reacţie vizibilă că nu era nici pe departe încântat, dar nici nu a protestat, nici nu a mai încercat să vină cu mine. Cuprinsă de uşurare, m-am strecurat pe ieşirea din grădină, croindu-mi drum cu greu printr-o încâlceală de liane şi tufişuri mult prea mari, şi am ţâşnit ca o săgeată în noapte.

Patruzeci şi unu

La două uşi distanţă de casă, am devenit conştientă de paşii aproape tăcuţi din spatele meu. După noaptea pe care o avusesem – cu sesiunea de divinaţie din Iad a celei mai bune prietene ale mele, vampiri însetaţi şi răpitori demonici vicleni –, nu eram sigură la ce să mă aştept.

Existau o mulţime de forţe întunecate în căutare de sânge de vrăjitoare. Poate că se întorsese demonul-umbră ori mă urmărea un alt demon-aper. Dintr-un anumit motiv, m-am gândit la o posibilă alianţă între Envy şi Greed, dornici să pună mâna pe Cornul lui Hades înainte să-mi jupoaie pielea, şi m-am înfiorat.

N-am fost deloc pregătită să-l văd pe *fratello* Carmine. Veşmintele lui închise la culoare foşneau la contactul cu piatra, ca nişte avertismente şoptite, subtile, să fug şi să mă ascund.

M-am strecurat repede între două clădiri aflate vizavi de casa mea, cu inima mai să-mi sară din piept pe măsură ce sunetul misiunii sale de urmărire se auzea tot mai clar. A menţinut un ritm constant, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta când a trecut pe lângă mine. Nu eram sigură pe cine căuta. Poate că încerca să găsească locul unde o adusese Antonio pe Claudia.

Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să-mi lase prietena să plece fără să fie sigur că Diavolul nu era în ea.

Am aşteptat câteva secunde bune înainte să mă uit cu atenţie de-a lungul părţii laterale a casei.

Fratele Carmine se oprise aproape de capătul străzii şi purta o conversaţie în şoaptă cu un alt membru al frăţiei. Fragmente din discuţie s-au auzit până la ascunzătoarea mea:

— Antonio… noaptea…

— … profan.

— … dispărut.

— Am găsit… semne?

M-am sprijinit de clădire şi am respirat adânc de câteva ori. Antonio era de negăsit pentru că un prinţ al Iadului îl ţinea ostatic. Şi vina îmi aparţinea în totalitate, pentru că îl rugasem să o conducă pe Claudia acasă. Trebuia să rezolv totul înainte ca altcineva să fie rănit. Fratele Carmine nu prea avea nevoie de un motiv ca să înceapă o vânătoare de vrăjitoare. Simplul fapt că fusese chemat înapoi de oriunde îl trimisese biserica era un semn că membrii frăţiei credeau că Diavolul stătea la pândă.

Am părăsit adăpostul oferit de umbre şi m-am grăbit în casa mea.

*

În bucătărie, alături de familia mea, se înghesuiau trei demoni. Unul era cel cu cap de berbec pe care Envy îl însărcinase să-mi păzească părinţii. Celălalt nu era nimic mai mult decât o întunecime deasă care plutea deasupra *nonnei* şi a Claudiei – demonul-umbră. Mi s-a strâns stomacul de îngrijorare când mi-am dat seama că Antonio nu se afla printre ei. Nu eram sigură ce părere aveau demonii despre fiinţele umane dedicate lui

Dumnezeu, însă nu era de bun augur pentru prietenul meu din copilărie. De asemenea, nu l-am văzut nicăieri pe vampir. Speram că absenţa lui nu însemna că se ospăta din Antonio.

Ultimul demon din cameră era însuşi prinţul trădător. Envy!

— Unde-i Alexei? l-am întrebat, deloc dornică de alte surprize.

— S-a întors în regat, veghind asupra Casei Invidiei până la întoarcerea mea.

Envy stătea tolănit pe balansoarul *nonnei,* cu cizmele ridicate pe insula din bucătărie. Urme de murdărie împroşcau blatul de piatră. Exact în locul în care sora mea pregătea poţiuni şi băuturi. Scena a aprins ceva întunecat şi feroce în mine, însă Envy nu părea îngrijorat.

— Dacă nu ai cumva cealaltă amuletă, animăluţule, această vizită e cu adevărat inoportună.

Poate că de vină a fost furia clocotitoare pe care încercasem să o înăbuş după conflictul meu cu Wrath sau vederea celor iubiţi ghemuiţi unii-n alţii pe podea, în propria noastră casă, ori o străfulgerare de nesăbuinţă pură, dar mă saturasem până peste cap. M-am năpustit spre insulă şi i-am îndepărtat cizmele lui Envy dintr-o singură lovitură.

— Dă dovadă de puţin respect, Înălţimea Ta! Poate că aşa te comporţi în văgăuna ta din Iad, dar aceasta e casa noastră!

Lama lui Envy era la gâtul meu înainte să am timp să clipesc.

— L-ai întrebat pe Wrath despre suflet, nu-i

aşa? Îmi închipui că nu ţi-a plăcut ce a avut de spus.

A apăsat pumnalul puţin mai tare şi am simţit o uşoară înţepătură când mi-a tăiat pielea. Am stat nemişcată, mult prea înspăimântată ca să respir.

— Nu-ţi revărsa mânia asupra mea, altfel voi dezlănţui această lamă asupra bunicii tale! Nu există nimic mai plăcut decât a urmări o vrăjitoare sângerând. Mai ales una…

— *Silentium!*

Vraja a răsunat prin cameră ca şi când cuvintele lui Envy ar fi fost tăiate cu şuieratul unui cuţit. *Nonna* s-a ridicat de pe podea, înconjurată de o strălucire violetă plăpândă. Nu-mi venea să cred! Îl forţase pe prinţul-demon să tacă. Şi-a strâns cu putere *cornicello-ul* şi a început să recite o vrajă pe care nu o mai auzisem. M-am holbat la ea, fără să clipesc, pe măsură ce vocea îi devenea tot mai puternică. Nu ştiam că se vindecase. Nici demonii nu păreau să-şi fi dat seama, o greşeală pentru care erau pe cale să plătească. *Nonna* a desenat o imagine în spaţiul dinaintea ei, iar acolo a apărut un farmec *cimaruta* strălucitor şi fantomatic.

Am fost atât de uimită de demonstraţia ei de putere, încât nu am remarcat portalul negru scânteietor care se forma în spatele lui Envy! Am rămas cu gura căscată de şoc. Sfântă zeiţă din cer…

Lumina violetă din jurul *nonnei* aveam acum un contur argintiu. Pentru prima oară, Envy părea îngrijorat. A făcut un mic pas înapoi, cu ochii fulgerând spre demonii lui, dar bunica mea a scos un pumn de fenicul uscat din buzunarul fustei sale

şi a şoptit o vrajă care i-a imobilizat picioarele, forţându-l să stea pe loc.

Cu o mişcare din încheietura mâinii, fire negre s-au învârtit în aer dinaintea prinţului Iadului, apoi au alunecat spre picioarele lui, asemenea unor şerpi. Ceilalţi doi demoni s-au îndreptat spre Envy, numai pentru a fi împinşi înapoi de umbre negre urzite din vrajă. Abia puteam auzi peste bătăile frenetice ale inimii mele când am văzut ce înfăptuise bunica. Îi cususe prin magie picioarele de podea. Acum nu mai putea nici să vorbească, nici să se mişte. Ochii i s-au mărit suficient pentru a-şi arăta albul ochilor.

Nonna a revenit la vraja ei.

— O cheie pentru a încuia, o lună pentru călăuzire!

Atenţia mi-a zburat înapoi la imaginea magică a unei ramuri de virnanţ, pe măsură ce fiecare dintre cele cinci tulpini a început să se schimbe brusc şi să se întindă în forme diferite. O cheie şi o lună plină s-au format la capetele a două ramuri. Deodată am ştiut exact ce făcea *nonna.* Mi-a surprins privirea.

— Acum, Emilia!

Am strâns *cornicello-ul* Vittoriei şi m-am concentrat pe acea *cimaruta* strălucitoare, înteţind vraja *nonnei* cu propria putere.

— Un pumnal pentru a ucide, un şarpe pentru moarte. Încă două imagini au apărut pe farmecul luminos.

Nonna a dat aprobator din cap şi am rostit împreună ultima parte a vrăjii, vocile noastre răsunând în timp ce un vârtej de vânt a vuit

înăuntrul portalului.

— Bufniţă binecuvântată, du-te mai departe şi zboară!

Imaginea finală a părut să explodeze la capătul *cimarutei.* Acum, toate cele cinci simboluri sclipeau într-o lumină violetă. *Nonna* s-a îndreptat spre locul în care stătea îngheţat Envy, s-a aplecat şi i-a şoptit ceva care i-a făcut ochii să i se mărească şi mai mult.

Apoi şi-a pus ambele mâini pe pieptul lui şi l-a trimis direct în Iad. Cei doi demoni rămaşi s-au aruncat în portal după el. *Nonna* şi-a retras mâna de pe amuletă şi s-a sprijinit de blat, lipsită de putere. Farmecul *cimaruta* s-a estompat treptat. O secundă mai târziu, portalul s-a închis. Tăcerea s-a lăsat în bucătărie. Îmi cam venea să cad în genunchi sau să vomit.

Privirea mi s-a îndreptat către părinţii mei, care încă se aflau în acea stare neguroasă, la limita inconştienţei. Şi Claudia stătea nemişcată, ghemuită şi cu ochii închişi de parcă ar fi dormit. Probabil că magia pe care o folosise Envy asupra lor avea nevoie de timp ca să-şi piardă efectul. *Nonna* a traversat bucătăria micuţă şi s-a prăbuşit pe balansoarul ei.

— Scoate vinul din răcitor şi ia un loc, *bambina!* Avem multe de discutat şi puţin timp ca să o facem! Vraja nu va dura prea mult. Am un presentiment că el se va întoarce.

M-am uitat uluită la bunica. Tocmai desenase o *cimaruta* strălucitoare şi alungase un prinţ al ladului în lumea subterană. Şi-n loc să pară epuizată, ochii îi ardeau. De fapt, dacă mă uitam

cu mai multă atenţie, eram aproape convinsă că mici stele sclipitoare îi scânteiau în irisuri.

— Ce fel de magie a fost asta?

— Una care cere un preţ pe măsură. Acum, adu-mi vinul!

Am umplut două pahare şi i-am întins unul *nonnei,* care a luat o gură mare şi a expirat adânc. Cât a băut iar din pahar, l-am pus pe al meu jos şi mi-am tras părul pe spate. Sudoarea îmi acoperea pielea în urma vrăjii pe care o folosisem. Atenţia *nonnei* a săgetat spre gâtul meu, toată culoarea dispărându-i din obraji.

— Ai fost însemnată!

— De lama lui Envy?

Mi-am trecut degetele peste locul de pe gât unde îşi apăsase pumnalul.

— Nu credeam că m-a tăiat atât de adânc.

— Nu, *bambina.* Ai fost însemnată într-un mod diferit de un prinţ al Iadului. Se presupune că este o mare onoare în rândul Caselor lor conducătoare. Care se acordă unui număr foarte restrâns de aleşi.

Se înşela, mai mult ca sigur. În loc să o contrazic, m-am dus în mica noastră cameră de baie. Mi-am dat părul într-o parte şi mi-am coborât privirea, aplecându-mă uşor. N-am observat nimic neobişnuit, cu atât mai puţin vreun însemn special.

— Vezi?

Nonna a apărut în spatele meu şi a conturat zona. Probabil că a folosit vreo vrajă pentru că, deodată, un S mic şi scânteietor mi-a sclipit sub ochi. I-am mijit. Era un şarpe?

Am stat acolo, nemişcată. Era locul peste care Wrath îşi trecuse limba în noaptea în care aproape

murisem în atacul Viperidaei. Şi puţin mai devreme în seara asta, îi urmărise din nou conturul. Am întins şovăitor mâna în sus şi mi-am lăsat degetele să alunece uşor peste însemn. O undă răcoroasă mi-a înţepat pielea. M-am încruntat.

— Ce face?

Nonna nu părea deloc încântată.

— Îţi permite să-l invoci pe demonul care l-a pus acolo, fără a avea nevoie de un obiect care îi aparţine. Atât timp cât prinţul Iadului trăieşte, nimic nu-l va împiedica să-ţi răspundă la invocare.

— Vrei să spui că… pot să-l invoc direct, fără pumnal?

A încuviinţat, dând încet din cap. Părea pe punctul de a-mi ţine o prelegere, aşa că mi-am lăsat repede părul să cadă înapoi.

— E un lucru periculos, Emilia! Cine te-a însemnat?

Nu avea rost să mint.

— Prinţul Casei Mâniei.

— Eşti sigură? m-a întrebat ea.

Am încuviinţat. Wrath fusese singurul care mă atinsese. Am încercat să nu mă gândesc la senzaţia buzelor lui pe gâtul meu, mai devreme în seara asta. Sau cum mă făcuse să mă simt. *Nonna* doar m-a privit fix încă un minut.

— Presupun că acum nu mai există nicio îndoială.

— În legătură cu ce?

— Cu profeţia. Pe vremea când eram tânără, mi s-a încredinţat să fiu unul dintre păzitorii Cornului lui Hades.

Am rămas fără cuvinte. I-am repetat în gând

confesiunea şi am reuşit cumva să formulez câteva întrebări decente.

— Păzitori? am repetat. Câţi sunt? Şi ce profeţie?

— Ai răbdare! O să ajung şi la asta, *bambina.*

Mâna mi s-a dus la amuleta surorii mele.

— Le-ai purtat vreodată?

— Nu, niciodată! La fiecare generaţie, încă de când *La Prima* ni le-a înmânat pentru prima dată, a fost aleasă o vrăjitoare care să le păzească. Ni s-a împărtăşit o profeţie străveche despre două vrăjitoare gemene. Când se năşteau, în noaptea unei furtuni cumplite, numai atunci puteau fi purtate amuletele.

Am inspirat adânc. Erau multe informaţii de asimilat deodată.

— De unde ştii că eu şi Vittoria suntem cele alese? Poate că mai sunt şi alte gemene…

— În această linie nu s-au mai născut alte vrăjitoare gemene, ambele înzestrate cu magie.

— Niciodată? am întrebat, iar *nonna* a clătinat din cap. Despre ce anume era profeţia?

Bunica a mai luat o gură mare de vin, cu o expresie tristă.

— Gemenele ar prevesti sfârşitul blestemului Diavolului şi ar fi forţate să facă sacrificii mari pentru a păstra intacte Porţile Iadului. Dacă aleg să nu facă nimic, Iadul va domni pe pământ. Ele sunt menite să aducă echilibru pe ambele tărâmuri. Precum în cer, aşa şi-n adânc.

Inima mi-a sărit în piept. Exista ceva în legătură cu acele cuvinte, ceva îngropat cât se poate de lăuntric… Le mai auzisem de două ori

până acum. Prima oară când fusesem sub influenţa lui Lust. Şi apoi în timpul recuperării de după aceea cu Wrath.

— Ce înseamnă acea parte, mai exact?

— Nimeni nu ştie sigur, a spus *nonna,* atenţia ei îndreptându-se spre locul în care părinţii mei se agitau acum. A reprezentat un motiv constant de ceartă între cele treisprezece familii de vrăjitoare din Palermo. Unii cred că se referă la folosirea magiei albe şi a celei negre. Puţini consideră că înseamnă ceva complet diferit, şi anume că un prinţ se va îndrăgosti de o vrăjitoare. Alţii sunt de părere că o geamănă va domni în Iad pentru a împiedica distrugerea acestei lumi. Şi apoi mai sunt cei care cred că menirea gemenelor este să se sacrifice pentru a salva ambele tărâmuri. Una în Rai, iar cealaltă în Iad.

— Cum se potriveşte a fi însemnată în toate…

— Dacă profeţia e adevărată, nu a mai rămas mult timp. Porţile se prăbuşesc, a zis *nonna,* apoi m-a împins brusc afară din odaia mică, pe coridor. Trebuie să fugi, Emilia! Lasă-ne aici şi du-te! Vom aştepta o zi sau două, apoi ne vom ascunde şi noi. Vom găsi o cale de a ne revedea într-o zi. Deocamdată, trebuie să pleci de aici şi să nu mai atragi atenţia nici unui alt prinţ al Iadului. Înţelegi? Să nu ai încredere în ei, în niciunul dintre ei! Vom găsi o modalitate de a bloca temporar porţile. Singura ta preocupare este să rămâi ascunsă!

— Nu pot…

— O vei face! O vei face pentru că *trebuie.* Pleacă de aici înainte ca demonul să se întoarcă! Vom găsi o cale de a ne asigura că nu se

împlineşte profeţia, avem nevoie doar de puţin timp.

Nonna mi-a luat cu tandreţe faţa în palmele ei, cu ochii căprui, înlăcrimaţi.

— Dragostea este cea mai puternică formă de magie dintre toate. Mai presus de orice, aminteşte-ţi asta! Te va călăuzi întotdeauna în direcţia pe care trebuie să o urmezi.

Şi-a coborât mâinile şi s-a dat înapoi.

— Acum du-te, *bambina!* Du-te şi fii curajoasă! Inima ta va cuceri întunericul! Să ai încredere în asta!

Patruzeci şi doi

Am poticnindu-mă, din casă în stradă. Zorii pictaseră tuşe aurii şi roşii de-a lungul cerului. Mi-am ridicat privirea, încercând să mă orientez către noua mea realitate. Lumea era la fel ca întotdeauna, dar o simţeam irevocabil schimbată. O profeţie care prevesteşte un cataclism... Am inspirat adânc. Nu-mi venea să cred că nimeni nu ne povestise despre asta. Gândul că însăşi existenţa mea putea semnala sfârşitul zilelor pentru lumea noastră era un secret destul de însemnat, mai cu seamă dacă nu mai aveam mult timp la dispoziţie până la prăbuşirea Porţilor Iadului.

Şi nu-mi venea să cred nici că *nonna* înfruntase un prinţ al Iadului şi câştigase. Dar să fiu însemnată de Wrath... Totul se petrecea mult prea repede! Abia puteam procesa veştile primite. Am aruncat o privire peste umăr, către casă, auzind murmurul uşor al vocilor. Părinţii mei erau pe deplin conştienţi. Slavă zeiţei! M-am repezit în sus, pe scări, şi m-am oprit brusc, cu mâna deasupra clanţei. Nu-mi doream nimic mai mult pe lume decât să intru şi să-mi îmbrăţişez părinţii, să le spun că îi iubesc, dar nu puteam. Cu ochii în lacrimi, m-am îndepărtat în grabă. Nu voiam să-i părăsesc, dar dacă tot ceea ce spusese *nonna* despre profeţie era adevărat, atunci toată lumea avea să fie mai în siguranţă în lipsa mea.

Am mers repede pe străzi, încercând să pun la cale un plan. M-am întrebat dacă sora mea aflase

despre profeţie. Dacă da, explica de ce crezuse că e necesar să accepte învoiala Diavolului. Poate că încercase să mă salveze. Ţinând cont de năruirea Porţilor Iadului şi de profeţie, opţiunile cu privire la modul de a împiedica sosirea unui nou val de haos se diminuau rapid.

Am trecut pe lângă piaţă, evitând tarabele vânzătorilor pe care îi cunoşteam şi ocolind mulţimile; la un moment dat, am ajuns pe o stradă abruptă, care dădea spre mare.

Mă gândeam mult la cuvintele *nonnei.* La faptul că dragostea reprezintă cea mai puternică formă de magie dintre toate. Nu eram sigură dacă asta e adevărat literalmente, însă dragostea pentru geamăna mea mă făcuse mai puternică. În lunile de după moartea Vittoriei, renunţasem la orice urmă de confort, astfel încât să o pot ajuta să-şi găsească pacea.

Invocasem un demon şi întâlnisem patru prinţi ai Iadului. Mă luptasem cu un demon uriaş, asemănător unui şarpe, fusesem urmărită şi aproape muşcată de altul, şi supravieţuisem de fiecare dată. Îl păcălisem pe Greed să-mi ofere informaţii şi învăţasem arta vicleniei de la Wrath. Nu ştiusem că sunt o luptătoare înainte de toate astea, dar acum îmi era clar că pot şi aveam să fac orice pentru cei pe care îi iubeam.

Am întins mâna după amuleta Vittoriei, năzuind să mă simt conectată cu ea. Cât îmi doream să o fi văzut şi ea pe *nonna* luptându-se cu un prinţ-demon! Când degetele mi s-au strâns în jurul talismanului, au apărut nişte mici detalii. Nu ştiu cum s-a făcut legătura, dar, dintr-odată, am

găsit piesa lipsă.

Fenicul! *Nonna* folosise fenicul uscat pe Envy. Şi n-a fost prima dată când am remarcat că feniculul juca un rol în lupta împotriva Maleficilor. Wrath subliniase că imaginea pictată pe uşa acelei vechi clădiri pescăreşti de depozitare avea o labă care ţinea o tulpină de fenicul, nu de grâu, aşa cum crezusem iniţial.

Ceea ce însemna… Pulsul mi-a luat-o la galop. Mi-am reamintit mai multe poveşti din copilărie. Cunoşteam acel simbol – nu era în jurnalul Vittoriei şi nici nu aparţinea vreunui prinţ-demon. Dimpotrivă! Nu mă mai gândisem la legende din noaptea de la mănăstire, când le menţionase Antonio, dar feniculul simboliza un străvechi ordin de metamorfi despre care se spunea că luptă împotriva răului.

Aproape toată lumea din Regatul Italiei auzise poveştile despre măreţii metamorfi în copilărie. Discuţiile îi transformaseră în cele din urmă în mituri, însă asta nu însemna că nu erau reali şi încă prin preajmă. Sătenii cu care vorbise Antonio păreau să creadă că sunt cât se poate de vii şi că se adunau din nou. Entuziasmul mi-a însufleţit trupul. Dacă o străveche sectă de războinici locuia în Palermo, poate că era timpul să vedem dacă membrii săi doreau să ajute la eliberarea oraşului de demonii invadatori.

Indiferent de circumstanţe, simţisem ceva supranatural în odaia aceea cu uneltele de pescuit. Şi acum aveam să aflu exact ce anume.

*

În interiorul clădirii abandonate cu simbolul pictat al metamorfilor, totul era nefiresc de nemişcat şi copleşit de o linişte sumbră, ca şi cum încăperea însăşi aştepta, ţinându-şi răsuflarea, ca secretele să îi fie descoperite. Exista ceva aici pe care trebuia să-l găsesc. Ştiam, *simţeam* asta!

Am cercetat varietatea de obiecte cu atenţie, lăsându-mi ochii să se plimbe lent peste fiecare scândură din podea, în fiecare colţ şi peste fiecare obiect aflat la vedere. Plasele şi echipamentul de pescuit încă zăceau în aceleaşi grămezi. Totuşi, de data aceasta, m-am hotărât să văd dacă a mea *luccicare* avea să localizeze obiectul magic în felul în care sora mea avusese capacitatea să le audă şoptindu-i.

Cu mâna pe *cornicello-ul* Vittoriei, m-am lăsat complet absorbită de talentul meu, străduindu-mă să forţez manifestarea aurei de nuanţa lavandei. N-am reuşit, dar s-a întâmplat ceva ciudat. Cu cât încercam mai mult să mă concentrez pe *luccicare,* cu atât eram mai în armonie cu sunetele. Am închis ochii şi am ascultat un zumzet uşor care mă chema. Exista ceva familiar în legătură cu sunetul, doar că nu-mi dădeam seama unde îl mai auzisem.

Am renunţat la gândirea raţională şi m-am abandonat complet simţurilor mele.

Am păşit în dreapta, iar sunetul s-a estompat. Inspirând adânc, mi-am restabilit concentrarea şi m-am mişcat la stânga. Zumzetul a revenit. M-am îndreptat puţin spre sunet, oprindu-mă şi reorientându-mă de fiecare dată când începea să se stingă. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât

devenea mai clar şi mai stabil.

Am făcut un ultim pas înainte, apoi m-am oprit.

Am deschis ochii. Fusesem îndrumată către peretele îndepărtat, unde cârligele de pescuit erau atârnate în rânduri ordonate. Mi-am amintit că îl cercetasem în ziua în care eu şi Wrath ne aventuraserăm înăuntru. Ceva mă atrăsese înspre el, dar nu avusesem încredere în instinctele mele. Mi-am trecut degetele peste cârlige. Unele străluceau, altele erau alterate de uz şi rugină. Am ajuns la capătul peretelui şi am încremenit. Un cârlig cu aspect obişnuit părea să scoată un zumzet cu cât mă apropiam mai mult. M-am dat înapoi, iar sunetul s-a stins.

M-am concentrat din nou şi a revenit. Am răsuflat din toţi rărunchii şi am renunţat la întrebările la care nu aveam niciun răspuns. Nu eram sigură ce să fac, dar am întins mâna pentru a lua cârligul vechi de pe perete. Când am tras de el, în spatele lui s-a deschis o uşă secretă. Sfântă zeiţă din cer! Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

Am aruncat o privire peste umeri, îngrijorată că un spion invizibil stătea la pândă în spatele meu, aşteptând, gata să-i raporteze stăpânului pe care îl slujea. Am cercetat cu luare-aminte odaia, însă dacă nu erau mai mulţi demoni-umbră în oraş, cel angajat de Envy murise.

Am alungat fiorii şi m-am întors spre uşa secretă. Puteam să jur că auzeam şoaptele îndepărtate ale multor voci venind din interiorul pasajului ascuns. Mi-am reamintit de jurnalul Vittoriei, de replicile pe care încercase să le descifreze şi care fuseseră amestecate, cumva ca

la sesiunea de divinaţie a Claudiei.

Am urmat zumzetul vocilor într-o peşteră, una aflată sus, deasupra mării...

... Acolo am găsit lucrul, îngropat adânc în pământ. Am reuşit să înţeleg o frază înainte ca haosul să preia controlul.

M-am gândit la „lucrul” menţionat de ea. Dacă fiecare dintre noi purtase toată viaţa o parte din Cornul lui Hades, atunci cu siguranţă nu acesta era misteriosul „lucru” la care se referise. Prin urmare, ce auzise şoptindu-i dintr-un loc aflat sus, deasupra mării? Ce obiect dezgropase Vittoria şi hotărâse să-l ascundă din nou, undeva, departe de *Malvagi?*

Am cercetat uşa secretă, întrebându-mă dacă eram suficient de curajoasă să văd unde duce. Şoaptele mă strigau puţin mai tare, puţin mai insistent. Mi s-au umezit palmele.

Poate faptul că purtam *cornicello-ul* Vittoriei îmi oferea acces la magia ei. Ceea ce însemna că, orice ar fi atras-o pe sora mea în acea peşteră aflată undeva, deasupra mării, mă striga acum pe mine.

Dacă voiam să aflu cu adevărat ce i se întâmplase Vittoriei, trebuia să văd ce mă aştepta în spatele uşii. Cu o rugăciune scurtă înălţată către zeiţă, am ţinut strâns *cornicello-ul* şi am păşit în pasajul secret.

Patruzeci şi trei

M-a întâmpinat o scară veche, în paragină. Am ezitat pe treapta de sus, holbându-mă cu ochii mijiţi în întunericul care se întindea dedesubt. Odată coborâtă în abis, nu existau torţe sau lumini care să mă ghideze. Doar pânze de păianjen şi impulsul inconfundabil de a fugi în direcţia opusă. Şoaptele erau mult mai puternice şi mai încântate aici, şi ascundeau alte zgomote. Dacă cineva sau ceva mă urma înăuntru, aveam să-i simt prezenţa abia când îmi sufla în ceafă.

Mi-am trecut degetul mare peste netezimea *cornicello-ului.* Eram o vrăjitoare binecuvântată de zeiţă, care purta unul dintre coarnele Diavolului. Cu siguranţă puteam găsi o modalitate de a răspândi puţină lumină. M-am concentrat cu dârzenie asupra *cornicello-ului* surorii mele, închipuindu-mi dăţile în care se ivise acea lumină violetă stranie; după câteva clipe, a apărut cea mai mică strălucire. Nu era mult, dar avea să fie suficient pentru a-mi alunga întunericul din cale. Am expirat şi am început coborârea care-mi părea lungă şi anevoioasă.

Mi-am ţinut o mână în jurul amuletei, iar pe cealaltă sprijinită de perete, având grijă să nu-mi pierd echilibrul şi să nu mă rostogolesc până la moarte. După un minut, poate două, picioarele mele au atins în sfârşit pământul. M-am uitat cu atenţie în jur, asigurându-mă că nu sunt pe cale să fiu atacată. Mă aflam într-un tunel care-mi amintea de cuibul Viperidaei. Mi-am înăbuşit fiorul. Speram

din tot sufletul că nu aveam să o mai întâlnesc vreodată. Împiedicându-mi temerile să capete contur, mi-am continuat drumul.

După câţiva metri, tunelul s-a bifurcat. Poteca din stânga părea să se încline treptat, împiedicându-mă să văd cum trebuie. Cea din dreapta îmi dădea impresia că se întindea pe o distanţă însemnată înainte de a se coti din nou la dreapta. Sinceră să fiu, niciuna dintre ele nu-mi promitea o călătorie distractivă, dar nu venisem aici pentru a mă recrea. Am închis ochii şi am ascultat magia călăuzitoare. Şoaptele răsunau mai puternic în dreapta. Şi o chemare lăuntrică m-a tras în acea direcţie. Aşa că pe acolo am luat-o.

Pierdusem noţiunea timpului când m-am oprit brusc. Amuleta surorii mele trecuse de la un licăr violet la o lumină puternică, care părea să pulseze. Nu mai văzusem niciodată vreuna dintre amuletele noastre reacţionând astfel. Am devenit imediat bănuitoare şi am aruncat o privire în jur, căutând pricina, şi am văzut o cruce grosolană pictată pe perete. Mai mult ca sigur, mă aflam sub mănăstire. Am dat să mă uit în altă parte, dar ceva mi-a atras atenţia.

Acolo, sub murdărie, am întrezărit o sclipire de argint. Şoaptele au ovaţionat, entuziasmate.

Cu pulsul bubuindu-mi în urechi, m-am apropiat câţiva paşi şi m-am aplecat ca să îndepărtez murdăria. Amuleta mea dispărută m-a întâmpinat, strălucind. Am înşfăcat-o şi am vrut să mi-o trec în jurul gâtului, apoi am încremenit. *Nonna* spusese că nu trebuie să se atingă niciodată. Nu eram sigură dacă avertismentul mai

conta, dar nu voiam să risc declanşarea unei alte catastrofe. Am scos amuleta surorii mele şi am îndesat-o în buzunarul secret al fustei. De îndată ce *cornicello-ul* mi-a atins pielea, umerii mi s-au relaxat. Nu-mi dădusem seama cât de încordată fusesem. Poate că era unul dintre coarnele Diavolului, dar acum îmi aparţinea.

M-am îndreptat de spate şi am cercetat locul. Mă aşteptasem să găsesc un loc secret de întâlnire al metamorfilor, dar nu existau uşi sau ramificaţii în tunel. Cântăream opţiunile când am auzit un sunet care nu avea nicio legătură cu şoaptele obiectelor magice. Cineva era aici, jos. Putea fi persoana care pictase acel simbol pe uşă ori putea fi ceva mult mai rău.

Am luat în calcul fuga, dar nu ar fi fost o decizie înţeleaptă. Nu mă îndoiam că, orice creatură mare şi întunecată s-ar fi aflat acolo, s-ar fi bucurat la nebunie de o partidă de vânătoare. M-am uitat drept înainte, fericită să văd cotitura la câţiva metri distanţă. Dacă fugeam, puteam scăpa de orice mă urmărea. N-am mai pierdut nicio secundă în plus dezbătându-mi opţiunile şi m-am năpustit spre următorul tunel.

Am trecut de colţ şi, adăpostită de umbre, am desenat rapid un cerc de protecţie înainte de a mă căzni să intru într-o firidă rece, ascunsă vederii.

O uşoară deplasare a pietricelelor a indicat că urmăritorul meu nu renunţase. Mi-am ţinut răsuflarea, îngrijorată că până şi cea mai mică inspiraţie sau expiraţie m-ar putea da de gol. Urmăritorul meu s-a oprit suficient de aproape, încât să-i pot distinge trăsăturile, şi mi-am înăbuşit

cu greu înjurăturile care voiau să fie eliberate.

— Ţi-ai pierdut complet minţi…

Wrath a întins brusc mâna şi mi-a acoperit gura înainte să termin ce aveam de spus. Trecuse de cercul meu de protecţie fără să trădeze nici măcar o clipă că îl afectase în vreun fel. Ceea ce ar fi trebuit să fie imposibil, din moment ce era conectat la puterea mea. Eram prea uluită ca să fac ceva inteligent, cum ar fi să-l muşc.

— Acum, că te afli în posesia Cornului, se apropie trei duzini de demoni-umbră. Dintre care două te urmăresc de când ai părăsit casa familiei tale, a spus el, înlăturându-şi mâna. Dacă atacă, vreau să fugi. Nu privi înapoi şi nu zăbovi! Ai înţeles?

— *Poftim?*

Mă urmăriseră aproape patruzeci de asasini invizibili, dar asta nu era nici măcar partea cea mai înfricoşătoare. Să-mi închipui atât de mulţi demoni invadând această lume şi daunele pe care le-ar putea provoca… era prea mult.

— Cum au ajuns aici?

— Am două presupuneri. Fie porţile slăbesc într-un ritm îngrijorător de rapid, fie cineva i-a invocat pe toţi.

Wrath ne-a apăsat mai ferm de peretele de piatră, trupul lui masiv ascunzând orice strop de lumină răspândit de amuleta mea care ne-ar fi putut trăda prezenţa.

— Dacă eşti de acord, pot să ne duc înapoi la palat. Prin *transvenio.* Vei veni cu mine?

Cuvintele mi-au murit pe buze, curmate de un avertisment subtil. Ceea ce era ciudat, având în

vedere că îmi doream foarte mult ca el să ne scoată de aici prin magie. Dar mai era şi foarte convenabil că mă puteam baza doar pe cuvântul *lui* în privinţa mercenarilor invizibili. Envy reuşise un singur lucru: să semene îndoială.

— Cum funcţionează asta, mai exact?

— Pe scurt, călătoreşti prin dimensiuni împreună cu mine şi eşti lăsată în locul pe care l-am ales eu.

— Ai menţionat că trebuie să fiu de acord cu asta… E valabil de fiecare dată?

— Odată ce îmi dai permisiunea, este eternă.

În pofida pericolului tot mai apropiat, încă exista acel sentiment sâcâitor pe care nu-l puteam ignora. Practic, preferam să-mi încerc norocul cu mercenarii în loc să închei o învoială eternă.

— Altceva mai ai să-mi spui?

De data asta, Wrath a şovăit. O reacţie care m-a îngrijorat.

— În principiu, o să te simţi ca şi cum ai fi incinerată cât schimbăm timpul şi spaţiul. Nu durează mai mult de o secundă sau două.

M-am holbat la el. Focul şi vrăjitoarele se potriveau la fel de bine precum demonii şi îngerii. M-am hotărât. Aveam să-mi încerc norocul cu asasinii.

— Trebuie să fie…

— Fugi, Emilia!

Wrath s-a învârtit brusc şi l-a izbit cu o lovitură puternică de picior pe un demon-umbră, de altfel singurul atacator care ar fi putut să se afle aici. Nu l-am văzut zburând în urma impactului, dar am auzit un sunet ciudat. Dacă era imaterial, nu-mi

dădeam seama cum de reuşise Wrath să-l atingă. Prinţul şi-a continuat asaltul, atacând încontinuu un demon-umbră după altul. Am înţeles anomalia abia când făpturile s-au prăbuşit. Fuseseră decapitate cu pumnalul de demon al lui Wrath. Poate că simplul fapt de a ţine arma îi permisese să-i lovească.

Pe măsura ce mureau, atacatorii îşi pierdeau capacitatea de a rămâne invizibili. Am vrut să fug, dar parcă nu mă puteam mişca. M-am holbat la feţele palide, cu ochii înfundaţi în orbite înconjuraţi de cercuri negre, adânci, şi la minusculii dinţi extrem de ascuţiţi care le ieşeau din gingiile negre şi putrezite. Arătau ca nişte cadavre şi miroseau cam la fel.

Nu m-am putut decide dacă era mai bine sau mai rău să nu le cunosc adevărata înfăţişare.

— Ia coarnele şi pleacă!

Wrath a făcut un pas înainte, a lovit, iar alte capete s-au rostogolit pe podea. Era întruchiparea violenţei. În timp ce-l priveam atacând şi mutilând demon după demon, m-am gândit că este invincibil. Prinţul Casei Mâniei lovea, para, decapita. Apoi capetele cădeau de pe umeri. Membrele fiarelor zburau prin tunel. Pete de sânge întunecat acopereau totul împrejur. Nu exista nimic care să-l poată opri. Apoi Envy s-a ivit din cel mai adânc cotlon al umbrelor, cu ochii sclipind ca smaraldele.

— Prindeţi-l!

După ce a pocnit o singură dată din degete, am desluşit doar formele întunecate ale demonilor-umbră în timp ce se năpusteau spre noi ca un roi

de viespi necruţătoare. Wrath s-a luptat, a lovit şi a reuşit să mai doboare câţiva, dar fără folos. Nici măcar o făptură măreaţă precum demonul războiului nu putea ţine piept valului de corpuri invizibile care continuau să se azvârle asupra lui. Asta dacă nu-şi dezlănţuia pe deplin magia.

Într-un mod cu desăvârşire straniu, niciunul dintre demonii-umbră nu a răsuflat măcar în direcţia mea.

În cele din urmă, au reuşit să îl imobilizeze pe Wrath. Puterea lui a bubuit, a zguduit tunelurile, însă Envy doar a râs când a plouat cu pietre. Am reuşit să mă feresc din calea unei bucăţi mari din tavan, care s-a prăbuşit exact acolo unde stătusem cu o secundă mai devreme.

— Continuă! Foloseşte toată acea putere, frate! Îţi vei îngropa vrăjitoarea.

Huruitul din adâncul pământului a încetat. Envy mi-a aruncat o privire, zâmbind.

— Nu-ţi face griji! N-are nimic de-a face cu sentimentele lui, animăluţule. Eşti un mijloc pentru atingerea unui scop. Nu-i aşa, frate?

— Dacă faci asta, te vei damna şi pe tine!

Chiar şi imobilizat şi înconjurat de duşmani, Wrath nu părea înfricoşat.

— Asta îţi doreşti cu adevărat?

— Poate că-mi place să fiu damnat.

Envy şi-a scuturat praf imaginar de pe revere.

— Poate ar trebui să-ţi aminteşti cum te simţi, dragă frate, când ţi se ia ceva la care râvneşti. Păcat că nu ţi-ai amintit că şi eu sunt de temut. Permite-mi să-ţi reîmprospătez memoria!

Dacă n-ar fi fost acel sunet metalic

cutremurător, sângeros, şi geamătul înăbuşit al lui Wrath, era posibil să nu fi ştiut că – în afară de faptul că eram înconjurată de demoni mercenari invizibili – ceva era greşit. Am privit îngrozită, în tăcere, cum pumnalul lui Envy pătrunde adânc în vintrele lui Wrath. Apoi prinţul-demon trădător i l-a trecut lent de-a lungul trupului, deschizându-l de la şold la şold. Din tăietură s-au revărsat intestine, iar Wrath s-a aplecat de spate, cu ochii mari.

— Du-te! a tuşit el, cu buzele însângerate, împroşcând picături roşii.

M-am holbat la scena din faţa mea, fără să clipesc. Cred că am ţipat.

Sunetele înconjurătoare au fost înlocuite cu un zgomot înfiorător de strident, un fel de bocet ce-mi răsuna în cap. Focul mi-a înroşit faţa, apoi gheaţa mi-a furat culoarea din obraji. De la căldură la frig. Întregul abdomen al lui Wrath era despicat. Acum stătea în picioare, se lupta, iar în secunda următoare... în secunda următoare... era atât de mult sânge! Am căzut în genunchi şi am vărsat.

Envy a râs, sunetul ricoşând ca un proiectil dintr-un perete în altul.

— De-o eternitate mi-am dorit să fac asta, frate! Nu pot să exprim în cuvinte cât de bine mă simt privindu-te cum sângerezi de moarte, a spus el, apoi s-a uitat scurt la mine, cu buza superioară trasă într-o parte. Urmăreşte-mă cu atenţie, animăluţule! Aşa îi tratez pe cei din familie. Închipuie-ţi cum e să fii duşmanul meu! Să nu crezi că v-am iertat pe tine şi pe bunica ta pentru ce mi-aţi făcut!

Când a răsucit pumnalul, Wrath a scuipat

sânge închis la culoare. M-am forţat să privesc, să stau în picioare. Încă nu aveam dreptul să mă destram în mii de bucăţele. Demonii-umbră trebuie să-l fi eliberat pe Wrath; demonul războiului a alunecat la pământ, privind în jos la rana adâncă, urmarea unui atac brutal.

Envy şi-a ridicat din nou lama, dar n-am mai putut suporta.

— Opreşte-te!

M-am înecat cu un ţipăt când Envy mi-a ignorat rugămintea şi l-a înjunghiat încă o dată, ca să fie sigur, apoi s-a dat înapoi cu ochi cercetători, de parcă ar fi evaluat daunele provocate. Wrath se chinuia să privească în direcţia mea, dar nu prea reuşea. Nu se chinuia niciodată. Nu credeam că-i în firea lui.

— Te rog… Emilia. Eu…

A scos un suspin adânc, un sunet răguşit şi greoi. Era pe moarte. Chiar era pe moarte!

Ceva s-a răscolit în mine.

În următoarea secundă eram lângă el şi, cu mâinile bâjbâind, am încercat să opresc sângerarea.

— E bine! Totul o să fie bine! Trebuie doar să te vindeci.

Din nou, nu aveam nicio vrajă, nicio formă de magie la care să apelez pentru a-i închide rana. Eram prea zguduită ca să gândesc limpede. Aveam doar ambele mâini şi speranţa că se putea vindeca el însuşi destul de repede. Wrath s-a întors încet spre mine, lumina părăsindu-i ochii înainte să-mi întâlnească privirea rugătoare. Aşa ceva nu se putea întâmpla! Aveam nevoie de el.

— Nu!

Acum, mai mult ca oricând, trebuia să se ridice şi să fie bine. L-am scuturat puţin. Era nefiresc de nemişcat, cu pupilele fixe. Ştiam ce înseamnă acest lucru şi nu puteam… *El* nu putea să fie mort. Acest demon prost şi arogant trebuia să fie nemuritor.

— Ridică-te!

Trebuia să se vindece! Avea nevoie doar de puţin timp. Puteam să-i mai aplic presiune asupra rănii pentru câteva minute. Doar de asta mai avea nevoie. De câteva minute. Puteam face asta. Puteam rămâne aici până când avea să se vindece singur.

Eram încă în genunchi, pe pământ, cu mâinile pline de sânge, când trupul i-a dispărut de pe acest tărâm.

M-am uitat fix la sângele umed de pe palme. Era atât de mult! Prea mult! Niciun muritor nu avea cum să supravieţuiască unor asemenea răni. Până acum, Wrath se vindecase mereu imediat.

Era rănit, dar nu mort.

La fel ca Lust, când fusese înjunghiat cu lama lui Wrath. Nu *putea* fi mort. Altfel, ce rost mai avea să fie nemuritor? Totuşi… văzusem viaţa părăsind ochii demonului. Lust nu arătase aşa. Încă mai respira când dispăruse înapoi în Iad. Dintr-odată, *eu* nu am mai putut respira. Fără el, eu…

Mi-am întins mâinile şi am văzut că tremurau. Apoi mi-am coborât ochii şi am privit într-o manieră stranie, detaşată, cum întregul trup îmi era zguduit de spasme violente. Să văd cadavrul mutilat al surorii mele fusese îngrozitor, dar să

privesc pe cineva cum este eviscerat… Mi-am frecat mâinile pe fuste, însă sângele refuza să fie înlăturat. M-am şters şi m-am şters şi nu reuşeam să…

— Gata cu asta!

Envy şi-a înfăşurat degetele lungi în jurul încheieturii mele, strângând cu putere. Dacă mai aplica puţină presiune, avea să-mi fractureze ceva.

— Toate aceste neplăceri ar fi putut să fie evitate dacă ai fi ascultat. Nu ai pe cine să învinovăţeşti în afară de tine.

— V-va… v-va s-supravieţui?

Prinţul-demon a îngenuncheat lângă mine şi mi-a apăsat partea plată a pumnalului sub bărbie. Lama era alunecoasă, încă plină de sângele lui Wrath.

— Ar trebui să te rogi zeiţei tale să nu o facă. Acum dă-mi Cornul lui Hades şi s-ar putea să iau în considerare posibilitatea de a-ţi acorda o moarte rapidă!

Mi-am desprins cu greu privirea de la pata de sânge unde căzuse Wrath. El luptase pentru mine. Se pusese între mine şi fratele său, şi plătise pentru asta. Furia s-a dezlănţuit deodată, eliberându-mi mintea de durere. M-am uitat dispreţuitor la Envy şi mi-am vârât mâna în buzunarul fustei. Mi-am trecut iute amuleta Vittoriei peste cap, aducând în sfârşit laolaltă cele două părţi ale Cornului lui Hades.

Un trosnet ca de bici a spulberat tăcerea în timp ce coarnele Diavolului s-au reunit. Puterea mi-a străbătut trupul şi mi s-a revărsat în vene.

— Ieşi! Ieşi până nu te *oblig* să părăseşti acest

loc!

— Faci o mare greşeală! mi-a atras atenţia Envy, care nici nu s-a clătinat înapoi, nici nu a fugit, ci chiar s-a supus poruncii mele. Nu-ţi voi uita prea curând nesupunerea, animăluţule! Şi nici tu nu ar trebui să o faci. Nu-i nici pe departe un lucru neînsemnat să ai un prinţ al Iadului drept duşman. Veniţi!

Şi-a adunat asasinii invizibili şi a părăsit tunelul rece. Am aşteptat să plece înainte să mă prăbuşesc la pământ. După acea demonstraţie de putere, nu mi-am putut convinge trupul să se mişte. Mi-am tras genunchii la piept. Lucrurile se desfăşuraseră spectaculos de prost şi, de data aceasta, nu aveam nicio idee cum să merg mai departe. Wrath murise. Familia mea se ascundea, iar o victorie împotriva prinţilor Iadului, de una singură, părea mai imposibilă ca nicicând. Să-l văd pe Wrath despicat de la şold la şold a zguduit ceva în mine. Crezusem că e invincibil, prin urmare ce şansă aveam *eu* cu adevărat?

Voiam să fiu curajoasă, îndrăzneaţă şi inteligentă, şi să-mi înving duşmanii cu viclenie. Să recunosc că posedam cunoştinţe limitate părea o înfrângere. Aveam magie şi Cornul lui Hades, dar nu şi timp să învăţ vicleşuguri mai întunecate ca să echilibrez balanţa puterii pe câmpul de luptă. *Nonna* spusese că urma să încerce să încetinească deschiderea Porţilor Iadului, dar cine ştie dacă avea să reuşească înainte ca timpul să se scurgă?

Eram realistă, nu defetistă[40]. Poate că lucrurile

40 Persoană care nu are încredere în reuşita unei acţiuni sau în sine (n. tr.).

chiar aveau să se îmbunătăţească dacă puneam capăt luptei şi aşteptam să văd dacă Diavolul îşi dorea să mă revendice.

Sau poate, pentru că acum că îi aveam coarnele, trebuia să-l invoc, să închei o învoială proprie şi să opresc distrugerea ulterioară. Atenţia mi s-a îndreptat spre locul unde se prăbuşise Wrath. Aveam un presentiment că ştiam ce ar face. Şi ştiam ce alesese Vittoria. Dar încă nu eram sigură ce îmi doream.

Aşa că am stat acolo, lângă sângele tot mai uscat al celui mai mare duşman al meu, şi am plâns.

Patruzeci şi patru

Vrăjile de resurecţie fac parte atât din artele întunecate, cât şi din cele Interzise, deoarece se împotrivesc ordinii fireşti a lucrurilor. Dacă încerci să furi înapoi viaţa, Moartea se va răzbuna în altă parte, ca să echilibreze balanța. Precum în cer, aşa şi-n adânc.

Însemnări din grimoarul familiei di Carlo

O oră mai târziu, m-am trezit în faţa palatului ruinat. Nu aveam unde să merg în altă parte ca să fiu în siguranţă şi speram că magia lui Wrath încă mai proteja cumva clădirea. Ajunsesem la nivelul inferior şi tocmai închisesem uşa când o adiere răcoroasă, subtilă, mi-a mângâiat gâtul. Am dat să o ignor, apoi mi-am amintit ce-mi spusese *nonna* despre a fi însemnată de un Prinţ al Iadului.

Wrath îmi oferise o modalitate de a-l invoca.

M-am repezit în sus, pe scări, şi am scos proviziile dintr-o traistă suplimentară pe care o pregătisem cu câteva zile înainte. Lumânări negre, câteva oase de animale de la restaurant, grimoarul personal pe care-l începusem, şi…

Pe sânge şi pe oase! Fără pumnalul lui Wrath, nu aveam aur, care era ingredientul principal necesar pentru a invoca un demon din Casa Mâniei. M-am plimbat de colo-colo prin cameră şi am înjurat.

La naiba! Mi-am dorit ca, măcar o dată, ceva să meargă uşor.

Am împins lumânările din drum şi m-am lăsat moale în pat, clipind pentru a-mi reţine lacrimile. Fusesem atât de supărată pe Wrath după sărutul nostru, atât de devastată de omisiunea lui cu privire la ceea ce urmărea, de fapt, să obţină, încât îmi dorisem să-l rănesc la rândul meu, dar niciodată aşa.

Să priveşti pe cineva pe care-l cunoşti murind, chiar dacă este cineva pe care *nu ar trebui* să-l placi, nu era nici pe departe un lucru neînsemnat. Apoi ameninţarea lui Envy, pierderea familiei mele… Nu ştiam cum să acţionez mai departe. M-am întins şi m-am uitat fix la liniile mici din tavan, gândindu-mă că semănau cu acele fisuri care-mi despicaseră viaţa într-un milion de bucăţele. Fiecare linie reprezenta o altă cale, o altă alegere, o altă încercare de a îndrepta greşelile comise. Am reconstituit în minte drumul parcurs în ultimele săptămâni, străduindu-mă să intuiesc unde, poate, o luasem pe o cărare greşită.

Când am înţeles că niciun răspuns înţelept nu avea să prindă contur, am renunţat şi m-am rostogolit pe o parte. Pe comoda mică de lângă pat se aflau o sticlă de prosecco şi două pahare, alături de un bol mic cu felii de portocală acoperite cu ciocolată. Nu-mi aminteam să fi văzut nimic din toate astea înainte, dar era posibil ca Wrath să fi adus gustările în timp ce jucam *scopa.*

Nu ştiam ce să cred despre gestul lui, aşa că am alungat acele gânduri şi am scos dopul, urmărind bulele care ţâşneau şi pocneau uşor pe măsură ce-mi umpleam paharul. Dacă lumea, aşa cum o ştiam, avea să se sfârşească, meritam ceva

de băut înainte să închei o învoială cu Diavolul. Mi-am adus paharul la buze şi m-am oprit. Wrath îmi spusese să mă uit în comodă dacă eram plictisită. Nu eram plictisită, dar *eram* intrigată.

Am pus paharul jos şi am deschis primul sertar.

Un mic inel de aur, fixat pe ramuri de măslin, stătea pe o pernă de catifea reiată.

Era simplu, dar frumos. L-am luat şi mi l-am strecurat pe arătător. Se potrivea perfect. Am simţit un junghi în piept. Ştiam exact de ce mi-l lăsase. Pe vremea romanilor, o ramură de măslin era oferită de un duşman în semn de pace. O lacrimă mi-a alunecat pe obraz când mi-am amintit că o numise o crenguţă de încredere. Bănuind probabil că nu aveam prea mult aur propriu, Wrath îmi dăruise ultima piesă necesară ca să-l invoc. Se pregătise pentru orice situaţie. Un tactician până-n măduva oaselor.

Simţindu-mă plină de speranţă pentru prima oară după multă vreme, cel puţin în percepţia mea, am aşezat lumânările într-un cerc şi le-am aprins, am pus ferigi proaspăt tăiate şi oase, apoi am început invocarea. Mi-am folosit propriul sânge ca ofrandă şi am lăsat câteva picături să cadă pentru a amplifica puterea cercului.

— Prin puterea pământului, a sângelui şi a oaselor, te invit pe acest tărâm al fiinţelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemniţat în acest cerc până te voi trimite acasă!

Am îngenuncheat acolo, aşteptând fumul revelator al sosirii lui Wrath. Secundele treceau. Mi-am ţinut speranţa în frâu. Ultima dată, primele semne ale venirii lui apăruseră la câteva clipe după

finalizarea invocării. Din moment ce era grav rănit, poate că avea nevoie de o ofrandă mai mare. Am mai stors câteva picături de sânge în cerc. Nu s-a întâmplat nimic.

— Hai, demonule!

Am trecut iar prin ritual. Am potrivit din nou ferigile, oasele şi lumânările până când au format un cerc perfect. Mi-am pus inelul în interiorul zonei de întemniţare, apoi am lăsat şi mai mult sânge să curgă.

— Prin puterea pământului, a sângelui şi a oaselor, te invit pe acest tărâm al fiinţelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemniţat în acest cerc până te voi trimite acasă!

Am omis din nou partea în latină, ţinând cont că prima dată se încheiase cu o logodnă neplanificată, iar Wrath spusese că nu este necesară. Când tăcerea a continuat să dăinuie, am încercat pentru ultima oară şi am folosit incantaţia care ne lega într-o căsătorie nesfântă dacă Wrath o accepta.

— Prin puterea pământului, a sângelui şi a oaselor, te invit pe acest tărâm al fiinţelor umane! Vino să mi te alături! Fie să rămâi întemniţat în acest cerc până te voi trimite acasă! *Aevitas ligati in aeternus protego.*

O adiere puternică a stins una dintre lumânări. Ţinându-mi răsuflarea, am aşteptat ca măreţul demon al războiului să se ridice. Nemuritor. Furios. Uluitor. M-am pregătit pentru o prelegere care avea să vină cu siguranţă. Momente au venit şi au trecut, dar nu exista nici fum, nici vreun alt semn care să indice că invocasem ceva. Am aşteptat la

nesfârşit. Afară, păsările au început să ciripească, strigându-se unele pe altele; soarele urma să răsară în curând. Şi vraja pentru Wrath putea fi aruncată numai noaptea.

Totuşi, am încercat iar, sperând că, de data aceasta, avea să funcţioneze.

În cele din urmă, ultima mea speranţă s-a stins. *Nonna* spusese că atâta timp cât trăia, Wrath avea să vină. Faptul că nu a apărut m-a umplut de groază. Gândurile mi-au zburat chiar la început, când mă rugasem zeiţei morţii şi a furiei, şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă nu cumva îl pedepsise pe demon, deşi nu mai voiam să mă răzbun pe el.

Am privit lumânările pâlpâind, dorindu-mi să dea foc aşternutului şi întregului palat Ar fi fost potrivit ca restul lumii mele să fie mistuit de flăcări. Wrath murise de-a dreptul, cu adevărat. Şi-mi luase şi ultima speranţă cu el.

Cornul lui Hades se afla în posesia mea, dar nu eram sigură cum să-l folosesc pentru a închide Porţile Iadului. Familia mea fugise, Antonio fusese răpit de Envy, iar mintea celei mai bune prietene de-ale mele era încă prinsă între tărâmuri. Demonii-umbră se infiltraseră în oraş şi nu aveam idee cum să scap de toţi.

Am stins lumânările de invocare, una câte una, până când am rămas în beznă.

Patruzeci şi cinci

Până să-şi arunce soarele primele raze peste mare, eram deja îmbrăcată pentru luptă. În faţa oglinzii, am terminat de împletit jumătate din păr într-o cunună şi am ales să las restul şuviţelor să se reverse liber, într-o cascadă de bucle lejere. Am fixat partea de sus cu două cleme mari în formă de ramură de măslin, incrustate cu diamante, care – cu excepţia pietrelor preţioase – se asortau cu noul meu inel. Mi-am tamponat buzele cu o pastă de culoarea vinului şi mi-am dat cu kohl peste pleoape.

Am făcut un pas în spate şi mi-am admirat munca; păream periculoasă. Purtam o rochie parcă scufundată în sucul celor mai întunecate fructe de pădure, cu mâneci scurte, făurite în întregime din solzi de aur. Era îndeajuns de închisă la culoare pentru a ascunde sângele, fără să fie o altă ţinută cu desăvârşire neagră. Nu mă deranja culoarea – dar nu voiam un veşmânt care să-mi imprime o senzaţie atât de puternică de doliu.

Şi mă săturasem să fiu tristă.

Wrath îmi spusese că am de ales – puteam să fiu ori o victimă, ori o învingătoare. Şi, oricât de puţin dispusă eram să recunosc acest lucru, avea dreptate. Alţii ar fi fost mereu acolo, încercând să mă doboare, să-mi spună cine sunt sau cine cred ei că ar trebui să fiu. Oamenii ciopleau adesea cuvintele în arme, dar acestea aveau putere numai dacă le ascultam în loc să am încredere în mine.

Dacă duşmanii voiau să-mi sădească sămânţa

îndoielii în suflet, urma să cred şi mai mult în propriile abilităţi. Chiar dacă trebuia să mă prefac până la dispariţia incertitudinii.

Am părăsit Zisa şi m-am îndreptat spre inima oraşului.

Am înconjurat Oraşul Vechi în mod ostentativ, hotărâtă să las o impresie puternică, apoi m-am dus în Piaţa Ballarò, unde, în jurul palatului regal, fuseseră amenajate standuri cu mâncare. N-am fost surprinsă la vederea unei mici mulţimi adunate în faţa tarabei familiei Nucci, clienţii aşteptând să fie serviţi cu *arancini* şi *panelle.* Atât bilele de orez prăjite, cât şi clătitele din năut sărat, la rândul lor prăjite, erau feluri populare de mâncare stradală.

Domenico Senior şi-a şters fruntea cu o bucată de pânză şi a întins o pungă cu mâncare. M-am bucurat să-l văd departe de casa de pariuri a lui Greed. Îmi uşura o parte a planului.

Am urmărit cum coada se micşora treptat, iar oamenii plecau cu pungile de mâncare. Stomacul mi-a protestat de la atâtea preparate şi mirosuri, aşa că m-am decis să cumpăr ceva, ca să am şi o scuză bună de a intra în vorbă. Oricum trebuia să mănânc.

— *Buongiorno, signorina* di Carlo! Ce ţi-ar plăcea astăzi?

— *Panelle* cu felii de lămâie în plus, vă rog!

Bătrânul Nucci a prăjit perfect clătitele plate, le-a asezonat cu sare de mare, apoi le-a pus într-o pungă de hârtie împreună cu o bucată suplimentară de lămâie. I-am întins monedele şi m-am îndreptat spre partea în care copertina oferea

un pic de umbră.

— Ce mai face Domenico Junior?

— A dat de necaz?

Nu eram sigură cum să răspund la întrebare, aşa că am pus în aplicare unul dintre trucurile preferate ale lui Wrath şi am ignorat-o.

— Îl pomenise sora mea şi am auzit că a petrecut mult timp la mănăstire. Trebuie să fie greu pentru el, să piardă pe cineva la care ţinea.

Privirea lui Domenico Senior s-a mutat către persoana care stătea în spatele meu înainte să întindă o comandă de *arancini* şi să mai arunce câţiva în coşul friteuzei.

— E bine. A plecat azi-dimineaţă spre Calabria pentru a-şi ajuta vărul.

M-am oprit din mestecarea porţiei mele de *panelle.* Ciudat moment îşi mai alesese Domenico Junior ca să plece de acasă! Am schimbat tactica.

— Aţi petrecut ceva timp în acea sală de jocuri de pariuri? l-am întrebat, sperând că nu fusesem prea nepoliticoasă. Trebuie să o găsesc cât mai curând posibil.

A clătinat din cap.

— Mă tem că nu te pot ajuta. Am auzit că tipul care o conduce a plecat.

În sinea mea, am ţipat şi am blestemat-o pe zeiţa oportunităţilor ratate. Mă pregăteam să plec când am remarcat un tatuaj ciudat în cerneală pe antebraţul lui. O amprentă de labă strângând ceea ce părea a fi o tulpină de fenicul. Privirea mi s-a oprit pe partea laterală a căruciorului de mâncare – acelaşi simbol era pictat şi acolo. Greşisem! Nu-l văzusem în jurnalul surorii mele, ci în ziua în care

eu şi Wrath încercaserăm să ne apropiem pentru a investiga uciderea Giuliei Santorini. Mi s-a tăiat răsuflarea când totul a căpătat sens. *Signore* Nucci era un metamorf.

Am înghiţit în sec şi mi-am ridicat încet privirea. Domenico Senior m-a observat holbându-mă la tatuajul lui, aşa că şi-a tras iute mâneca în jos, în pofida zilei caniculare.

Reacţia lui mi-a dat de bănuit.

M-am gândit iar la jurnalul surorii mele. Pe pagini fusese trecut doar numele Domenico Nucci. Nu se menţionase niciodată junior sau senior…

— Tu eşti! am exclamat, scăpând punga *cu panelle* şi renunţând la orice formă de politeţe. Vittoria ţi-a scris numele în jurnalul ei. N-a fost niciodată vorba de Domenico Junior. Ai rănit-o? A aflat ce eşti?

— Nu e… Nu striga astfel de acuzaţii în jur, fato! Lasă-mă te rog o clipă!

Domenico a întors semnul standului pe faţa pe care scria închis şi mi-a făcut semn să-l urmez după colţ, unde erau mai puţini trecători. Totuşi, nu voiam să renunţ la siguranţa oferită de mulţimi, şi părea să ştie acest lucru. S-a oprit într-o zonă mai retrasă şi, cu toate că încă eram înconjuraţi, nu puteam fi auziţi.

— Sora ta servea băuturi la casa de pariuri a lui Greed.

Inima îmi bătea sălbatic. În cele din urmă, după atâta vreme, am mai primit un indiciu în legătură cu ce pusese la cale Vittoria chiar înainte de a fi ucisă.

— Şi? Ştia ce eşti? l-am întrebat, iar Domenico

Senior a încuviinţat din cap. Ai văzut-o vreodată cu Greed?

— Da! Într-o noapte, sora ta a venit la el cu o idee. Lucrau la un plan care îi mulţumea pe amândoi.

— Cum ai ajuns să fii implicat în toate astea?

Nu părea dispus să răspundă, aşa că am scos pumnalul pe care îl ascunsesem în corset şi am lăsat lumina soarelui să se reflecte de pe lamă. Învăţasem un număr impresionant de trucuri de la demonul războiului.

— Într-un fel sau altul, tot îmi voi obţine informaţiile, *signore.* Alegerea îţi aparţine cu privire la modul în care procedăm.

— Bine, bine! a cedat el, apoi a înghiţit în sec şi a aruncat o privire în jur. Ştii despre *benandanti.*

Am dat din cap. Toată lumea ştia.

— Metamorfi, într-un fel. Spiritele lor capătă forme animale pentru a călători astral de patru ori pe an. Ei luptă şi în Bătăliile Nocturne.

— Ei bine, aşa e! Noi nu suntem *benandanti,* dar ei ne-au preluat simbolul, aşa că suntem adesea confundaţi. Faţă de ei, noi ne putem schimba forma fizică oricând dorim. Ni se spune Lupii de Jar. *Benandanti* sunt fiinţe umane, noi, nu. Cel puţin, nu în totalitate. Majoritatea ar spune că suntem vârcolaci.

— Vârcolaci! am repetat. Te transformi fizic într-un lup?

Domenico Senior m-a aprobat cu o mişcare din cap.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi revin. Nu auzisem niciodată de un Lup de Jar, dar

existau o mulţime de legende despre vârcolaci. Din poveştile vechi care-mi fuseseră spuse, lupii nu-şi părăseau haita şi erau loiali numai unii altora. Nu înţelegeam cum sau de ce s-ar asocia cu demonii.

— De ce erai cu Greed?

Privirea i-a coborât în pământ.

— Am încheiat o învoială.

O amintire mi-a răsărit în minte, o imagine cu el înconjurat de grămezi de jetoane. Aveam o bănuială rău prevestitoare că ştiam încotro se îndreaptă totul.

— A promis că-ţi va şterge datoriile dacă l-ai ajuta?

A încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Am crezut că-i o afacere proastă pentru el. Apoi am aflat că n-a fost ideea lui de la bun început. A spus că tot ce voia era ca lupii să lupte de partea Diavolului când avea să vină vremea. Noi nu ne-am schimbat în aproape două decenii, aşa că am presupus că învoiala e complet lipsită de valoare.

— De ce nu v-aţi schimbat?

Domenico Senior a ridicat dintr-un umăr.

— Nimeni nu ştie sigur. Într-o zi am putut, iar în următoarea, nu.

— Dar ceva s-a întâmplat recent, nu-i aşa? l-am întrebat. Şi-a schimbat cineva forma?

— Când un băiat îşi sărbătoreşte al douăzecilea an, de obicei se schimbă pentru prima oară.

Eram gata să pun prinsoare pe orice că ziua de naştere a lui Domenico fusese de curând şi că fusese foarte surprins când se transformase în lup.

— Nu i-ai spus fiului tău ce sunteţi?

A clătinat lent din cap.

— Trecuse atât de mult timp… Nu credeam că se va întâmpla. Când Dom s-a transformat, am ştiut că avem probleme. I-am mărturisit ce promisesem, a continuat el, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. Dezamăgirea din ochii fiului meu m-a dărâmat. Ruşinea pe care am adus-o asupra moştenirii, asupra familiei noastre. Lupii nu luptă pentru nimeni altcineva în afară de membrii haitei. Acum Dom se roagă la mănăstire pentru mine şi pentru el, sperând că toată lumea îmi va ierta păcatele.

— Cum şi-a dat seama sora mea ce eşti?

Preţ de câteva secunde, a cugetat la întrebarea mea.

— Nu sunt sigur, dar ea a fost cea care l-a sfătuit pe Greed să negocieze cu mine. Când învoiala a fost încheiată, ea m-a pus să promit că-mi voi ţine cuvântul faţă de el.

— Vittoria a stabilit învoiala dintre tine şi Greed? m-am interesat, inima bătându-mi cu putere. Eşti sigur că asta a fost ideea ei şi nu a lui?

— Da! a răspuns *signore* Nucci. Făcea parte din planul ei mai mare. Dar nu mi l-a împărtăşit niciodată, aşa că mă tem că nu te pot ajuta în această privinţă. Mi s-a spus doar să fiu gata când aveau să ne cheme.

Am răsuflat lung. Vittoria găsise o modalitate de a sili doi duşmani să lucreze împreună. Un front comun pentru a lupta împotriva adevăratului inamic. A cărui identitate încă rămânea necunoscută. Am analizat cu atenţie noua informaţie. Sora mea avusese încredere în Greed.

Eu, în Wrath. Şi Envy se potrivea, în continuare, cel mai bine în rolul criminalului, cu excepţia faptului că… nu se lăudase că smulsese vreo inimă din trupul cuiva şi nu avea amuleta mea. Ceea ce însemna că ucigaşul nostru putea fi încă în libertate.

— Domenico nu-i, de fapt, pe continent, nu-i aşa?

— Nu! a recunoscut signore Nucci, trăgându-şi nasul. E la mănăstire!

Toate drumurile continuau să ducă înapoi la mănăstire. Şi nu mai credeam în coincidenţe.

Acolo fusese găsit cadavrul surorii mele.

Acolo luase o întorsătură cumplită sesiunea de divinaţie a Claudiei. Acolo se rugase aproape zilnic Domenico, dar, potrivit prietenei mele, vorbise şi cu membrii frăţiei. Eram convinsă că ar fi putut să mărturisească ce griji avea persoanei nepotrivite, mai ales dacă luam în considerare modul în care membrii frăţiei se comportaseră în noaptea în care o găsisem pe Claudia.

Mi-am luat rămas-bun de la *signore* Nucci şi m-am grăbit să-mi găsesc următorul indiciu.

Înainte ca Vittoria să fie ucisă şi lumea mea să devină realmente un Iad, *nonna* spusese că existau vânători de vrăjitoare activi, în căutare de pradă pe insulă. Îi exclusesem după ce-l invocasem pe Wrath şi dădusem peste alţi trei prinţi ai Iadului cutreierând pământul. Dar poate că mă pripisem.

Dacă cineva voia să omoare vrăjitoare, ordinul sfânt era suspectul perfect. Cine altcineva era mai potrivit să stârpească răul din lume decât o persoană rânduită de Dumnezeu?

M-am gândit la noaptea în care o găsisem pe Claudia, la fratele Carmine, care avusese o sclipire criminală în ochi. Făcuse un pas înainte, în căutare de sânge proaspăt care să fie vărsat. Ştiam că dispreţuieşte vrăjitoarele şi că nu-şi mai ţinuse de ani buni discursurile lui veninoase în piaţă. Puteam doar să-mi imaginez cât de mult i-ar fi plăcut să se urce înapoi pe cutia lui de săpun şi să răspândească mai multă răutate.

Dispreţul lui făţiş faţă de cei înzestraţi magic îl transforma în suspectul principal pentru un vânător de vrăjitoare.

Astăzi, într-un fel sau altul, aveam să descopăr secretele pe care le păstra sfânta frăţie.

Patruzeci şi şase

În curte se adunaseră mai multe siluete înveşmântate în robe. Tensiunea în rândul membrilor frăţiei era la fel de înăbuşitoare precum căldura verii. Unul dintre călugării lor era dispărut, iar mai multe tinere erau moarte. N-am fost surprinsă că dădeau vina pe Diavol. M-am ascuns în apropiere de marginea clădirii principale şi mi-am lăsat privirea să se strecoare prin mulţime, în căutarea unui membru pe care ştiam că nu aveam să-l găsesc.

Fratele Carmine stătea în centru, îndreptând pumnul spre cer la fiecare cuvânt înflăcărat care îi ieşea din gură. Din câte se părea, ajunsesem la apogeul discursului său.

— Dumnezeul nostru e un Dumnezeu puternic şi nu va tolera o infestare a răului, a spus el. În aceste vremuri întunecate şi tulburătoare, trebuie să conducem prin exemplul Său. Se apropie ora judecăţii. Trebuie să-l oprim pe Diavol înainte ca acesta să semene seminţele căilor sale necurate. Veniţi, haideţi să rostim Cuvântul Sfânt semenilor noştri! Haideţi să-i conducem către Izbăvirea lor!

— Amin! au strigat toţi la unison.

Membrii frăţiei s-au desprins din mulţime, îndreptându-se spre oraş pentru a salva suflete omeneşti. M-am apropiat de colţ şi am eliberat răsuflarea apăsătoare din piept. Fratele Carmine nu vorbea despre încercarea Diavolului de a rupe blestemul, dar ceea ce spusese fusese oarecum alarmant în acurateţea sa. Pentru prima oară,

sufletele fiinţelor umane chiar erau în pericol. Suspiciunea mea faţă de el s-a adâncit. Dacă se formase cumva un grup misterios de vânători de vrăjitoare, era foarte, foarte probabil ca eu să-l fi descoperit chiar în acest moment. Cugetam dacă ar trebui sau nu să-l urmăresc pe Carmine, când am simţit chemarea magiei venind din interiorul mănăstirii. La fel ca-n noaptea în care găsisem cadavrul Vittoriei.

Dacă nu chiar mai puternică.

Poate că îmi îmbunătăţisem capacitatea de a o simţi. Sau poate că avea ceva de-a face cu setul complet de coarne aflat în posesia mea. Am scos *cornicello-ul* surorii mele din locul în care-l ascunsesem în rochie şi l-am ridicat. Chiar şi pentru o vrăjitoare care nu e o fiinţă umană părea un sacrilegiu să porţi coarnele Diavolului într-un spaţiu sfânt. Dar nici nu se punea problema să intru în mănăstire fără protecţie. Am strecurat *cornicello-ul* în jurul gâtului, alături de cel pe care îl purtam deja, simţind o scânteie înţepătoare de magie în vene.

Înainte să mă furişez înăuntru, am aruncat o ultimă privire în jur. Se lăsase o tăcere mormântală. Membrii frăţiei plecaseră. Am traversat micuţa curte şi am împins uşa. În timp ce treceam în grabă pe lângă mumii, pe un coridor altminteri gol, am simţit că… mă urmăreşte ceva.

M-am răsucit pe loc şi am cercetat holul care îmi făcea inima să bată mai tare şi mâinile să tremure. De data aceasta, când pulsul mi-a luat-o la galop, nu a fost pentru că îmi era frică de ceea ce aveam să găsesc. *Voiam* să încerce cineva să

mă atace.

— Arată-te!

Spre deosebire de romanele pe care Vittoria adora să le citească, niciun răufăcător nu şi-a anunţat prezenţa cu un chicotit întunecat, dornic să vorbească în neştire şi-n detaliu despre planurile malefice ale stăpânului său. Nimeni nu şi-a anunţat prezenţa. Eram cu adevărat singură. Am închis ochii, am apucat Cornul lui Hades, am tras adânc aer în piept şi mi-am limpezit mintea. Când m-am uitat din nou de-a lungul coridorului aparent gol, străjuit de morţi, am auzit şoapte slabe.

Nelumeşti.

Am ignorat orice altceva cu excepţia sunetului vocilor şoptite. L-am urmat, călătorind mai adânc în catacombe. Am memorat fiecare cotitură şi fiecare hol în care am intrat, sperând că aveam să găsesc calea înapoi dacă trebuia să fug. Nu mai fusesem nicicând atât de departe în interiorul mănăstirii; nici măcar nu ştiam că *există* atât de multe coridoare labirintice care coteau şi coborau adânc, adânc în centrul pământului.

Pe măsură ce-mi continuam drumul în tăcere, zumzetul vocilor s-a înteţit. Am simţit o nelinişte lăuntrică, dătătoare de fiori. Ceva magic se afla aproape. Şi era puternic. O parte din mine voia să-l ignore şi să fugă. Dar erau prea multe în joc. Am mers mai departe, forţându-mă să-mi înfrunt temerile.

Câteva minute mai târziu, m-am oprit pe un hol prăfuit, cioplit în calcar, cu o torţă singuratică fixată într-un suport pe perete. Lumina pâlpâia ameninţător, precum coada unei pisici supărate.

Nu aveam nevoie de un semn din partea zeiţei ca să ştiu că pericolul pândea din apropiere. N-am putut să-mi dau seama dacă stomacul mi s-a strâns de teamă sau de nerăbdare. Într-un fel sau altul, ceva urma să se întâmple.

O uşă dinspre capătul coridorului era puţin întredeschisă, în semn de invitaţie. Am parcurs distanţa rămasă şi m-am oprit lângă ea. Putea foarte bine să fie o capcană, dar şoaptele deveniseră frenetice acum.

Trebuia să văd ce se află acolo. M-am apropiat, cu sângele năvălindu-mi în urechi, şi am împins încă puţin uşa. Din exterior, odaia părea goală. Aparenţele erau adesea înşelătoare. Înainte să intru, m-am uitat cu atenţie în jur, doar pentru a fi sigură că nu păşesc într-o capcană. Particule de praf se învârteau în cercuri. Niciun sunet nu destrăma tăcerea. Iluziile reprezentau o formă de magie amăgitor de uşoară – înfăţişau adesea ceea ce te aşteptai să găseşti.

N-ar fi trebuit să fiu aşa de nesăbuită.

Patruzeci şi şapte

În momentul în care am trecut pragul, am ştiut că făcusem o greşeală. Am simţit tensiunea din aer, ca şi cum ar fi fost o coardă care a cedat şi m-a prins într-o cuşcă, imobilizându-mă. M-am împins înapoi spre uşă, dar n-avea niciun rost. Urma să rămân în această încăpere până când oricine aruncase vraja de întemniţare se decidea să mă elibereze.

Şoaptele care mă îndrumaseră până aici s-au transformat într-o pălăvrăgeală în toată regula. Erau atât de multe voci, atât de multe conversaţii, încât cu greu îmi auzeam propriile gânduri!

— E aici!

— A ajuns!

— Deschide cartea!

— Elibereaz-o!

Mi-am acoperit urechile şi am căutat orice posibilă scăpare sau mijloc de a rupe vraja. Voiam ca zgomotul să înceteze. *Pe dată!* Iluzia a dispărut brusc, ca şi cum ar fi fost în acord cu dorinţele mele. Mi-am plimbat privirea împrejur, iute, studiind versiunea adevărată a încăperii. Pereţii erau acoperiţi de cuvinte în latină. Rânduri peste rânduri – unele scrise cu litere mai mari, altele, cu litere mai mici – umpleau fiecare centimetru din pereţi, din podea până-n tavan. Cineva fusese foarte ocupat. Nu mai văzusem niciodată magia folosită aşa.

Literele străluceau subtil şi păreau să pulseze, de parcă ar fi făcut parte dintr-o entitate vie. Am

vrut să cad în genunchi; o vrajă atât de puternică nu urma să fie uşor de spulberat. Dar încă nu aveam să mă dau bătută. Am căutat semne de ambuscadă. Eram singură, cu excepţia unei cărţi.

Bătăile inimii mi s-au domolit. Acesta trebuia să fie „lucrul” descris de Vittoria în jurnalul ei.

Când mi-am îndreptat atenţia asupra cărţii, vocile au început din nou, pe un ton mai blând, mai ispititor. Mi-am coborât mâinile de la urechi, o măsură provizorie. Abia mai puteam să respir. Acesta era secretul pentru a cărui păstrare sora mea plătise cu viaţa. Simţeam asta până-n măduva oaselor.

O singură rază subţire lumina vechiul tom legat în piele, aşezat pe un piedestal sculptat dintr-o bucată mare şi solidă de obsidian. Nu mai văzusem niciodată o piatră preţioasă atât de mare şi am înaintat cu precauţie, până când m-am înălţat deasupra cărţii misterioase. Vocile amuţiseră.

Un simbol al lunii triple, modelat din cositor, împodobea coperta, dar nu exista un titlu care să-i indice conţinutul. Volumul era cu siguranţă magic, având în vedere câtă putere emana din paginile sale. O lumină plăpândă, de culoarea lavandei, îl înconjura. Mi-a amintit de acea *luccicare* pe care o vedeam în jurul fiinţelor umane şi care era de aceeaşi nuanţă de violet ca tatuajul meu. Nu ştiam ce înseamnă, dar aveam o idee destul de bună ce e – cea dintâi carte de vrăji. Sfidând imposibilul, Vittoria *chiar* găsise grimoarul Primei Vrăjitoare.

Era atât de obişnuit, atât de simplu! Şi totuşi, o costase atât de mult pe sora mea.

Am vrut deodată să-l ard.

Nu era mai mare decât orice altă carte veche, dar puterea nu semăna cu nimic din ce mai simţisem vreodată. Coperta era uzată în locurile unde părea că fusese deschisă şi închisă de un milion de ori.

La fel ca în noaptea în care găsisem cadavrul surorii mele, exista o chemare tăcută, insistentă, ancorată undeva, în adâncul meu. De data aceasta, mă implora să deschid cartea, să arunc o privire peste vrăjile pe care le simţeam revărsându-se din pagini. Am întins încet mâna şi am deschis-o într-un loc care fusese marcat cu o panglică.

Am recunoscut hârtia neagră, cu rădăcini aurii tivite pe margini, şi am citit repede pagina – o vrajă de invocare pentru Steaua Dimineţii. Am închis imediat cartea şi m-am îndepărtat.

Cineva îl invocase pe Diavol. Sau îşi dorise să o facă.

Am răsuflat de câteva ori, încercând să mă liniştesc, cu mintea asaltată de nenumărate gânduri. Acesta era misteriosul grimoar din care rupsese paginile sora mea. Cumva, magia ei o călăuzise la prima carte de vrăji, apoi Vittoria scosese câteva incantaţii pentru a invoca demoni. Ştiam cu siguranţă că nu strecurase acest text în micuţa noastră odaie, pentru că l-aş fi simţit în momentul în care ajunsese în casă, la fel şi *nonna,* ceea ce însemna că Vittoria trebuie să-l fi ascuns aici. Dar de ce ar fi crezut geamăna mea că volumul ar fi în siguranţă între zidurile frăţiei… Exista o legătură, trebuia doar să mă *gândesc.*

— În sfârşit!

Am sărit înapoi când o siluetă cu glugă a păşit în încăpere şi a întins mâna după creta mea binecuvântată. Aceasta trebuia să fie persoana căreia mesagerul îi vânduse secretele. Eram gata să pun pariu că era fratele Carmine. Cât de ironic că un vânător de vrăjitoare întinsese o capcană folosind magie! Silueta a tras gluga înapoi şi am îngheţat, aşteptând atacul fratelui care le ura pe vrăjitoare. În schimb, Antonio s-a mişcat mai repede decât crezusem că este posibil şi mi-a dat peste mână, aruncând creta deoparte, de parcă avea să-i crească gheare şi să mă rănească. Am văzut cum se rupe în mai multe bucăţi la contactul cu podeaua, apoi am revenit cu picioarele pe pământ, copleşită de uşurare.

— Antonio! Eşti în viaţă! Am crezut…

Mi-am ridicat privirea şi i-am observat expresia întipărită pe chip. Nicio urmă de îngrijorare. Doar ură pură. Am făcut un pas înapoi, inima înteţindu-şi din nou bătăile.

— C-ce s-a întâmplat? Te-a rănit Envy?

— Un înger al Domnului nu m-ar răni niciodată.

Şi-a curbat buzele într-un zâmbet care nu semăna deloc cu cele blânde şi timide pe care mi le aminteam.

— Spre deosebire de tine.

Abia mai puteam respira când totul a căpătat sens, fiecare piesă aşezându-se la locul ei. Envy nu îl rănise şi nu îl ţinuse prizonier. Dimpotrivă! Antonio o predase de bunăvoie pe Claudia direct în mâinile duşmanilor mei. Ştiuse că e o vrăjitoare şi…

— Tu eşti vinovatul. *Tu* mi-ai ucis sora! am

spus cu o voce tremurândă. De ce?

— E chiar atât de greu de crezut? Că eu, un om al Domnului, aş dori să scap lumea de rău?

— Vorbeşti precum Carmine.

Mi-am încleştat pumnii, astfel încât înţepătura unghiilor înfipte în carne să mă împiedice să-l lovesc.

— Uciderea femeilor nevinovate nu-i în sine o faptă malefică?

— Cei mai buni îngeri ai Domnului sunt războinici înverşunaţi, Emilia. Uneori, pentru înfăptuirea binelui suprem, trebuie mai întâi să devenim o sabie a justiţiei şi să ne înjunghiem duşmanii. N-ai înţelege. Nu-i ceva ce ai fi capabilă să faci, *vrăjitoareo.*

Puţinul control de care reuşisem să mă agăţ m-a abandonat numaidecât.

— Nu ştii *nimic* despre ce pot face!

— Poate că nu. Dar dacă-ţi foloseşti magia asupra mea acum, îmi vei dovedi că am dreptate.

Şi-a smucit bărbia spre amuletele mele unite, care străluceau ameninţător.

— *Toate* vrăjitoarele se nasc rele.

Temperamentul şi furia mi-au scăpat de sub control. Am făcut un pas înainte şi am dezlănţuit mânia reprimată de care mă agăţasem de la uciderea surorii mele gemene.

— Te înşeli! Nu ne naştem rele. Unele dintre noi devin aşa. Prin ură.

Şuviţe de păr mi s-au ridicat de parcă o adiere bruscă se năpustise în cameră. O furtună nelumească se apropia. Cuvintele strălucitoare care ne înconjurau pâlpâiau mai repede. Magia

pârjolea aerul, iar incantaţii pe care nu le cunoşteam mi se învârteau prin minte. Poate că mă alimentau coarnele Diavolului, poate că cea dintâi carte de vrăji îmi şoptea farmecele sale.

Poate că de vină era, pur şi simplu, propriul întuneric, eliberat din cuşca sa. Nu-mi păsa. Am ţinut Cornul lui Hades şi am şoptit o vrajă atât de oribilă, încât cuvintele m-au ars când mi-au părăsit buzele. Mi-am ridicat braţul, apoi l-am coborât cu putere, trasând un arc în aer. Gheare invizibile au sfâşiat veşmintele lui Antonio, dar, de data asta, i-am cruţat carnea.

Frica i-a licărit în ochi. S-a dat înapoi cu paşi măsuraţi, cu mâinile-n sus. De parcă asta avea să mă oprească.

— Speriat? l-am tachinat, apropiindu-mă de el. Ar trebui să fii! Abia am început.

Mi-am ridicat din nou braţul, iar el s-a îndepărtat şi mai mult, plecându-şi capul de teamă. Vocea i-a tremurat.

— Î-îndurare, Emilia. T-te rog!

— Acum vrei îndurare?

În sufletul meu ardea o furie pură, incandescentă.

— Spune-mi, sora mea te-a implorat?

Mi-am amintit de trupul ei, de gaura din piept în care odinioară îi fusese inima. El îi făcuse asta. Prietenul nostru! Mi-am tras braţul înapoi şi i-am tăiat pieptul. Ochi pentru ochi. Dreptate. Antonio şi-a apăsat degetele pe răni, a văzut sânge şi s-a poticnit înapoi. Nu era nimic mai mult decât o zgârietură.

Furia m-a propulsat înainte.

— I-ai oferit îndurare Vittoriei când te-a implorat să-i cruţi viaţa? Sau Valentinei? Câte femei te-au implorat să le cruţi? Unde ţi-a fost îndurarea atunci?

Antonio a căzut în genunchi şi a început să se roage. Am aşteptat. Dar Dumnezeu nu a apărut. Ci zeiţa morţii şi a furiei. Am îngenuncheat, cu ochi arzători, şi l-am silit să se uite la mine. Am vrut să vadă şi chipul surorii mele. Lacrimile i-au alunecat pe obraji. M-am împotrivit impulsului de a-i zdrobi craniul de podea şi de a privi viaţa părăsind acei ochi plini de ură.

Moartea putea fi un act de bunăvoinţă. Şi nu mă simţeam deosebit de bună.

— Când în sfârşit te voi ucide, vei implora după dulcea eliberare a morţii, Antonio!

M-am uitat în treacăt la degetul meu, simţind lama invizibilă care îl înţepa. Un rubin mic de sânge a apărut la suprafaţa rănii.

— Jur pe sângele meu că nu vei mai cunoaşte niciodată adevărata fericire. Inima ta va fi blestemată să fie frântă ori de câte ori vei uita de păcatele pe care le-ai comis. Şi de fiecare dată când vei râde, voi fi acolo, reamintindu-ţi.

Eram pe punctul de a pecetlui jurământul cu picătura de sânge, când mirosul de urină a umplut spaţiul din jurul nostru, trezind o amintire în mine. Îl speriasem atât de tare pe Antonio, încât făcuse pe el. La fel cum procedase Wrath când, pentru a obţine informaţii, îl bătuse pe… M-am dat înapoi, speriată, şi mi-am lăsat mâna să cadă într-o parte.

Wrath, un prinţ al Iadului, arătase îndurare.

Ştiind ce fel de putere are, îmi era imposibil să

îmi dau seama cum reuşise să se înfrâneze. Şi mi-aş fi dorit să pot semăna puţin mai mult cu el acum. Dar era imposibil.

— Reguli noi! Îmi vei răspunde sincer la orice întrebare îţi pun şi abia atunci voi lua în considerare posibilitatea de a-ţi cruţa viaţa. Ai înţeles?

— D-da!

A dat din cap de mai multe ori şi a inspirat adânc.

— C-ce vrei să ştii?

— Înainte să-l întâlneşti pe „îngerul morţii”, ceva trebuie să te fi determinat să urmezi calea asta. Spune-mi ce a crescut atât de greşit în tine. Atât de respingător.

— Nu… nu sunt… a început el, apoi a clătinat din cap. B-bine! Cu o săptămână înainte ca mama să moară, am dus-o la o femeie despre care credeam că apela doar la magie tradiţională şi rugăciuni pentru a vindeca. S-a dovedit că era o vrăjitoare.

A râs cu amărăciune. I-am aruncat o privire inexpresivă, iar el a mascat sunetul cu un acces de tuse.

— Din cauza ei a murit mama. Am jurat chiar atunci să mă revanşez faţă de Dumnezeu. I-am promis că dacă voi mai întâlni vreodată o vrăjitoare, o voi trimite direct în temniţele Iadului, unde îi este locul. Atunci mi-au fost ascultate rugăciunile. Şi am primit un răspuns.

— Cum?

— La scurt timp după, un înger a venit la mine şi mi-a spus despre blestemul Diavolului. Mi-a zis

că, pentru a-l rupe, acesta trebuia să se căsătorească cu o vrăjitoare. Îngerul a adăugat că asta nu se poate întâmpla, altfel Diavolul avea să fie eliberat. Şi a spus că urma să-mi ofere numele potenţialelor mirese şi că tot ce trebuia să fac pentru a ne salva de răul suprem era să ucid vrăjitoarele.

Privirea mi s-a abătut spre cea dintâi carte de vrăji. M-am gândit din nou la sora mea.

— Îngerul acesta ţi-a dat numele surorii mele?

Antonio şi-a lăsat ochii în podea.

— Moartea surorii tale a fost... N-am vrut să... L-am rugat chiar şi pe înger să o cruţe, dar el a zis că lăsarea unei seminţe a răului ar duce la apariţia altora. M-am împotrivit pentru puţin timp. Chiar am susţinut că nu e o vrăjitoare, că el se înşela. Apoi ea...

A refuzat să se uite în ochii mei.

— Apoi, în acea noapte la mănăstire, a început să vorbească despre invocarea Diavolului şi nu am putut nega adevărul. A trebuit să fie oprită.

Mi-am reţinut furia. Vittoria glumea mereu despre invocarea Diavolului sau aruncarea vreunui blestem asupra cuiva, sau alte lucruri prosteşti, pe care le spunea de faţă cu fiinţele umane. Acestea de obicei râdeau, crezând că nu vorbeşte serios. Îmi făcusem griji că, într-o zi, cineva ar putea începe să o ia la întrebări. Nu mă gândisem niciodată că avea să fie cineva apropiat de noi.

— Ai trădat-o pe ea. M-ai trădat pe mine.

— Şi tu nu mi-ai făcut acelaşi lucru? a întrebat el, vocea devenindu-i pentru moment ascuţită înainte să-şi recapete stăpânirea de sine. Ai

aruncat o vrajă asupra mea ca să mă faci să mă îndrăgostesc de tine! M-ai minţit în faţă în fiecare zi, ascunzând adevărul despre cine eşti!

În pofida demonstraţiei mele anterioare de putere, chipul i s-a schimonosit de furie.

— Locul tău e în Iad, alături de celelalte suflete blestemate şi damnate. Nici măcar nu eşti o fiinţă umană. Mă dezgusti!

— N-am folosit *niciodată* asupra ta o vrajă din dragoste.

— Poţi spune cu sinceritate – înainte de seara asta – că n-ai folosit niciodată magia asupra mea fără consimţământul meu? Eşti o excepţie de la regulă?

— Bineînţeles că n-am făcut-o, eu…

Am închis gura. Folosisem o vrajă de adevăr interzisă asupra lui când eram mici. Îi furasem libertatea de a alege. Ceea ce făcusem era greşit, dar nu îi dădea dreptul de a ucide femei drept răzbunare.

— Cum plănuiai să-l împiedici pe Diavol să găsească o vrăjitoare într-un alt oraş?

— Convocându-l.

— Tu, un om al Domnului, care faci lucrarea presupuşilor îngeri, vrei să-l invoci pe Diavol?

— O, nu vreau s-o fac, Emilia! Dar voi face ceea ce trebuie făcut. Vreau ca el să privească îndeaproape cum îi distrug coarnele.

Mâna mi s-a dus la propria amuletă.

— De unde…

— De unde am ştiut că porţi adevăratele coarne ale Diavolului? m-a luat el în râs. Îngerul meu al morţii. Vezi tu, mai întâi am distruge fiecare

vrăjitoare în viaţă. Apoi am invoca Diavolul şi am trece o sabie prin el.

— Cum îl cheamă pe acest înger?

Antonio a ridicat din umeri.

— N-a vrut să-mi spună! Dar era ceva... puternic la el. Ştiam că nu minte. Doar ceva trimis din cer ar putea inspira atâta glorie!

Indiferent dacă Antonio o ştia sau nu, eram gata să-mi pun sufletul la bătaie că fusese influenţat de un prinţ al Iadului. Şi ştiam exact cine orchestrase totul: Envy. Demonul trădător. Aveam nevoie doar de dovezi şi apoi aveam să-l distrug.

— Ce rol au inimile în planul vostru?

Antonio mi-a aruncat o privire ciudată.

— Inimile?

De parcă nu ştia. În mod clar, cooperarea lui se încheia. Sau poate că existau părţi din faptele sale feroce cărora nu le putea face faţă. Am încetat să-i mai acord atenţie lui Antonio şi am început să mă gândesc la următoarea mea mişcare. Mi-am amintit de sora mea, de planul ei de a-l invoca pe Diavol. Vittoria voise să negocieze cu el.

Poate că ştiuse că Envy sau vreun alt prinţ al Iadului înghiontise mâinile destinului şi că singura modalitate de a-l opri era să-l ajute pe Pride să rupă blestemul. Ceea ce explica de ce îşi dorise ca vârcolacii şi Greed să formeze o alianţă. Orice motive ar fi avut, crezuse că cea mai bună soluţie era să meargă în lumea subterană. Antonio putea fi instrumentul morţii, putea alege să comită aceste fapte atroce, însă nu acţionase singur.

Acum voiam să aflu cine altcineva mai fusese implicat în uciderea surorii mele. Deodată, în

mintea mea a prins contur o idee sălbatică şi nebună. Dacă Antonio chiar reuşea să-l invoce pe Diavol acum, puteam folosi acest lucru în avantajul meu. Sora mea crezuse că a domni în Iad era cea mai bună alegere pentru ea.

Poate că era şi pentru mine.

— Dacă tot vrei să-l invoci pe Diavol, de ce să aştepţi?

— *Tu o* să-l invoci! a spus Antonio, zâmbind. Şi eu o să-l ucid când o faci.

Mda, mi-ar fi plăcut să văd treaba asta! Am arătat spre cercul de invocare pe jumătate terminat şi am strâns amuletele în mână.

— Aprinde lumânările!

Mi-a ascultat porunca şi a completat repede cercul. În loc să folosească oase de animale, a aşezat omag înflorit între lumânări. M-am uitat fix la petalele albastre şi violet-intens, în formă de coif. Nu mă duceau nici pe departe cu gândul la un element pe care l-ai folosi pentru invocarea lui Pride.

Când a fost pusă ultima bucată de omag, Antonio s-a dat înapoi şi a murmurat o invitaţie pe care trebuia să o rostesc în latină. „Îngerul” lui îl învăţase bine.

La fel ca atunci când îl invocasem pe Wrath, fumul a umplut cercul. Fulgerul a biciuit împrejur, iar atmosfera, de altfel înfiorător de electrizantă, aproape că a trosnit ca şi cum am fi fost prinşi în mijlocul unei furtuni cumplite. Mă aşteptam să văd un bărbat chipeş stând în picioare în faţa noastră. Nu mă aşteptam să-l văd pe Antonio. Ochii îi păreau două iazuri de-un albastru argintiu, singurul

indiciu că nu era tânărul alături de care crescusem.

S-a uitat în jur, cu mişcări nu tocmai naturale. Am rămas nemişcată, încrezătoare, cât m-a măsurat din cap până-n picioare. Pride pusese stăpânire pe trupul lui Antonio. Înainte să-mi pot convinge trăsăturile să afişeze o mimică plictisită, prinţul-demon s-a apropiat de mine. Respiraţia mi-a rămas blocată în gât. Privirea i-a zăbovit asupra clemelor încrustate cu diamante din părul meu.

— Am un dar pentru tine, *Stella Strega.*

Avea o voce frumoasă. După tot ce învăţasem recent despre bine şi rău, nu ştiu de ce mă aşteptam să fie ascuţită şi cu un ton ezitant.

— Şi ce mă va costa acest dar?

Zâmbetul îi era oricum, numai tandru, nu.

— Doar sufletul tău, fireşte.

I-am răspuns la zâmbet noului meu mire. Nu avea idee că o furtună urma să se dezlănţuie cât de curând în Iad.

— Te bucuri de toată atenţia mea, Pride. Impresionează-mă!

Şi-a plimbat lent privirea peste mine şi a pocnit din degete. Magia a scânteiat în aer. Ceva a trosnit, iar o rochie a apărut din neant. Atârna de o sursă invizibilă, cu fustele fluturând. Partea de sus era un corset metalic acoperit în întregime de liane spinoase. Falduri negre, ţesute unele de altele, se adunau la şolduri, apoi se revărsau până la podea în valuri diafane, evocând splendoarea de netăgăduit a întunericului de la miezul nopţii. Fiecare alt strat avea mici pietre preţioase fumurii cusute în el, ce-mi aduceau aminte de bucăţi zdrobite de hematit. În dreptul taliei avea doi şerpi

negri şi scânteietori, care se încolăceau unul în jurul celuilalt în noduri complicate, formând un fel de centură.

Nici nu m-aş fi aşteptat la ceva mai puţin dramatic pentru viitoarea regină a ladului.

Eram mulţumită şi, totodată, îngrozită că planul îmi funcţiona. Acum nu mai era cale de întoarcere.

Rochia flutura şi se răsucea singură, ca şi cum ar fi fost purtată de vreo fiinţă invizibilă, apropiindu-se sinuos, centimetru cu centimetru, de locul în care rămăsesem încremenită. M-a atins în treacăt şi s-a năpustit în jurul trupului meu, învârtejindu-se sălbatic până când mi-am închis ochii strâns. Nu-mi plăcea cum îmi amintea de petrecerea invizibilă a lui Lust. De fapt, uram acest lucru.

Deodată totul s-a oprit. Mi-am coborât privirea, uimită să văd că rochia mea în nuanţa fructelor de pădure dispăruse, înlocuită de frumuseţea întunecată ce-mi îmbrăţişa curbele.

Am scos un suspin când m-a strâns mai tare.

Diavolul şi-a înclinat capul.

— Trăiască noua consoartă!

Inima îmi bătea năvalnic în piept.

— N-am primit încă o coroană.

— O, dar o vei primi!

Din neant, a scos un pumnal cu un cap de leu care răcneşte şi l-a îndreptat spre inima lui Antonio.

— Am auzit de răzbunarea pe care o doreşti. Acceptă acest sacrificiu uman ca pe un cadou din partea Casei Mândriei, Înălţimea Ta!

— Nu!

Acel singur cuvânt mi-a părăsit buzele cu o voce stranie, schimbătoare, care îmi aparţinea şi, în acelaşi timp, îmi era complet străină. Lama stătea lipită de pielea lui Antonio, dar nu a străpuns-o.

Am tras aer în piept, cutremurată.

— Mă voi întâlni cu tine sau cu reprezentantul tău, peste o oră, în caverna unde l-am invocat prima oară pe Wrath. Am ceva de făcut înainte să-mi dau răspunsul final.

Atenţia Diavolului a revenit asupra mea.

— Aşa să fie!

— *Somnus,* am şoptit, punând trupul lui Antonio într-un somn magic.

Dacă cineva urma să se răzbune pe el, mâna mea avea să fie cea care să-i acorde pedeapsa.

Cu inima bubuindu-mi în piept, am aruncat o privire spre cea dintâi carte de vrăji. Mi-aş fi dorit să am câteva minute la dispoziţie ca să o răsfoiesc şi să culeg orice magie de ultim moment, înainte de a o ascunde de cei Malefici, dar dispăruse.

Nu mai conta! Aveam să mă descurc în alte moduri. Fără să mă uit înapoi, am părăsit încăperea purtând coarnele Diavolului şi rochia mea cea nouă, cu desăvârşire sinistră, simţind cum pulsul îmi creşte în tandem cu fiecare pas. Înainte ca noaptea să se sfârşească, aveam să închei o învoială cu Pride care, speram eu, avea să prevestească distrugerea tărâmului său.

I-am jurat în tăcere surorii mele că nu aveam să-mi găsesc odihna până când *toţi* cei responsabili de moartea ei nu aveau să-şi dea ultima suflare.

Patruzeci şi opt

Diavolul nu a sosit pe spatele unui armăsar care suflă foc sau în ochiul unei furtuni dezlănţuite. De fapt, cel care a venit după mine nici măcar nu era regele demonilor.

Wrath a păşit în lumina pâlpâitoare, cu o privire de gheaţă şi o alură periculoasă. M-am îndreptat instinctiv spre el, apoi am înlemnit. Un mârâit jos a străbătut peştera, însă nu a fost scos de prinţul-demon, ci de un animal ascuns adânc în umbre. Un avertisment de la o zeiţă, fără îndoială.

Ceva nu era defel în regulă…

L-am cercetat cu privirea pe Wrath de la o distanţă sigură. Nu am găsit nimic familiar la acest demon. Creatura din faţa mea nu lăsa nici umbră de îndoială cu privire la locul în care domnea. Era cel mai malefic dintre *Malvagi.*

Partea răzvrătită din mine s-a relaxat, uşurată să descopere că e în viaţă. Chiar dacă ştiam că e nemuritor, nu crezusem pe deplin că supravieţuise atacului brutal al lui Envy. Cealaltă parte, mai înţeleaptă, refuza să accepte că *el* e cel care venise să-mi revendice sufletul. Trădarea mă ardea pe dinăuntru.

Nu ştiu de ce mă aşteptasem la altceva de la un prinţ al Iadului vrednic de dispreţ.

Lacrimi de furie mi-au înţepat ochii. *Nonna* avusese dreptate în toate privinţele. Maleficii erau mincinoşi iscusiţi. Cu siguranţă Wrath mă păcălise cu comportamentul lui înşelător. Mă convinsese că e mort. Şi că îi pasă. Probabil că-l amuzase teribil

treaba asta – să mă privească îndeaproape cum cad sub vraja lui. O vrăjitoare naivă, singuratică şi îndeajuns de disperată, încât să ceară ajutorul duşmanului ei de moarte…

Şi sărutul nostru! Crezusem că simţisem pasiune, foc. O altă iluzie urzită de inamicul meu.

Când m-a învăluit lent cu privirea, m-am împotrivit fiorului care ameninţa să-mi străbată trupul. Dacă odinioară ardea cu intensitate, acum găzduia suflul iernii. Era imposibil să-i ghicesc vreun gând. Dacă era să-i fiu regină, atunci nu părea impresionat. Voiam cu disperare să cred că *acesta* e comportamentul lui înşelător, că nu e cu adevărat atât de distant şi de nemilos. Nu a spus nimic şi a exprimat încă şi mai puţin. Envy, Greed şi Lust păreau de-a dreptul umani în comparaţie cu acest străin dinaintea mea.

Purta un costum potrivit pentru statutul său regal, cu mâinile vârâte lejer în buzunare. Pe capul lui se afla o coroană neagră, cu rubine fixate în vârfurile spinilor. Dacă o întorceai cu susul-n jos, puteai crede că picura sânge. Cusături aurii îi împodobeau veşmintele dispuse în straturi de cărbune şi de obsidian. Mătase şi catifea. Dacă nu mă uitam prea atent, avea mai degrabă înfăţişarea unui înger decât a unui prinţ întunecat.

Mi-am ridicat mai mult bărbia, oferindu-i o vedere clară asupra amuletelor purtate în jurul gâtului.

— Demonule!

— Vrăjitoareo!

— Credeam că ai murit.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc!

Atenţia i s-a îndreptat spre cercul de întemniţare unde Antonio plutea într-un fel de stază. Umbrelor întinse de-a lungul tavanului le-au crescut gheare. Aproape că le auzeam scrijelitul dur pe piatră. Expresia lui Wrath a rămas indescifrabilă, dar mi-am închipuit că nu se aştepta să găsească o fiinţă umană încarcerată prin magie. Nu m-am obosit să-mi ascund zâmbetul dispreţuitor. Lasă-l să vadă ce puteam înfăptui!

M-a fixat cu o privire nepăsătoare.

— Eşti pregătită să-ţi vinzi sufletul?

Pentru o clipă, doar l-am privit îngândurată, acceptând această nouă variantă a lui. Nu-mi dădusem seama cât de des Wrath se uitase lung la mine, cu ochii însufleţiţi de un foc descătuşat, până când acesta nu fusese înlocuit de o indiferenţă rece. Oricine stătea în faţa mea acum nu era acelaşi demon pe care credeam că-l cunosc. Am vrut să mă îndepărtez de el, să fug.

— Deci?

Avea un ton neprietenos. Am întrezărit victorie în privirea lui. Însă nu frustrare sau o scânteie de dorinţă ori un respect câştigat cu greu. Reprezentam un mijloc pentru atingerea unui scop. O altă potenţială regină-vrăjitoare de adăugat pe lista celor care fuseseră măcelărite înainte să aibă măcar şansa de a merge spre altar. Am încercat să nu mă gândesc la incertitudinea sorţii care îmi fusese hărăzită. Chiar dacă ajungeam să trăiesc doar pentru a mă răzbuna, am jurat că aveam să supravieţuiesc indiferent cine sau ce venea după inima mea.

— Te-ai decis?

— Aproape.

M-a cercetat în tăcere, cu fruntea încreţită de o mică încruntătură. Poate că era dezamăgit că nu mă lăsasem intimidată sau speriată de prezenţa şi autoritatea lui regale. Am refuzat să pretind că înţeleg ceva din ceea ce simte sau îşi doreşte.

Nesăbuinţa nu-mi înceţoşase mintea într-atât, încât să cred că se îndrăgostise de mine, dar aş fi putut jura că amândoi trecuserăm de la o animozitate rece la ceva puţin mai cald. Mi-am încleştat degetele în jurul Cornului lui Hades, gândindu-mă la opţiunile mele, care se diminuau rapid. Zumzetul subtil al magiei era reconfortant – ca o îmbrăţişare de la bunica mea. Dacă rămâneam, Porţile Iadului aveau să slăbească şi să se deschidă, distrugând tot ce îmi era drag. Întâlnisem deja demoni-umbră şi demoni-aper, acea Viperidae, creatura asemănătoare unui şarpe, şi patru dintre cei şapte prinţi ai Iadului.

Eram norocoasă că supravieţuisem, că eram mai greu de ucis decât majoritatea. Lumea fiinţelor umane nu era pregătită să facă faţă masacrului pe care hoardele de demoni l-ar putea provoca dacă porţile s-ar deschide. Mi-am imaginat-o pe *nonna* purtând un alt colier de sânge roşu-rubiniu, cu ochii tulburi şi lipsiţi de viaţă. Mintea mi-a fost asaltată de viziuni cutremurătoare – părinţii mei ucişi în restaurantul nostru, toţi nevinovaţii din oraş zăcând în grămezi putrede şi răspândind un miros imposibil de îndurat în soarele arzător.

Îmi pierdusem deja sora; nu aveam să mai pierd pe nimeni altcineva.

— Sunt de acord! Însă am două condiţii.

O nouă scânteie i-a luminat privirea. Alături de furie, inteligenţă şi viclenie, toate fulgerând spre mine.

— Prea bine! Ia să-ţi auzim contraoferta!

Eram mândră de faptul că vocea nu-mi tremura.

— Din acest moment, nici o altă vrăjitoare nu va mai fi vânată şi nici o altă fiinţă umană nu va mai fi atacată. Vreau ca prinţii Iadului să nu mai cutreiere prin această lume. Iar Antonio va fi prizonierul meu, ca să mă ocup de el aşa cum cred eu de cuviinţă. Altfel, nu mă voi alătura Casei Mândriei!

— Ai vorbit ca o adevărată prinţesă a Iadului.

Wrath a afişat un zâmbet la fel de tăios ca o lamă de pumnal. Părea încrezut, ca şi cum ştia un secret.

— Eşti sigură că asta vrei? Că asta alegi?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

Wrath m-a privit intens, cu o clipă prea mult, de parcă ar fi încercat să mă incinereze pe loc.

— Atunci am ajuns la un acord!

Din neant s-au ivit un pergament şi o pană de corb, cu vârful care îmi amintea mai degrabă de o lamă decât de un stilou. Când nu a apărut nicio călimară, mi-am dat seama imediat de ce. Inima mi-a bătut cu sălbăticie în piept. Dacă nu fugeam de acolo, nu aveam cum desfac învoiala. Unele legături nu aveau să fie nicicând spulberate.

Am citit cu atenţie pergamentul.

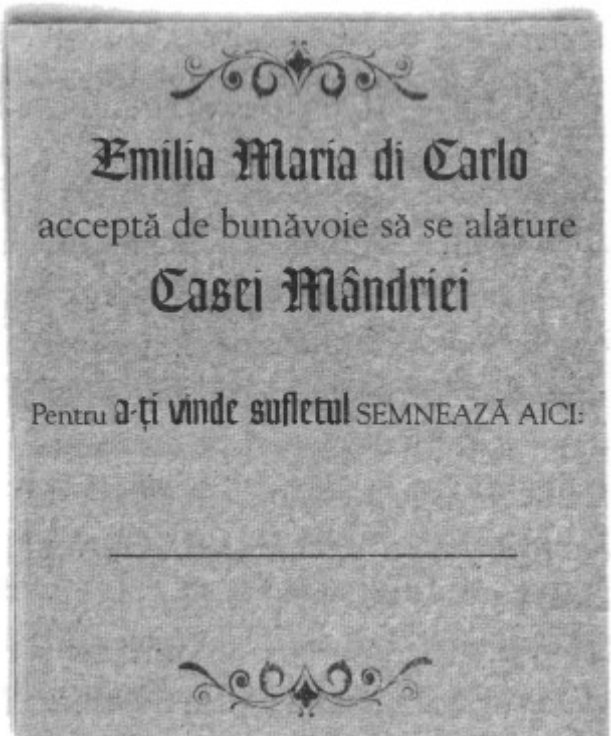

Era destul de simplu. Aproape nimic înşelător. Ceea ce m-a îngrijorat şi mai mult. Să-ţi vinzi sufletul nu ar fi trebuit să fie atât de uşor. Aveam mai mult de furcă atunci când mă târguiam cu vânzătorii din piaţă pentru îmbrăcăminte. O parte din mine a vrut să izbucnească în râs. Dar în această cavernă nu aveai să găseşti prea mult umor.

Înainte să pot fugi ţipând, mi-am înţepat degetul şi mi-am vândut sufletul printr-o semnătură însângerată, magia legându-mă pentru veşnicie de Diavol. De îndată ce am terminat, pergamentul a dispărut într-o dâră de fum. Am rămas cu ochii larg deschişi până la risipirea mirosului de sulf, luptându-mă cu un val de panică

tot mai puternic.

— Altceva? am întrebat în timp ce o senzaţie stranie, dătătoare de fiori, s-a înfăşurat în jurul meu ca o mantie.

Wrath a făcut un semn din cap spre cele două amulete. Fireşte. Diavolul îşi dorea coarnele înapoi. Le-am smuls de la gât şi le-am aruncat pe podeaua cavernei, absenţa lor fiind deja o formă nefirească de tortură.

Au dispărut.

Am inspirat adânc. Scăpasem de-o grijă; nu mai trebuia să mă ascund de *Malvagi* – cei Malefici mă găsiseră. Dar asta era în regulă. Şi eu îi găsisem pe ei. Şi am sperat că urmau să regrete ziua în care veniseră după mine şi după semenii mei.

Curând aveam să intru în rândurile celor Malefici, într-o postură ideală pentru a-i descoperi pe adevăraţii responsabili din spatele crimelor şi motivele lor.

Apoi aveam să stabilesc un plan ca să-i distrug. Dacă nu mă ucideau mai întâi.

Am trecut pe lângă Wrath, m-am îndreptat spre marginea peşterii şi mi-am coborât privirea. Putea fi ultima dată când vedeam această lume şi voiam să o memorez. O formă învolburată s-a izbit de stând, împroşcând picături de apă până sus, în şoapte neîndurătoare. M-am uitat lung la valurile de culoarea cernelii, încercând să-mi conving pulsul să se domolească. În lumina lunii păreau lame forjate din argint. *Nonna* ar fi zis că e un semn al lucrurilor înşelătoare care aveau să urmeze. De data aceasta, n-am putut să o

contrazic.

Pământul s-a cutremurat brusc, pietricelele s-au împrăştiat, iar liliecii au zburat din peşteră. M-am pregătit pentru răbufnirea neaşteptată de magie, temându-mă că peştera s-ar putea prăbuşi.

M-am răsucit pe călcâie, iar privirea mi-a săgetat spre Antonio sau, mai bine spus, spre locul unde fusese odinioară. Ucigaşul Vittoriei dispăruse. În locul lui, magia lui Wrath biciuia împrejur precum coada unui şarpe grandios. Demonul a zâmbit, dezvăluindu-şi fulgerător dinţii. Nu mai eram legaţi unul de celălalt, iar puterea lui era copleşitoare, infinită. Am refuzat să-mi destăinui frica.

Rânjetului demonului a dispărut, apoi, în tăcere, a întins o mână.

— Vei veni cu mine?

Ştiam că politeţea îi era impusă de manierele demonice, nimic mai mult. Nu voiam să fiu de acord, nu voiam să-l mai ating vreodată, dar eram conştientă că nu pot să-mi găsesc drumul în lumea subterană fără magia lui neagră.

— Da!

Înainte ca emoţiile să mă trădeze, mi-am înfăşurat degetele în jurul alor lui. Exista o putere electrizantă în acel simplu contact dintre noi. Curenţi minusculi ne-au scânteiat peste piele. Înainte să mă pot gândi la acest lucru, am fost învăluiţi de fum. A urmat o durere înfiorătoare. Aveam impresia că întregul trup îmi ardea. M-am înecat, cu ţipătul pe jumătate prins în gât. Degetele lui Wrath le-au strâns pe ale mele. Nu exista pământ, nici vreo legătură cu lumea

înconjurătoare, nimic tangibil în afară de strânsoarea mea asupra prinţului pe care îl uram acum mai mult decât pe restul la un loc.

Durerea a durat doar o clipă înainte ca o senzaţie nouă să stârnească o teamă şi mai mare. Stăteam din nou pe un teren solid. Ceea ce însemna…

Zeiţă din cer, abia puteam respira! Voiam să-mi închid ochii strâns pentru totdeauna.

În schimb, m-am uitat drept înainte, uluită, mi-am tras umerii pe spate şi am aşteptat ca fumul să se risipească.

Speram că Regatul celor Malefici era pregătit pentru o regină răzbunătoare.

Mulţumiri

Este nevoie de un întreg sabat de persoane talentate pentru a aduce o carte în lume şi, la fel ca Emilia, am fost binecuvântată de zeiţă să am următorii oamenii care arunc vrăji puternice pentru această serie:

Stephanie Garber – sunt atât de incredibil de norocoasă să am o prietenă ca tine! Acest roman nu ar fi acelaşi fără sprijinul tău constant, sesiunile de brainstorming şi dorinţa de a vorbi imediat la telefon şi de a discuta chiar şi despre cele mai mici detalii. Apelurile săptămânale despre cărţile noastre (şi serialele noastre) preferate au făcut ca pregătirea primei variante a manuscrisului să fie atât de distractivă, şi sunt atât de fericită să putem să o facem din nou!

Barbara Poelle, zeiţă-agent extraordinară, nu încetezi niciodată să mă uimeşti cu toate rolurile pe care le îndeplineşti: eşti agentă, prietenă, parteneră de afaceri feroce, regină bitmoji şi campioană la brainstorming. Îţi mulţumesc că mi-ai sădit în minte ideea prinţilor Iadului încă de pe vremea când nu prea o luam în seamă sau uitam de ea – acum nu-mi pot imagina această poveste fără acei demoni păcătoşi şi vicleni!

Maggie Kane şi întreaga echipă de la Irene Goodman Literary Agency, Heather Baror-Shapiro (Baror International) şi Sean Berard (Grandview) lucrează neîncetat din culise pentru a-mi aduce munca în ţări minunate şi la Hollywood. Vă sunt recunoscătoare fiecăruia dintre voi!

Pentru redactorul meu genial, Laura Schreiber: ai moştenit această carte (şi m-ai primit şi pe mine la pachet) şi, cu un entuziasm neclintit, ai sărit imediat să mă ajuţi să găsesc povestea care fusese în capul meu. Sunt atât de mulţumită de toată munca noastră asiduă şi abia aştept ce va urma în viitorul roman!

Liam Donnelly, coperta şi detaliile din interiorul cărţii îmi fac inima întunecată să cânte. Îţi mulţumesc de un milion de ori pentru şerpi, flori şi cranii – partea estetică este un *chef’s kiss* fabulos.

Dan Denning, Joshua Johns, Jordan Mondell, Caitlyn Averett, T.S. Ferguson, Erinn McGrath, Charlotte Lamontagne, Maggie Cannon, Ned Rust, Tracy Shaw, Flo Yue, Blue Guess, Alexis Lassiter, echipa Hachette Sales, Barbara Blasucci şi echipa Special Sales, Linda Arends, Virginia Lawther şi echipa de producţie şi toţi cei de la JIMMY Patterson Books şi Little, Brown – efortul depus, dăruirea, creativitatea şi talentul vostru sunt, la modul cel mai serios, nesfârşite. Cu toţii aţi apelat la o magie puternică, de nivelul lui Wrath, pentru a lansa această carte în timpul unei pandemii globale; vă mulţumesc pentru tot ce faceţi în spatele scenei!

James Patterson – nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără susţinerea ta constantă. Îţi mulţumesc de un milion de ori!

Pentru gaşca mea fabuloasă din Marea Britanie de la Hodder & Stoughton: Molly Powell, Kate Keehan, Maddy Marshall, Oliver Johnson şi întreaga echipă – încă mă ciupesc când mă gândesc la

scrisoarea inițială de achiziție pe care am primit-o și la entuziasmul pe care l-ați avut cu toții pentru acest roman. Încă sunt uimită de ediția incredibilă pentru *Regatul celor Malefici* pe care ați creat-o.

Jenny Bak, i-ai oferit acestei cărți o casă înainte de a pleca către noi aventuri de editare și-ți voi fi veșnic recunoscătoare pentru faptul că faci parte din viața mea, dar și pentru prietenia noastră. Îți trimit mereu multă dragoste!

Julie Guacci, alias „mama Julie”, îți mulțumesc pentru toate ideile distractive de marketing pe care mi le-ai oferit înainte să pornești în noua ta călătorie!

Anissa de Gomery – prețuiesc prietenia noastră și nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru că ești mereu acolo pentru a lumina orice moment întunecat. Șansa de a lucra cu tine la ediția specială FairyLoot – și de a vedea toată acea artă fabuloasă și toate detaliile prinzând viață – a fost o experiență cu adevărat magică.

Mamei și tatălui meu, lui Kelli și Ben, și întregii familii – vă iubesc mai mult decât o pot exprima cuvintele. Vă mulțumesc că m-ați ascultat mereu pălăvrăgind despre personaje și răsturnări de situații, dar și pentru că mi-ați oferit o mulțime de sfaturi bune și că v-ați entuziasmat la fel de mult ca mine.

Nu există nimic mai special decât legătura dintre surori, așa că iată o mulțumire specială pentru sora mea, pentru că nu numai că îmi este cea mai bună prietenă, ci și pentru că m-a lăsat să creez produse inspirate din *Regatul celor Malefici* și *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* pentru

magazinul ei, Dogwood Lane Boutique. Te iubesc, Kel!

Bloggeri de carte, editori de carte, librari, profesori, vânzători de cărţi, The Bookish Box, Beacon Book Box şi Fairyloot – entuziasmul vostru pentru această carte este cu adevărat minunat, visul oricărui autor. Vă mulţumesc pentru toată susţinerea!

Îţi mulţumesc şi ţie, dragă cititorule! Fără tine, nimic din toate acestea nu ar fi posibil. Sper că această poveste te-a transportat pentru câteva ore într-o nouă lume uluitoare şi că aştepţi cu nerăbdarea următoarea aventură malefică a Emiliei şi a lui Wrath.

De la autoarea fenomenului
ANCHETELE LUI AUDREY ROSE,
o nouă serie delicios de păcătoasă!

Două surori. O crimă brutală. O dorință de răzbunare atât de puternică, încât va dezlănțui însuși Iadul... Și o tulburătoare poveste de dragoste.

Emilia și sora ei geamănă, Vittoria, sunt *streghe*, vrăjitoare care trăiesc în secret printre oameni, încercând din răsputeri să treacă neobservate și evitând astfel să fie persecutate. Într-o noapte, Vittoria nu ajunge să servească cina la renumitul restaurant sicilian al familiei. La scurt timp după, Emilia găsește corpul iubitei sale surori profanat într-un mod barbar. Cu sufletul bucăți, pornește pe urmele celui care i-a ucis geamăna, dornică să-i răzbune cu orice preț moartea, chiar dacă asta înseamnă să recurgă la magia neagră, care a fost de mult interzisă. Apoi Emilia îl întâlnește pe Wrath, unul dintre prinții conducători ai Iadului, în privința căruia însă a fost avertizată încă din copilărie. Wrath pretinde că este de partea Emiliei și că a fost însărcinat de stăpânul său să rezolve misterul crimelor în serie care tulbură insula. Totuși, când vine vorba de cei Malefici, nimic nu este așa cum pare...

„O adevărată desfătare
pentru simțuri și, totodată,
o poveste captivantă,
meticulos concepută,
cu un final dramatic,
pe muchie de cuțit."
Kirkus Reviews

LEDA EDGE fantasy

ISBN: 978-606-9740-21-7
9 786069 740217
www.edituracorint.ro